

Giới thiệu Hãn Thê Trùng Sinh

Ngọc Tiểu Tiểu là huấn luyện viên binh đoàn đến từ mặt thế, vô tình bị xuyên không đến cổ đại vào trường công chúa đã vậy còn sắp sửa thành thân với tướng quân Cố Tĩnh Lăng bị án oan, bị dùng hình, tàn phế hai chân.

Hãn là người yêu nước đứng trước cảnh gian thần xui nịnh nhân dân lầm than hãn cảm thấy đau thương muốn có sức mạnh để dẹp gian thần xây dựng cuộc sống an bình cho nhân dân. Nhưng thế tử công chúa của hãn lại nói: “Ý nguyện này của chàng quá to lớn rồi, không có khả năng hoàn thành, tốt nhất là chúng ta thống nhất thiên hạ đi!

Mời các bạn đón xem thử coi hãn sẽ làm gì để làm đất nước an bình qua truyện Hãn Thê Trùng Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nữ đế tàn bạo táng thân trong biển lửa.

Ngọc Tiểu Tiểu ngẩn người ngồi trước gương đồng, trong gương là thân thể của một cô bé mười ba tuổi, một thân cung trang, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, làn da trắng nõn, vừa nhìn là biết là một bé gái sống an nhàn sung sướng. Người sống tại thời mặt thế, mỗi ngày vì bảo vệ con người mà chiến đấu với zombie đến nỗi táng cả mạng sống, sau khi chết trăn, vừa mở mắt ra đã phát hiện mình đến một thế giới không có zombie, cái này không thể nghĩ ngờ hãn phải là hạnh phúc nhất, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu lại không cao hứng nổi.

Ngay tại một canh giờ trước, Ngọc Tiểu Tiểu như biến thành một người xem phim nói về cuộc đời của một người con gái, không muốn coi cũng không được, bởi vì người con gái này giống như sống lại trong óc cô, đem mắt nhắm lại, Ngọc Tiểu Tiểu vẫn có thể thấy một bầu trời lửa đỏ rực. Một thiếu nữ thân khoác long bào giầy dựa kêo rên trong lửa, trong ánh lửa vô có xuất hiện một vài hình ảnh của bức cổ họa tàn, đem chuyện xưa của người thiếu nữ này nhất nhất hiện ra trước mắt Ngọc Tiểu Tiểu.

Nữ tử thân hãm trong biển lửa tên là Ngọc Linh Lung, do Hoàng hậu sinh, ăn sung mặc sướng ở Đế Cung, vô ưu vô lự đến năm mười ba tuổi, năm đó Hoàng hậu ở tuổi trung niên hoăng (*), chết do rong huyết sau khi sinh. Hoàng hậu chết chưa được một tháng, Hoàng đế liên phong sủng phi Triệu thị làm hậu, từ đó, công chúa Linh Lung đơn thuần thiên lương cảm nhận được sự hiểm ác của đời. Mang theo tiểu đệ đệ bị biếm(**) đến đất phong không nói, còn suýt chút nữa là chết đói trên đường. Tiểu bạch thỏ bị bức bách, hắc hóa thành sói(***), chẳng những dụ dỗ hoàng tử các nước, còn đại khai sát giới, máu tươi trên tay ngày càng nhiều, trong mắt người thường, vị công chúa điện hạ này là kẻ chiến thắng, cuối cùng thành một Đại Nữ Hoàng, sau đó.....

(*) hoăng: chết, mất

(**) biếm: bị đuổi

(***) 'tiểu bạch thỏ bị bức bách, hắc hóa thành sói': ý là người có hiền đến đâu, bị áp bức quá, sẽ dần dần ác độc, không có tính người ~-> đại khái là vậy.

(Thật ra Nuy cũng có thể ghi thẳng ra trong câu, nhưng vì đây là truyện cổ, nên Nuy muốn giữ lại để có chút 'không khí' ấy mà ~,~)

Sau đó....Nếu Ngọc Tiểu Tiểu có thể nói chuyện, nhất định sẽ nhảy thẳng vào biển lửa, níu lấy tay áo của vị nữ hoàng bệ hạ này, hỏi cho rõ ràng, nhân sinh có cần ngược thế này không? Như thế nào đảo mắt đã tìm đường chết? Nữ hoàng bệ hạ, bị giết dễ như vậy là xảy ra chuyện gì? Trọng dụng tiểu nhân là vì đầu óc có vấn đề? Một nữ đế cường đoạt dân nam, như vậy thật sự là đại trượng phu sao? Không phải người có hoàng phu à? Được rồi, hoàng phu cũng đoạt, trong lòng cũng có chân ái khác. Nói thật, một nữ nhân như người, muốn nhiều tình nhân như vậy làm gì chứ? Anh minh của người đâu? Thần võ của người đâu? Chẳng lẽ không nhìn ra những thứ tiểu bạch kiếm này đều là mặt hàng ăn bám?

Nữ đế ở trong biển lửa cho đến chết vẫn không nhắm mắt, trong hỏa hoạn bị đốt thành tro, lửa lớn ngất trời mới dần dần được dập tắt.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa mở mắt, đã nghe người bên cạnh kêu một tiếng Công chúa điện hạ, nhìn một vòng thấy người này mười phần quen mắt, lại vừa gọi tên mình, Ngọc Linh Lung, lúc này Ngọc Tiểu Tiểu cái gì cũng không cần suy nghĩ, đây chính là đối diện viên đi, cứ như thế nàng trở thành Ngọc Linh Lung.

Vương ma ma bung một chén canh táo đỏ long nhãn đến bên cạnh Công chúa mình, thấy Công chúa điện hạ bề ngoài hờ hững, kỳ thật là đang ép chặt đau khổ trong lòng, Vương ma ma lau nước mắt, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Công chúa, Hoàng hậu nương nương cũng đã đi được một tháng rồi, ngày ngày Công chúa đều không vui như vậy, Hoàng hậu nương nương trên trời linh thiêng, sao có thể nhắm mắt?"

Nghe nói vậy, Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn bà vú của vị Công chúa Linh Lung này, Hoàng hậu nương nương cũng đã đi được một tháng, điều này nói rõ cái gì? Điều này nói rõ Triệu phi sắp làm Hậu, nàng sẽ bị cách chức ra cung, từng bước tiến vào hành trình đen tối nha! Xuyên vào Nữ đế tàn bạo mình còn chưa hưởng, trực tiếp chịu ngược rồi sao? Nàng còn có thể khoái trá chơi đùa cả thế giới này được sao?

"Công chúa điện hạ?" Bên ngoài cung thất vang lên tiếng thông báo của tiểu thái giám: "Thánh thượng tuyên ngài đến Lâm Thư Các."

Vương ma ma nghe tiểu thái giám nói xong, nhất thời run run, lúi lét tay Ngọc Tiểu Tiểu, rồi lệ khẩn cầu: "Công chúa, lão nô nhất định sẽ không hại ngài, ngài hãy nghe lão nô khuyên, Triệu phi không phải người tốt gì đâu, nếu Triệu phi cũng ở Lâm Thư Các, ngài, ngài ngàn vạn lần không nên tin lời nàng ta."

Ngọc Tiểu Tiểu gạt đầu, nói: "Ta biết nàng không phải đồ tốt!"

Á! Vương ma ma choáng váng, từ trước đến nay Hoàng hậu luôn đem Trường công chúa bảo vệ quá tốt, vị công chúa điện hạ này hoàn toàn chưa có ánh mắt nhìn tâm người, mình đau khổ khuyên nhủ Công chúa gần một tháng, cũng không thể làm cho vị này tin Triệu phi không phải là đồ tốt, hôm nay sao lại thế này? Hoàng hậu nương nương hiển linh, Công chúa điện hạ bỗng nhiên thông suốt?

"Đi." Ngọc Tiểu Tiểu đứng dậy, cất bước ra ngoài.

Vương ma ma theo Ngọc Tiểu Tiểu ra ngoài cung thất, đi tới cho tiểu thái giám một thỏi bạc, nhỏ giọng hỏi: "Còn có ai trong Lâm Thư Các?"

Tiểu thái giám nói: "Triệu phi nương nương cũng ở đó."

Vương ma ma rầu rĩ nhìn Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu đem eo nhỏ đứng lên, ưỡng ngực nhỏ của mình, nói: "Không cần sợ, một gian phi mà thôi, nàng có thể còn đáng sợ hơn tang thi sao?"

Vương ma ma: .....

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tính toán của gian phi

Lâm Thư Các là một tòa tiểu lâu ba tầng, giấu mình trong một mảnh cây cỏ xanh biếc, là nơi hoàng đế Hiền Tông thường lui tới nhất khi rảnh rỗi.

Ngọc Tiểu Tiểu mang theo Vương ma ma đi vào lầu ba rộng rãi nhất trong Lâm Thư Các, lúc này bên trong có một mỹ nhân thân mặc cung trang ngồi, bên cạnh là mấy cung nhân đứng, hoàng đế Hiền Tông cũng không có ở trong phòng.

"Công chúa điện hạ đến nha." Mỹ nhân vừa thấy Ngọc Tiểu Tiểu đi vào, vội vàng vẫy tay với Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Mau tới ngồi bên cạnh ta."

Ngọc Tiểu Tiểu không cần ai giới thiệu cũng có thể nhận ra vị này là ai, động tác của mỹ nhân này đều mang theo sự quyến rũ, chính là Triệu phi không bao lâu sau sẽ làm Hậu: "Cha ta, không phải, phụ hoàng ta đâu?" Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Triệu phi hỏi.

Triệu phi nói: "Tạm thời Thánh thượng có chuyện nên đã rời đi trước, ngài nói Công chúa điện hạ ở đây chờ một chút."

"Vậy lát nữa ta sẽ quay lại." Ngọc Tiểu Tiểu xoay người muốn đi.

Triệu phi vội nói: "Đứa nhỏ này, sao hôm nay lại gấp gáp vậy? Mau tới đây ngồi, ta có chuyện muốn nói với con."

Ngọc Tiểu Tiểu đi về phía trước mấy bước, nói: "Ngươi nói."

Triệu phi cầm khăn tay lau mắt một cái, nói: "Mấy ngày nay ta vì Công chúa điện hạ mà mấy đêm không có chợp mắt."

Ngọc Tiểu Tiểu không nói câu nào, nhìn Triệu phi, mấy đêm không chợp mắt, vị này nhất định đang có ý xấu gì đây.

Triệu phi nói: "Dù sao con và tam lang Cố gia cũng có hôn ước, còn là do Thái hậu nương nương năm đó định xuống, Hoàng hậu nương nương trong những năm này vẫn xem tam lang Cố gia như là hôn phu của con, nhưng bây giờ Cố gia lại phạm vào tội lớn, Công chúa còn gả cho Cố gia như thế nào đây?"

Tin tức trong lời nói này hơi lớn, làm cho té bào não của Ngọc Tiểu Tiểu nhất thời không đủ dùng. Hình như Hoàng phu (*) của Nữ đế tàn bạo, có dáng người không nhiễm khói lửa nhân gian, tên là Văn Phong Lâm mà, tại sao bây giờ lại toát ra một vị hôn phu họ Cố? Thì ra Văn hoàng phu cũng không phải là vợ cả nha!

(*)hoàng phu: chồng của Nữ đế

Vương ma ma nghe Triệu phi nói xong liền tức giận, quỳ mạnh xuống sàn, nói: "Triệu phi nương nương, lúc này hai chân của tam lang Cố gia đã bị phế, Công chúa điện hạ không thể gả cho hắn được."

Ngọc Tiểu Tiểu nhớ lại một việc, tình nhân của vị Nữ đế tàn bạo này không sai biệt lắm có thể gộp đủ trăm họ, cũng có thể có một vị Cố tiểu ca này.

Triệu phi cũng không lệnh Vương ma ma đứng lên, chỉ nhìn Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa điện hạ, ngài nói làm sao Hoàng hậu nương nương cứ như vậy mà đi? Ta...Bây giờ ta nhớ lại vẫn muốn khóc một trận."

Lời nói của Triệu phi là lòng nàng vẫn còn nhớ đến Hoàng hậu, giống như nước sông chảy cuộn cuộn không ngừng, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn cửa sổ sau lưng Triệu phi. Bên ngoài cửa sổ là một hồ nước màu xanh ngọc, chính là tiết trời đầu thu, nước trong hồ cũng không có chói mắt như giữa hè, gió nhẹ thổi qua, sóng nước lăn tăn. Ở mặt thể, môi trường bị ô nhiễm, nào có cảnh sắc như vậy cho Ngọc Tiểu Tiểu ngắm? Cho nên dù cảnh đẹp ngoài cửa sổ chỉ là một cảnh đẹp nhỏ nhỏ ở nhân gian, cũng làm cho Ngọc Tiểu Tiểu nhìn đến thất thần.

Triệu phi phát biểu đến nửa ngày, thấy Ngọc Tiểu Tiểu không có phản ứng, trong lòng có chút nghi ngờ, nếu ngày thường Công chúa điện hạ thấy nàng, sẽ rất nhiệt tình, nói chuyện với nàng, nhưng hôm nay có chút quá lạnh nhạt đi?

"Công chúa, ta cũng vì muốn tốt cho con thôi." Triệu phi kéo tay Ngọc Tiểu Tiểu, vành mắt có chút đỏ: "Cố gia phạm vào tội chết, con gả ra ngoài là chuyện đương nhiên, dù sao cũng là thân nữ tử, nhưng chọn chồng để gả cũng cần coi trọng danh tiếng. Mấy ngày này, ta thấy Công chúa điện hạ nên tránh đi một chút, chờ việc Cố gia qua đi, thì Công chúa điện hạ trở về."

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Triệu phi, nàng ngửi được mùi âm mưu.

Triệu phi lại nói: "Thánh thượng đã ban đất phong cho Công chúa điện hạ, trước mắt Công chúa điện hạ có thể đi đến đất phong, nếu không yên tâm về Thất điện hạ, Công chúa có thể mang theo Thất điện hạ đến đó. Con yên tâm, thời gian sẽ không lâu đâu, chờ Thánh thượng xử trăm cả nhà Cố gia xong, ta nhất định sẽ nhắc nhở Thánh thượng, để cho ngài nhanh chóng triệu Công chúa điện hạ hồi kinh."

TMD!

Cảnh đẹp nhân gian gì đó không quan trọng, lúc này Ngọc Tiểu Tiểu nổi giận rồi. Nàng nói tại sao hần lại được danh xưng Hiền Tông, thì ra là hoàng đế Hiền Tông phù chánh (**) tiểu lão bà, là phải đem con gái đuổi ra khỏi nhà, nguyên lai con gái gốc bị tiểu lão bà lừa!

"Công chúa điện hạ." Triệu phi nâng lan hoa chi (***) lên lau nước mắt, khóc ròng: "Thật sự ta không muốn Công chúa điện hạ đi."

(**) phù chánh: thời xưa từ thiếp lên làm vợ.

(***) lan hoa chi: ngón tay xếp thành hình hoa lan

Ngọc Tiểu Tiểu hí mắt nhìn Triệu phi, nếu bây giờ nàng nói một câu với Triệu phi là Công chúa điện hạ đáp ứng ngươi, thì nhất định vị này sẽ buông bỏ hết tất cả công việc mà chuẩn bị hành trang cho nàng, chờ nàng lên đường, thì sẽ phát hiện trong mấy cái rương đều là mấy khúc vải bị Triệu phi đánh tráo, muốn quay lại tìm Hiền Tông, lại phát hiện bốn cửa lớn kinh thành đều là người trong đảng Triệu phi canh giữ, nàng không về nhà được, sau đó sẽ chờ chết đói nửa đường.

"Công chúa điện hạ, ngài không thể rời khỏi cung được." Vương ma ma quỳ trên mặt đất vội kêu Công chúa mình, bà là người hiểu nhân tâm, tam lang Cố gia không thể gả, nhưng trưởng Công chúa cũng không thể ra cung, trong mắt không có Hoàng thượng che chở, Triệu phi nhất định sẽ hạ độc thủ với con gái Hoàng hậu đi.

Ngọc Tiểu Tiểu đến trước gót chân Triệu phi, người này cả hai kiếp đều trăm phương ngàn kế hại nàng, nếu vị Nữ đế tàn bạo sống lại nhất định sẽ lột da ngươi: "Ngươi có phải muốn chết không?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Triệu phi.

Lúc này Triệu phi thấy Hiền Tông từ ngoài cửa bước vào, không kịp nghĩ vì sao Công chúa lại hỏi mình có muốn chết hay không, khóc ròng nói: "Ta muốn chết, ta thật hận không thể thay Hoàng hậu đi xuống hoàng tuyền mà!"

Ngọc Tiểu Tiểu xóc cổ áo Triệu phi lên, đem Triệu phi nhắm ngay cửa sổ mà ném, muốn chết, nàng sẽ thành toàn nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cha ruột vô dụng

Hiền Tông mới vừa vào cửa, đã thấy khuê nữ mình đem ái phi, từ trên tháp xóc lên, bộ dạng giống như ném chó chết, quăng ra cửa sổ, hoàng đế Hiền Tông trực tiếp tròn mắt, người nào tới giải thích cho hần một chút, đây là tình huống gì?

Cả người Triệu phi bay giữa không trung, nhìn thấy hai con chim bay bên cạnh mình, không nói tiếng nào, hai mắt khê đảo lập tức hôn mê bất tỉnh.

Âm thanh vật nặng rơi vào nước, không lâu sau truyền thẳng vào lầu ba.

Trong và ngoài tiểu lâu một mảnh yên tĩnh, rồi truyền đến tiếng gào thét thất kinh của mọi người.

"Á, Triệu phi nương nương rơi xuống nước!"

"A a, mau cứu người!"

"Á á á, Triệu phi nương nương đang chìm vào đáy hồ!"

"....."

Hiền Tông phục hồi lại tinh thần, ba bước thành hai bước vọt tới bên cửa sổ, nhìn xuống hồ nước dưới lầu, đột nhiên cả người run lên, mới vừa rồi hẳn nhìn thấy cái gì?

Ngọc Tiểu Tiểu ảo não chau mày, sơ sót rồi, lúc nàng xách Triệu phi ném ra, quên bên ngoài cửa sổ là một hồ nước.

"Mau." Hiền Tông đứng bên cửa sổ kêu: "Mau cùng trẫm xuống lầu."

"Ngươi muốn xuống lầu?" Lúc thị vệ Đại nội, thái giám cung nhân còn chưa phản ứng kịp, Ngọc Tiểu Tiểu đã đến bên cạnh Hiền Tông hỏi.

Hiền Tông nói: "Trẫm muốn đi xuống lần nhìn ái phi!"

"Được, ta dẫn ngươi xuống." Ngọc Tiểu Tiểu liền xách cổ áo Hiền Tông lên, nàng mang theo phụ hoàng mình cùng nhảy ra khỏi cửa sổ đang mở phân nửa kia.

Trong phòng, mọi người: "...."

"...."

Lúc hai chân Hiền Tông chạm đất, mấy thái giám đã đem Triệu phi từ hồ vớt lên, Hiền Tông một lòng một dạ lo lắng cho Triệu phi, cũng không có chú ý suy nghĩ nhiều, trước hết lên tiếng hỏi bọn thái giám: "Nàng thế nào?"

Bọn thái giám còn chưa mở miệng, Ngọc Tiểu Tiểu đã nói: "Không có chết."

"Vậy sao nàng lại sùi bọt mép đây?" Hiền Tông hỏi.

Là chiến sĩ sống ở thời mạt thế, đều là cao thủ trị ngoại thương, dù không phải tất cả các bác sĩ có thể trở thành chiến sĩ, nhưng phần lớn chiến sĩ đều có thể học làm bác sĩ. Nhìn Triệu phi sùi bọt mép, Ngọc Tiểu Tiểu bị làm khó, nàng trị ngoại thương thì không thành vấn đề, nhưng đây là phương diện bệnh nội khoa, trầm tư một chút, Công chúa điện hạ cho ra một đáp án không mấy xác định lắm: "Bị trúng gió?"

Mấy thái giám đang đỡ Triệu phi nương nương rất muốn xông ra hét lớn với hai cha con Hoàng gia này, đây là nàng bị dọa sợ đấy! Không thấy người ta đã run thành như vậy sao? Đây là phụ nữ đó? Thiếu chút nữa đã ném chết tui người ta, hiện tại khổ chủ bị dọa sợ đến miệng sùi bọt mép, các ngươi còn có tâm tình vậy xem tán dóc sao? Tìm thái y rất khó sao?

"Thánh.. Thánh thượng!" Đại tổng quản thái giám Kính Trung từ lầu ba phi thân xuống, chạy đến trước người Hiền Tông, mặt không còn chút máu hỏi: "Ngài không sao chứ?"

Hiền Tông cả giận nói: "Trẫm còn có chuyện gì? Bây giờ là Triệu phi có chuyện!"

Kính đại tổng quản ngẩng đầu nhìn tiểu lâu sau lưng.

Hiền Tông sùng sốt, nhìn theo ánh mắt của Kính Trung về phía tiểu lâu, đột nhiên nói: "Ái? Trẫm xuống đây như thế nào?"

Kính Trung dè dặt chỉ chỉ Ngọc Tiểu Tiểu.

Hiền Tông luôn luôn sống phóng túng cũng vận động đại não nghĩ tới, hẳn là bị khuê nữ lôi kéo nhảy lầu!

"Cái này không thể nào..." Hiền Tông lẩm bầm, nhất định là hôm nay cách thức hẳn rồi giương không đúng.

Trăm dặm phương viên xung quanh Lâm Thụ Các không nghe thấy tiếng người, tất cả mọi người như hóa gỗ, thân thể cứng ngắc nhìn Công chúa Linh Lung. Mang theo hoàng đế nhảy lầu chơi? Cuối cùng vị này có bao nhiêu can đảm?

"Công chúa không muốn sống sao?" Lén lút, có ám vệ nhỏ giọng nói với đồng bạn bên cạnh.

Cá tính trầm ổn, luôn nắm bắt trọng tâm vấn đề, đồng bạn kia nói: "Lúc nào mà nàng biết võ công?" Cả đám ám vệ còn chưa kịp xuất thủ ngăn cản đấy, Công chúa điện hạ một đêm trở thành tuyệt thế cao thủ?

"Nghe nói bởi vì Hoàng hậu nương nương mất, Công chúa đã ốm một trận."

Người bị ốm một trận có thể trở thành tuyệt thế cao thủ? Âm vệ mặt không thay đổi nhìn đồng bạn ngu ngốc của mình, nếu là như vậy, bọn họ cũng nên ốm một trận là tốt rồi, còn cần khổ cực như vậy, lấy sinh mạng để luyện thành cao thủ làm gì hả?

"Con kéo trăm nhảy xuống?" Trong mảnh yên tĩnh, Hiền Tông hỏi khuê nữ mình.

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu.

"Con muốn làm gì?" Hiền Tông hỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Như vậy xuống lâu mau hơn."

"Nói càn!"

"Ta chưa bao giờ nói láo." Đây là nói thật, Ngọc Tiểu Tiểu không có gạt người, loại sinh vật tang thi ngay cả tiếng người còn không biết nói, nàng nói láo cho ai nghe? Đồng bạn nhân loại? Đừng có ngu, chủng tộc cũng đã sắp bị diệt, còn ngu ngốc chơi trò tự giết lẫn nhau à?

Vừa nghĩ đến mình có thể sẽ chết, Hiền Tông không khỏi đổ mồ hôi lạnh, tay chỉ vào Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Người đâu!"

Hô hấp mọi người đều ngừng lại, đây là Thánh thượng muốn giết con gái đây.

Ngọc Tiểu Tiểu không có cảm giác được không khí khẩn trương, chỉ vào Triệu phi, hỏi Hiền Tông: "Tiểu lão bà của ngươi làm sao bây giờ?"

Tiểu lão bà? Tay Hiền Tông đang chỉ Ngọc Tiểu Tiểu run rẩy: "Tiểu lão bà? Con nói nàng là tiểu lão bà của trăm?"

"Vậy nàng là cái gì?"

"Nàng là ái phi của trăm!"

"Phi không phải tiểu lão bà sao?" Ngọc Tiểu Tiểu có chút tức giận, đây là khi dễ nàng là người mặt thể không có văn hóa hả?

"Đem nàng bắt lại cho trăm!" Hiền Tông giọng chân hô to.

Ngọc Tiểu Tiểu âm thầm thở dài, phạm là phụ thân có chút thông minh và tiền đồ, con gái cũng sẽ không biến thái, cho nên mới nói cuộc đời Nữ đế tàn bạo thật bị kịch, cũng bởi vì có một cha ruột vô dụng đi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đường nhân sinh (*) của Nữ đế

(*)nhân sinh: cuộc sống, một đời người

Hoàng đế ra lệnh, miệng vàng lời ngọc, người không tuân chỉ, thì sẽ phải bị chém đầu, cho nên thị vệ Đại nội vọt lên.

Sau đó....

Tại sao một nam tử trưởng thành, còn có một thân võ nghệ cao cường, lại bay ra ngoài khoảng một trăm thước, cuối cùng đập nát bộ liễn của hoàng đế Hiền Tông, hôn mê trên mặt đất?

Sau khi Ngọc Tiểu Tiểu một chân đạp ngay đầu thị vệ Đại nội đang chạy tới, tất cả mọi người đều có cùng một vấn đề cần hỏi hần.

Chân mày Ngọc Tiểu Tiểu nhăn sâu hơn, lúc nàng thờ ơ nhìn một đời Nữ đế tàn bạo, thấy người thế giới này đánh giặc đến máu chảy thành sông, nhìn rất lợi hại nha, thế nào mới vừa đạp một cái lại bay ra, võ lực thấp như vậy à? Nếu ở mặt thể, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn một vòng những người đứng ở đây, dám khẳng định bọn họ chắc chắn là nhóm nhân loại đầu tiên bị diệt á!

Một lần nữa Hiền Tông tròn tròn mắt: "Con là...Ngọc Linh Lung?" Ông hỏi khuê nữ mình, muốn xác nhận một cái.

"Ta là." Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, nói: "Còn đánh sao?"

Hiền Tông không nói lời nào, mắt tròn tròn.

Thị vệ Đại nội thấy hoàng đế không nói lời nào, chỉ có thể nhắm mắt xông lên.

Trong mặt thế, vì sinh tồn, loài người bắt đầu tiến hóa, cho nên thị vệ Đại nội không có trải qua quá trình tiến hóa nên hôm nay nhất định sẽ bị kích, cứ như vậy, trong thời gian nhất định, hai mươi mấy thị vệ Đại nội hoặc bay lên trời, hoặc nằm úp xuống đất, duy nhất có một vị huynh đệ còn đứng yên trong tình trạng cầm thẳng ở giữa hai cành cây.

Hiền Tông há to miệng, nhất định là hôm nay ông rời giường không đúng lúc rồi.

Lúc này Triệu phi từ hôn mê tỉnh lại, sau khi mở mắt thấy Hiền Tông, liền kêu lên một tiếng yêu kiều, nói: "Thánh thượng!"

Da đầu Ngọc Tiểu Tiểu tê dại, không cách nào hiểu tại sao loài người lại có thể nói chuyện giống như mèo kêu xuân thanh (*giai đoạn mèo muốn tìm bạn tình), không khoa học chút nào. Cái này không thể trách Công chúa Linh Lung chúng ta kiến thức hạn hẹp, là một chiến sĩ tuyến đầu trong chiến tranh mặt thế, nữ nhân đều là nữ hán tử, chiến tranh giữa loài người và tang thi, sinh vật mềm mại yêu kiều không thể sinh tồn.

"Thánh thượng, cái này không thể trách công chúa, là nô tỳ không phải." Triệu phi nhìn Hiền Tông khóc ròng, nói.

Hiền Tông cảm thấy ái phi mình thật hiền lương, đúng là nữ nhân tốt, Linh Lung muốn ném chết nàng, ái phi của ông vẫn còn nói tốt thay Linh Lung mà. Lúc này cả người Triệu phi ướt sũng, tóc tai bù xù, phấn son trên mặt hòa tan, một dạng giống như nữ quỷ, nhưng trong mắt Hiền Tông chỉ thấy người tình, ái phi mình vẫn rất nghiêng nước nghiêng thành á!

"Công chúa điện hạ là đang buồn về việc Cố gia." Triệu phi khóc nói: "Còn nói với nô tỳ là muốn rời cung đến đất phong." Dù sao trong lúc nói chuyện này với nha đầu, trong phòng trừ Vương ma ma, đều là thân tín của mình, Triệu phi mở mắt nói dối, nói không chút cố kỵ nào.

Nghĩ đến Thái hậu lão nương mình định ra cửa hôn sự này cho khuê nữ, tâm tình Hiền Tông nhất thời rất kém, nói: "Nữ nhi Hoàng gia còn lo lắng gì sao?"

Triệu phi liếc mắt về một tổng quản thái giám đang hướng dẫn mấy triều thần đến đây, được hai cung nhân đỡ, nhìn vừa yếu ớt, lại vừa kiên cường đến trước chân Hiền Tông, nhỏ giọng nói: "Thánh thượng, nữ nhi nhà danh giá cái gì cũng quan trọng, Công chúa điện hạ còn nhỏ như vậy, làm sao chịu được chỉ trích của thiên hạ?"

Hiền Tông nói: "Vậy khỏi đất phong trăm cho Linh Lung thì sao?"

Mọi người ở đây đều cho rằng, Thánh thượng ngài đủ rồi, ngay cả chuyện như vậy ngài cũng muốn hỏi Triệu phi? Đầu óc lớn là dùng để suy nghĩ á!

Ngọc Tiểu Tiểu đi đến trước người Vương ma ma, đưa tay đỡ Vương ma ma lên, nhỏ giọng nói: "Tiểu ca Cố gia này là người tốt hay người xấu?"

Wương ma ma không phải là người thiện lương nói chuyện mơ hồ, bà thì thăm vào tai Ngọc Tiểu Tiểu: "Cả nhà Cố gia đều là trung thần, là người tốt."

Người tốt là được, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn về phía Hiền Tông, nói một câu: "Không cần phiền phức, ta sẽ không rời cung."

Hiền Tông bước nhanh mấy bước đến trước mặt khuê nữ, nói: "Triệu phi cũng vì muốn tốt cho con."

Nữ nhân này hiện nay hận không thể xông lên cắn chết ta đây, ông không thấy hả? Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, phun ra hai chữ: "Ta gả."

Hiền Tông nổi giận, nói: "Con gả cho ai? Sao con lại không hiểu chuyện như vậy? Con có biết Cố gia phạm vào tội gì không hả? Thông đồng với địch bán nước, nói dối quân tình, nếu không phải được tiên hoàng ban kim bài miễn tử, trăm nhất định sẽ chém cả nhà hán!"

"Chứng cứ xác thật?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

Hiền Tông nói: "Con nói gì vậy? Nếu con còn không biết ai là người tốt, đừng trách trăm đem con gả đến Cố gia!"

"Nàng là người tốt?" Ngọc Tiểu Tiểu chỉ Triệu phi, rồi nhìn người cha đời này của mình.

"Được, trăm sẽ hạ chi." Hiền Tông này sinh ác độc, nói: "Con cứ đi làm người Cố gia đi!"

Thời điểm gây gỗ, thật ra cũng không thể xem như thật, việc gây gỗ giữa hai cha con Hoàng gia này cũng giống vậy, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, lúc này, mấy vị đại thần đang tính liều mạng cầu tình thay người Cố gia, cũng sẽ không ngu ngốc, thế gia vừa nghe Hiền Tông nói xong, vội vàng quỳ trên mặt đất, cùng nhau khen ngợi Hiền Tông: "Thánh thượng anh minh!"

Hiền Tông sùng sốt, ông thế nào lại trở thành người anh minh rồi?

"Thánh thượng anh minh." Đại học sĩ Anh Niên Duẫn quỳ trên mặt đất nói: "Thánh thượng nguyện ý đem Công chúa Điện hạ gả cho tam lang Cố gia, Thánh thượng một lời đáng giá ngàn vàng, là tấm gương cho người trong thiên hạ, bọn thần tự thẹn, Thánh thượng anh minh."

Hiền Tông nói: "Không phải, trăm không phải nói cái này...."

"Thánh thượng!" Lúc này Triệu phi cũng quỳ trên mặt đất, nói: "Lần này Cố gia phạm vào tội lớn, Thánh thượng còn giữ chữ tín với Cố gia, có lòng lấy đức báo oán, nô tỳ cảm động đến rơi nước mắt, Thánh thượng anh minh!" Nha đầu này muốn quăng chết nàng, nàng nhất định phải đẩy nha đầu này vào hố lửa!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều cùng khen tặng Hiền Tông, đều là người đọc sách, lúc khen ai, mỗi chữ đều như ngọc, đều không có lặp lại chữ nào.

Đạo đức bị thổi phồng đến đỉnh cao làm Hiền Tông tròn tròn mắt, giống như nếu ông nói không, hay không đồng ý, lập tức sẽ trở thành tiểu nhân không nghĩa khí, vô tình vô nghĩa, thêm cả vô si.

Ngọc Tiểu Tiểu thấy các quan viên như vậy, miễn cưỡng quỳ xuống dập đầu một cái với Hiền Tông, nói: "Nữ nhi tạ ơn phụ hoàng."

Hiền Tông đang suy nghĩ, chuyện này như thế nào lại như vậy?

Ngày thứ nhất xuyên không đến thế giới này, vì không muốn đi vào con đường nhân sinh của Nữ đế tàn bạo, Ngọc Tiểu Tiểu thành công đem mình gả ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàng hậu nương nương mở mắt

Thân thể Vương ma ma run rẩy, Công chúa nhà mình bị hoàng thượng đem gả cho một tội nhân, còn là tội nhân hai chân tàn phế? Sau này, Công chúa còn có thể hạnh phúc sao?

"Hoàng hậu nương nương!" Vương ma ma quỳ xuống đất, khóc rống: "Ngài mau mở mắt nhìn Công chúa điện hạ đi!"

Mọi người bị tiếng khóc của Vương ma ma cũng ngược đầu nhìn trời, Hoàng hậu nương nương mở mắt thì có thể làm gì? Cho sét đánh chết Triệu phi nương nương hả?

Lúc này phía trên Đế Cung, mặt trời đỏ ửng nhô cao, bầu trời quang đãng, theo tiếng khóc của Vương ma ma, một đạo sấm sét từ trên trời đánh thẳng xuống, mặt trời nhô cao chiếu sáng mọi nơi, mọi người trong Đế Cung đều nghe thấy tiếng sấm!

Hoàng hậu nương nương được gọi đã mở mắt?

Hoàng hậu nương nương lặng lẽ mở mắt một lần, Triệu phi nương nương đứng dưới gốc của cây đa, sét đánh gãy một cành cây lớn của gốc đa, rớt xuống đè lên Triệu phi.

Thời đại mạt thế chỉ là thời đại nhân loại tiến hóa lực lượng sao? Quá ngây thơ rồi, không có chút dị năng, còn không bị tang thi ngược đãi thành đồng cặn bã hay sao? Kịp trước, nếu như không phải bị trọng thương trong chiến đấu, làm cho nàng không kịp vận dụng dị năng, Ngọc Tiểu Tiểu cũng không nhất định đồng quy vu tận với tang thi, nàng sẽ điều khiển dị năng gọi sấm đến giúp mình đánh chết đám tang thi kia!

"Triệu... Triệu phi nương nương?" Trong không gian lặng ngắt như tờ, Kính Trung là người đầu tiên có phản ứng.

Khi Kính Đại tổng quản chạy đến bên cạnh Triệu phi nương nương, Hiền Tông vẫn ngửa đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, đạo sấm sét kia nói đến là đến, nói đi là đi?

Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn tay của mình, hiện tại dị năng của nàng yếu nhiều rồi, muốn đánh chết người, cuối cùng lại bỏ ngả đại thụ.

Lúc này, Vương ma ma từ kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, mạnh mẽ dập đầu: "Hoàng hậu nương nương nhân từ!"

Mọi người ngây ngốc nghĩ, xem ra Hoàng hậu nương nương thật sự nhân từ, nếu không, sao không trực tiếp bỏ chết Triệu phi nương nương đi? Ngài bỏ cây làm cái gì?

"Thánh thượng, Triệu phi nương nương học máu!" Kính Trung cùng mấy thái giám chuyển một nửa đoạn cây ra, sau khi thấy Triệu phi, liền lớn tiếng bẩm báo với Hiền Tông.

"Ái phi, nàng..." Hiền Tông nhanh chóng chạy tới bên cạnh, nhìn miệng mũi Triệu phi đầy máu, quả thật rất thảm, hoàng đế Hiền Tông biến sắc.

"Hoàng hậu nương nương, ngài đi tốt!" Vương ma ma vẫn hô to tại chỗ.

Tín ngưỡng vương triều là tôn kính quý thần, có không ít vị đã quỳ tại chỗ.

Nghĩ đến Hoàng hậu nương nương đang ở trên trời nhìn mình, Hiền Tông lạnh cả người, rụt cổ lại.

"Chúng ta đi." Ngọc Tiểu Tiểu xoay người rồi đi.

Trước kia, mỗi lần Triệu phi xui xẻo, là Vương ma ma liền hạnh phúc, nhưng lúc này, Triệu phi cũng bị sét đánh, Vương ma ma vui vẻ không nổi, vừa đi theo Ngọc Tiểu Tiểu, vừa nói: "Công chúa, sao ngài và Hoàng thượng lại gây gổ như vậy chứ?" Về phần đột nhiên Công chúa nhà mình buồn hân, Vương ma ma lựa chọn coi như không thấy.

Hiền Tông cũng không để ý với mấy thần tử đang quỳ trên đất, sai người mang Triệu phi về, lại sai người đi gọi thái giám. Khuê nữ mình đột nhiên buồn hân, chờ cho mạng ái phi được bảo đảm rồi nói sau.

Đám người Anh đại học sĩ nhìn nhau, không cần mình liều chết xin tha, mặc dù Thánh thượng làm việc không đáng tin cậy, nhưng cũng không thể nhìn con gái của mình làm quả phụ đi? Mấy đại thần ra cung, lập tức chạy đến Đại Lý Tự, vẫn nên báo tin mừng cho già trẻ Cố gia đang ngồi chồm hổm trong thiên lao a.

Ngọc Tiểu Tiểu trở lại Điện Phong Hoa, gọi người bên cạnh đến: "Bây giờ nói cho ta biết một chút, Cố gia này là chuyện gì?"

Vương ma ma đầu choáng váng, chân mềm nhũn, đứng không nổi nữa rồi, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ngài cái gì cũng không biết, còn nói với Thánh thượng là ngài sẽ gả?"

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Không phải bà nói tiểu ca Cố gia là người tốt sao?"

Vương ma ma nói: "Là người tốt thì ngài gả hả? Kia... Thiên hạ này người tốt rất nhiều á, nô tỳ...."

"Cả nhà Cố lão Nguyên soái là bị Triệu đảng vu oan!" Vương ma ma còn chưa dứt lời, tiểu cung nhân Tiểu Phong đã lớn tiếng nói.

"Đúng vậy." Tiểu thái giám Tiểu Sa cũng nói: "Cố gia là trung thần!"

Nhìn nhóm thủ hạ thi nhau gật đầu, đột nhiên Vương ma ma phát hiện, thì ra người trong điện Phong Hoa đều là nghĩa sĩ.

Mặc dù Tiểu Phong và Tiểu Sa thất chủ bát thiệt (?), ngại một câu ta một câu, nói cũng không có logic gì, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu có thể từ trong cuộc đối thoại tìm ra mấy chỗ mâu thuẫn.

Cố gia là trung thần, là một nhà Tướng môn trung thành tận tâm, chỉ tiếc đắc tội với đảng Triệu phi, chẳng những không công không thưởng, còn rơi vào tội chết.

"Công chúa điện hạ!" Mặt Tiểu Phong đầy xúc động và phẫn nộ, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Người nước Bạch Hổ là do Cố lão Nguyên soái đánh bại, lại bị Triệu tướng và con trai hắn đoạt công! Bọn người Cố lão Nguyên soái nhất định không thể nào tư thông với địch quốc!"

Tiểu Sa cắn răng nghiêng lợi nói: "Nếu không phải Cố gia có kim bài miễn tử Tiên đế ban, lần này Cố gia bị định tội cũng không phải chỉ bị tịch thu tài sản đơn giản như vậy đâu."

Vương ma ma thở dài, nói: "Cố gia đích thật là bị oan, nhưng ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không thể cứu bọn họ, chẳng lẽ sau khi Công chúa gả qua, sẽ phải cùng Cố gia làm thứ dân sao? Bây giờ cả nhà Cố gia vẫn còn ở trong thiên lao đấy!"

Người trong mặt thế, thật sự không hiểu được huyết án ở cổ đại, trung thần lương tướng bị gian thần hãm hại vui lắm à, chẳng qua Ngọc Tiểu Tiểu cảm thấy dù có chết cũng không thể đi vào con đường của Nữ đế tàn bạo, một mình nàng trốn không thành vấn đề, nhưng đám người trước mặt thì làm sao bây giờ? Mặc dù quen nhau chưa đủ 24 giờ, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu cũng có nghe ngóng được, nếu nàng bỏ trốn, đám người hầu hạ Công chúa không tận lực, toàn bộ đều bị chém đầu. Muốn danh chính ngôn thuận ra khỏi cung, còn không cần phải đi đến đất phong, chỉ còn con đường lập gia đình thôi.

Về phần tiểu ca Cố gia là hạng người gì, đã gả thì phải ở cùng nhau cả đời gì đó, thật xin lỗi, trong mặt thế, nhân loại vì muốn kéo dài chủng tộc, nam nữ nhìn nhau thuận mắt thì ở chung một chỗ sinh con, lễ tiết không có tồn tại đâu, trình tiết quan trọng đáng giá gì gì đó, ở mặt thế càng không cần bàn bạc tới. Ngọc Tiểu Tiểu nghĩ, trước hết nên nghĩ biện pháp đưa nhóm Vương ma ma ra khỏi cung, về phần tiểu ca Cố gia, ừ, có thời gian sẽ nghĩ tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cố Tam thiếu gia

Vương ma ma ôm Công chúa mình khóc rống một trận, sau đó mình lại kiên cường lên, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, nếu Thánh thượng đã lên tiếng, chuyện này sẽ không thể lui lại được."

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Vậy bà nghĩ như thế nào?"

Vương ma ma lau sạch nước mắt, nói: "Hiện giờ Cố gia đã hai bàn tay trắng, cho nên đồ cưới của Công chúa ngài, nô tỳ nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt."

"Đúng." Ngọc Tiểu Tiểu vội vàng nói: "Chuẩn bị cho thật tốt, chỗ này cái gì có thể mang đi đều mang hết đi." Lúc chạy đi, trên người không có tiền, vậy

chính là chết đấy, Ngọc Tiểu Tiểu mới sẽ không phạm sai lầm ngu xuẩn này đâu.

Vương ma ma vỗ vỗ ngực mình ba cái, đảm bảo với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa yên tâm, có nô tỳ ở đây!"

*****

Lại nói về Triệu phi, sau khi được cứu đưa về điện Sơ Tĩnh, rất nhanh đã được thái y cứu tỉnh, không có khí lực, nàng nhìn Hiền Tông khóc rống: "Thánh thượng, đây là Hoàng hậu nương nương không thể nhắm mắt mà."

Hiền Tông nói: "Vậy ái phi cảm thấy thế nào?"

"Hoàng hậu nương nương đã nói qua với nô tỳ." Triệu phi hữu khí vô lực khóc: "Công chúa điện hạ phải gả cho tam lang Cố gia."

"Đây..là chuyện khi nào?" Hiền Tông giật mình.

"Trước khi Hoàng hậu sinh." Triệu phi nói: "Bất quá lúc đó Cố gia đã bị bắt vào thiên lao,, nô tỳ nghĩ Hoàng hậu nương nương nhất thời hồ đồ, cho nên mới không bẩm báo với Hoàng thượng, nô tỳ đáng chết!"

Hiền Tông nói: "Nếu như vậy, Linh Lung là không thể không gả sao? Nếu không Hoàng hậu nàng sẽ chết không nhắm mắt?"

Triệu phi khóc lớn: "Đúng vậy Thánh thượng, Thánh thượng hãy mau hạ chỉ đi, nô tỳ sợ."

Hiền Tông nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, nghĩ về đạo sắc sát kia một chút, lập tức nói: "Ái phi đừng sợ, Trẫm sẽ hạ chỉ ngay."

Mà trong lòng thái y đứng bên cửa nghĩ thầm, Quốc quân mình thần phục là một đứa ngốc, thảm bại thế nào a?!

*****

Lúc này trong thiên lao Đại Lý Tự, đại nhân báo tin mừng còn chưa tới, Cố Tĩnh Lăng nằm trên một đồng cỏ tranh khô, mặt đẹp đỏ bừng, đôi mắt mê hoặc, một cô gái đang nằm úp trên người hắn, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trái rốn trên ngực của Cố Tam thiếu gia, nhẹ nhàng nói với Cố Tĩnh Lăng: "Tam thiếu gia, lão phu nhân sai Thanh Ngọc tới phục vụ Tam thiếu gia, để cho Tam thiếu gia lưu lại đời sau."

Cố Tĩnh Lăng thấp giọng hừ hừ, vẻ mặt đau đớn.

Thanh Ngọc cắn răng, tay đặt vào hông Cố Tĩnh Lăng, động tác chậm rãi cởi áo tù Cố Tĩnh Lăng.

Bởi vì động tác này của Thanh Ngọc, thân thể Cố Tĩnh Lăng chấn động, ngoan độc cắn đầu lưỡi một cái, để cho tinh thần mình tỉnh táo, đưa tay đẩy Thanh Ngọc sang một bên, dồn dập thở dốc mấy cái, quát khê: "Đi ra!" Edit by NuyHam

Thanh Ngọc lộn đầu ngã xuống đất, bò dậy nhào tới người Cố Tĩnh Lăng, khóc rống: "Tam thiếu gia, dù thế nào ngài cũng phải lưu lại một đứa con."

Cố Tĩnh Lăng hít sâu một hơi, Thanh Ngọc là Đại nha hoàn hầu hạ bên người Tổ mẫu hắn, lúc này lại được đưa đến nhà tù hắn, người nhà hắn không biết phải nghĩ bao nhiêu biện pháp, mất bao nhiêu tinh thần á.

"Tam thiếu gia." Lúc này Thanh Ngọc cũng không cần cái gì căng thẳng của một nữ tử, cúi đầu, nhất định phải hôn lấy Cố Tĩnh Lăng.

Cố Tĩnh Lăng ngoe đầu, tránh được nụ hôn của Thanh Ngọc, một lần nữa đẩy Thanh Ngọc ra, nhỏ giọng nói: "Đừng ngu, ta là người hắn phải chết, người đi theo ta, có kết quả gì tốt?"

"Tam thiếu gia!" Thanh Ngọc ngồi trên đất khóc: "Là Thanh Ngọc nguyện ý, Thanh Ngọc muốn vì Tam thiếu gia lưu lại đời sau."

Cố Tĩnh Lăng thở dài, chiến công của hắn bị giành, cả nhà bị oan nhốt vào thiên lao, gân chân hắn bị đứt, nếu không phải vì người nhà, tính kiên cường đã ăn sâu vào xương tủy, hắn đã sớm chấm dứt sinh mạng của mình rồi.

"Tam thiếu gia?" Thanh Ngọc lại đến bên người Cố Tĩnh Lăng.

"Nước kia có thuốc?" Cố Tĩnh Lăng hỏi.

Thanh Ngọc đỏ mặt, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Vết thương trên người Cố Tĩnh Lăng rất nghiêm trọng, Cố gia không dám hạ thuốc mạnh với hắn, chính là bỏ xuống một lượng nhỏ thuốc trợ hứng, chỉ nói chuyện với Thanh Ngọc một chút, vật giữa đôi kia của Cố Tĩnh Lăng đã nóng rang như muốn thoát khỏi quần.

"Đi đi." Hắn nói với Thanh Ngọc: "Không đáng giá."

Thanh Ngọc do dự một chút, tay dò xuống phía dưới của Cố Tĩnh Lăng. Nàng cũng không chỉ vì thay Cố Tĩnh Lăng lưu lại đời sau, còn vì chính bản thân nàng. Cả nhà Cố gia bị giam vào thiên lao, mặc dù những người làm trong Cố phủ cũng bị nhốt vào thiên lao, nhưng ngày sau nhất định sẽ bị kéo đến chợ nô lệ bán, Thanh Ngọc có vẻ thù mị thượng đẳng, có khả năng lớn nhất là bị các sở quán (*) thanh lâu nhìn trúng. Vì ngày sau không muốn bị ngủ với

ngàn người, Thanh Ngọc tình nguyện vì Cố Tinh Lăng lưu đời sau, như vậy vô luận như thế nào, Cố gia sẽ không thể bỏ nàng.

(*) sở quán: giống như máy cơ sở nhỏ phân ra khắp nơi để theo dõi, hay làm công việc khác, đại loại là vậy.

"Thanh Ngọc!" Cố Tinh Lăng đẩy tay Thanh Ngọc, cố gắng xông tới cửa nhà tù, lớn tiếng nói: "Người đâu, người đâu!"

Một cai ngục mở cửa ra, nhìn vào trong, mặc dù quần áo hai người xốc xếch, nhưng tuyệt đối không giống như mới vừa làm xong chuyện tốt, liền thấp giọng khuyên Cố Tinh Lăng: "Tam thiếu gia, bên ngoài đang truyền tin bất lợi cho ngài, vị cô nương này được lão phu nhân cố ý phân phó lên đưa tới, ngài không nên phụ một phen tâm ý của lão phu nhân mới đúng." Edit by NuyHam

Cố Tinh Lăng hiểu, lần này Triệu Tả Thành giành công lao của mình, mình không chết, sao cha con Triệu thị có thể an tâm?

"Làm phiền người đem nàng đi đi." Cố Tinh Lăng nói với cai ngục: "Chuyện như vậy, ta không muốn làm."

Cai ngục lắc đầu thờ dài, lần này hẳn không có biện pháp, hẳn cũng không thể giúp cô nương kia mạnh mẽ với Tam thiếu gia nha?

Lúc này, Đại tổng quản Kính Trung cùng đám người Anh đại học sĩ trước sau đặt chân đến Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự khanh (**) là môn sinh của Triệu tướng gia, hẳn có thể ngăn mấy người Anh Niên Duẫn, nhưng Kính Trung là người của Triệu phi, Đại Lý Tự khanh vừa nhìn thấy Kính Trung, vẻ mặt đang làm việc công đối với đám Anh Niên Duẫn đã biến mất không thấy tăm hơi, lập tức đứng dậy đón chào.

(**) khanh: chức quan thời xưa, cũng có thể là lời vua gọi quân thần

Kính Trung cho Đại Lý Tự khanh nhìn thấy tờ thánh chỉ trong tay, nói: "Lâm đại nhân, Thánh thượng có chỉ, người Cố gia ở đâu?"

Trong khoảng thời gian Kính Trung và Đại Lý Tự khanh nói chuyện, có một tiểu nha dịch chạy đến bên ngoài phòng giam của Cố Tinh Lăng, gấp giọng nói: "Tần thủ lĩnh, Kính Đại tổng quản đến truyền chỉ, Thánh thượng đã có quyết định với cả nhà Cố lão Nguyên soái."

Tần thủ lĩnh giậm chân một cái, lúc này Kính Trung đã đến, Cố Tam thiếu gia còn lưu đời sau hả? Chuyện này cũng không thể làm được a!

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cố Tam thiếu gia cưới vợ

Bọn nha dịch khác lần lượt đến phòng giam người Cố gia thông báo, Cố Tinh Nặc và Cố Tinh Ngôn cùng nhau đi đến phòng giam Cố Tinh Lăng, đem tam đệ mình ra ngoài.

"Đệ không có chạm vào Thanh Ngọc?" Cố Tinh Ngôn nhìn sau lưng họ một chút, Thanh Ngọc vẫn còn khóc nức nở, thấp giọng hỏi đệ đệ mình.

Cố Tinh Lăng gật đầu.

Nhất thời Cố Tinh Ngôn nóng nảy: "Đệ ngốc quá? Chúng ta phải bỏ bao nhiêu tinh thần, mới đem nàng...."

"Lão Nhị!" Cố Tinh Nặc lắc đầu nhìn Cố Tinh Ngôn, không cho Cố Tinh Ngôn nói gì thêm nữa.

Mắt Cố Tinh Lăng rủ xuống, thấp giọng nói: "Có các ca ca, Cố gia không cần đệ lưu đời sau."

Hốc mắt Cố Tinh Ngôn đỏ lên, nức nở nói: "Đừng nói nhảm, chúng ta còn chưa nghe Thánh chỉ mà, đệ biết chuyện gì mà?"

Cố Tinh Lăng không nói gì nữa, dù sao khi chết, chỉ cần không liên lụy người nhà hẳn là tốt rồi.

Lúc này lão phu nhân và Cố lão Nguyên soái đang quỳ trên đất, sau khi nhìn thấy ba cháu trai của mình, lập tức kêu lên: "Tinh Lăng?"

Kính Trung cười nói: "Lão phu nhân, ngài trước đừng thương tâm, hãy để cho tiểu nhân ta truyền xong Thánh chỉ đi?"

Lão phu nhân ngẩng đầu lên nhìn Đại thái giám này, trong mắt đầy phần hận không chút che giấu nào. Edit by NuyHam

"Mau quỳ xuống tiếp chỉ." Lúc này Cố lão Nguyên soái mới trầm giọng nói.

Kính Trung mở Thánh chỉ ra, hắng giọng một cái, bắt đầu tuyên chỉ.

Sau khi người Cố gia nghe Thánh chỉ xong, đều cảm thấy Hiền Tông đưa giỡn một nhà tội thần bọn họ vui lắm hả? Một Công chúa Hoàng gia như vậy,

lại còn là Trưởng công chúa, năm nay cũng chưa đủ mười bốn tuổi, gả cho Cố Tĩnh Lăng bị phé hai chân? Đùa giỡn người khác cũng không cần đùa giỡn như vậy nha!

Sau khi Kính Trung tuyên chỉ xong, đi tới trước mặt Cố Tĩnh Lăng, kéo tay Cố Tĩnh Lăng lên, đem Thánh chỉ vào tay Cố Tĩnh Lăng, nói: "Cố Tam thiếu gia, hôn sự của ngài và Công chúa Điện hạ, là do đích thân Thái hậu nương nương năm đó ban xuống, Thánh thượng lời nói ngàn vàng, sẽ không nuốt lời."

Chợt Cố Tĩnh Lăng ngẩng đầu lên nhìn Kính Trung, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú vì tức giận mà vặn vẹo.

Cố Tĩnh Nặc và Cố Tĩnh Ngôn liếc chết lời Tam đệ mình xuống, nếu lúc này bọn họ và tên hoạn quan Kính Trung này xảy ra xung đột, vậy người nhà làm sao đây?

"Hôm nay các người có thể ra khỏi thiên lao." Kính Trung xét thấy Cố Tĩnh Lăng không có gan liều mạng, coi như Cố Tam thiếu gia có lá gan này, Kính Trung liếc nhìn hai chân Cố Tĩnh Lăng quần đầy vãi, Thiếu tướng quân mười lăm tuổi thành danh ở sa trường còn có bản lĩnh cùng mình liều mạng sao?

Kính Trung không nói nhảm nữa, ồng tay áo vung lên, mang người rời đi.

Già trẻ Cố gia quỳ trên đất, nửa ngày cũng không động, hoàn toàn không thể tin những gì đã nghe.

Đại Lý Tự khanh đi đến trước mặt Cố lão Nguyên soái Cố Thần, lạnh lùng nhìn Cố Thần một cái, nói: "Cố lão, người mang theo con cháu người đi đi, chẳng lẽ người còn chờ Bôn quan đưa các người một đoạn sao?"

Già trẻ Cố gia ngồi chồm hổm trong thiên lao hai tháng, chuẩn bị chờ phán xét, không nghĩ tới lại bị nha dịch Đại Lý Tự đuổi ra khỏi thiên lao.

Từ khi cả nhà Cố gia bị bắt vào thiên lao, mấy gia tướng Cố gia đều canh giữ bên ngoài thiên lao, nhìn thấy người nhà chủ nhân bị đám người Đại Lý Tự đẩy ra thiên lao, nhìn lại nhìn, xác thật chính là già trẻ cả nhà chủ nhân, liền vội vàng chạy tới, quỳ trước người Cố lão Nguyên soái, trong đó có một vị gia tướng khóc ròng, nói: "Nguyên soái, ngài...ngài có thể thấy lại ánh mặt trời rồi?" Edit by NuyHam

Lúc này, Cố lão Nguyên soái phát mộng, nhìn lại người nhà đứng bên cạnh mình, lại nhìn đám gia tướng đang quỳ trước chân, nói: "Lại thấy ánh mặt trời?"

Tất cả người Cố gia cũng mờ mịt.

Cố Tĩnh Nặc nói: "Tĩnh Lăng sắp lấy vợ?"

Vì vậy không riêng gì người Cố gia, ngay cả đám gia tướng cũng mờ mịt.

Lúc này mấy người Anh Niên Duẫn cũng từ cửa lớn Đại Lý Tự chạy tới, nhìn thấy đám người Cố gia đang đứng trước cửa thiên lao, vội vàng bước lên chúc mừng Cố lão Nguyên soái và Cố Tĩnh Lăng.

Anh Niên Duẫn nhớ lại một màn kia ở trong Đế Cung, căn cứ theo suy nghĩ Anh Niên Duẫn, dưới tức giận Hiền Tông đáp lời tứ hôn trong lúc tranh cãi, nhất định là vì Công chúa Linh Lung cầu tình giùm Cố gia, nói: "Công chúa Điện hạ khó có được a." Anh Đại học sĩ thờ dài nói với Cố Thần: "Vì cứu lão ca người, còn có đám Tĩnh Lăng, hôm nay Công chúa Điện hạ đã cầu tình với Thánh thượng."

"Đúng vậy." Một vị đại nhân khác nói: "Nếu Công chúa Điện hạ không chủ động muốn gả, sợ là hiền chất Tĩnh Lăng nguy hiểm rồi."

Sau khi trên dưới Cố gia nghe hai vị đại nhân nói xong, im lặng hồi lâu, trong lòng cảm kích, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Đột nhiên Cố Tĩnh Ngôn nói: "Ông trời của ta, thật may chuyện của Tĩnh Lăng và Thanh Ngọc không thành, nếu không Cố gia chúng ta thế nào cũng làm...Công chúa Điện hạ thất vọng?"

Lão phu nhân nghĩ đến an bài của mình lúc trước, sau khi Công chúa vào cửa, Thanh Ngọc lại sắp sinh con, hoặc Thanh Ngọc có con trước khi Công chúa sinh, đây không phải là đánh vào mặt Công chúa sao?

Thanh Ngọc đứng ở phía cuối đám người, trên người vẫn mặc áo tù, trong lòng đầy ủy khuất, không làm được chuyện Cố gia yêu cầu....thất vọng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Độc kế của cha con Triệu thị

Lần này Triệu phi gãy ba xương sườn, chân trái cũng gãy. Thái y xem ra, may mắn Triệu phi nương nương bị nội thương không tính là nặng. Còn Triệu phi thì cảm thấy may mắn trong lòng, mặt mình không có vấn đề gì, nếu nữ nhân bị hủy dung thì làm sao mà lẫn lộn trong cung được chứ? Theo Hiền

Tông những năm nay, nam nhân mình có tính nết gì, Triệu phi rất rõ ràng.

Triệu phi bị thương không có biện pháp trị tâm, tự nhiên không thể giữ được Hiền Tông một người trong một ngày không ôm được mỹ nữ là không ngủ yên, bất quá không có Hiền Tông bên người, Triệu phi cũng dễ dàng cùng cha của mình là Tướng quốc Triệu Thu Minh gặp mặt.

Sau ba ngày, tin tức Trường công chúa sắp gả cho Cố gia oanh động cả vua lẫn dân, hai vợ chồng Triệu Thu Minh đã sớm dò xét sơ tình hình trọng thương của nữ nhi trong cung.

Sau khi hành lễ vấn an, Triệu Thu Minh mở miệng oán trách nữ nhi: "Nương nương, lần này Công chúa gả đi, chính là để cho Cố gia tìm được đường sống trong chỗ chết, đệ đệ con đoạt chiến công của Cố Tĩnh Lăng, từ chỗ Cố Thần lục soát được thư tư thông với địch quốc, cũng là do ta an bài, nếu sự việc bại lộ, Triệu gia chúng ta và nương nương cũng phải bị thương động gân cốt, nguyên khí tổn thất nặng nề. Nương nương, sao ngài lại dốc sức thúc đẩy cộc hôn sự này?"

Nghe phụ thân oán trách mình, Triệu phi lạnh nhạt nói: "Già trẻ Cố gia trong thiên lao lâu như vậy, phụ thân còn không có biện pháp trừ khử bọn họ, việc Triệu gia, chẳng lẽ mọi chuyện đều trông cậy vào ta sao?"

Mặt Triệu Thu Minh phát khổ, nói: "Nương nương, còn có khối người che chở Cố gia á." Đại Lý Tự khanh là người mình thì không sai, nhưng trong Đại Lý Tự cũng có người hướng về Cố gia đấy, Triệu tướng gia phái người đi mấy lần, cũng không thành công giết chết một người Cố gia. Thấy gương mặt khinh bỉ của Triệu phi, Triệu Thu Minh đành phải thay đổi đề tài, nói: "Cố Tĩnh Lăng đã là một phế nhân, như thế nào Thánh thượng còn có thể nguyện ý...." Edit by NuyHam

Triệu phi không đợi phụ thân mình nói hết lời, liền nói: "Ta và Thánh thượng đã nói qua, Cố Tĩnh Lăng chỉ là bị thương khi dùng hình, một người tốt như vậy, chỉ bị dùng hình một chút, sao có thể tàn?"

"Thánh thượng tin lời nương nương?"

"Thái y nói vậy, Thánh thượng tự nhiên sẽ tin."

Không cần nói, thái y này nhất định là người của nữ nhi mình, Triệu Thu Minh trầm mặc, thật ra nữ nhi mình lúc còn chưa gả làm thiếp, cũng không có tàn ác như vậy.

"Triệu tập nhân thủ." Lúc này Triệu phi nói: "Thừa dịp Công chúa gả qua, đem Cố gia giải quyết cho xong đi."

Triệu Thu Minh vội nói: "Nam tử Cố gia đều làm tướng, thích khách cũng không dễ ra tay."

"Thích khách?" Triệu phi cười lạnh: "Chẳng qua đây chỉ là một đám phế vật thôi."

Triệu Thu Minh ngượng ngừng nói: "Vậy ý nương nương là?"

"Thúy Ngọc." Triệu phi kêu Thúy Ngọc lên.

Thân tín trong cung Thúy Ngọc đáp một tiếng với Triệu phi, rồi bung một hộp giấu dài lên cho Triệu Thu Minh xem.

Sau khi Triệu Thu Minh thấy một bộ y phục màu vàng rực trong hộp giấu, cả kinh từ tháp nệm đứng bật lên, run run hỏi: "Nương nương, đây là...?"

"Long bào!" Triệu phi nhỏ giọng nói: "Ngày Công chúa xuất giá, vật này sẽ được Kính Trung mang tới Cố gia, đến lúc đó, phụ thân cho đệ đệ mang theo Cẩm quân tới Cố gia một chuyến. Cho dù Cố gia có đề phòng như thế nào, bọn họ còn có thể chặn đồ cưới Công chúa ngoài phủ sao?"

Cặp mắt Triệu Thu Minh sáng lên: "Đến lúc đó Cố gia bị tra ra việc giấu riêng Long bào, giết không tha?"

Triệu phi cười nói: "Lần này, trên tay Cố gia cũng không có miếng tử kim bài."

Triệu Thu Minh vui vẻ nói tiếp: "Như vậy chúng ta có thể quan minh chính đại đưa Cố gia vào chỗ chết."

"Phụ thân trở về chuẩn bị đi." Triệu phi nhỏ giọng: "'Vì đề phòng có cá lọt lưới chạy trốn, nhân số Cẩm quân mang đến Cố gia không thể thiếu, phụ thân hãy nói trước với mấy vị tướng quân Cẩm quân, sau khi chuyện thành, tất sẽ trọng thưởng."

"Hiểu." Triệu Thu Minh đáp một tiếng với nữ nhi, suy nghĩ một chút lại nói: "Vậy còn Công chúa Điện hạ?"

Triệu phi nhìn đuôi chân mày phụ thân mình, nói: "Phụ thân còn quan tâm đến nàng à?"

Triệu Thu Minh nói rõ: "Thánh thượng tất nhiên sẽ không giận Trường công chúa và coi nhẹ, tốt hơn là nương nương cần có chút an bài với Trường công chúa."

Triệu phi nói: "Nếu nàng được Hoàng hậu dạy tốt, hiểu được tam tông tứ đức, thì nên đi theo tướng công của nàng, nếu như không chịu chết được, ta sẽ giục Thánh thượng đuổi nàng đi." Edit by NuyHam

Triệu Thu Minh hội ý: "Ý của nương nương là, chờ cho Trường công chúa và Cố Tĩnh Lăng bãi đường xong, trở thành tức phụ (*) Cố gia, thì Cẩm quân

lập tức xông vào Cổ phủ?"

(*)tức phụ: con dâu, nàng dâu

Triệu phi nói: "Không sai."

Triệu Thu Minh gật đầu, nói: "Ta biết."

"Con gái Hoàng hậu..." Triệu phi cắn răng: "Ta nhất định sẽ chiếu cố thật tốt, Ngọc Linh Lung không chết, ta cũng sẽ vì nàng tìm một nơi tốt, để nàng sống vô cùng tốt."

"Còn Thất điện hạ?" Triệu Thu Minh thử hỏi Triệu phi, Công chúa là con chính thất, nhưng cũng chỉ là con gái, Thất hoàng tử mới là họa lớn trong lòng bọn họ.

"Vừa sinh ra đã khắc chết mẫu thân." Triệu phi bình thân nói: "Sau một tháng, lại khắc chết tỷ tỷ và tỷ phu mình, Thất điện hạ mệnh các quá cứng, Thánh thượng còn thương hấn sao? Và lại không được Thánh thượng để ý, chết thì chết."

Lần này, ngay cả Triệu Thu Minh cũng cảm thấy nữ nhi mình lòng dạ độc ác.

"Nương nương." Triệu tướng gia nhắc nhở Triệu phi: "Mẫu tộc Hoàng hậu không ở kinh thành, đối với Trưởng công chúa và Thất điện hạ là nước xa không cứu lửa gần, nhưng dù sao trong tay Khương gia vẫn nắm binh quyền, chỉ sợ ngày sau Khương gia sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Giải quyết xong Cổ gia, là tới phiên Khương gia bọn hấn." Triệu phi cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chuyện của Công chúa, là do Thánh thượng quyết định, ta chỉ sợ Khương gia không làm khó thôi. Chờ Khương gia chọc giận Thánh thượng, phụ thân, chúng ta sẽ ngồi im nhìn kết cục Khương gia đi."

Phu nhân Tướng gia vẫn ngồi im bên cạnh, im lặng không nói tiếng nào nghe độc kế của hai cha con, trên mặt trừ vẻ kính cẩn nghe theo, cũng không nhìn ra tâm tình khác. Bà là vợ sau của Triệu Thu Minh, không có sinh ra nhất nhi bán nữ (**), bất kể là đứng trước phu quân mình hay kế nữ đều không nói gì, dù sau kế nữ này cũng là Triệu phi được cưng chiều nhất trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khuất nhục trước thành thân

Hiền Tông cũng không phải hoàn toàn không nghĩ cho nữ nhi mình, uống rượu mua vui, lúc ôm tiểu mỹ nhân ngủ, ông cũng nghĩ đến, Cổ gia bị mình tịch thu tài sản, ngay cả nhà cũng bị mình tịch thu. Chỗ ở không có, tam lang Cổ gia cưới khuê nữ hấn nhe thế nào?

"Kính Trung!" Hiền Tông gọi Đại tổng quản của mình.

Kính Trung vội vàng chạy tới trước mặt Hiền Tông, khom người nói: "Nô tài ở đây."

"Đem nhà Cổ gia trả lại cho bọn hấn." Hiền Tông nói: "Còn tài sản lúc trước, cũng trả lại hết cho Cổ gia đi."

Kính Trung nói: "Thánh thượng, Cổ Thần đã không còn tước vị, hiện tại cả nhà Cổ gia đã là thứ dân, không còn là Trần Quốc Hầu phủ, nô tài cảm thấy như vậy là không được tốt lắm."

Hiền Tông có đề cho Kính Trung nói tiếp, nói: "Sao phò mã của trẫm lại là thứ dân? Để cho hấn phục chức tướng quân trước kia."

Kính Trung vội vàng nói: "Thánh thượng, Cổ gia là phạm vào tội tư thông với địch quốc á."

Hiền Tông không thêm đề ý, nói: "Hiện tại thiên hạ thái bình, trẫm cũng không cần hấn lãnh binh, còn tư thông với địch chính là lão đầu nhi Cổ Thần kia, Cổ Tinh Lãng sao, chỉ cần nuôi dưỡng là được rồi." Hiền Tông nghĩ, lúc không đánh giặc, không phải tướng quân chỉ là một quan viên thôi sao?

Kính Trung nói: "Vậy Thánh thượng muốn gia phong Cổ Tam thiếu gia chức tướng quân gì?"

Hiền Tông cũng không biết trước kia Cổ Tinh Lãng giữ chức tướng quân gì, liền hỏi: "Vậy trước kia hấn làm chức gì?"

Cổ Tinh Lãng mười ba tuổi nhập ngũ, mười lăm tuổi thì đã thành danh sa trường, nhưng Cổ Thần trị quân rất nghiêm, cảm thấy thiếu niên mà không ma luyện thì không ra gì, cho nên những năm này Cổ Tinh Lãng trong quân chỉ làm Thiên tướng, trách nhiệm nặng nhưng địa vị lại thấp. Kính Trung cũng không có nói công lao của Cổ Tam thiếu gia cho Hiền Tông biết, chỉ nói vị này trong quân chỉ giữ chức Thiên tướng, Edit by NuyHam

"Thiên tướng?" Hiền Tông không tin tưởng lắm, Cổ Thần thân thiết với con cháu, sao trong quân đội lại giữ chức Thiên tướng nho nhỏ?

Kính Trung nói: "Thánh thượng, Cố Tam thiếu gia chỉ mới vừa mười bảy tuổi, còn nhỏ."

Hiền Tông thở dài, khuê nữ hần vẫn chưa đủ mười bốn tuổi đấy! Không phải còn nhỏ hơn à?

"Thiên tướng không được." Hiền Tông suy nghĩ cẩn thận một chút, nói: "Phong hần làm Tam phẩm Đô Úy tướng quân, người tìm cho Cố gia một tòa nhà, để cho bọn hần ở."

"Nô tài tuân chỉ." Kính Trung lập tức lĩnh chỉ nói.

"Trẫm cũng là vì Linh Lung." Hiền Tông lại nói một câu.

Kính Trung vội vàng nói: "Thánh thượng anh minh."

Thân là kẻ thù Cố gia, vào lúc này Kính Đại tổng quản thật lòng cảm thấy cao hứng thay cho Cố Tĩnh Lăng, dựa vào thế tử lên làm chức Tam phẩm Đô Úy tướng quân, là một tiểu bạch kiểm điển hình, đây chính là tát vô số bạt tay vào mặt vị Tam thiếu gia Cố gia nha!

"Đi đi." Hiền Tông phát tay cho Kính Trung lui ra, cảm giác đã làm một chuyện tốt cho khuê nữ mình.

Kính Trung nhanh chóng tìm một tòa nhà trong kinh thành cho người Cố gia ở, so ra thì kém hơn Trần Quốc Hầu phủ ban đầu, nhưng cũng có mấy cái viện, vườn hoa, nhìn chung cũng khá tốt. Sau khi an bài xong việc tòa nhà, Kính Trung cũng không trì hoãn thời gian, mang người chạy lại chỗ Cố gia đang ở tạm mà truyền chỉ.

Không ngoài suy đoán của Kính Đại tổng quản, sau khi người Cố gia nghe xong Thánh chỉ, sắc mặt liền mảnh xanh mảnh trắng, tức giận mà không dám nói.

"Cố tướng quân." Kính Trung nhìn Cố Tĩnh Lăng cười nói: "Tiếp chỉ đi."

Cố Tĩnh Lăng cúi đầu, một kẻ bị phế hai chân, dựa vào nữ nhân lên làm Tam phẩm tướng quân à? Khuất nhục này làm cho Cố Tĩnh Lăng khó thờ vô cùng, cảm thấy giờ phút này không khí không khác gì lửa cháy bùng bùng, đốt hết lục phủ ngũ tạng của hần.

Kính Trung nói: "Cố tướng quân, đây là người muốn kháng chỉ sao?"

Cố Nhị thiếu gia Cố Tĩnh Ngôn tức giận từ dưới đất đứng bật dậy, nói: "Thà chết chứ không khuất nhục! Kính Trung, người đừng có làm bộ nữa cho ta."

Nghe tiếng la tức giận của Nhị ca, thân thể Cố Tĩnh Lăng run lên, giờ hai tay lên đầu, nói: "Thần tiếp chỉ, thần khấu tạ ân điển của Thánh thượng." Edit by NuyHam

"Tĩnh Lăng!" Cố Tĩnh Ngôn thấy hai tay run run của Cố Tĩnh Lăng nhận Thánh chỉ, con mắt trừng muốn rách, tiến lên muốn liều mạng với Kính Trung.

"Tĩnh Ngôn." Cố Thần mở miệng kêu tên nhi mình.

"Phụ thân." Tiểu nhi tử của Cố Tĩnh Ngôn vừa mới hai tuổi lúc này đã khóc lên.

Nhị Thiếu phu nhân Lâm thị rút lại ngón tay bấm vào móng con mình, cúi đầu rơi lệ, nàng biết Cố Tĩnh Lăng là chịu nhục, Nhị tẩu nàng chết cũng không sao, nhưng nàng không muốn nhìn trượng phu và nhi tử chết.

Bây giờ không phải thời điểm một kích diệt Cố gia, cho nên Kính Trung có vẻ rất khí độ, chấp tay thi lễ với Cố Tĩnh Lăng: "Tiểu nhân chúc mừng Cố tướng quân."

Cố Tĩnh Nặc đi tới, ôm Tam đệ mình lên, đặt vào một cái ghế nằm.

Kính Trung lại nói với Cố Thần: "Tòa nhà Thánh thượng ban xuống, Cố lão chuẩn bị cho tốt hôn lễ Cố tướng quân đi."

Mặt Cố lão vẫn trầm như nước, nhìn Kính Trung một cái, không nói gì.

Kính Trung biết vào lúc này người nhà này không thích nhìn hần, do đó vị Đại tổng quản thái giám này cố ý ngồi lại một chút, đem già trẻ Cố gia cảm thấy ghê tởm hơn, mới mang người rời đi.

Kính Đại tổng quản chân trước vừa đi, Cố Tĩnh Ngôn lập tức bạo nộ, một cước đem cái ghế trong sân ngã lăn, cá giận nói: "Khinh người quá đáng!"

Cố Thần nhỏ giọng với lão vợ mình: "Bà đem mấy tức phụ về phòng trước đi."

Sau khi nữ nhân và bọn nhỏ về phòng, sương phòng bị người từ trong dãy cửa ra, mấy người Anh Niên Dẫn đi ra từ sương phòng.

Cố Tĩnh Ngôn ôm đầu đứng bên cạnh bồn hoa, trầm mặc không nói.

Cố Tĩnh Nặc đứng trước người Cố Tĩnh Lăng, trong mắt Cố Đại thiếu gia đầy ẩn nhẫn đau khổ. Phụ thân bọn họ lúc Tĩnh Lăng vừa tròn một tuổi đã chết

trận sa trường, vị đệ đệ này chính là một tay người đại ca Cổ Tinh Nặc trông chừng từ nhỏ đến lớn, Cổ Đại thiếu gia đau lòng vì đệ đệ, nhưng lại không có biện pháp chịu khổ thay.

"Đệ không sao mà." Cổ Tinh Lăng ngẩng đầu lên nhìn đại ca mình, cười cười nói: "Đệ sắp thành thân rồi, đại ca nên chúc mừng đệ mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lời nói của Cổ Tinh Lăng để cho Cổ Tinh Nặc một người làm ca ca, không khỏi quay mặt ra chỗ khác.

Cổ Tinh Ngôn thì hung hăng giơ tay áo lên chùi mắt, cũng không biết Cổ Nhị thiếu gia có phải đang khóc hay không.

Mấy người Anh Đại học sĩ cùng Cổ Thần ngồi trong viện, sau khi bọn họ hai mặt nhìn nhau, thì Anh Đại học sĩ mở miệng nói trước: "Bất kể như thế nào, Tinh Lăng cháu không thể cô phụ một phen tình ý của Công chúa Điện hạ."

Hai chân Cổ Tinh Lăng đã tàn, công danh lợi lộc của Cổ gia hoàn toàn biến mất, mấy vị đại nhân ngồi ở đây coi như là trường bối nhìn vị Cổ Tam thiếu gia này lớn lên, cũng không có biện pháp đem Cổ Tinh Lăng làm nhân tuyển cho vị trí con rể tốt. Trưởng công chúa Linh Lung lần này chẳng những được gả đi, mà còn là một mối hôn sự sai lầm.

"Thánh thượng lại bằng lòng." Cổ Tinh Lăng nhanh mồm nhanh miệng ngẩng đầu nhìn Anh Đại học sĩ, nói: "Đây chính là con gái ruột của ông ta đó."

Đối với Đương kim Thánh thượng, chư vị đại nhân đã không còn lời nào để nói, mắng Hoàng đế là tội chém đầu, người nào có thể chơi với tội danh phạm thượng này chứ?

"Cố huynh à, cái cộc hôn sự này đã để cho cả nhà huynh tránh khỏi họa lao tù, bây giờ đám người Triệu Thu Minh còn chưa có hành động gì, ta sợ bọn họ sẽ có tính toán khác." Ngự sử Khâu Tranh nhỏ giọng nói: "Chúng ta không thể không phòng."

"Thánh thượng sẽ trông mắt nhìn Triệu phi hại Trưởng Công chúa điện hạ sao?" Chân mày Cổ Thần khóa chặt.

Mấy ông bạn già ngồi ở trong viện khổ não suy nghĩ nửa ngày, cũng không thể nghĩ ra được kế sách vẹn toàn, cuối cùng, Anh Niên Duẫn nói: "Mọi việc chúng ta phải thật cẩn thận, ta đã viết thư gửi đến Khương gia Ngõ Châu, tin rằng Khương gia rất nhanh sẽ có người vào kinh."

Cổ Thần gật đầu một cái, nhìn tiểu tôn nhi cúi đầu trầm mặt không nói gì, không nhìn được nặng nề thở dài.

Anh Niên Duẫn nhìn về phía Cổ Tinh Lăng, cá tính của vị Cổ Tam thiếu gia này chính là lạnh lùng ít nói, nhưng trên người lại không thiếu được tinh thần phấn đấu của một thiếu niên, hôm nay trở thành một người nằm trên ghế, chân trần, trên mặt cá chân quần một tấm lụa trắng thật dày, toàn thân đầy tử khí, đâu còn là một Cổ Tinh Lăng thiếu niên hăng hái, thành danh sa trường?

Đang lúc Anh Niên Duẫn còn đang suy nghĩ nên an ủi Cổ Tinh Lăng như thế nào, lúc nhìn hán một dạng sắp chết, thì Khâu Tranh mở miệng: "Tướng mạo Công chúa Điện hạ rất giống với Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu không có quyền rũ như Triệu phi, những năm này mỹ mạo của người bị Triệu phi áp trên đầu, nhưng người lại thắng ở chỗ đoan trang dịu dàng. Khâu đại nhân cũng không có nói rõ, nhưng cũng đã ngầm nói cho Cổ Tinh Lăng biết, Công chúa Linh Lung là một mỹ nhân.

"Nghe nói tính tình Công chúa Điện hạ rất tốt." Một vị đại nhân khác cũng chen vào: "Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng bản chất hiền thực, cuộc sống sau này của hai người sẽ tốt thôi."

Mấy vị đại nhân người một lời, ta một câu cùng nhau khuyên nhủ Cổ Tinh Lăng, bây giờ vì Cổ gia mà lật lại bản án, cũng không thấy có hy vọng gì nhiều, nói tìm danh y chữa lành hai chân cho Cổ Tinh Lăng, cũng không có nhiều mong đợi cho lắm, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể khen Công chúa Linh Lung, có một thê tử xinh đẹp lại hiền lành, đối với Tam tiểu tử Cổ gia mà nói, ngày sau có thể trông cậy vào.

Mấy vị trưởng bối khuyên bảo thật tốt, nhưng Cổ Tinh Lăng lại không thể để vào lòng, đối với vị Trưởng công chúa Linh Lung này, hán cũng không có mong đợi gì, chẳng qua cảm thấy một tên tàn phế như mình lập gia thất, bất kể là cưới cô nương nhà nào, cũng đều là hại người ta.

"Lão Đại." Cổ Thần nhìn mấy vị lão ca khổ tâm khuyên nhủ nửa ngày, mà Cổ Tinh Lăng không có chút phản ứng nào, biết đứa nhỏ này khuyên cái gì đều không nghe lọt, chỉ đành gọi Cổ Tinh Nặc: "Đưa lão Tam về phòng nghỉ ngơi đi."

Cổ Tinh Nặc đáp lời Tổ phụ một tiếng, rồi ôm ngang Cổ Tinh Lăng đã sớm gầy đi, bước nhanh về phòng ba huynh đệ bọn họ tạm ở.

Cổ lão Nguyên soái thấy Cổ Tinh Ngôn còn ngồi chồm hóm bên bồn hoa mà không động, lại nói với Cổ Nhị thiếu gia: "Cháu đi xem thuốc lão Tam nấu xong chưa, nếu xong rồi thì bưng lên cho hán uống."

Lúc này Cổ Tinh Ngôn mới đứng dậy bước đi.

"Hôn lễ không thể xảy ra vấn đề gì." Sau khi đám tiểu bối đã đi hết, Anh Niên Duẫn nói: "Chuyện liên quan đến Hoàng gia, khó đảm bảo đám người Triệu Thu Minh sẽ không hắt tội danh đại bất kính lên người Cổ gia huynh."

"Đại bất kính." Cổ Thần cười lạnh: "Lại là một tội chết a."

"Chỉ cần còn sống, mới có hy vọng lật lại bản án." Anh Niên Duẫn nhỏ giọng nói: "Lúc này cha con Triệu thị nhất định là muốn trăm thảo trừ căn, Cổ huynh, huynh nhất định không thể để cho hai cha con này như ý."

Cổ Thần gật đầu, chống lại hai cha con Triệu thị tiểu nhân đầy âm hiểm này, trong lòng lão Nguyên soái không có bao nhiêu phấn khích cả, nhưng chuyện đã tới trước mắt, không muốn đối mặt cũng phải đối mặt.

"Tinh Lăng là một đứa bé ngoan." Anh Niên Duẫn nói: "Trưởng Công chúa Điện hạ cũng là một đứa nhỏ ngoan, duyên phận này cũng không kém đâu."

Sau khi mọi người nghe Anh Đại học sĩ nói xong, một trận thốn thức, cô gái nhỏ này không biết tình là gì, gả cho thiếu niên hai chân tàn phế, nhân duyên này là xấu hay tốt, cũng chỉ có trời mới biết.

Sau khi Cổ Tinh Nặc ôm Cổ Tinh Lăng vào phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường gỗ, lúc ngẩng đầu nhìn tiểu đệ đệ, thì ngạc nhiên phát hiện khoe miệng Cổ Tinh Lăng có vết máu, Cổ Tinh Lăng vội vàng cả kinh nói: "Tinh Lăng, đệ làm sao vậy?"

Cổ Tinh Lăng đầu tiên thì mờ mịt, nhìn thấy ngón tay dính chút máu khi Cổ Tinh Nặc chạm vào khoe miệng mình, mới hậu tri hậu giác cảm giác được, trong miệng mình đầy mùi máu tươi, há mồm muốn nói chuyện, lại trực tiếp phun ra một búng máu vào lòng bàn tay Cổ Tinh Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hoàng gia vô tình vô nghĩa

Cổ Tinh Lăng vừa phun máu, đã làm kinh động tất cả người trong nhà.

Cổ Tinh Ngôn hoảng sợ khăn trương đi tìm đại phu.

Cổ Tinh Nặc sợ máu chạy vào khí quản của Cổ Tinh Lăng, không dám để Cổ Tinh Lăng nằm ngang, nên đem hắn ôm vào ngực.

Nữ quyến Cổ gia vừa khóc vừa chạy vào phòng.

Lúc này mấy người Anh Đại học sĩ cũng không dám đi, ngồi canh giữ trong sân chờ tin tức.

Trong lúc Cổ gia loạn từ trên xuống dưới, chỉ có duy nhất Cổ lão Nguyên soái mặt lạnh lùng đứng bên cạnh giường nhỏ của tiểu tôn nhi, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Cổ Tinh Lăng: "Nam nhân Cổ gia ta chỉ có thể chết trận sa trường, cũng không thể vì bị nhục mạ nhất thời mà mất hết ý chí, nếu hiện tại người chết đi, tất nhiên không phải nam nhân Cổ gia ta!"

"Tổ phụ." Cổ Tinh Nặc đau lòng đệ đệ mình, cầu xin lão gia tử: "Những lời này sau này hãy nói đi."

Đầu Cổ Tinh Lăng choáng váng, miễn cưỡng giương mắt lên nhìn người đang đứng đầu giường, âm thanh có chút khàn khàn: "Không có chuyện gì đâu, cháu chỉ mệt một chút thôi."

Mấy người lão phu nhân ngồi bên cạnh khóc khe khe.

Nhìn gương mặt tái nhợt không chút máu của tiểu tôn nhi, vẻ thiết huyết của lão Nguyên soái cũng không giữ được, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Cổ Tinh Lăng, Cổ Thần nhỏ giọng nói: "Không cần suy nghĩ nhiều, mọi việc sẽ tốt thôi."

Cổ Tinh Lăng miễn cưỡng cười một tiếng, sau đó bất tỉnh trong ngực đại ca mình, ngã đầu mà ngủ, hắn thật sự rất mệt mỏi nha.

"Mới vừa bị nhục mạ." Anh Niên Duẫn nhìn lão bằng hữu vừa bước ra phòng, thở dài nói nhỏ: "Không có ý sống tiếp, huynh nói đứa nhỏ này phải sống như thế nào đây?"

Cổ Thần lắc đầu, không đáp lại câu hỏi của lão bằng hữu.

Dù bầu trời Cổ gia đầy mây đen, nhưng cũng không ảnh hưởng đến chủ nhân trong Đế cung, lúc con rết mình học máu mê man, Hiền Tông đang khoe công với khuê nữ mình, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Phụ hoàng đã cho Cổ gia một tòa nhà, còn nâng chức quan cho Cổ Tinh Lăng, sau này Linh Lung và

hắn có thể sống tốt qua ngày, sớm sinh con dưỡng cái, phụ hoàng chờ tin tốt của con."

Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn thân thể nhỏ nhoi của mình, thân thể này còn chưa vị thành niên đó, còn muốn cùng người khác sinh con dưỡng cái sao? Vị hoàng đế này có đầu óc không hả?

Hiền Tông nói: "Linh Lung, chuyện con xuất giá phụ hoàng đã giao cho Triệu phi giúp, mặc dù nàng ấy bệnh, nhưng nàng và mẫu hậu con có giao hảo, hôn sự của con giao cho nàng, phụ hoàng cũng yên tâm. Nếu con thiếu cái gì, cứ nói với Triệu phi."

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêm túc nhớ lời Hiền Tông nói, hỏi Hiền Tông: "Nàng ta cái gì cũng có thể đưa ta sao?"

Hiền Tông sùng sốt một chút, nhớ lại trước đây không lâu khuê nữ nhém chút nữa đùa chết Triệu phi, Hiền Tông cẩn thận hỏi một câu: "Con nghĩ muốn cái gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Tiền."

Hiền Tông gật đầu: "Cái này có thể cho."

"Ồ!" Ngọc Tiểu Tiểu lại nói: "Vậy mấy thứ khác ta cũng không cần."

Lúc này Hiền Tông còn không biết, vàng bạc châu báu, san hô phi thủy, tranh chữ của danh nhân, trong mắt khuê nữ hắn thống nhất chỉ có tiền, tiền và tiền.

"Linh Lung ngốc!" Hiền Tông bị Ngọc Tiểu Tiểu làm cho hơi cảm động, nói: "Con không nên không dám mở miệng với phụ hoàng, con là con gái duy nhất của phụ hoàng, cái gì phụ hoàng cũng có thể cho con được hết."

Ngọc Tiểu Tiểu không hiểu, ngoại trừ tiền, lão tử này còn có thể cho nàng cái gì? Chẳng lẽ muốn đem cả giang sơn cho nàng sao? "VẬY..CHA..À, phụ hoàng ngài có thể cho ta cái gì?"

Hiền Tông suy nghĩ cả nửa ngày trời, mặc dù Vương ma ma đã có giải thích qua cho hắn, võ công của khuê nữ là do Hoàng hậu mời cao nhân thể ngoại đến dạy, ngày đó lúc khuê nữ hắn đánh bại thị vệ Đại Nội, cũng đã xác thực võ công cao cường, bất quá suy nghĩ một chút, Cổ gia là nhà tướng môn, khuê nữ mình chỉ mang theo cung nhân thái giám cũ, có thể không chấn chỉnh được người Cổ gia, vì vậy Hiền Tông liền nói: "Phụ hoàng cho con thêm mấy thị vệ giỏi, phụ hoàng ta không thể để con bị người Cổ gia khi dễ."

Ám vệ theo bảo vệ Hiền Tông âm thầm một lần nữa hết hy vọng với chủ nhân mình, Trường công chúa đã ngược hết một đám thị vệ Đại Nội, vị này còn sợ bị người khác khi dễ hả? Hơn nữa, Cổ gia còn chê sống lâu sao? Sao lại dám khi dễ một Công chúa Hoàng gia?

Hiền Tông cũng không đợi khuê nữ lên tiếng, liền xông ra ngoài Ngự thư phòng: "Đề đám thị vệ đi vào."

Một đại đội thị vệ nối đuôi tiến vào Ngự thư phòng, quỳ xuống hành lễ với Hiền Tông và Ngọc Tiểu Tiểu.

"Bình thân." Hiền Tông ra lệnh: "Ngẩng đầu lên."

Đám thị vệ Đại Nội lập tức ngẩng đầu lên, cùng đối mặt với đôi mắt xem thường của Ngọc Tiểu Tiểu, nhất thời tất cả mọi người đều muốn cười ha ha, trên đời này đúng là có chuyện trùng hợp nha, đây chính là đội thị vệ Đại Nội mà ngày đó bị Ngọc Tiểu Tiểu chơi ác bên ngoài Lâm Thư Các.

"Con cứ tùy tiện chọn đi." Hiền Tông vô cùng khí phách nói.

Mặt Ngọc Tiểu Tiểu không thay đổi nhìn lão tử nhà mình, nói ra một sự thật phũ phàng: "Bọn họ không đánh lại ta."

Hiền Tông há miệng, không biết nên nói gì.

"Hay là thôi đi." Ngọc Tiểu Tiểu đề nghị, bây giờ nàng không muốn nuôi người nhàn rỗi đâu.

Hiền Tông không thể không lo lắng cho khuê nữ, lập tức xông tới một góc tối trong Ngự thư phòng, nói: "Các người ra đây."

Mấy ám vệ vô thanh vô thức quỳ gối dưới bậc thang.

"Đây là ám vệ của phụ hoàng." Hiền Tông nói: "Con chọn hai người mang đi đi."

Quý tha ma bắt!

Ám vệ khóc không ra nước mắt, đi theo Trường công chúa đến Cổ gia, chẳng lẽ từ nay về sau, bọn họ sẽ từ ám vệ biến thành hộ vệ thiếp thân sao? Hoàng gia cũng không thể vô tình vô nghĩa như vậy á?!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Công chúa xuất giá

Hoàng đế Hiền Tông một chút cũng không nghĩ tới, mình chỉ muốn khi con gái xuất giá có người bên cạnh bảo vệ, nên phái hai tiểu tử trẻ tuổi đến, cũng chính là ám vệ, lại làm nhiều tổn thương đến họ như vậy. Hoàng đế Hiền Tông cũng không ngờ, việc làm đó bị Ngọc Tiểu Tiểu xem như cha mình đưa đến một món đồ chơi nho nhỏ. Lời vàng miệng ngọc, cứng rắn đưa qua, không muốn kháng chỉ không tuân phạm vào tội chết, hai cha con cứ như vậy mà "khoái trá" quyết định.

Sau khi mang theo hai ám vệ cường tráng trẻ tuổi về Điện Phong Hoa, Ngọc Tiểu Tiểu nói với Vương ma ma: "Phụ hoàng ta nói, muốn bao nhiêu tiền, thì cứ nói với Triệu phi."

Nhưng Vương ma ma lại đang rối rắm chuyện hai ám vệ đi theo Công chúa, đều là thiếu nam thiếu nữ, ảnh hưởng không tốt nha, sau khi nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói xong, ý chí Vương ma ma lập tức sục sôi lên, chuyện có thể làm cho Triệu phi khó chịu, Vương ma ma luôn xưng phong liễu chết ở tuyến đầu tiên.

"Công chúa yên tâm!" Vương ma ma liền quên ngay chuyện hai ám vệ, vỗ ngực đảm bảo với Ngọc Tiểu Tiểu: "Ngày mai nô tỳ lập tức đi tìm Triệu phi nương nương."

Như vậy, Ngọc Tiểu Tiểu cũng yên tâm.

Cũng từ ngày hôm sau, ngày nào Vương ma ma cũng đi tìm Triệu phi báo cáo, đem tất cả những thứ đáng giá có thể mang theo đều đóng gói hết, không chừa lại chút gì. Triệu phi nhìn, bởi vì sau khi Cô gia được định tội tâng trư long bào nhất định sẽ bị tịch thu tài sản, những thứ bị lão bà mập mạp này lấy đi, chẳng phải sẽ hoàn trả lại hoàng gia sao?

"Cho nàng." Triệu phi dặn dò thủ hạ: "Thánh thượng chỉ có một nữ nhi duy nhất, Trưởng công chúa muốn cái gì, cứ cho cái đó."

Cứ như vậy, đến ngày Triệu phi có thể nằm từ trên giường mà ngồi dậy, cũng chính là ngày Công chúa Linh Lung xuất giá.

Sáng sớm một ngày đầu thu, Ngọc Tiểu Tiểu mặc giá y màu đỏ thắm, được trưởng tử của Duệ thân vương, vốn là đệ đệ Hiền Tông, công ra khỏi cửa cung Đế cung.

Người Cô gia đến đón dâu là Nhị thiếu gia Cố Tĩnh Ngôn, cười một đầu ngựa lớn oai hùng, vẻ mặt cung kính, nhưng cũng không có dáng vẻ tươi cười gì nhiều.

"Thương thế Cố Tĩnh Lăng còn chưa tốt hả?" Hiền Tông đứng trên Thành lầu Đế cung, nhìn Cố Tĩnh Ngôn đang dùng hồng trù từng bước dẫn khuê nữ mình đến kiệu hoa, hỏi Kính Trung đang đứng sau lưng: "Thái y không phải nói thương thế hần đã chuyển biến tốt rồi hay sao?"

Kính Trung nói: "Bẩm Thánh thượng, nghe nói Phò mã gia chỉ có thể miễn cưỡng xuống giường, vẫn chưa thể cười ngựa, do vậy mới để Cố Nhị thiếu gia đến đón dâu."

Hiền Tông hơi gật đầu, yên tâm.

Kính Trung lại nói: "Thánh thượng, nô tài còn cần hộ tống đồ cưới của Trưởng công chúa Điện hạ đến Cố phủ, Thánh thượng còn có phân phó gì không ạ?"

Hiền Tông chỉ có phát tay với Kính Trung, bất kỳ một người cha nào khi nhìn con gái xuất giá, tâm tình đó cũng sẽ vô cùng phức tạp, tuy Hiền Tông là một hôn quân, nhưng cũng là một người cha, vào lúc này nhìn kiệu hoa trong nền nhạc báo hỉ, dần dần rời xa Đế cung, trong lòng vừa chua xót vừa cao hứng, thờ dài nói: "Hoàng hậu có thể nhắm mắt rồi."

Mấy thái giám cung nhân phục vụ Hiền Tông, còn có cả đám thị vệ, khỏe miệng tất cả đều co rút, cái này thật khó nói mà.

Trưởng công chúa xuất giá, mười dặm hồng trang, tất cả dân chúng kinh thành đều tràn ra đường nhìn, sợ hãi than thở Hoàng gia đúng là đầy cao quý, nhưng nếu nói về người thật sự hâm mộ cộc hôn sự này lại chẳng có mấy ai.

Lúc kiệu hoa trăm phượng tơ vàng dừng trước cửa phủ Cố gia, thì trước phủ Cố gia đã vang lên tiếng pháo hoa, đám con nít reo hò nhảy nhót, người đứng trước cửa lớn vỗ tay hoan hô, mặc dù tân nương là Công chúa Hoàng gia, nhưng gặp phải đám quan quân người Hán, không sợ hãi kêu la muốn thấy mặt cô dâu.

Ngọc Tiểu Tiểu được Cố Tĩnh Ngôn dùng hồng trù dẫn xuống kiệu, song, sau khi chân chạm đất, nàng cảm thấy đầu mình sắp hôn mê rồi, không phải say xe, cũng chẳng say máy bay, hay say tàu, mà là sau khi ngồi kiệu, nàng phát hiện mình say kiệu nha.

"Công chúa." Vương ma ma và bà hi đỡ Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói với nàng: "Thoạt nhìn tòa nhà này cũng không tệ, nhưng có hơi nhỏ một chút."

Ngọc Tiểu Tiểu không lên tiếng, nàng đã không quá để ý về chủ rể, nên gia tài của chú rể, nàng lại càng không quan tâm.

Lúc này, ở hậu viện Cổ gia, Cổ Tinh Lăng nằm trong tân phòng mình, nghe nhạc hi và tiếng cười nói nhà trước, về mặt vẫn hờ hững.

Lão phu nhân ngồi bên giường hẹp, nhỏ giọng nói: "Công chúa Điện hạ đã vào phủ."

Cổ Tinh Lăng chỉ "Ừ" một tiếng.

Lão phu nhân nói: "Hôm nay là ngày vui của cháu, thành thân đã là người lớn rồi, hãy cùng Công chúa sống thật tốt, nàng đã gả cho cháu, cháu cũng không thể phụ nàng."

Cổ Tinh Lăng rũ mắt xuống, nói: "Tổ mẫu, cháu biết, nhưng cháu chỉ sợ liên lụy nàng thôi."

Cổ Tinh Lăng nói câu đó, là cho lão phu nhân suýt chút nữa rơi lệ. Được bồi dưỡng mấy ngày trên giường, tinh thần Cổ Tinh Lăng thoát nhìn đã khá hơn một chút, chẳng qua vết thương ở hai chân lại nặng thêm một chút, chẳng những không khép lại, mà còn sưng mủ, mỗi đại phu tới, chỉ có lắc đầu nói không có biện pháp. Lão phu nhân chỉ đành lặng lẽ khóc, chẳng qua khi ở trước mặt tiểu tôn nhi, lão phu nhân không thể rơi lệ, mặt miễn cưỡng cười vui, nói: "Tôn nhi của ta tốt như vậy, sao lại liên lụy chứ? Không thể cười ngửa đánh giặc, chẳng lẽ không thể an bình sống qua ngày sao? Tiểu tử cháu thật ngốc!"

Sau khi Cổ Tinh Lăng nghe Tổ mẫu khuyên, cũng chỉ có thể cười một tiếng.

Lão phu nhân còn muốn khuyên nhủ thêm chút nữa, thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng bà hy: "Tân nương tới."

Lão phu nhân vội vàng đứng lên.

Đầu Ngọc Tiểu Tiểu che khăn voan đỏ, đi vào tân phòng mình, mới vừa bước vào đã ngửi được mùi thuốc nồng nặc mặc dù đã được người ta dùng huân hương che đi.

Vương ma ma đỡ Công chúa mình đến bên giường, liếc nhìn tân lang nửa nằm nửa ngồi trên giường, lòng Vương ma ma liền lạnh, mặc dù vị Cổ Tam thiếu gia mặc trang phục hi màu đỏ, nhưng gương mặt đầy tử khí, không phải vị này sắp chết đi?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nam nữ thụ thụ bất thân

Trên mặt Vương ma ma giống như người sắp chết, bị lão phu nhân thu vào mắt, trong lòng càng thêm khó chịu, miễn cưỡng cười: "Công chúa Điện hạ đã vào tân phòng, vậy chúng ta sẽ ra ngoài."

Dù Vương ma ma không cam lòng, nhưng Công chúa mình đã làm lễ, tân phòng cũng vào rồi, Vương ma ma còn có thể làm gì nữa đây? Chỉ có thể âm thầm mắng mủi tám đời tổ tông Triệu phi, rồi từng bước một theo lão phu nhân ra khỏi tân phòng.

Ngọc Tiểu Tiểu đứng trước giường một lát, phát hiện trong phòng không có động tĩnh, liền hỏi: "Ta phải đứng như vậy sao?"

Lúc này Cổ Tinh Lăng mới cảm thấy hi, vén khăn voan đỏ trên đầu Ngọc Tiểu Tiểu lên.

Mắt Ngọc Tiểu Tiểu tối mắt nửa ngày, mới thấy thoải mái, giơ tay lên dụi dụi con mắt, nhìn chăm chăm chú rể. Cổ Tinh Lăng có thể xem là mỹ nam xếp trước tốp năm của Phụng Quốc, dù là Ngọc Tiểu Tiểu luôn thờ ơ với sắc đẹp, cũng thầm khen hai chữ "thật đẹp".

Cổ Tinh Lăng cũng quan sát Ngọc Tiểu Tiểu, giống như hắn đã nghe người ta nói, Công chúa Linh Lung đúng là một mỹ nhân xinh đẹp, vóc người vẫn chưa đầy nở hoàn toàn, nhưng cũng có thể nhìn ra, sau khi vị Công chúa Điện hạ này lớn lên, sẽ có dáng người cao gầy, chẳng qua là, Cổ Tinh Lăng đành âm thầm cười khổ, về mặt Công chúa Điện hạ ngây ra, ánh mắt hờ hững, chắc là không hài lòng với mình. Edit by NuyHam

"Người..." Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu cảm thấy mình cần phải nói vài câu.

Đồng thời, Cổ Tinh Lăng cũng mở miệng: "Ngài muốn đi thì có thể đi nhanh một chút."

"Cái...có ý gì?" Ngọc Tiểu Tiểu nghe không hiểu, nhìn Cổ Tinh Lăng hỏi.

Cổ Tinh Lăng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Đa tạ Công chúa người đã cứu một nhà Cổ gia ta, chẳng qua ta chỉ là một phế nhân, Công chúa Điện hạ chịu làm hôn sự này chẳng qua là vì cứu Cổ gia ta, chỉ tạm thời, cũng không cần xem là thật. Công chúa, nếu Cổ Tinh Lăng có kiếp sau, nhất định sẽ báo đáp đại ân của Công chúa."

Ngọc Tiểu Tiểu suy nghĩ rất lâu về mấy câu nói của Cổ Tinh Lăng, cuối cùng hỏi hắn: "Ý của người là, chúng ta hợp xong rồi phân ra à?"

"Hả?" Cô Tam thiếu gia cảm thấy sao câu này có chỗ nào đó không đúng nhỉ.

"Ta biết là cha con Triệu phi hại người, nhưng người cũng không cần sợ Triệu phi." Ngọc Tiểu Tiểu nói tiếp: "Chỉ cần ta bỏ chút thời gian là có thể giết chết nàng ta."

Bỏ....Bỏ chút thời gian là có thể giết chết? Cổ Tinh Lăng cả kinh, lời này mà từ trong miệng của một Công chúa mười ba tuổi nói ra, thật sự không có vấn đề hả? Không phải nói Trường công chúa rất hiền lương thực đức sao? Người hiền lương thực đức còn có thể nói ra những câu này à?

"Người bị thương, đại phu nói thế nào?" Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu chỉ hai chân Cổ Tinh Lăng, hỏi.

Cổ Tinh Lăng cũng không dỗi gặt với Ngọc Tiểu Tiểu: "Trị không được."

"Nhưng thái y lại nói với ta, vết thương ở chân của người có khỏi sắc mà."

Cổ Tinh Lăng cười khỏ.

Xem ra ngay cả thái y cũng bị Triệu phi thu mua rồi, mình cần phải quăng ném cho chết nữ nhân kia nha, đôi môi Ngọc Tiểu Tiểu nhếch lên, tỏ vẻ chịu đựng khổ sở vì bị người tính kế.

Lúc này bên trái cửa sổ bị người bên ngoài mở ra, hai tiểu hài tử từ bên ngoài cửa sổ lăn nhào vào phòng, sau khi từ dưới đất bò dậy, liền chân nhỏ chân dài vui vẻ chạy tới mép giường.

"Tam thẩm." Thằng bé trai có vẻ lớn hơn một chút nước mắt lưng tròng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu: "Tam thúc là người tốt."

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Cổ Tinh Lăng, như muốn hỏi đây là tình huống gì?

Cổ Tinh Lăng nhìn hai đứa cháu nhỏ, bắt đầu dĩ thờ dài một hơi, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Bọn họ là con trai đại ca ta." Sau đó quay sang nhìn hai tiểu hài tử, nói: "Tuần nhi, Tấn nhi, sao các con lại chạy tới chỗ thúc?"

"Tiểu tam thẩm." Cổ Tuần sáu tuổi lay lay tay Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Người sẽ ở lại đây đúng không? Tam thúc của con là người tốt, con, cả nhà chúng con, trong nhà chúng con có tiền nha, chúng con cũng không có ngồi tù nữa đâu!"

Hai viên thị tròn nhỏ giống như tiểu đại nhân, đứng trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu mà nước mắt lưng tròng, điều này làm cho Ngọc Tiểu Tiểu có chút chịu không nổi, nàng còn chưa nói gì nha, làm sao hai viên thị tròn nhỏ này biết nàng đang đánh chủ ý bỏ chạy đây?

Cổ Tinh Lăng thờ dài, chắc hai đứa cháu này đã nghe được lúc đại ca nói chuyện với đại tẩu rồi, xem ra trong lòng đại ca đã có chút suy nghĩ, hẳn đã thành như vậy, muốn giữ Công chúa lại cùng hắn sống qua ngày, cũng quá làm khó người khác rồi.

"Tuổi còn trẻ, sao lại thờ dài?" Ngọc Tiểu Tiểu vừa nói xong, đã đưa tay qua kéo ống quần Cổ Tinh Lăng lên, nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc vết thương ở chân người này như thế nào, vừa dạy Cổ Tinh Lăng: "Ồ đây không có tang thi, các người đã hạnh phúc lắm rồi."

Cổ Tinh Lăng và hai viên thị tròn nhỏ mờ mịt, tang thi là cái gì?

Lúc kéo quần Cổ Tinh Lăng lên tận đầu gối, Ngọc Tiểu Tiểu thấy tám lưa trắng đã ố vàng, cau mày nói: "Vết thương sưng mù sao?"

Cổ Tinh Lăng thấy tay Ngọc Tiểu Tiểu chạm vào chân mình, trong nháy mắt không nhịn được đỏ mặt: "Người...Ngài không thể làm vậy."

Cô Tam thiếu gia mười lăm tuổi nhập ngũ, chưa từng thấy cô nương nào mạnh dạn giống như Ngọc Tiểu Tiểu, chân nam nhân là người nói sỗ thì có thể sỗ hả? "Nam nữ..Nam nữ thụ thụ bất thân á." Cổ Tinh Lăng cả lăm nhắc Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu căn bản không để ý câu nói Cổ Tinh Lăng, động tác nhanh nhẹn dúi xuống chỗ quần băng gặt trên mắt cá chân Cổ Tinh Lăng: "Đã sưng mù thì không cần quần vải, đối với vết thương không tốt đâu."

Vết thương ở mắt cá chân Cổ Tinh Lăng rất ngay ngắn, da thịt bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén cắt, hiện tại đã sưng đỏ sinh mủ, vết thương nhìn rất đáng sợ. Ngọc Tiểu Tiểu xem độ sâu của vết đao, trong lòng nghi ngờ, độ sâu này không đủ để cắt đứt gân chân nha.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Triệu Thu Minh tới!

Không có bị cắt đứt, sao lại không thể? Mà làm sao lại như vậy?" Ngọc Tiểu Tiểu nhìn hai chỗ bị thương xong, cũng không quản Cổ Tinh Lăng đang há mồm tròn mắt, mở miệng nói.

"Lúc bị dùng hình." Cổ Tinh Lăng không muốn nhớ tới lúc mình bị dùng hình trong thiên lao, tránh ánh mắt Ngọc Tiểu Tiểu nhìn hấn, nói một câu đơn giản.

"Con biết." Cổ Tuấn giơ tay lên, bàn tay nhỏ quơ quơ trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Tam thúc là bị cái tên thái giám Kính Trung hại đó."

"Tuần nhi!" Cổ Tinh Lăng quát nhẹ, không muốn đứa cháu này nói thêm gì nữa.

"Nói tiếp." Ngọc Tiểu Tiểu đưa tay ra, một tay xách một đứa, quăng đến giường, nói: "Là tình huống gì?"

"Bọn họ đem Tam thúc cột vào hình giường." Đừng xem Cổ Tuấn là một đứa nít sáu tuổi, trí nhớ hấn rất tốt, chuyện Cổ Tinh Lăng bị dùng hình như thế nào, hấn nhớ rất rõ, vừa hoa tay múa chân đáng vẽ hình giường, vừa nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Bọn họ dùng sợi dây buộc vào chân Tam thúc, sau đó bọn họ liều mạng kéo sợi dây đó."

Tưởng tượng lại lời đứa trẻ, Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ngũ mã phanh thây hả?"

Cổ Tuấn nghi hoặc: "Tiểu Tam thăm, cái gì gọi là ngũ mã phanh thây?"

"Tam thúc con một tiếng kêu đau cũng không có." Cổ Tấn bốn tuổi cắn ngón tay, mở miệng nói: "Tam thúc à nam tử hán!"

Ngón tay út Ngọc Tiểu Tiểu chọc chọc vào chân Cổ Tinh Lăng.

Cổ Tinh Lăng không kịp phòng bị, "Á" một tiếng.

"Đau sao?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

Cổ Tinh Lăng gật đầu.

Đã đau thì nói lên rằng thần kinh cái chân này không có bị hoại tử, Ngọc Tiểu Tiểu đánh giá hĩa chân Cổ Tinh Lăng, có lẽ nên phẫu thuật một chút, nhưng sao đại phu ở đây lại phản xử tử cho hai cái chân này nhỉ? Võ lực của người thế giới này đã kém, ngay cả y thuật cũng kém luôn sao? Ta đi, Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, hoàn toàn là chơi không vui nha.

Trong lòng Công chúa Điện hạ đang dữ dội, nhưng lọt vào mắt một lớn hai nhỏ, thì mặt Công chúa Linh Lung đang co quắp, hoàn toàn không biết vị này đang suy nghĩ gì.

"Ta thấy...." Lúc Ngọc Tiểu Tiểu muốn nói với Cổ Tinh Lăng, chân của người cũng không phải không có hy vọng, thì cửa tân phòng ầm một tiếng, Vương ma ma hoảng hốt chạy vào.

"Không xong!" Vương ma ma còn chưa tới giường, liền kêu một tiếng: "Công chúa Điện hạ, Cổ gia xong rồi."

Hai tiểu thị viên tròn còn tốt, không hiểu vị thẩm mập mập này nói gì, nhưng thân thể Cổ Tinh Lăng run một cái, gấp gáp hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Cấm quân, Triệu tướng gia mang theo Cấm quân tới." Vương ma ma không để ý Cổ Tinh Lăng, vẻ mặt lo sợ nhìn Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Bọn họ....Bọn họ muốn lục soát hậu viện Cổ gia."

"Trong nhà người giấu cái gì à?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Cổ Tinh Lăng.

Cổ Tinh Lăng còn chưa kịp nói, Vương ma ma đã lên tiếng: "Triệu tướng nói hấn nhận được mật báo, Cổ gia giấu tội chứng phản quốc!"

Hai mắt Cổ Tinh Lăng đỏ như máu, phản quốc, cái tên tiểu nhân Triệu Thu Minh này còn đánh cho bọn họ một chiêu này sao?

"Ta đi xem một chút!" Ngọc Tiểu Tiểu đứng lên, Cổ gia không thể nào là người phản quốc, nếu không lúc nàng thành quý, nhất định sẽ thấy: "Ta tin người là trong sạch, không cần sợ, có ta đây." Suy nghĩ một chút, Công chúa Điện hạ nói với Cổ Tinh Lăng.

Cổ Tinh Lăng hình như cảm thấy có chỗ nào đó không đúng thì phải.

Wương ma ma nói: "Công chúa Điện hạ, đó là Triệu tướng á."

Ngọc Tiểu Tiểu dẫn đầu bước ra tân phòng, ngay cả Triệu phi, nàng cũng có thể giết, còn sợ lão cha Triệu phi à?

"Còn có hơn một ngàn Cấm quân." Vương ma ma nhìn Công chúa mình, kêu lên.

Hơn một ngàn nhân loại à, sai thiên lỗi là có thể đánh chết bọn họ, đối với Công chúa Linh Lung thì chuyện này không đáng nhắc đến.

Wương ma ma chạy tới trước người Ngọc Tiểu Tiểu, chuyện này nhất định là có liên quan đến Triệu phi, phạm chuyện có Triệu phi xen vào, Hiền Tông là không thể trông cậy rồi, Vương ma ma đề nghị Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chúng ta chạy đi, trên người nô tỳ có không ít ngân phiếu á!"

"Vậy còn bọn họ?" Ngọc Tiểu Tiểu chỉ chỉ một lớn hai nhỏ sau lưng.

Vương ma ma cứng họng, đứng nhia, bọn họ bỏ trốn, vậy cả nhà Cổ gia phải làm sao đây?"

"VẬY..." Vương ma ma nhăn tâm, nói: "Mang họ đi theo luôn."

"Tĩnh Lãng!" Vương ma ma vừa dứt lời, Cổ Tĩnh Ngôn bồi rượu ở sân trước cũng chạy vào, nhìn thấy Ngọc Tiểu Tiểu và Vương ma ma thì sửng sốt một chút, ngay sau đó nói: "Công chúa Điện hạ, ta đưa ngài và Tĩnh Lãng rời đi trước."

"Nhị ca, đã xảy ra chuyện gì?" Cổ Tĩnh Lãng thấy vẻ mặt hoảng hốt của Cổ Tĩnh Ngôn, trực giác việc lớn không tốt, dưới tình thế cấp bách, quên hai chân không thể động, thân thể muốn đứng lên, lại từ trên giường rớt xuống đất.

Cổ Tĩnh Ngôn bước nhanh về phía trước, ôm lấy Cổ Tĩnh Lãng, vội la lên: "Đệ thế nào?"

Vương ma ma gấp gấp nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chúng ta phải nhanh lên."

Hai viên thị nữ nhìn mấy người lớn hoảng hốt, dọa cho sợ khóc rống lên.

Cổ Tấn vừa khóc vừa nói: "Làm sao bây giờ, Triệu Thu Minh lại tới!"

Nền đỏ linh lung, trong tân phòng, người lên nói, trẻ con khóc, lập tức rời thành đoàn.

Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, cất bước ra khỏi phòng, nàng phải xem Triệu Thu Minh này dài ngắn thế nào, không biết có giống tang thi không a? Chứ không sao lại làm cho bọn nhỏ Cổ gia sợ như vậy?

"Lục soát kỹ cho ta." Lúc này Triệu tướng đứng trong sân Cổ gia hết lớn, nói với bọn người Cẩm quân: "Một nơi cũng không bỏ sót, lột mất người nào, giết không tha."

Lúc này Kính Trung còn giả bộ làm người tốt, nói với Triệu Thu Minh: "Tướng gia, hôm nay là ngày vui của Công chúa Điện hạ, đền đáp sự bồi dưỡng của Thánh thượng."

Cổ Thần muốn đập chết cái tên gian nịnh này!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tướng gia gặp Công chúa

"Các ngươi ai muốn vọng động, cùng tội với Cổ gia." Mắt thấy một số thuộc hạ cũ của Cổ gia sắp phản kháng, Triệu Thu Minh lập tức lạnh lùng nói.

"Ta bà mẹ nó!" Một võ quan vốc người khỏe mạnh, giờ quả đắm thẳng vào Triệu Thu Minh.

"Khánh Từ, dừng tay!" Cổ Thần quát bảo bộ hạ cũ ngưng lại, Cổ gia ông đang gặp khó khăn, cũng không thể để mấy bộ hạ cũ vì mình mà lâm vào tội.

Mấy bộ hạ cũ của Cổ lão nguyên soái đều là quân nhân, vào lúc lửa sắp cháy tới tim, cũng muốn xông về phía trước.

"Trong mắt các ngươi còn có lão đầu tử ta không, đều dừng tay lại hết cho ta!" Cổ Thần giận dữ quát lên.

Mặt Cổ lão Nguyên soái xanh mét, một tiếng hét nóng giận, làm tất cả quân nhân bộ hạ kinh hãi.

"Lục soát." Triệu Thu Minh chỉ tay vào chỗ góc viện có đồ đồ cưới của Công chúa, nói: "Bắt đầu lục soát từ chỗ này."

Anh Niên Duẫn lập tức nói: "Triệu tướng, đây chính là đồ cưới của Công chúa Điện hạ, người dám lục soát đồ của hoàng gia hả?"

Triệu Thu Minh lạnh nhạt nói: "Ai biết được Cổ gia có đem tang vật giấu vào chỗ này không?"

"Ngươi nói hươu nói vượn." Có võ quan cả giận nói: "Chúng ta nhiều người như thế ở đây, làm sao lão Nguyên soái lại tang vật trong đồ cưới?"

Triệu Thu Minh nói: "Nếu trong lòng Cổ lão không có quỷ, còn phải sợ ta lục soát sao?"

"Vậy nếu ngươi tìm không ra vật chứng, thì như thế nào?" Cổ Thần hỏi.

Triệu Thu Minh tự tin nói: "Tìm không ra, ta nhất định sẽ quỳ xuống, dập đầu tạ tội với Công chúa Điện hạ và Cổ lão ngươi."

"Chuyện không ổn rồi." Anh Niên Duẩn suy nghĩ một chút, đi tới bên cạnh Cố Thần, thì thầm: "Đồ cưới là do Kính Trung đưa tới. Chắc chắn trước đó bọn họ đã giấu đồ bên trong, đây rõ ràng vừa ăn cắp vừa la làng mà."

"Lục soát." Triệu Thu Minh thúc giục Cẩm quân.

Cố Thần nhìn Cẩm quân đi về phía đồ cưới, trong lòng đầy tuyệt vọng. Đương kim Thánh thượng tin lời tiểu nhân, xa lánh hiền thần, nếu chuyện này mình chạy tới Hiền Tông kêu oan, chỉ sợ cũng giống như chuyện Cố gia tư thông nước Bạch Hổ, Hiền Tông chỉ biết tin lời Triệu Thu Minh và Kính Trung, tuyệt đối sẽ không tin lời ông. Thuở nhỏ được dạy phải trung quân ái quốc, cũng không có ai dạy cho Cố Thần ông biết, quân vương không hiền (*), thần tử phải làm sao?

(*) Từ "hiền" ở đây ngụ ý là "có tài có đức"

Kính Trung đi tới chỗ Cẩm quân đưa mắt ra dấu với Tướng quân Cẩm quân, tướng quân này hiểu được, đi tới trước một rương gỗ đỏ, đưa tay xé đi giấy niêm phong, mở rương.

Tất cả tân khách tới chúc mừng, tâm cũng treo tới tận cổ.

Mắt thấy rương gỗ sắp được mở ra, phía sau đám người truyền tới một giọng nói bén nhọn: "Công chúa Điện hạ giá lâm!"

Mọi người cùng nhau quay đầu lại nhìn, thấy Công chúa Linh Lung một thân giá y đỏ thẫm từ cửa viện bước ra, gương mặt như băng, thần sắc lạnh lùng. Tất cả mọi người không cần chờ Vương ma ma mở đường cho Công chúa Điện hạ, tự động nhường ra một con đường.

Mấy vị cựu thần như Cố Thần trong lòng đối với Ngọc Tiểu Tiểu cũng không ôm hy vọng nào, còn đám Triệu Thu Minh và Cẩm quân tới lục soát Cố phủ, tất nhiên là không sợ một Công chúa hoàng gia nhỏ nhoi.

"Hắn chính là cái Triệu cái gì đó hả?" Ngọc Tiểu Tiểu đi tới giữa sân, chỉ tay vào Triệu Thu Minh, quay đầu hỏi Vương ma ma.

Wương ma ma lập tức trả lời: "Hắn chính là Triệu tướng gia."

"Hạ quan ra mắt Công chúa Điện hạ." Triệu Thu Minh hành lễ với Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không thèm để ý Triệu Thu Minh, nhìn đám Cẩm quân đang đứng trước đồng đồ cưới của mình: "Các người muốn làm gì? Cướp tiền hả?"

Cẩm quân hai mặt nhìn nhau, ánh mắt của Trường công chúa là sao đây? Ban ngày ban mặt, dưới ánh mắt mọi người nói bọn họ cướp tiền? Không những thế, cướp lại chính là đồ cưới Công chúa hoàng gia?

"Công chúa Điện hạ." Triệu Thu Minh giải thích với Ngọc Tiểu Tiểu: "Đây chỉ là chức trách của hạ quan. mong Công chúa Điện hạ không trách tội."

Kính Trung liếc mắt nháy mắt ra dấu với tướng quân Cẩm quân, mau chóng mở rương ra, một khi rương đồ được mở, cả nhà Cố gia sẽ không còn đường sống.

Tướng quân Cẩm quân liền đem nắp rương mở ra.

Thái độ Triệu Thu Minh thành khẩn theo sát Ngọc Tiểu Tiểu mà giải thích: "Công chúa Điện hạ, hạ quan..."

Câu sắp nói tiếp, Triệu tướng gia còn chưa nói xong, đã thấy trước mặt một con gió thổi qua, nhưng lúc ông ta chưa kịp phục hồi tinh thần, đã thấy vị tướng quân Cẩm quân kia bay ra khỏi tường viện.

Kính Trung nhắm mắt, lại tới nữa rồi!

"Cút!" Ngọc Tiểu Tiểu đứng trước rương gỗ đỏ, lướt nhanh đám Cẩm quân, lạnh lùng phun ra một chữ.

Đứng tại chỗ này không cần biết ai tốt, ai xấu, tất cả đều trọn tròn mắt nửa ngày, thật sự không nghĩ tới nha, một vị tướng quân Cẩm quân thân cao cường tráng như vậy như thế nào lại bay từ tường viện ra ngoài nhỉ!

Wương ma ma tàn nhẫn bấm đùi mình một cái, để bà mau chóng hoàn hồn lại, hô lớn: "Người đâu mau tới, thay Công chúa Điện hạ đem đồ cưới vào hậu viện! Đừng để cho kẻ khác cướp được!"

Là nô tài hồi môn trong Điện Phong Hoa, mọi người đều có thói quen nghe lệnh Vương ma ma, dù đầu óc còn ngây ngốc, nhưng thân thể hành động vô cùng nhanh nhẹn, hô một cái liền chạy tới, đem đồ cưới mang nhanh vào hậu viện.

Còn Vương ma ma ôm lấy rương gỗ đỏ, nhấc chân lên chạy về phía hậu viện.

Triệu Thu Minh vừa nhìn thấy một bà mập mập ôm lấy rương chứa vật chứng phạm tội chạy đi, nổi giận quát: "Người lão xược, mau đem rương đồ xuống!"

Wương ma ma coi như chỉ nghe thấy tiếng chó sủa, dưới chân giống như đạp gió chạy một mạch về hậu viện.

"Mau ngăn bọn họ lại cho ta!" Triệu Thu Minh tức giận, xông tới Cẩm quân hạ lệnh.

Ngọc Tiểu Tiểu đánh về phía bà vai Triệu Thu Minh, chỉ một cái tát đã đem Triệu tướng gia quật xuống đất, hỏi: "Có phải ngươi muốn chết không?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tân phòng cháy

Triệu Thành Bắc vừa vừa được phong làm Đại tướng quân đứng sau lưng Triệu Thu Minh, nhìn thấy phụ thân mình bị Ngọc Tiểu Tiểu tát một cái đê xuống đất, nhất thời tức giận, xông tới Ngọc Tiểu Tiểu, hét: "Công chúa Điện hạ ngài...ngài dám ẩu đả với đại thần triều đình hả?"

Ngọc Tiểu Tiểu liếc nhìn Triệu Thu Minh bò dậy, lại giơ tay lên tát thêm một cái, đem Triệu tướng gia đập xuống đất, nói: "Ta thích đánh, ngươi có thể làm gì?"

Lần này Triệu Thu Minh bị Ngọc Tiểu Tiểu tát dúi đầu xuống đất, lỗ mũi bị đập, máu mũi chảy ròng.

Lần này Triệu Thành Bắc không nhịn được, vung quyền đánh tới Ngọc Tiểu Tiểu.

Mắt thấy Triệu Thành Bắc sắp giao thủ với Ngọc Tiểu Tiểu, không ít vị khách nữ trong đám đông kêu lên.

Cố Tinh Nặc phi thân tới, thay Ngọc Tiểu Tiểu chặn một quyền này.

"Đây là Cố gia người muốn phản sao?" Một tướng quân Cẩm quân khác xem chừng Cố Tinh Nặc động thủ, vội vàng hô lên: "Mau tới, đem người Cố gia bắt hết lại cho ta!"

Thân thể Ngọc Tiểu Tiểu nhoáng một cái, mọi người cảm thấy hoa mắt, vị Công chúa Điện hạ này đã đến trước người vị tướng quân kia, không đợi vị tướng quân kia phục hồi tinh thần, Ngọc Tiểu Tiểu đã ra một quyền đánh thẳng vào mặt.

Vị tướng quân Cẩm quân ngã nhào xuống đất, há miệng ra, mấy cái răng rơi ra ngoài.

Ngọc Tiểu Tiểu lại làm thêm một cước, đem vị tướng quân đó đá văng ra khỏi tường viện.

Lần này có ba vị tướng quân Cẩm quân tới, vị tướng quân còn lại nhìn hai đồng liêu bị đá bay ra ngoài, muốn lui, nhưng vừa nghĩ tới Triệu phi nương nương, lại thật sự không có can đảm dẫn người rút lui: "Lên!" Vị tướng quân này nhắm mắt, ra lệnh.

Quân nhân lấy phục tòng mệnh lệnh làm thiên chức, đám người Cẩm quân chỉ có thể xông lên.

Hai ám vệ bảo vệ hai bên của Ngọc Tiểu Tiểu, cũng đánh nhau cùng đám Cẩm quân.

Các võ quan tới chúc mừng Cố Tinh Lăng, lúc này cũng không có khoan tay đứng nhìn nữa, cùng tiến lên trợ trận.

Một đám quần ẩu, cũng không giống như mỗi người đánh nhau như vậy.

Hơn một ngàn Cẩm quân, mà vào phủ chỉ có khoảng hai trăm người, còn khoảng tám trăm người thì thủ ở ngoài Cổ phủ, Cẩm quân bên ngoài nghe tiếng hô hét liền xông vào, mà đám người Ngọc Tiểu Tiểu lại dần dần dời vị trí trận chiến, cuộc chiến quần ẩu này rất nhanh từ sân viện Cổ gia đánh ra đường cái, làm cho vô số quần chúng vây xem, so với lúc Công chúa xuất giá còn nhiều hơn.

"Chúng ta sao gia!" (*) Không biết một vị võ quan nào nhìn thấy địch nhân ít, kêu khô cả họng.

(*) Sao gia <抄家> : trong quân dùng để bày trận đánh úp giặc

Nháy mắt thấy Ngọc Tiểu Tiểu sắp bị một người dùng đao lớn đánh tới.

Lúc này Triệu Thành Bắc vung lang nha bổng lên nhắm vào đầu Cố Tinh Lăng mà đập, hung dữ nói: "Nhận lấy cái chết!"

Ngọc Tiểu Tiểu trở tay đoạt đao, rồi phóng tới chỗ Triệu Thành Bắc.

Đao lớn chém vào lang nha bổng nặng trên dưới một trăm cân, cuối cùng đao thì không có gì, mà lang nha bổng lại bẻ thành từng mảnh vụn.

Triệu Thành Bắc và Cố Tinh Nặc đều ngu ngơ ra, đây là chuyện con người bình thường có thể làm sao?

"Người là con trai của Triệu cái gì đó à?" Ngọc Tiểu Tiểu vác đao lớn lên vai, hỏi Triệu Thành Bắc.

Triệu Thành Bắc cảm thấy nếu lúc này mình mà nhận là nhi tử của Triệu Thu Minh, chờ đợi hẳn chỉ có một hồi bị kịch á, vì vậy Triệu Đại tướng quân ra sức lắc đầu, trả lời câu hỏi của Ngọc Tiểu Tiểu.

Cố Tinh Nặc lại cả kinh khi thấy Triệu Thành Bắc không biết xấu hổ, vì để không bị đánh, vị này ngay cả phụ thân cũng không nhận?

Lúc này Triệu Thu Minh từ sân viện Cố gia chạy ra, nhìn một đám người đang hô đánh hô giết, lau lau máu mũi, hô lớn: "Cố Thần, người tạo phản há!!!"

Triệu Thành Bắc thấy Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn về phía phụ thân mình, Triệu đại tướng quân không muốn phụ thân bị người giết, há miệng muốn kêu phụ thân mình chạy, ở đây có thú dữ đấy! Đáng tiếc, Triệu đại tướng quân còn chưa nói, đã bị Ngọc Tiểu Tiểu đập một cước bay đi.

Sau khi đá bay Triệu Thành Bắc, Ngọc Tiểu Tiểu vác đao lớn chạy về phía Triệu Thu Minh, bị cản đường, nhất nhất đều đánh bay hết.

Ở ngoài đường cái đánh thành một đoàn, người luôn thích đánh đánh giết giết, anh dừng đi đầu chém giết kẻ thù là Cố Tinh Ngôn, lại đứng trong Tân phòng của đệ đệ mình.

Trong tân phòng, một rương gỗ đỏ được mở ra, bên trong là long bào màu vàng, làm cho hai mắt của ba vị đại nhân trong phòng đăm đăm.

Vương ma ma hồi hộp cả nửa ngày, mới run run hỏi: "Này, đây là long...long bào sao?"

Huỳnh đệ Cố gia gật đầu.

Vương ma ma xoay vòng tại chỗ, hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?" Rương này là do bà ôm lại, nhưng bên ngoài có hơn một ngàn Cẩm quân, nếu bọn họ lục soát tân phòng thì làm sao bây giờ?

Cố Tinh Lăng nói: "Đốt đi."

Cố Tinh Ngôn nói: "Đây là hãm hại! Chúng ta mang vật này đi gặp Thánh thượng!"

Vương ma ma không thèm để ý Cố nhị thiếu gia, từ trong áo móc hộp quẹt ra, đánh lửa, ném vào trong rương gỗ đỏ. Mong Hiền Tông làm chủ cho Công chúa sao? Vương ma ma bĩu môi, vậy còn không bằng chờ mong heo đực đẻ con đi!

Rương gỗ đỏ đặt bên cạnh bàn tứ phương, trên bàn trải khăn thêu hoa rũ xuống đất, rương gỗ đỏ cháy, khăn trải bàn dính lửa, cũng cháy theo.

Ba vị đại nhân chỉ lo nhìn chăm chăm vào long bào, căn bản không để ý cái bàn kê bên.

Cố Tuấn và Cố Tấn liếc nhìn nhau, Cố Tấn cắn đầu ngón tay, nãi thanh nãi khí nói: "Nhị thúc ơi, cái bàn có lửa kia!"

Chờ Cố Tinh Ngôn ngẩng đầu lên nhìn bàn tứ phương, lửa đã cháy lan tới cửa sổ, xu thế ngày càng lớn.

"Hậu viện cháy!" Trước cửa lớn, mọi người nhìn thấy hậu viện bốc khói đen, vừa sợ vừa kêu lên.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn hướng đang cháy, chân trái giẫm lên ngực Triệu tướng gia, cả giận nói: "Người dám cho người đốt tân phòng của ta há?!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Triệu tướng không thể giết

Triệu Thu Minh còn chưa nói gì, Vương ma ma một tay ôm Cố Tuấn, một tay ôm Cố Tấn chạy từ hậu viện ra ngoài, vẫn là dùng cái giọng cao vút tận trời xanh kia hét lớn: "Công chúa, không tốt rồi! Triệu tướng gia sai người đốt tân phòng của ngài rồi!"

Triệu Thu Minh trực tiếp phun ra một ngụm máu, nhất định hai chủ tớ này đã thương lượng tốt từ trước á!

Vương ma ma vừa hô vừa chạy tới trước cửa lớn, nhìn thấy vô số Cẩm quân nằm la liệt dưới đất, sững sốt một chút, sau đó lo lắng cho Công chúa của mình: "Công chúa, ngài...ngài không có bị thương chứ?"

Mọi người cùng nhau trầm mặt, vị thím mập mạp này, người không thấy Công chúa của nhà người đang dùng một chân đạp Triệu tướng gia xuống đất há?

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Vương ma ma ôm hai đứa nhóc không có sao, liền hỏi: "Cố Tinh Lăng đâu?"

Vương ma ma nói: "Phò mã gia và Nhị thiếu gia không có sao cả, Công chúa, Triệu tướng gia muốn đuổi cùng giết tận á, một tân phòng tốt như vậy, lại bị ông ta phóng hỏa, tiếc thật!" Vương ma ma nhìn khắp nói xung quanh, mới nghĩ hoặc hỏi: "Mà Triệu tướng gia đâu rồi?"

"Ngài nhìn xuống đất kia." Một người đứng kế bên hạo tâm nhắc nhở Vương ma ma.

Vương ma ma biết Công chúa nhà mình đang đập một người, nhưng mặt người này lại toàn là máu, bà cũng không nhận ra hình dáng người đó ra sao, nhưng nhờ có người nhắc nhở, Vương ma ma mới cúi đầu nhìn kỹ, người dưới chân chẳng những mặt đầy máu, còn sưng vù như một cái đầu heo, thật sự làm cho Vương ma ma không thể liên tưởng tới Triệu tướng gia.

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Phóng hỏa giết người thuộc vào tội gì?"

Vương ma ma nói: "Tội chết."

Ngọc Tiểu Tiểu không nói hai lời, vươn tay lên chém thẳng vào cổ Triệu Thu Minh.

Triệu tướng gia thấy đao lớn chém tới, ngao một tiếng, bất tỉnh nhân sự.

"Khoan đã." Anh Niên Duẫn thấy Công chúa Linh Lung quyết tâm muốn chém chết Triệu Thu Minh, vội vàng hô to.

Đao lớn cách cổ Triệu Thu Minh vài cm, Ngọc Tiểu Tiểu nghe Anh Niên Duẫn kêu thì ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Anh Đại học sĩ, hỏi: "Tại sao?"

Anh Niên Duẫn nói: "Công chúa Điện hạ, ngài không thể cứ như vậy mà giết hấn được."

Ngọc Tiểu Tiểu thật sự không hiểu người của thế giới này, đây không phải là kẻ thù sao? Vì sao không thể giết?

Anh Niên Duẫn nói tiếp: "Công chúa Điện hạ, sống chết của Triệu Thu Minh phải do Thánh thượng định đoạt."

"Ông ta là hôn...." Ngọc Tiểu Tiểu lập tức mở miệng nói, trông cậy vào một hôn quân thì có thể làm được chuyện gì?

Vương ma ma ho khan hai tiếng, cắt đứt lời Ngọc Tiểu Tiểu đang muốn nhục mạ Thánh thượng.

"Phụ thân!" Triệu Thành Bắc một thân máu me chạy tới, sau khi bị Ngọc Tiểu Tiểu đá bay một lần, vị này đã không dám cùng Ngọc Tiểu Tiểu liêu mạng nữa, chỉ có thể rống cổ kêu: "Phụ thân, ngài làm sao thế?"

Cố Tĩnh Nặc khinh thường hừ lạnh, loại người nhát gan háo sắc này, cũng dám nói đốc hết sức bức lui mấy vạn thiết kỵ nước Bạch Hồ sao?

"Không thể giết." Mặc dù Vương ma ma rất muốn nhìn lão tử Triệu phi chết, nhưng Vương ma ma vẫn biết rõ, không thể giết trắng trợn được, nhất là ở trước mặt mọi người, không thăm tra mà cứ giết chết như vậy, dù các nàng không sai nhưng cũng đã sai, cho nên Vương ma ma chỉ có thể xông tới lắc đầu ra hiệu cho Ngọc Tiểu Tiểu.

"Ta giết cũng không oan uẩn ông ta mà." Ngọc Tiểu Tiểu không hiểu, nói.

Trong đám đông, dần dần có rất nhiều người ho khan, tất cả mọi người đều muốn nói, Công chúa Điện hạ ơi, dù sao đó cũng là tướng gia một nước có được hay không? Đây không phải là con chó con mèo, muốn giết người như giết chó mèo, là không thể được á?

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn về mặt mọi người một chút, cuối cùng ném đao lớn xuống đất, sớm biết như vậy, nàng đã tìm một chỗ vắng người mà hung hăng đánh rồi.

Triệu Thành Bắc thấy Ngọc Tiểu Tiểu ném đao, lập tức nhào tới chỗ Triệu Thu Minh đang nằm ở dưới chân Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu giành trước một bước, tóm lấy một tay của Triệu Thu Minh đang hôn mê, nói: "Vậy thì mau dẫn ta đi gặp cha ta, à, phụ hoàng ta."

"Chuẩn bị kiệu!" Vương ma ma vội vàng rước cỗ lên kêu, cái này được nè, đem chuyện này truyền đến cung, để cho Thánh thượng nhìn mà làm đi.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mấy con ngựa đứng ngoài cửa, gọi Triệu tướng gia lên, tung người lên ngựa. Ngọc Tiểu Tiểu đã lái xe, có bằng lái, còn lái cả phi cơ, nhưng lại chưa từng cỡi ngựa, sau khi lên lưng ngựa, trực tiếp kéo lông bồm của nó.

Con ngựa màu trắng này ăn đau, hí một tiếng, bốn vó bay lên, phát điên chạy thẳng về phía trước.

Cấm vệ quân: "Trên đất có người!"

Thân gia bằng hữu Cố gia: "Ngựa nổi chứng!"

Vương ma ma: "Công chúa, ngài đợi nô tỳ một chút!"

Triệu Thành Bắc: "Người còn muốn giết phụ thân của ta?!"

Sau khi mọi người nghe Triệu đại công tử hét lên, đột nhiên cùng nhau trầm mặc, Trưởng Công chúa Điện hạ ngồi trên lưng ngựa, ngược lại nhìn rất ổn

định, chẳng qua vị Triệu Thu Minh bị nắm một tay kia, thân thể ông ta là theo ngựa điên cuồng mà chạy đó, giống như cái trò thả điều vậy, không biết Triệu tướng gia có thể sống đến cửa hoàng cung không nhỉ?

"Vây, đây là ngựa của ai?" Có một người hỏi.

Triệu Thành Bắc nhìn con ngựa đang chạy điên cuồng một chút, tâm một lần nữa thất lại, đó là chiến mã của hắn có được không!

Lúc này Cổ Tinh Ngôn công Cổ Tinh Lăng chạy ra từ hậu viện, không kịp nhìn tình huống, trực tiếp hỏi: "Thế nào rồi?"

Cổ Tinh Lăng nhìn trong đám người không thấy nữ tử mặc giá y đó, trong lòng hoảng hốt, hỏi: "Công chúa Điện hạ đâu?"

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn phò mã gia, ánh mắt phức tạp đến nỗi khó nói lên lời, cuối một thể từ dừng mảnh như vậy, chung quy cảm thấy cuộc sống sau này của vị Cổ Tam thiếu gia này, ha ha, mọi người cùng nhau cười ha hả với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chúng ta đem người này giết đi

Lúc Ngọc Tiểu Tiểu kéo Triệu tướng gia tới cung, Hiền Tông đang ngồi trong Điện Sơ Tĩnh của Triệu phi, cùng Triệu phi nói về những năm Công chúa Linh Lung còn nhỏ. Hôm nay khuê nữ xuất giá, lúc này cả người Hiền Tông cảm thấy hết sức đau đớn, cùng nằm trên giường với Triệu phi, nói: "Hoàng hậu đi, Linh Lung cũng xuất giá, ài!"

Triệu phi nghe Hiền Tông nhắc tới Hoàng hậu, trong lòng cười lạnh, bắt quá trên mặt lại buồn rầu, nói với Hiền Tông: "Vâng ạ, thoáng cái đã qua nhiều năm như vậy, năm đó nô tỳ vào cung, Trường Công chúa Điện hạ vẫn là một đứa nhỏ đấy."

Hiền Tông nói: "Hiện tại Linh Lung vẫn còn nhỏ."

Triệu phi nhìn Hiền Tông, dịu dàng cười một tiếng: "Thánh thượng, có phải nô tỳ vẫn chưa già phải không?"

Hiền Tông cúi đầu nhìn sủng phi của mình, Triệu phi đã có trang điểm tỉ mỉ trước đó, chỗ nào thấy già á? Hiền Tông hôn lên mặt Triệu phi, cảm khái nói: "Thật may là vẫn còn San San nằng ở đây."

Triệu phi khẽ rên một tiếng: "Thánh thượng." Tính toán thời gian, bọn người phụ thân nàng cũng đã làm xong chuyện ở Cổ gia rồi, lúc này, Triệu phi đang chờ người báo tin vui đã tiêu diệt cả nhà Cổ gia.

Nhìn bộ dạng hấp dẫn mê người của Triệu phi, nếu không phải lo lắng Triệu phi đang bị thương, thì lúc này Hiền Tông đã chơi trò lăn giường với Triệu phi rồi: "Đã bị thương như vậy rồi, nàng còn dám quyến rũ Trẫm sao?" Hiền Tông nhỏ giọng thì thầm bên tai Triệu phi, mới vừa rồi còn thương cảm Hoàng hậu và con gái mình, vào lúc này chữ sắc đã hiện lên đầu rồi.

Triệu phi nhỏ giọng cười, nói: "Đây là nô tỳ sợ Thánh thượng buồn nha!"

Tay Hiền Tông hướng về ngực Triệu phi, mắt thấy sắp chạm vào kiêu đỉnh cao vút mềm mại kia, thì thái giám bên ngoài phòng hô to: "Thánh thượng!"

Hiền Tông sợ hết hồn, tay lập tức vỗ vào trước ngực Triệu phi: "Chuyện gì?" Hiền Tông trầm giọng hỏi, hô to như vậy, đây là nói sắp mất nước hả?

Tiểu thái giám bên ngoài phòng ngủ nói: "Thánh thượng, Trường Công chúa hồi cung rồi ạ."

Thân thể Hiền Tông giật mình đứng dậy, sao khuê nữ mình mới gả đi lại trở về? "Đã xảy ra chuyện gì?" Hiền Tông vừa hỏi vừa bước nhanh ra khỏi phòng.

Khóe miệng Triệu phi thoáng qua một nụ cười lạnh, phu gia gặp nạn, nha đầu kia hồi cung cầu cứu đây mà, bắt quá chuyện liên quan đến ngôi vị Hoàng đế, nữ nhi ruột thịt còn quan trọng hơn ngôi vị Hoàng đế sao?

Lúc này tiểu thái giám bên ngoài phòng ngủ nói thêm một câu: "Triệu... Triệu tướng gia giống như...giống như sắp chết."

Đầu Hiền Tông đụng vào cửa phòng, Triệu Thu Minh chết? Khuê nữ ông hồi cung, cùng với chuyện Triệu Thu Minh chết, hai người này có liên quan với nhau sao?

"Người nói cái gì?" Triệu phi ngẩn người, từ trên giường hét lớn.

Lần này tiểu thái giám không có cả lăm nữa, nói với Triệu phi: "Hồi bẩm nương nương, Triệu tướng gia giống như đã qua đời."

Đây là Cố gia sắp chết, muốn liều mạng, mới giết phụ thân mình? Cả người Triệu phi run rẩy, nàng muốn dón Cố gia vào chỗ chết, nhưng nàng cũng không muốn hại chết phụ thân mình á: "Cố gia muốn tạo phản sao?" Triệu phi cúi kinh nói một câu, thân thể gãy gập, từ trên giường ngã xuống đất.

Lúc này đầu Triệu Tông loạn thành đoàn, quay lại nhìn Triệu phi, hỏi: "Triệu tướng đi đến Cố phủ làm cái gì?"

Triệu phi bị Hiền Tông hỏi như vậy, tâm căng thẳng lên, roi lệ nói: "Nô tỳ không biết."

Hiền Tông một cước đá văng cửa phòng, hỏi tiểu thái giám: "Công chúa đâu?"

Tiểu thái giám còn chưa nói, thì tiếng gào thét của Triệu Thu Minh từ xa truyền vào tai Hiền Tông: "Thánh thượng cứu thần!"

Hiền Tông nhìn vào trong đình viện, đã thấy Triệu Thu Minh gãy dựa trong tay khuê nữ mình như một con châu chấu bị buộc dây, mặt quá thật rất "đẹp", kể cả Hiền Tông, tất cả mọi người đều không đành lòng nhìn thẳng.

Ngọc Tiểu Tiểu xách Triệu Thu Minh đi tới trước mặt Hiền Tông, rồi ném Triệu tướng gia xuống đất.

Hiền Tông neho mắt, cảm động lây, cảm thấy một trận nhức nhói, hỏi: "Linh Lung, này, đây là chuyện gì thế?" Ông biết võ nghệ Linh Lung cao cường, nhưng vì cái gì khuê nữ vừa gả đến Cố gia, lại cùng tên họ Triệu này đánh nhau? Nhìn bộ dạng Triệu Thu Minh, trận này bị đánh không nhẹ nha.

Triệu Thu Minh còn chưa kịp nói, Ngọc Tiểu Tiểu đã lên tiếng: "Ông ta phái người đốt tân phòng ta!"

Hiền Tông ngoáy lỗ tai mình, hỏi: "Con nói cái gì?"

"Thánh thượng, thần oan uổng này!" Triệu Thu Minh không chịu được bi thương, kêu oan với Hiền Tông: "Làm sao thần dám đốt tân phòng của Công chúa Điện hạ?"

Hiền Tông hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Hắn đốt tân phòng con làm cái gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Không biết, ông ta mang theo hơn một ngàn người đến Cố phủ giết người phóng hỏa."

"Thần oan uổng, Thánh thượng..." Triệu Thu Minh quỳ trên đất, dập đầu với Hiền Tông: "Thần nhận được mật báo, Cố gia thừa dịp Công chúa gả qua, để chuyển đi tội chứng bọn họ thông đồng với địch quốc, lúc này thần mới đem người đến Cố phủ để điều tra hư thật, thần..." Triệu tướng gia tổ cáo được một nửa, thì lại bị Ngọc Tiểu Tiểu tát một cái trên đầu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Chúng ta giết người này đi!" Ngọc Tiểu Tiểu trợn mắt há mồm nhìn Hiền Tông, nói.

"Phụ thân ta đâu?" Lúc này, Triệu Thành Bắc đã đuổi tới cửa cung, la lớn với Tướng quân Cẩm quân thủ Cung Môn.

Canh giữ trước cửa cung có hơn một trăm Cẩm quân, còn có một vị tướng quân, nhìn thấy hai đội nhân mã chạy tới Cung Môn, cũng nghiêm mặt gõ mà chỉ về thành lâu sau lưng.

Cố Tĩnh Nặc vội vã nói: "Mau nói!"

"Công chúa Điện hạ mang theo Triệu tướng gia, bay lên thành lâu vào cung rồi." Nếu nói tướng quân giữ Cung Môn đang ở trong mộng, thì lúc này hắn còn chưa tỉnh sao? Ủ, nhất định là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chứng cứ phạm tội đâu?

Hiền Tông nhìn cái người ngã dưới chân mình, bể đầu chảy máu, hôn mê bất tỉnh là Triệu Thu Minh sao? Gân xanh trên trán nhảy hai cái, hoàn toàn không muốn nói chuyện với khuê nữ của mình nữa.

"Giết đi." Ngọc Tiểu Tiểu trịnh trọng đề nghị với Hiền Tông.

"Đại thần không thể nói giết là giết! Cứ muốn đánh chết như vậy, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?" Hiền Tông nói đạo lý với khuê nữ.

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Nếu không muốn ta đánh chết hắn, không bằng chúng ta đem hắn đốt cháy lên đi, được không?"

Hoàn toàn không có câu thông há? Hiền Tông tự hỏi, đưa con gái trước kia đơn thuần thiện lương, ngay cả con gà cũng không dám giết, rốt cuộc đã đi đâu rồi?

"Thánh thượng." Bên ngoài đình viện, truyền tới âm thanh của một Tổng quản thái giám: "Anh Niên Duẫn, Triệu Thành Bắc...."

"Chuyện gì nữa?" Hiền Tông vội nghe Tổng quản thái giám này báo mấy cái tên, trực tiếp hỏi.

Tổng quản thái giám liền bẩm: "Các vị Đại nhân đang ở bên ngoài cầu kiến Thánh thượng."

"Cho bọn họ vào." Hiền Tông nói.

Tổng quản thái giám lại nói: "Thánh thượng, còn có Cố Thần và con trai lớn Cố Thần là Cố Tinh Nặc cũng ở bên ngoài cầu kiến."

"Cho bọn họ vào." Ngọc Tiểu Tiểu chen miệng.

Hiền Tông tức giận nói với khuê nữ: "Bây giờ họ là thứ dân, sao thứ dân có thể vào cung hả?"

"Họ là thân gia ta." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Hoàng gia không thể thăm người thân sao?"

Bây giờ là lúc thăm người thân sao? Miệng Hiền Tông gật gật, cuối cùng buông tha không muốn lý sự cùng khuê nữ nữa, hướng ngoài viện hét: "Để cha con Cố gia vào cung."

Khi các vị đại thần tiến vào một đình viện của Điện Sơ Tĩnh, Triệu tướng gia đã được thái y cứu tỉnh, sau khi liếc mắt thấy Ngọc Tiểu Tiểu, lập tức phần nộ muốn chết. Minh đường đường là một Tướng Quốc, lại bị vị này bắt như cầm con gà trong tay, một đường chạy thẳng tới Đế Cung, dọc đường có biết bao nhiêu dân chúng kinh thành thấy thảm trạng của ông, bảo sao ông còn mặt mũi sống tiếp đây?

"Phụ thân!" Sau khi Triệu Thành Bắc hành lễ với Hiền Tông xong, đứng dậy liền chạy tới trước mặt Triệu Thu Minh.

Hiền Tông liếc nhìn Triệu Thành Bắc, vị này cũng một thân toàn máu, không đành lòng nhìn thẳng được nha.

"Thánh thượng!" Triệu Thu Minh được con trai đỡ, quỳ trên mặt đất khóc lóc với Hiền Tông, nói: "Thần một lòng vì nước á!"

"Hừ!" Anh Niên Duẫn hừ lạnh, nói với Hiền Tông: "Thánh thượng, Triệu tướng mang theo Cẩm quân xông vào Cố phủ, còn phóng hỏa đốt cháy tân phòng của Công chúa Điện hạ, có gan làm loạn như vậy, nên giết!"

Triệu Thu Minh nói: "Thánh thượng, chuyện tân phòng bị cháy, thần hoàn toàn không biết, đây là Cố gia muốn thoát tội, nên bày ra khổ nhục kế, mong Thánh thượng minh xét."

Cuộc chiến từ đình viện lan tràn ra, kẻ nói tư thông địch quốc không có vật chứng, kẻ nói phóng hỏa giết người cũng không đưa ra được chứng cứ, vì vậy song phương tranh chấp, không ai nhường ai. Quan văn gây gỗ còn tốt, mắng dạy người khác cũng không có từ thô tục nào, nhưng các quan võ lại khác nha, chính thức gây gỗ là muốn xông vào nhau đánh đấm.

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêm túc nghe cả nửa ngày, nàng hiểu các quan võ là đang thăm hỏi tởm tông lẫn nhau, nhưng về các quan văn, nghe không hiểu, Ngọc Tiểu Tiểu một câu cũng không biết bọn hắn nói gì.

Cố Tinh Nặc từ từ bước tới chỗ Ngọc Tiểu Tiểu, hỏi: "Công chúa Điện hạ, ngài không có sao chứ?"

Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, nói: "Đại ca, bọn họ đang nói cái gì vậy?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói một tiếng "đại ca" làm cho tim Cố Tinh Nặc ấm lên, mặc dù vị đệ muội này là Công chúa Hoàng gia, nhưng một chút cũng không có đáng về Công chúa nha: "Trong đồ cưới của ngài, bọn họ giấu một bộ long bào." Cố Tinh Nặc thừa dịp hai phe nhân mã cãi nhau, nhân cơ hội không ai để ý, cúi đầu thì thầm với Ngọc Tiểu Tiểu.

"À?" Ngọc Tiểu Tiểu thấp giọng hỏi: "Giấu long bào thì như thế nào?"

Cố Tinh Nặc một hơi không thở được, ho khan một tiếng, thấy Ngọc Tiểu Tiểu không giống như nói đùa, chỉ đành thì thầm với Ngọc Tiểu Tiểu: "Đây là đồ ngự dụng của Thánh thượng, dân chúng thần tử cất giấu là tội chết."

Giờ thì Ngọc Tiểu Tiểu đã hiểu, lập tức nhìn về sau lưng Hiền Tông: "Là tên thái giám chết bầm kia đi?" Ngọc Tiểu Tiểu chỉ vào Kính Trung, hỏi Cố Tinh Nặc.

Cố Tinh Nặc nói: "Đồ cưới là hắn đưa qua, dĩ nhiên là hắn động tay động chân rồi."

Sau khi Kính Trung thấy Công chúa Điện hạ nhìn mình chằm chằm, liền đến gần Hiền Tông hơn, giết Đại thần trong triều thì phải qua nhiều trình tự, nhưng nếu giết một thái giám như hắn, Công chúa Linh Lung tùy thời có thể xuống tay á, chưa bao giờ nghe nói mạng thái giám đáng tiền cả.

"Câm miệng, câm miệng, câm miệng lại cho trẫm!" Hiền Tông bị các đại thần làm cho khí huyết dâng trào, cuối cùng không nhịn được cũng nổi bão: "Không câm miệng, trẫm tru di cửu tộc hắn!"

Trong đình viện lập tức yên tĩnh lại.

Ngọc Tiểu Tiểu lắc mình một cái tới trước người Triệu Thu Minh, giơ tay lên tát một cái vào đầu Triệu tướng gia. (@Nuy: Ăn nhiều tát như vậy không biết nào có hư không *hắc hắc*)

Triệu Thu Minh kêu một tiếng thảm thiết.

Ngọc Tiểu Tiểu nói với Hiền Tông: "Ông ta nói chuyện, cha, ngài giết cứu tộc ông ta đi."

Trong đình viện càng yên tĩnh hơn, mọi người đều nhìn Hiền Tông, tràng diện này phải phá như thế nào hả? Bọn họ ở chỗ này bởi Trương Công chúa Điện hạ chơi sao?

Hiền Tông chấp tay sau lưng, quay mặt đi chỗ khác, bây giờ ông hoàn toàn không muốn nói chuyện!

"Thánh thượng." Phòng ngủ đang đóng cửa truyền đến âm thanh hữu khí vô lực của Triệu phi: "Nếu phụ thân nô tỳ làm chuyện như vậy, thì chết không hết tội."

Hả? Ngọc Tiểu Tiểu sửng sốt, gian phi đôi tính à?

"Ý ái phi là?" Hiền Tông hỏi Triệu phi đang ở sau cánh cửa.

Triệu phi nói: "Phụ thân, là ai nói với người Cổ gia cất giấu chứng cứ thông đồng địch quốc?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thê không làm người

Triệu phi không đợi Triệu Thu Minh lên tiếng, liền nói: "Không bằng không chứng, chỉ có một mặt báo, phụ thân ngài liền mang binh tới Cổ phủ lục soát sao? Hôm nay là ngày đại hôn của Trương Công chúa, trong mắt phụ thân còn có hoàng gia không?! Nữ nhi trong ngày thường đã nói thế nào trong nhà? Thánh thượng là quân, các người muốn trung quân, thì phải đặt lợi ích chung lên trên lợi ích riêng, phụ thân, những lời nữ nhi nói ngài có để trong lòng không?"

Sau khi hai cha con Triệu Thu Minh nghe Triệu phi nói xong, nhìn nhau một cái, ngay sau đó Triệu tướng gia lập tức báo tên một người nào đó ra.

Hiền Tông nói: "Người đâu, mau đem Trương Khắc Kỳ tới đây."

Cố Tinh Nặc cắn răng: "Trương Khắc Kỳ?"

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi nhỏ: "Đây là thế nào?"

Cố Tinh Nặc cười khò, thì thầm với nàng: "Hắn chính là gia tướng Cổ gia ta, bây giờ là người Triệu gia."

"Trương Khắc Kỳ." Lúc này Anh Niên Duẫn cũng thì thầm với Cố Thần: "Đặt lợi ích chung lên trên lợi ích riêng, xem ra bọn họ đã chọn xong người chịu tội thay rồi."

Chân mày Cố Lão Nguyên soái nhíu chặt lại, lúc này bọn họ biết Triệu phi đang nhắc nhở Triệu Thu Minh, nhưng nếu bọn họ nói Triệu phi đang dùng thủ đoạn lừa dối, Hiền Tông sẽ tin bọn họ sao?

Hiền Tông nhìn cửa phòng ngủ, thờ dài nói: "Làm khó ái phi, nàng có lòng."

Đám người Cố Thần nghe Hiền Tông nói vậy, trong lòng mọi người đều tuyệt vọng.

Người đi gọi Trương Khắc Kỳ không lâu lắm đã trở lại, bẩm báo với Hiền Tông: "Thánh thượng, Trương Khắc Kỳ đã uống thuốc độc tự tử rồi."

"Chết?" Hiền Tông và Ngọc Tiểu Tiểu trầm miệng một lời, nói.

Thủ lĩnh thị vệ đại nội cũng không dám ngẩng đầu lên, nói: "Vâng, nô tài đã sai người trông coi thi thể của Trương Khắc Kỳ, mong chi thị của Thánh thượng."

"Sợ tội tự sát sao?" Triệu phi trong phòng ngủ nói một câu.

Hiền Tông nhìn trong đình viện một chút, hai bên trái phải, các đại thần phân biệt hai phe rõ ràng, chần chờ nói: "Đây là hiểu lầm sao? Triệu khanh tin lầm gièm pha à?" Edit by NuyHam

"Thánh thượng anh minh!" Nhóm người Triệu Thu Minh cùng nhau khen Hiền Tông.

Bên Cổ Thần cũng chỉ nhìn Hiền Tông hết ý kiến rồi, Thánh thượng "thánh minh" như vậy, sao bọn họ lại gặp được chứ? Trương Khắc Kỷ vừa chết, chuyện này là chết không đối chứng, lại là một bản án không có kết quả đi.

"Phụ thân, sao người lại có thể làm việc hồ đồ như vậy chứ?" Triệu phi cách một cánh cửa giáo huấn phụ thân mình: "Thánh thượng đã ban cho người binh phù điều động Cẩm quân, là để cho người bảo vệ Đế Cung, chứ không phải để cho người tin lời gièm pha, phá hư đại hôn Công chúa Điện hạ nha!"

Triệu Thu Minh liền nặng nề đập đầu với Hiền Tông, trên đất lưu lại một vệt máu dài, xin tội: "Thánh thượng, thần chẳng qua là quan tâm đến giang sơn xã tắc Thánh thượng, thần hồ đồ, thần đáng chết!"

"Thánh thượng." Triệu phi ở trong phòng ngủ cũng nói: "Nô tỳ đáng chết!"

Hiền Tông thở dài, phát tay cho cha con Triệu gia, nói: "Thôi, phạt bổng lộc một năm, coi như răn đe. Triệu Thu Minh, nếu sau này ngươi vẫn tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn như vậy, trăm nhất định sẽ không xử nhẹ ngươi đâu!"

"Thần tạ ơn Thánh thượng," Triệu Thu Minh vội vàng tạ ơn Hiền Tông nói: "Thần sẽ nhớ kỹ lời của Thánh thượng."

"Cút." Hiền Tông để cho cha con Triệu gia cút xéo.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Triệu Thành Bắc đỡ Triệu Thu Minh sắp đi, mới mở miệng nói: "Chuyện này coi như xong? Đây, không được nha?"

Không ít người trong chúng thần than thở, không ngờ Triệu gia diễn nửa ngày, Trương công chúa cũng không hiểu được.

Triệu phi khóc ròng nói: "Công Chúa Điện Hạ, ta có lỗi với ngài, có lỗi với Hoàng hậu nương nương, Thánh thượng, nô tì thật là đáng chết!"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Vậy bây giờ ngươi đi chết là tốt rồi."

Tiếng khóc Triệu phi ngừng lại.

Hiền Tông tròn mắt nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Linh Lung, tha được thì tha cho người ta đi! Ngày thường phụ hoàng là dạy con thế nào?"

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêm mặt nhìn lão tử mình, hôn quân này trừ sống phóng túng, thì còn có thể dạy nàng cái gì?

Ánh mắt khuê nữ khinh bỉ quá mạnh mẽ, làm cho Hiền Tông khó hiểu, hỏi: "Ánh mắt con là sao đây?"

"Ông ta đốt tân phòng ta." Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Triệu Thu Minh: "Mang theo nhiều binh như vậy đến nhà ta đập phá, chuyện này cứ như vậy là xong sao?"

Chúng thần hai mặt nhìn nhau, lời này nghe có phải hay không có chỗ nào không đúng nhỉ?

Lúc này ba vị tướng quân đi theo Triệu tướng đến Cổ gia đều đứng ở đây, súng mặt súng mũi, chỉ sợ về nhà lão nương cũng nhìn không ra. Ba vị nhìn Ngọc Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt, vị này mang theo người đánh hơn một ngàn Cẩm quân một trận rồi, giờ còn muốn thế nào nữa? Giết người bắt quá chặt đầu xuống thôi mà!

Hiền Tông vỗ vỗ ót, Triệu phi ở trong phòng ngủ khóc để cho hấn sốt ruột rồi, ngay cả khuê nữ đứng trước mặt cũng làm ông đau đầu luôn.

"Vậy con muốn thế nào?" Hiền Tông nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Không cho nói đến chữ "giết" nữa."

"Xử tử." Ngọc Tiểu Tiểu nói hai chữ, không thể nói chữ kia, nàng cũng có thể tìm từ đồng nghĩa nha.

Hiền Tông ghen khuất, một câu nói cũng không có thể nữa nói ra khỏi miệng.

Triệu phi khóc ròng nói: "Bây giờ Công Chúa Điện Hạ là xuất giá tòng phu, Công chúa, dù trên đời này có chuyện lớn hơn nữa, cũng không hơn được giang sơn xã tắc đi, đạo lý này Công chúa Điện hạ hẳn phải biết đi."

Triệu phi ngậm ngậm nói, sau khi Công chúa xuất giá, chỉ có phu gia mình, không quan tâm đến phụ hoàng mình, đây là vong ơn. Hiền Tông nghe hiểu, chúng thần cũng đều nghe hiểu, duy nhất chỉ có Ngọc Tiểu Tiểu là nghe không ra ý tứ trong lời nói sắc bén của Triệu phi, nói: "Vị vậy, nếu phụ thân ngươi giết ta, cũng có thể sống?"

Triệu Thu Minh vội nói: "Thần làm sao dám dẫm dẫm thương Công Chúa Điện Hạ?"

"Vậy tân phòng ta nói thế nào đây?" Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chính nó tự cháy sao?"

"Chứng có đâu?" Nói không thông với khuê nữ mình, Hiền Tông quay sang hỏi Cổ Thần.

Cổ thần không đưa được chứng cứ ra, lúc tân phòng cháy, cha con Triệu gia đang bị đánh như từ ở ngoài đường đấy, hơn nữa bọn hấn còn chưa có phái người tới hậu viện, đây là vu khống có được hay không!

Hiền Tông thấy Cổ Thần á khẩu không trả lời, mới quay lại nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Không bằng không chứng, làm sao phụ hoàng có thể trị tội Triệu tướng?"

"Tân phòng ta đã không còn, chuyện này coi như xong sao?" Ngọc Tiểu Tiểu cau mày.

Hiền tông cắn răng, nói: "Như vậy đi, trầm đăm Trần Quốc Hầu phủ lúc trước ban thưởng cho Cổ gia, Linh Lung, lần này con hải lòng chứ?"

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi nhỏ Cổ Tinh Nặc: "Cái phủ đó có lớn hơn nhà chúng ta bây giờ không?"

Cổ Tinh Nặc 囧囧, gật đầu một cái.

"Đại ca." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Huynh mau phân tích một chút giúp ta đi, hôm nay ta không thể giết được cả nhà Triệu gia hả?"

Cổ Tinh Nặc thân nhiên nói: "Không bằng không chứng, chúng ta không có có trị tội ông ta được, nói chi tới việc xử tử ông ta?"

Ngọa tào!

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn cha con Triệu gia, ánh mắt vô cùng sắc bén, chỉ trong một phút là có thể giết người, nhưng vào lúc này nàng không thể động thủ được! Cái thế giới này thật sự chơi không vui mà!

Triệu Thành Bắc đỡ phụ thân mình núp sau lưng Hiền Tông, sợ Công chúa Linh Lung bạo phát mà hạ sát thủ.

"Đều mau trở về hết đi." Hiền Tông phát tay đuổi người.

Ngọc Tiểu Tiểu liền xoay người đi ra đình viện.

Hiền Tông há miệng, muốn gọi nữ nhi, cuối cùng lại không nói lời nào. Rất nhiều chuyện không có biện pháp xử lý công bằng được, khuê nữ bị uy khuất, nhưng Triệu phi cũng đang bị thương, còn khóc thành như vậy, Hiền Tông không tự chủ được, đòn cân trong lòng nghiêng về phía Triệu phi đáng yêu đầm đìa.

Chúng thân cùng nhau hành lễ cáo lui.

Ngón tay Hiền Tông chỉ vào một tổng quản thái giám: "Người mang theo người cùng về với Cổ Thần, giúp bọn họ nội trong một ngày dời tới Trần Quốc Hầu phủ. Còn nếu Công chúa mất thứ gì, cứ lại kho riêng của trẫm lấy bù vào."

"Nô tài tuân chỉ." Tổng quản thái giám này vội vàng lĩnh chỉ.

Ngọc Linh Lung! Triệu phi ở trong phòng ngủ, cơ hồ đem môi của mình cắn nát, tiện chùng do Hoàng hậu sở sinh dám làm cho Triệu gia bọn họ nhục nhã như vậy, nàng mà không cho tiện chùng kia chết không có chỗ chôn, thề không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tên hai mươi tuổi chuyên hãm hại chị ruột

Ngọc Tiểu Tiểu ra khỏi cung, hung hăng trợn mắt với cha con Triệu gia, sau đó theo cha con Cổ gia lên xe ngựa.

"Công chúa xuất cung?" Vương ma ma ngồi chờ trong xe, thấy Công chúa mình lên xe, vội vàng đưa tay đỡ Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu nhìn Vương ma ma, ngồi đối diện với bà, nói: "Bà còn chưa xuất cung sao?"

Lúc này thùng xa thoáng động, xe ngựa cách Cung Môn, đi về phía trước.

Wương ma ma vén rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, thấy rõ đoàn người đi theo sau xe là người Cổ gia, mới hoạt động thân thể mập mạp một cái, ngồi vào bên cạnh Ngọc Tiểu Tiểu, thấp giọng nói: "Nô tỳ vào cung, thừa dịp các vị đại nhân đi gặp Thánh thượng, nô tỳ liền đi theo Ngụy ma ma đến Điện Bạch Hồng."

Ngụy ma ma là ai, Ngọc Tiểu Tiểu không biết rõ, nhưng Điện Bạch Hồng lại khắc sâu ấn tượng của nàng, đây chính là chỗ ở của Thất hoàng tử Ngọc Từ Dịch đi: "Bà đi gặp Ngọc Từ Dịch?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Vương ma ma. Edit by NuyHam

Wương ma ma sùng sốt, nói: "Công chúa biết Thánh thượng sẽ ban tên cho Thất điện hạ sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu lăm bằm hai tiếng, vị Thất điện hạ này và Nữ đế tàn bạo chính là chị em đồng bào (cùng mẹ sinh ra), được một tay Nữ đế tàn bạo nuôi lớn, cuối cùng lại mang binh vào Đế Cung, tự tay hạ sát Nữ đế tàn bạo trong biển lửa. Mặc dù Nữ đế tàn bạo không phải hạng người tốt lành gì, nhưng bất quá Ngọc Tử Dịch này cũng là cái tên hai mươi tuổi chuyên hãm hại chị ruột nha!

Vương ma ma khó hiểu nhìn Công chúa mình lăm bằm nói cái gì đó, nhỏ giọng nói: "Những ngày qua đám người Ngụy ma ma đều không chộp mắt hầu hạ Thất điện hạ, Công chúa, ngài hãy mau nghĩ biện pháp đem Thất điện hạ ra cung đi."

Ngọc Tiểu Tiểu lập tức tròn to hai mắt, tại sao nàng phải đem theo cái tên hai mươi tuổi chuyên hãm hại chị ruột bên người hả?

Vương ma ma lấy từ trong tay áo một cục vải tròn cho Ngọc Tiểu Tiểu nhìn, nói: "Ngày hôm qua Nội Tư đưa y phục đến cho Thất điện hạ, kết quả là mấy người Ngụy ma ma phát hiện vật này trong áo lót của y phục."

Ngọc Tiểu Tiểu cầm cục vải tròn trong tay Vương ma ma, vừa mở vừa nhìn, trên vải có dính chút máu, nhưng màu sắc lại là màu đen.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Thế tại sao lại không nói cho phụ hoàng ta biết?" Nếu con trai bị người ta hại chết, sao lại không có ai đi nói cho hôn quân kia biết?

Vương ma ma lắc đầu, than thở: "Nói rồi thì sao chứ? Giết mấy thái giám cung nữ bên Nội Tư thì có lợi ích gì?"

"Ai muốn Ngọc Tử Dịch chết?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

"Thất điện hạ là đang chiếm lấy danh Đích trưởng tử." Lúc Vương ma ma nói những lời này, giọng như thủ thi, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Mẹ ruột của sáu vị điện hạ kia trong cung, ai cũng không phải người thiện tâm."

Ngọc Tiểu Tiểu quả quyết lắc đầu: "Không hiểu."

Vương ma ma thở dài, trong lòng một lần nữa oán hận Hoàng hậu nương nương bảo vệ Công chúa Điện hạ quá tốt rồi: "Thất điện hạ là Đích trưởng tử, mà sáu vị kia ai cũng có thể mạnh hơn ngài ấy, nhưng sau này Thất điện hạ trưởng thành, đó chính là Thái tử đấy!" Vương ma ma giải thích cho Ngọc Tiểu Tiểu.

Giờ Ngọc Tiểu Tiểu đã hiểu, cái tên chuyên hãm hại chị gái này sẽ là người cản đường người khác lên ngôi đi, thành ra là cái gai trong mắt các nữ nhân trong cung nha.

Vương ma ma buồn bã nói: "Mấy người Ngụy ma ma đều là người của Hoàng hậu nương nương, có thể tin được, nhưng các nàng chỉ là nô tỳ, chỉ có thể bảo vệ được Thất điện hạ nhất thời, cũng không thể một đời! Ngụy ma ma đã thương lượng chuyện này với Cố lão Nguyên soái, nhưng..." Vương ma ma nói đến chỗ này cũng không nói tiếp, nếu hôm nay không phải Công chúa mình ra mặt, thì lúc này trên dưới Cố gia đều đang ngồi chồm hổm trong thiên lao đi, Cố gia ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, sao còn có thể bảo vệ Thất điện hạ?

"Yên tâm." Ngọc Tiểu Tiểu thấy bộ dạng sắp khóc của Vương ma ma, nói: "Hắn nhất định sẽ trưởng thành." Chẳng những trưởng thành, vị này còn có thể làm hoàng đế ấy chứ!

Vương ma ma nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói thế, òa khóc, nói: "Hoàng hậu nương nương đã liều cả tính mạng để sinh ra Thất điện hạ, hiện tại, Hoàng hậu nương nương đi rồi, ai có thể che chở cho Thất điện hạ bình an lớn lên đây? Nô tỳ thật có lỗi với Hoàng hậu nương nương!"

"Không nên bi quan như vậy chứ?" Ngọc Tiểu Tiểu lăm bằm một câu.

Vương ma ma khóc càng lớn tiếng hơn, nói: "Công chúa ơi, chuyện Thất điện hạ phải làm sao bây giờ?"

Ngọc Tiểu Tiểu gãi đầu, cái tên chuyên hãm hại chị ruột kia vẫn còn là con nít nhí, chỉ cần đời này mình không làm chuyện gì xấu, không chơi tình nhân, không làm hôn quân, thì cũng không đến nỗi kết cục bị tên kia đốt cháy đi? Nghĩ tới đây, Ngọc Tiểu Tiểu nói một câu: "Vậy ta đem tên nhóc đó ra khỏi cung là được."

"Cái gì?" Vương ma ma hỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu đẩy cửa xe ngựa, tung người một cái, đã không thấy bóng người đâu.

Vương ma ma khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng, nhìn Công chúa mình biến mất quá nhanh, bà hoàn toàn phản ứng không kịp.

Cố Tĩnh Nặc cỡi ngựa đi bên cạnh xe, thấy một bóng người thoáng qua trước mắt hần, muốn kêu lên, thì bóng dáng vị này đã tiêu thất, Cố Tĩnh Nặc đành nghiêng đầu hỏi người trong xe ngựa: "Công chúa Điện hạ lại đi?"

Vương ma ma nghe câu hỏi của Cố đại công tử, thần hồn mới kéo lại, phục hồ tinh thần: "Công chúa, Công chúa Điện hạ hồi cung, Đại thiếu gia, chúng ta phải quay lại." Vương ma ma kêu Cố Tĩnh Nặc.

Không riêng gì Cố đại công tử, ngay cả Cố lão Nguyên soái đang ngồi trên ngựa, thân thể nhoáng một cái, không phải Trường công chúa không cam lòng, chạy về cung giết Triệu phi chứ? (Nuy: Không đến nỗi, nhưng kết quả chỉ kém một chút thôi, hắc hắc *cười xấu xa*)

"Quay lại." Cố Thần thấp giọng ra lệnh.

Một đội người vội vàng quay đầu, nhắm Đệ Cung mà chạy.

****

Một lúc sau, tướng quân canh giữ Môn Cung của Đệ Cung thấy Ngọc Tiểu Tiểu đứng trước mặt mình, suýt chút nữa đã quỵ xuống, tại sao vị này lại quay lại chứ?

"Nếu Công chúa Điện hạ muốn gặp Thánh thượng, mặt tướng sẽ lập tức phái người đi bẩm báo thay Công chúa Điện hạ." Tướng quân khom người, bày ra tư thái thấp bé, nói với Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Bọn Triệu Thu Minh đi rồi sao?"

Tướng quân vội vàng gật đầu, nói: "Đám người Triệu tướng gia đã về phủ rồi, nếu Công chúa Điện hạ muốn tìm Triệu tướng, có thể đến Tướng phủ ạ."

"À." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Lúc này ta không muốn tìm ông ta, ta muốn vào cung."

Vị tướng quân này im lặng một chút, ngài không tìm Triệu Thu Minh, vậy ngài hỏi hắn làm gì hả?

Ngọc Tiểu Tiểu điểm chân một cái, trực tiếp bay vút lên thành lầu vào cung.

Đệ Cung cũng không phải để cho ngài vào như vậy á! Tướng quân âm thầm hô to, là ai dạy Trường Công chúa khinh công? Có cần hay không chỉ trong một ngày mà dùng võ công như vậy chứ?

Ngọc Tiểu Tiểu vào cung, tiện tay bắt lấy một tiểu thái giám, nói: "Dẫn đường đến Điện Bạch Hồng."

Tiểu thái giám thấy Ngọc Tiểu Tiểu liền run lên, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công... Công chúa Điện hạ, nô tài cái gì cũng không biết."

"Không biết đường đến Điện Bạch Hồng sao?"

"Biết."

"Vậy thì đi." Ngọc Tiểu Tiểu đẩy tiểu thái giám về phía trước.

****

Hiền Tông toàn tâm toàn ý khuyên nhủ ái phi mình không nên thương tâm khổ sở như vậy, thì Kính Trung ngoài cửa thông báo: "Thánh thượng, Công chúa Điện hạ lại hồi cung rồi ạ."

Chén trà trên tay Hiền Tông rơi ngay xuống đất: "Nàng trở về làm cái gì?"

Kính Trung nói: "Thánh thượng, Công chúa Điện hạ đi Điện Bạch Hồng."

Triệu phi vừa nghe Ngọc Tiểu Tiểu đi Điện Bạch Hồng, trong lòng còn không hiểu cái gì sao? Nói với Hiền Tông: "Như thế nào Công chúa lại tùy tiện ra vào cung, một chút quy củ cũng không có, đây rốt cuộc là thế nào chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hoa phi nương nương

Triệu phi hỏi một câu đơn giản, thật ra thì đã bao hàm nhiều nội dung, trước kia Trường Công chúa rất hiểu quy củ, như thế nào bây giờ lại thành như vậy rồi? Có phải Hoàng hậu trước lâm chung đã nói cái gì với Công chúa không? Có phải những người thân tín Hoàng hậu lưu lại cho Công chúa nói cái gì với Công chúa? Hoặc, thực tế hơn là, người Cố gia đã nói với Công chúa cái gì?

Vào lúc này, cung nhân hầu hạ ở phòng ngủ, cũng đoán ra được ý của Triệu phi nói, sau đó càng kính sợ hơn với vị Triệu phi nương nương này, tâm cơ Triệu phi như vậy, ai dám ở trước mặt nàng đùa giỡn?

Nhưng đôi lúc người thông minh lại có người kém thông minh hơn, ngay cả cung nhân đều nghe hiểu lời Triệu phi nói, nhưng Hiền Tông lại thật sự nghe không ra, chẳng qua cũng lệnh Kính Trung: "Đưa Linh Lung tới đây."

Kính Trung liếc mắt nhìn, thấy vẻ mặt thất vọng của Triệu phi, lĩnh chỉ nói: "Nô tài tuân chỉ."

****

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu đã tới Điện Bạch Hồng, mấy người Ngụy ma ma vừa thấy Trương công chúa tới, nhìn Tiểu Tiểu rơi nước mắt.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn thái giám đứng trong viện, hỏi: "Người là ai?"

Sau khi thái giám này thấy Ngọc Tiểu Tiểu bước vào đình viện, liền bước rút lại mấy bước, nghe Ngọc Tiểu Tiểu mở miệng hỏi mình, vội vàng đáp: "Hồi Trương công chúa Điện hạ, nô tài là Vương Thuận của Nội Tư, tới đưa đồ bổ dưỡng cho Thất điện hạ."

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn cái rương nằm trên mặt đất một chút, nào là nhân sâm, linh chi, còn có, ở mặt thể com trắng đã là vật phẩm xa xỉ, có thể biết nhân sâm, linh chi là rất giỏi rồi. Ngọc Tiểu Tiểu nhướn mày, một tiểu tử mới mấy tháng tuổi (@Nuy: thật sự chỉ mới một tháng thôi á @@), có cần phải chơi trội vậy không?

"Công chúa Điện hạ." Lúc này Ngụy ma ma đi đến trước người Ngọc Tiểu Tiểu, thi lễ với nàng một cái, nói: "Vương công công mang theo một chén canh tâm sen tới, nói là do Hoa phi nương nương tự làm, để cho Thất điện hạ ném thử một chút."

Hoa phi là mẹ ruột của Đại hoàng tử Ngọc Tử Thanh, đích nữ của Mã đại soái quân Tây Nam Hoa Anh Châu, là người được ân sủng sau Triệu phi, lúc Khương hoàng hậu còn sống, cũng phải nể mặt vị Hoa phi nương nương này lắm phần. Chỉ tiếc Ngọc Tiểu Tiểu hoàn toàn không có khái niệm gì về Hoa phi, thấy một cung nhân giả vờ đem một chén nước trong suốt tới trước mặt mình, Ngọc Tiểu Tiểu không nói hai lời, cầm chén canh lên, bóp miệng Vương Thuận, canh trong chén không có khó khăn gì chảy hết vào miệng hắn.

Vương Thuận ghen phải trợn to hai mắt lên.

Đám người Ngụy ma ma thấy Ngọc Tiểu Tiểu làm như vậy để cho các nàng vô cùng há giận, chẳng qua trên mặt bọn họ cũng không dám lộ ra biểu cảm gì.

Ngọc Tiểu Tiểu đợi một chút, thấy Vương Thuận không chết, nói: "Xem ra cái này không có độc."

Mắt Vương Thuận trợn trắng: "Công chúa Điện hạ, đây chính là Hoa phi...."

Ngọc Tiểu Tiểu tát Vương Thuận qua một bên, nói với Ngụy ma ma: "Các người mau đi thu thập một chút, ta sẽ mang Ngọc Tử Dịch và các người ra cung."

Ngụy ma ma sùng sốt hỏi: "Thánh thượng đồng ý?"

Ngọc Tiểu Tiểu còn chưa nói, Kính Trung đã mang theo thủ hạ là mấy tên thái giám đến.

Vương Thuận vừa thấy sư phụ mình đến, giống như tâm phúc, chạy tới trước chân Kính Trung, vạ lần ủy khuất kêu: "Sư phụ."

"Đi ôm người." Ngọc Tiểu Tiểu nói với Ngụy ma ma.

Ngụy ma ma thấy Kính Trung đã tới, cảm nhận được tình huống rất gấp rồi, xoay người chạy vào phòng.

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn Kính Trung.

Kính Trung bị ánh mắt không tốt của Ngọc Tiểu Tiểu chiếu thẳng vào người, không để ý tới tên đồ đệ đang cầu xin an ủi trước mặt, chậm rãi đến trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, hành lễ, nói: "Nô tài ra mắt Công chúa Điện hạ, Công chúa Điện hạ, Thánh thượng muốn ngài đi gặp người."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Thái giám chết bầm."

Chung quanh vang lên một mảnh hút khí không nhẹ.

Kính Trung chính là Đại thái giám bên cạnh Hiền Tông, cung phi, quan viên triều đình ai dám không nể mặt mũi Đại thái giám này? Vị này đã bao nhiêu năm rồi không có bị người khác chửi thẳng thái giám chết bầm?

Kính Trung không tức giận, biết cô Trưởng Công chúa này có bản lĩnh đại sát tứ phương, nếu hắn đánh nha với Công chúa Điện hạ, hắn chính là đồ ngốc đấy: "Công chúa Điện hạ, chẳng qua nô tài chỉ phụng mệnh truyền chỉ, kính xin Công chúa Điện hạ theo nô tài đi gặp Thánh thượng."

Nam nhân bị chửi thành thái giám chết bầm còn là nam nhân sao? Ánh mắt Ngọc Tiểu Tiểu chuyển xuống phía dưới, liếc mắt nhìn đáy quần Kính Trung, trách một tiếng, nói: "Ít đi một món đồ chơi, thì không phải là nam nhân nhì?"

Nụ cười trên mặt Kính Trung cứng lại, một người nói chuyện thô lỗ như vậy, thật sự là Công chúa xuất thân từ Hoàng gia hả? Mất đồ chơi? Đây là lời mà một nữ nhân nên nói sao?

Mọi người chung quanh cùng nhau cúi đầu, loại náo nhiệt này có thể gây án mạng đi?

Lúc này Ngụy ma ma đã ôm Ngọc Tử Dịch ra khỏi phòng, chạy tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu.

Liếc mắt nhìn cục thịt tròn nằm ngủ ngon lành, nghĩ đến đây chính là thiếu niên anh tuấn cầm cây đuốc thầy vào đồng cùi, mí mắt Ngọc Tiểu Tiểu mạnh

mẽ nhảy lên, nằng thật sự muốn hạ sát thủ với cục thịt tròn này, chấm dứt hậu hoạn, nhưng nằng đúng là không có tâm hạ sát thủ được.

Ngụy ma ma nói: "Công chúa Điện hạ, Thất điện hạ mới vừa ngủ."

Ngọc Tiểu Tiểu đem cục thịt tròn tới tay, nói với Ngụy ma ma: "Bà dẫn theo người thu thập một chút đi, đến cửa cung chờ ta, nói với bọn họ đem được cái gì thì đem hết cho ta, không được bỏ sót lại thứ gì."

Ngụy ma ma còn muốn nói với Ngọc Tiểu Tiểu, ôm đứa nhỏ cũng không phải ôm như vậy á, chẳng qua lúc này bà cũng không dám nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu, bà cũng là người nhìn Công chúa Linh Lung lớn lên, chỉ mấy tháng không gặp, Trưởng công chúa như đã thay đổi thành một người khác, bà hoàn toàn không nhận ra.

"Dẫn đường." Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu, lệnh Kính Trung.

Chờ nhóm người Ngọc Tiểu Tiểu và Kính Trung rời đi, phương viên trăm dặm quanh Điện Bạch Hồng không có một tiếng động nào, tất cả mọi người đều ngây ngốc đứng ở đó, chuyện phát sinh quá nhanh, làm cho ai cũng không phản ứng kịp.

Ngọc Từ Dịch được Ngọc Tiểu Tiểu ôm đi, thẳng đến trước mặt Hiền Tông.

Hiền Tông nhìn tiểu nhi tử trong tay khuê nữ, đầu lại đau, nói: "Linh Lung, đệ đệ con cũng không phải xách như vậy?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Hắn không khó chịu."

Ngọc Từ Dịch ngủ đến nỗi thối bong bóng, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh dậy.

Hiền Tông đành nói: "Con vào cung phải có sự đồng ý của phụ hoàng đấy."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Sau này ta cũng sẽ không quay lại đây." Đây là chỗ xui xẻo của Nữ đế tàn bạo, nếu như không có chuyện, có cầu Ngọc Tiểu Tiểu đến, nằng mới không đến nhà.

Hiền Tông: "....."

"Ngọc Từ Dịch sẽ do ta mang đi." Ngọc Tiểu Tiểu quơ quơ cục thịt tròn nhỏ, nói với Hiền Tông: "Ta nuôi hắn."

Hiền Tông lập tức đứng lên, nói: "Con nói cái gì?!"

"Ta nghĩ hắn ở trong cung sẽ sống không lâu." Ngọc Tiểu Tiểu nói thật.

Triệu phi giấu mặt phía sau bình phong cũng mở miệng: "Công chúa Điện hạ nói cái gì vậy? Thất điện hạ là đích trưởng tử của Thánh thượng, đây là Công chúa Điện hạ không tin tưởng Thánh thượng rồi?"

"Con đây là có ý gì?" Hiền Tông nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, cả giận nói, khuê nữ này không chỉ có một, mà ...mà ba lần khiêu khích hoàng uy của ông đi?

Đối mặt với lửa giận của Hiền Tông, Ngọc Tiểu Tiểu còn chất phác nói: "Bằng không, ta và Cố Tĩnh Lăng sẽ vào cung ở được không?" Không cho nằng mang Ngọc Từ Dịch đi, nằng cũng chỉ có thể ở lại nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Mang đệ đệ ra cung

Ở lại? Hiền Tông nhìn chăm chăm Ngọc Tiểu Tiểu, khuê nữ này còn muốn gây sức ép với ông?

"Không được?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

Hiền Tông lắc đầu, nói: "Con đã gả ra làm tức phụ Cố gia, sao có thể ở lại trong cung? Mặc dù phụ hoàng cũng không nỡ để...."

"Vậy ta dẫn hắn đi." Ngọc Tiểu Tiểu cắt đứt lời Hiền Tông.

Hiền Tông vẫn lắc đầu, cố gắng giải thích cho Ngọc Tiểu Tiểu: "Linh Lung à, đệ đệ con là hoàng tử, đem đến Cố gia nuôi, lịch đại các đời Hoàng gia cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện này, chẳng lẽ con muốn người trong thiên hạ chê cười phụ hoàng con sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu chu miệng nhìn Hiền Tông, cần gì như vậy á? Người đã lập chí làm hôn quân, còn sợ thiên hạ chê cười à?

"Kính Trung." Hiền Tông gọi tên Kính Trung: "Tôi ôm Thất điện hạ đi."

Kính Trung lĩnh chỉ bước lên, muốn đưa tay ôm Ngọc Từ Dịch.

Ngọc Tiểu Tiểu giờ Ngọc Từ Dịch lên, nhìn Kính Trung, nói: "Muốn chết!"

"Ngọc Linh Lung!" Hiền Tông hoàn toàn nổi giận rồi, ngay cả tên họ của khuê nữ cũng kêu hết ra.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Còn đánh sao?"

Mọi người: "....."

Hiền Tông: "....."

Túi khí Hiền Tông như bị ai đó đâm, lập tức xẹp xuống, đúng vậy, muốn tìm một người đánh thắng khuê nữ mình, hình như rất khó đấy.

Lúc này Triệu phi lên tiếng: "Công chúa Điện hạ, ngài cần phải nói chút lý mới được."

"Người cũng không phải do người sinh." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Thì mắc mớ gì tới người?"

Triệu phi ủy khuất kêu Hiền Tông một tiếng, lại bắt đầu ghen ngào. (@Không biết các bạn sao, chứ Nuy ghét nhất là ed chỗ Triệu phi á, rất ghét ghét)

"Câm miệng." Hiền Tông hét lên với Ngọc Tiểu Tiểu.

Đầu Ngọc Tiểu Tiểu chuyển một cái, nói: "Ta không thấy đệ đệ, ta sẽ ngủ không yên."

Trong bụng Hiền Tông nói con lừa gạt quý hử? Mấy ngày ở trong cung chờ gả, trẫm còn chưa thấy qua con đến Điện Bạch Hồng, không phải ngày nào đó con cảm giác muốn lên trời chơi đi?

"Mẹ ta, à, ta nói là mẫu hậu ta báo mộng cho ta." Ngọc Tiểu Tiểu nói tiếp: "Người muốn ta tự mình nuôi lớn đệ đệ."

Triệu phi lập tức nói: "Công chúa Điện hạ, chuyện này không thể lấy Hoàng hậu nương nương làm lý do nha, Thất điện hạ là hoàng tử, nên ở Hoàng gia lớn lên, làm sao Hoàng hậu nương nương lại không hiểu chuyện như vậy chứ?"

"Khi quân là tội chết." Hiền Tông nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, lạnh lùng nói.

"Như vậy đi." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Nếu ta nói dối, sẽ để cho mẫu hậu dùng sét đánh chết ta, còn nếu ta nói thật, thì để cho mẫu hậu dùng sét đánh chết Triệu phi là được."

Hiền Tông: "....."

Cung nữ thái giám: "....."

Triệu phi: "....."

"Con..." Hiền Tông có chút khó khăn gằn từng chữ, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Con phải dùng lời thề độc này sao?" Triệu phi là ái phi lão tử con đấy, không phải là kẻ thù giết cha con đâu!

Tiếng sấm ngoài phòng ngủ Triệu phi vang lên.

Mọi người cùng nhau nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài đình viện là bầu trời nắng sáng ảm áp, một vài cúc sắp nở, ngày Công chúa Linh Lung lập gia, cũng là ngày khí trời cuối thu rất tốt, bầu trời ngay cả chút mây đen cũng không có, làm sao có âm thanh tiếng sấm?

"Thánh...Thánh thượng?" Triệu phi nằm trên giường, run run gọi Hiền Tông.

Hiền Tông kêu ái phi, cất bước đi về phía bình phong.

Thình lình một tiếng nổ lớn chạy vào tai mọi người.

"Thánh thượng!" Kính Trung xông tới trước, ôm ngang Hiền Tông, nhanh chóng tránh xa phòng ngủ.

Triệu phi nằm trên giường, nghe tiếng sấm nổ, trơ mắt nhìn nóc nhà vỡ ra một lỗ, ngôi vụn rơi xuống: "Á!!!!!!" Triệu phi chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã bị xà nhà đè xuống.

Lúc này Hiền Tông tròn tròn mắt, há mồm đứng trong đình viện, muốn xác nhận với Kính Trung: "Phòng...phòng sụp...bị....bị....sét đánh?"

Dù Kính Trung là một kẻ khôn khéo, lúc này cũng ngu ngốc rồi, gật đầu với Hiền Tông.

Ngọc Tiểu Tiểu xách Ngọc Tử Dịch tới trước mặt Hiền Tông, nói: "Phụ hoàng, ta có thể dẫn hấn đi không?"

Ánh mắt Hiền Tông ngây ngốc nhìn khuê nữ mình.

"Nếu không thì để mẫu hậu ta đánh thêm một lần nữa?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

Bầu trời lại vang lên tiếng sấm ì ùng.

Hiền Tông ngẩng đầu lên nhìn, vạn dặm bầu trời không mây rất tốt nha!

Kính Trung không hồ là thân tín số một của Triệu phi, lúc này dù tâm hồn có bị hù dọa, nhưng cũng không quên chủ tử của mình, nói: "Thánh thượng, Triệu phi vẫn còn trong phòng ả."

Hiền Tông ngây ngốc nhìn phế tích trước mặt, hồi thần hô lên: "Cứu người, mau cứu Triệu phi ra cho trẫm."

Đề dưới xà phòng cùng Triệu phi là tiểu đồng bạn cung đầu Thúy Ngọc, những cung nữ thái giám khác đều đã cùng Hiền Tông đứng bên ngoài, sau khi Hiền Tông được Kính Trung ôm ra khỏi phòng, bọn họ cũng đều bị Ngọc Tiểu Tiểu một cước đá ra phòng ngủ, mặc dù rất đau, nhưng khi thấy một đồng ngồi bệ, mọi người đều vô cùng cảm kích ân cứu mạng của Công chúa Điện hạ.

Kính Trung dẫn người chạy tới phế tích, phân biệt chỗ giường ngủ, sau đó mọi người bắt tay vào đào.

"Ta có thể đi chưa?" Ngọc Tiểu Tiểu vẫn còn đứng trước người Hiền Tông, lên tiếng hỏi.

Trên đỉnh đầu lại vang thêm tiếng sấm nổ, Hiền Tông theo bản năng ôm đầu, khẽ nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Sao mẫu hậu con còn chưa dừng?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ta đem tiểu đệ ra ngoài cung chơi mấy ngày, sau đó sẽ đem hấn trở về, như vậy có được hay không?"

"Đi nhanh đi." Hiền Tông phát tay muốn để cho Ngọc Tiểu Tiểu mau mang Ngọc Tử Dịch cút đi nhanh chút.

Ngọc Tiểu Tiểu đạt được mục đích, liền xách Ngọc Tử Dịch chạy đi.

Hiền Tông suy nghĩ một chút, lại kêu: "Mấy ngày thôi á, sau mấy ngày, trẫm sẽ phái người đến đón đệ đệ con."

Ngọc Tiểu Tiểu gạt đầu, người nài đã mang ra khỏi cung, sao có thể để hôn quân này đến nhận người về? Tiếp tục dùng sét đánh là OK nha!

*****

Bên ngoài của cung, một đám người Cố gia, Vương ma ma, Ngụy ma ma đứng chờ Ngọc Tiểu Tiểu.

"Công chúa Điện hạ." Cố Tinh Nặc là người thứ nhất thấy bóng dáng Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu xách Ngọc Tử Dịch chạy tới trước mặt Cố Thần, kêu: "Gia gia."

Ba tôn tử và mấy đứa cháu đều gọi ông một tiếng tổ phụ, hoặc tăng tổ, chợt nghe Ngọc Tiểu Tiểu hô hai chữ gia gia, Cố lão gia từ có chút không tự nhiên, ngay cả nói câu đáp lại cũng không nói được.

Cố Nặc nhìn cục tròn vo trong tay Ngọc Tiểu Tiểu, có chút chần chờ hỏi: "Đây là Thất điện hạ?"

Ngọc Tiểu Tiểu ném Ngọc Tử Dịch vào ngực Cố Tinh Nặc, nói: "Ừ, sau này ta nuôi hấn."

Cố lão gia từ vội vàng nói: "Đây là ý Thánh thượng?"

"Ừ." Ngọc Tiểu Tiểu gạt đầu: "Ông ấy không đồng ý, mẫu hậu ta sẽ không bỏ qua cho ông ấy."

Cố lão gia từ nhìn trường tôn một chút, lời này nghe không hiểu có được hay không?

Wang ma ma và Ngụy ma ma chạy tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, Vương ma ma nhìn Công chúa nhà mình, vui vẻ nói: "Công chúa, ngài thật sự có thể đem Thất điện hạ ra cung sao?"

"Ừ." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Gia gia, đại cả, chúng ta về nhà thôi."

Cố Tinh Nặc cẩn thận đem Ngọc Tử Dịch giao cho Ngụy ma ma, hỏi Cố Thần: "Tổ phụ, chúng ta trở về sao?"

Cố Thần nhìn cửa cung, cũng không thấy ai đuổi tới, nói Công chúa giành đứa nhỏ, nói: "Trở về đi, có gì chúng ta về nhà rồi nói sau."

Wang ma ma đi theo Ngọc Tiểu Tiểu lên xe, nhỏ giọng hỏi: "Nô tỳ mới vừa nghe được tiếng sấm, có phải Hoàng hậu nương nương lại hiển linh không?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cứ cho là vậy đi."

Vương ma ma nói: "Triệu phi bị đánh chết rồi sao?"

Phòng cũng đã sụp, chắc Triệu phi đã chết đi? Ngọc Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, nói với Vương ma ma: "Chắc không sai biệt lắm đây, mẫu hậu đã đánh sập phòng của bà ta."

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cự tuyệt Phủ Trưởng công chúa

"Hoàng hậu nương nương anh minh."

Lúc này, Triệu phi và Thụý Ngọc được đám thái giám đào lên từ đồng phế tích, toàn thân hai người đều là máu và bụi, một chút cũng không nhìn ra bộ dạng trước kia.

Hiền Tông không dám bước lên nhìn, xa xa hỏi Kính Trung: "Triệu phi thế nào?"

Kính Trung ngồi xổm xuống, thử hơi thở Triệu phi một chút, đầu ngón tay yếu ớt động đậy, Kính Đại tổng quản thở phào nhẹ nhõm, bẩm báo Hiền Tông: "Thánh thượng, nương nương còn thở."

"Thái y." Hiền Tông xông tới chỗ thái y đang đứng chờ lệnh: "Mau đi xem Triệu phi thế nào!"

Xà ngang đè lên người Triệu phi là cây xà phụ, cũng không có lớn lắm, mà một số cây bị hai đầu thành giường đỡ một phần, xem như cứu Triệu phi và Thụý Ngọc một mạng.

"Truyền quốc sư vào cung." Hiền Tông lệnh một thái giám, phải mời cao tăng quốc sư tới nghĩ biện pháp, không thể để ngày nào Hoàng hậu cũng tới chơi trò sét đánh như vậy được.

*****

Trong lúc đó, Ngọc Tiểu Tiểu đứng ở trước cửa Trần Quốc hầu phủ, đối với người trời sinh không có yêu cầu gì như Ngọc Tiểu Tiểu, nhìn đại hộ nhà cao cửa rộng trước mặt không có cảm giác gì, nhưng Cố Thần và Cố Tinh Nặc nhìn tấm bảng ghi bốn chữ "Trần Quốc Hầu phủ" bị gỡ xuống, cửa trống không, trong khoảng thời gian ngắn buồn vui lẫn lộn. Buồn vì một nhà bọn họ là trung thành vì nước, lại bị gian thần hãm hại, còn vui chính là cả nhà bọn họ vẫn còn sống, người còn sống vẫn còn hy vọng không phải sao?

Tổng quản thái giám phụng chỉ giúp Cố gia dọn nhà, từ trong phủ chạy ra đón, hành lễ trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không biết tên thái giám này đến làm gì, chỉ gật đầu một cái với vị này, rồi quay sang nói chuyện cùng Cố Thần và Cố Tinh Nặc: "Gia gia, đại ca, đây là nhà chúng ta đi? Chúng ta vào thôi."

Tổng quản thái giám thấy cả nhà muốn vào phủ, vội vàng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa Điện hạ, người xem thử tấm biển phủ nên viết chữ gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Tấm biển là cái gì?"

Tổng quản thái giám cảm thấy, nếu mình giải thích tấm biển là vật gì với Công chúa Điện hạ, sẽ thành bất kính với Công chúa Điện hạ đi? Ngay cả tấm biển cũng không biết, Công chúa ngài là ngu ngốc sao?

Dù sao Vương ma ma cũng đã lẫn lộn với Ngọc Tiểu Tiểu mấy thánh, biết Công chúa nhà mình không có hiểu chuyện phổ thông, chỉ một chỗ phía trên cửa: "Chính là danh hào dùng để treo chỗ đó."

Tổng quản thái giám tiếp lời: "Thánh thượng có khẩu dụ, nói phủ này có thể gọi là Phủ Trưởng Công Chúa." Nói xong, vị này chờ Công chúa Điện hạ quý xuống khấu đầu tạ ơn hoàng ân.

Cụ tổ tôn Cố gia, cùng với Cố Tinh Ngôn đi theo lão phu nhân chờ, về mặt cũng lập tức cứng lại. Phủ này gọi là Phủ Trưởng Công Chúa? Kia không phải Cố Tinh Lăng thành ở rê sao? Cả nhà bọn họ theo chân Cố Tinh Lăng tới Phủ Trưởng Công Chúa, là gánh nặng kiếm cơm hả?

Ngọc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn trên đại môn trống rỗng, nàng thật sự không muốn làm nữ nhi hôn quân nhà, lập gia đình còn phải phát bực với danh Trưởng Công chúa?

"Đây là Cố gia." Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Tổng quản thái giám, nói: "Viết hai chữ Cố Gia là tốt rồi."

"Cố Gia?" Tổng quản thái giám sợ mình nghe lầm.

Ngọc Tiểu Tiểu quay sang hỏi Cố Thần: "Gia gia, có phải gọi cái tên này hay không?"

Cố Thần thấy sắc mặt Ngọc Tiểu Tiểu cũng không phải nói dối, lão Nguyên soái là một người sáng khoái, tam tôn tức (*cháu dậu thứ ba) không coi mình là ngoại nhân, dĩ nhiên ông cũng xem cháu dậu này là người Cố gia, lão gia tử nói: "Vậy gọi Cố Phủ đi."

Ngọc Tiểu Tiểu không chút nghĩ ngợi, nói với Tổng quản thái giám: "Gọi Cố Phủ, chuyện trong nhà, người cứ hỏi gia gia của ta đi."

Tổng quản thái giám chỉ đành gật đầu tuân lệnh.

"Đi." Cố Thần hắng giọng, cười một tiếng, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chúng ta vào phủ nói chuyện."

"Ồi." Ngọc Tiểu Tiểu đáp lời lão gia tử, liền theo lão gia tử vào phủ.

Nguy ma ma ôm Ngọc Từ Dịch đứng dưới bậc thang, cả đám người Điện Bạch Hồng này không biết phải làm sao, có phải Trường công chúa quên cái gì không?

Cố Tinh Nặc là người chừng chạc, thấy Ngọc Tiểu Tiểu liều mạng theo lão gia tử vào phủ, xoay người xuống bậc thang, khách khí với Nguy ma ma, nói: "Mời ngài vào."

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu chạy tới bên cạnh lão phu nhân, kêu lão phu nhân một tiếng nãi nãi (*), nói: "Trong nhà có lửa, mọi người không có bị thương chứ?"

(*) nãi nãi: bà nội ~> Vì để giống Cố lão Nguyên soái là "gia gia", nên Nuy sẽ dùng từ "nãi nãi" cho thành một bộ nha ^^

Lão phu nhân nghe Ngọc Tiểu Tiểu gọi một tiếng nãi nãi, cũng giống như lão gia tử, không được tự nhiên cho lắm, lại vừa ý ảm lòng, cười nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Không có bị thương, chúng ta đều tốt."

Ngọc Tiểu Tiểu thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy là tốt, nếu không ta sẽ đi tính sổ với Triệu Thu Minh, chuyện này không thể cứ tính như vậy!"

Lão phu nhân quan sát Ngọc Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới, một cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc, vóc người cao gầy, nhìn thế nào cũng không giống như người học võ, lão phu nhân không nhịn được hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa Điện hạ, ngài tập võ sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu hồn nhiên nói: "Đúng nha, mẫu hậu sợ ta bị khi dễ, nên đã mời một cao nhân tới dạy võ công cho ta."

Đi theo phía sau, khuôn mặt Vương ma ma không nhịn được run rẩy, đây là lời bà liều mạng lừa gạt Hiền Tông có được không, có trời mới biết Công chúa Điện hạ làm được như vậy. Nhìn Công chúa mình một thân giá y, đi theo bên cạnh lão phu nhân, Vương ma ma ngẩng đầu nhìn trời, mặc dù Cố gia nhất thời gặp nạn, phò mã gia cũng là người tàn hai chân, bất quá cái nhà này cũng là một nhà tốt, so với suốt ngày trong Đế Cung người lừa ta gạt, Công chúa gả cho Tam lang Cố gia, Hoàng hậu nương nương cũng coi như an lòng rồi nhỉ?

Sau khi cả nhà vào đại sảnh chính đường, trừ Cố Thần và Cố Tinh Nặc, những người khác đều nhìn Ngọc Từ Dịch trong tay Ngọc Tiểu Tiểu.

Cố Thần nói với mấy người lão phu nhân: "Đây là Thất điện hạ, ngày sau tạm thời nuôi bên người Trường Công chúa Điện hạ."

Mấy phụ nhân bên lão phu nhân giật nảy mình, đường đường là một hoàng tử, không nuôi trong Đế Cung, lại nuôi bên cạnh một Công chúa đã xuất giá sao?

Ngọc Tiểu Tiểu đem Ngọc Từ Dịch nhét vào ngực Cố Tinh Nặc, nói: "Ta sợ hấn ở trong cung sẽ không sống lâu, cho nên mới đem ra khỏi cung nuôi, nãi nãi yên tâm, hấn ăn không nhiều đâu, nuôi tốt lắm."

Lão phu nhân suyết chút nữa là đặt mộng xuống đất, vị này cái gì cũng dám nói sao?

Cố Tinh Nặc đã là cha hai đứa, ôm Ngọc Từ Dịch rất có bài bản, nói với lão phu nhân: "Tổ mẫu, nên chọn cho Thất điện hạ một viện tốt, tốt nhất là giống như Công chúa Điện hạ."

Ngọc Tiểu Tiểu muốn nói không cần, nàng tuyệt đối không muốn cho cái người chuyên hãm hại chị ruột này ở chỗ tốt, nhưng khi nhìn mấy vị ngồi chính đường một vòng, mấy vị này và Ngọc Từ Dịch cũng không phải thân thích, tại sao lại để người ta nuôi Ngọc Từ Dịch?

Lão phu nhân vội vàng kêu quản gia tới, đi dọn một cái sân viện, dàn xếp ổn thỏa cho đám người Ngọc Từ Dịch.

Sau khi chờ Nguy ma ma ôm Ngọc Từ Dịch đi, lão phu nhân mới nói với Cố lão gia tử: "Tân phòng của Công chúa Điện hạ và Tinh Lăng sẽ được bố trí lần nữa, bọn người Anh đại nhân cũng đã đem đầu bếp trong phủ tới, lúc này nhà bếp đang bận rộn lắm, cũng không thể làm chậm trễ tiệc buổi tiệc tối."

Cố lão gia tử nói: "Đi gọi một đoàn hát tới, tiệc tối ngày thành hôn của chúng ta bày ngoài sân, ta muốn mời mọi người nghe hát." Tiệc cưới của Trường Công chúa bị Triệu Thu Minh dẫn theo binh lính tới quấy rối, ông phải bồi thường lại cho cháu dậu, không thể làm lớn thì làm nhỏ cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 25: Công chúa mới vừa vào cửa, tiểu thiếp đưa lên

Lão gia tử nói muốn gọi đoàn hát tới, Cố Tĩnh Ngôn liền hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa Điện hạ, ngài thích xem tuồng gì?"

Thân là huấn luyện viên trong mặt thể, ngày ngày đều vội vàng liều mạng cùng tang thi, Ngọc Tiểu Tiểu dù chết cũng không tham gia cái hoạt động văn hóa ngu ngốc này, nghe Cố Tĩnh Ngôn hỏi, Ngọc Tiểu Tiểu cố gắng vận động đầu óc để nhớ một số tác phẩm văn học vô dụng kia, suy nghĩ một chút, nói: "Romeo và Juliet?"

Ánh mắt Cố Tĩnh Ngôn nhảy lên một cái, nhìn lão phu nhân, người xem hát nhiều nhất trong nhà, hỏi: "Nàng đang nói cái gì?" Chẳng lẽ Công chúa hoàng gia xem tuồng cũng khác bọn họ luôn sao?

Lão phu nhân hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa Điện hạ, mời ngài lặp lại lần nữa, ngài muốn xem gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu đoán ý qua lời nói và sắc mặt một chút, cảm thấy câu từ của mình có thể kinh người, liền tốt bụng nói: "Tùy tiện đi, ta xem cái gì cũng được."

Cố Tĩnh Ngôn nói: "Không phải ngài mới vừa La (*phiên âm của từ "Rosch") cái gì đó sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu quyết đoán cảm miệng.

Cố Tĩnh Nặc cảm thấy không khí có chút cứng nhắc, làm người tốt hòa giải: "Tổ mẫu, hay là để cho Công chúa về tân phòng nghỉ ngơi đi, dù sao hôm nay cũng là đại hôn của Công chúa."

Ngọc Tiểu Tiểu vừa nghe Cố Tĩnh Nặc nói, vội vàng gật đầu: "Ta không biết tân phòng ở chỗ nào, đại ca mau đưa ta đi đi."

Cố Tĩnh Nặc sững sốt một chút, chuyện này cũng nên để tẩu tử làm á, sao có thể để một đại bá ca (*anh chồng - Nuy) như hấn đưa đi?

Cố Thần cười một tiếng, nói: "Lão đại, cháu đưa Công chúa đi đi."

Lão gia tử đã lên tiếng, Cố Tĩnh Nặc cũng không nghĩ nhiều, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Vậy mời Công chúa Điện hạ theo ta."

Ngọc Tiểu Tiểu đi theo Cố Tĩnh Nặc đến tân phòng, Cố Tĩnh Ngôn cũng ra phủ tìm một đoàn hát tốt tới.

Lão phu nhân thở dài một cái, hỏi con dâu mình, cũng chính là mẫu thân của ba anh em Cố gia là Từ thị phu nhân, nói: "Con cảm thấy Trưởng Công chúa Điện hạ như thế nào?"

Trong nhà, Từ thị phu nhân luôn ăn chay niệm Phật, không có cảm giác tồn tại gì, nghe lão phu nhân hỏi, mới mở miệng, nhỏ giọng đáp: "Con dâu thấy Công chúa Điện hạ rất tốt."

Lão phu nhân nói: "Thật không ngờ Công chúa Điện hạ lại là một người tập võ."

Cố Thần lơ đãng lên tiếng: "Đây mới là dâu Cố gia ta."

Cố gia bọn họ là nhà tướng môn, con dâu và hai cháu dâu đều từ môn đệ thư hương, điều này làm cho lão gia tử có chút tiếc nuối, mà bây giờ Ngọc Tiểu Tiểu như vậy, lão gia tử cảm thấy được đền bù một phần, nữ nhân trong tướng môn, muốn dè dặt cẩn thận, mảnh mai để làm gì chứ?

Lão phu nhân liếc lão đầu, nói: "Ông cũng đừng quên, hôm nay Tĩnh Lăng đã không thể cỡi ngựa đánh giặc được."

Lão phu nhân mờ mịt phản đối, nhưng người Cố gia đang ngồi ở đây đều nghe hiểu, Cố Tĩnh Lăng thú một thê tử có thể bình an sống qua ngày, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu vừa nhìn đã biết không phải người sống yên ổn, vợ chồng sống với nhau, không phải gió Đông áp gió Tây, thì chính là gió Tây áp gió Đông, Cố Tĩnh Lăng có thể ép được thê tử của mình sao?

Cố Thần lắc đầu, nói: "Nếu hôm nay không có Công chúa Điện hạ, Cố gia chúng ta coi như xong."

Lão phu nhân há miệng, không thể nói ra câu phản bác nào.

"Công chúa Điện hạ đã cứu Cố gia chúng ta hai lần." Cố Thần lại nói: "Phu nhân, bà cũng đừng chỉ xem Tĩnh Lăng là bảo vật, Công chúa cũng không phải là hòn ngọc quý trong tay Hoàng hậu nương nương sao? Công chúa nguyện ý tuân theo hôn ước, gả cho Tĩnh Lăng, bà còn muốn xin gì ở Công chúa Điện hạ nữa?"

Lão gia tử càng nói, lão phu nhân càng không nói nên lời.

Lão gia tử nhìn mấy nữ nhân môn đệ thư hương trong nhà, nói: "Công chúa Điện hạ là một người tốt, sống chung với nàng thật tốt, nàng sẽ là người bồi Tinh Lăng cả đời, hai chân Tinh Lăng đã phé, Cổ gia chúng ta phải chăm sóc Công chúa Điện hạ thật tốt mới đúng."

Từ thị phu nhân cùng hai con dâu vội vàng đứng lên: "Con dâu đã biết."

Lão phu nhân thấy đáng về trình trọng kỳ lạ của lão gia tử, không khỏi quở trách: "Ông lão đầu từ này, bộ chúng ta giống như khi để Công chúa à!"

Lão gia tử chỉ nói: "Chuyện hậu viện ta không hỏi, đối với bà nghe qua không ít, các người cũng đừng thấy Công chúa không hiểu chuyện thế tục, bên người nàng có một ma ma rất khó đối phó, các người cũng đừng tự kiếm chuyện khó chịu."

Lão phu nhân thấy Từ thị bị lão gia tử nói không nhịn được tức giận, nói: "Càng nói càng hăng hái, Từ thị là ai, lão đầu từ ông còn không biết sao?"

Lão gia tử quay lại nhìn phu nhân Cổ Tinh Ngôn Lâm thị, nói: "Ta chỉ nói trước một số chuyện thôi."

Lâm thị bị lão gia tử nhìn, đem đầu cúi xuống, trong lòng ủy khuất, nàng chính là ngày thường có chút tính toán một chút, thì đã xem nàng như người xấu sao?

Lão phu nhân hòa giải: "Được rồi, Công chúa Điện hạ không chọn kịch, các người cũng nói một chút đi, tối nay muốn xem gì?"

****

Lúc này Cổ Tinh Nặc vừa đưa Ngọc Tiểu Tiểu tới trước cửa phòng, thì mấy người bọn họ liền nghe giọng một nữ tử còn trẻ tuổi từ trong phòng truyền ra: "Tam thiếu gia, đây là thuốc mới vừa nấu xong, nô tỳ uy ngài uống đi."

Ngọc Tiểu Tiểu là cảm giác gì cũng không có, bất quá ánh mắt Vương ma ma nhất thời lảng lệ, chỉ là một nô tỳ hầu hạ thiếu gia uống thuốc, lại nói chuyện ông ọ như vậy, muốn câu hồn hả?

Cổ Tinh Nặc nghe được giọng nói này, sắc mặt trầm xuống, lướt thật nhanh qua khuôn mặt thần thờ ngây ngốc của Ngọc Tiểu Tiểu, che miệng ho khan một tiếng, đưa tay đẩy cửa phòng.

Thanh Ngọc bưng chén thuốc đứng trước giường Cổ Tinh Lăng, nghe tiếng ho khan của Cổ Tinh Nặc, cũng không có lui về sau mấy bước, xoay người nhìn Cổ Tinh Nặc, cười nói: "Đại thiếu gia trở lại sao?"

Tân phòng rộng rãi sáng ngời, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mấy cái trang trí trong phòng, thầm khen một tiếng.

Wang ma ma lại không có tâm tình thưởng thức như Ngọc Tiểu Tiểu, đi tới trước mặt Thanh Ngọc, nói: "Yêu, đáng đáp nha hoàn này cũng thanh tú xinh đẹp đây."

Cổ Tinh Nặc trừng mắt nhìn Thanh Ngọc,, nói: "Còn không hành lễ với Công chúa Điện hạ?"

Thanh Ngọc giống như giật mình hoảng sợ, bưng chén thuốc quỳ xuống đất, rung giọng nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Nô tỳ ra mắt Công chúa Điện hạ."

Wang ma ma đánh giá Thanh Ngọc, không được, đây là giả bộ mảnh mai, cầu đồng tình nha, nữ nhân trong cung ai mà không tinh thông chiêu này, hai chân phò mã gia đã phé, vậy mà còn chọc được mệnh hoa đào hả?

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu mới chú ý tới Thanh Ngọc, coi trọng một chút, nói: "Đáng đáp không tệ."

Cổ Tinh Nặc sợ gặp chuyện không may, lệnh Thanh Ngọc: "Người đi ra ngoài, nơi này không cần người hầu hạ."

Thanh Ngọc nói: "Là lão phu nhân lệnh nô tỳ tới hầu hạ Tam thiếu gia uống thuốc."

"Lão phu nhân kêu người tới sao?" Chân mày Vương ma ma chau lại, nhìn Cổ Tinh Nặc, không thể nào đi? Công chúa các nàng mới vừa vào cửa ngày đầu tiên, lão phu nhân đã đưa tiểu thiếp lên cho Cổ Tam thiếu gia?

Cổ Tinh Nặc còn chưa kịp giải thích với Vương ma ma, thì Ngọc Tiểu Tiểu đã đến trước mặt Thanh Ngọc, đưa tay kéo cổ áo Thanh Ngọc lên, đem đại mỹ nhân xách từ dưới đất dậy, ba một cái lấy chén thuốc, hỏi: "Đây là thuốc gì?"

Thanh Ngọc nhút nhát nhìn Ngọc Tiểu Tiểu một cái: "Công chúa Điện hạ, nô tỳ không biết, đây là đơn thuốc của đại phu."

Ngọc Tiểu Tiểu cầm chén thuốc từ tay Thanh Ngọc, ngửi một chút, mùi thuốc bắc trừ cay đắng thì là cay đắng, nói: "Hắn là gân chân bị thương, dùng một cuộc phẫu thuật nhỏ là được, uống thuốc có ích gì chứ?" Vừa nói, Ngọc Tiểu Tiểu gơ tay lên, ném chén thuốc ra ngoài cửa sổ.

"Không được!" Thanh Ngọc thấy Ngọc Tiểu Tiểu sắp ném chén thuốc, hét to một tiếng, đưa tay giành lại chén thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kiếp trước của Cố Tinh Lăng

Thanh Ngọc đưa tay giành chén thuốc, chén thuốc trong tay Ngọc Tiểu Tiểu không bay ra ngoài được, toàn bộ hất vào mặt Thanh Ngọc.

Tân phòng yên tĩnh, ngay sau bị đánh vỡ bởi tiếng hét chói tai của Thanh Ngọc.

Ngọc Tiểu Tiểu khó hiểu, hỏi Vương ma ma: "Thuốc này không nóng nha." Cũng sẽ không hủy dung, làm sao nàng ta lại hét thảm hả?

Wương ma ma cười lạnh, nhìn Thanh Ngọc hai tay che mặt.

Ngọc Tiểu Tiểu kéo tay Thanh Ngọc, nói: "Được rồi, đừng hét nữa, để ta xem mặt ngươi một chút."

Chén thuốc ấm, mặt Thanh Ngọc không có bị thương, chẳng qua toàn bộ trang điểm bị hủy, son phấn trộn lẫn nước thuốc màu nâu, gương mặt xinh đẹp trở thành bộ mặt quỷ.

"Công chúa Điện hạ, đây là thuốc của Tam thiếu gia." Thanh Ngọc khóc lóc, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ngài tức giận với nô tỳ, cũng không thể đổ thuốc của Tam thiếu gia á."

Wương ma ma tức bễ phôi, mới vừa rồi bà còn cảm thán Cố gia là một nhà tốt, không nghĩ tới tiểu yêu tinh chỗ nào cũng có!

Ngọc Tiểu Tiểu càng khó hiểu, hỏi: "Ta tức giận với ngươi cái gì? Ngươi là cái gì?"

Thanh Ngọc bị Ngọc Tiểu Tiểu hỏi thì bị nghẹn, nàng muốn lên giường Tam thiếu gia, lời nói uyển chuyển này sao có thể nói ra?

"Ma ma." Ngọc Tiểu Tiểu đem Thanh Ngọc tới trước mặt Vương ma ma, nói: "Mang nàng ra ngoài rửa cho sạch cái mặt đi."

Wương ma ma liền kéo váy Thanh Ngọc lôi ra khỏi tân phòng.

Cố Tinh Nặc và Cố Tinh Lăng ở một bên không nói chuyện, Thanh Ngọc là người lão phu nhân mở miệng thương cho Cố Tinh Lăng, mặc dù lúc ở thiên lao hai người không có xảy ra chuyện gì, cũng không thể để Cố Tinh Lăng vừa ra khỏi thiên lao, cưới Công chúa, liền bỏ mặc đại nha hoàn này sang một bên không quan tâm, người Cố gia không thể làm được chuyện như vậy. Đối với Thanh Ngọc, trong lòng người Cố gia đều có cân nhắc, người này đã sớm được Cố Tinh Lăng thu vào trong phòng, chẳng qua phải mở miệng nói chuyện này với Công chúa Linh Lung, trong lúc nhất thời, trên dưới Cố gia không biết nói thế nào.

"Không có bị phỏng đi?" Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu ngồi xuống cạnh giường, hỏi Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Nặc nói: "Công chúa, ngài và Tinh Lăng hãy nói chuyện đi, ta đi trước."

"Ừ, chút nữa gặp đại ca sau." Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu với Cố Tinh Nặc.

Cố đại công tử xoay người, tiêu soái như chạy trốn ra khỏi tân phòng.

"Nói một chút, tân phòng không phải bị đốt sao?" Ngọc Tiểu Tiểu không để ý bộ dạng chạy trốn của Cố Tinh Nặc, lại hỏi Cố Tinh Lăng một câu.

"Ta không có bị thương." Cố Tinh Lăng nhìn đại ca mình đi, mới nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu: "Nhị ca mang ta ra phòng."

"Vay hai đứa nhỏ kia?" Ngọc Tiểu Tiểu lại hỏi.

"Bọn họ cũng không có sao." Cố Tinh Lăng đáp: "Công chúa Điện hạ, mới vừa rồi... Thanh Ngọc là...."

"Thanh Ngọc?" Ngọc Tiểu Tiểu không đợi Cố Tinh Lăng nói xong, thì nói: "Tên rất hay, là nha hoàn của ngươi?"

"Nàng là...."

"Vết thương ở chân của ngươi, ta trị cho ngươi." Ngọc Tiểu Tiểu vén chăn đắp Cố Tinh Lăng lên, lại xoắn ống quần của Cố tam thiếu gia, bắt đầu nhìn kỹ vết thương, nói với Cố Tinh Lăng: "Giải phẫu có chút khó khăn, bất quá ta cũng không phải lần đầu làm loại phẫu thuật này, ngươi không cần sợ." Lúc đánh giấc, tổn thương thường thấy nhất chính là loại ngoại thương gân cốt này, nếu Cố Tinh Lăng bị nội thương, Ngọc Tiểu Tiểu cũng không dám đảm bảo, nhưng với cái này, Công chúa Điện hạ vẫn có lòng tin.

Cố Tinh Lăng nói: "Công chúa không cần an ủi ta."

Ngọc Tiểu Tiểu ngừng đầu nhìn Cố Tinh Lăng, nói: "Ta chưa bao giờ an ủi người khác."

Ngọc Tiểu Tiểu nói rất nghiêm túc, làm cho Cố Tinh Lăng sững sờ nửa ngày, mới nói: "Người...Ngài còn biết y thuật?" Lúc trước hắn từng nghe nói vị này rất xinh đẹp, hiền lương thực đức, sau lại nghe nói vị này bừa bãi dửng dưng mãnh dị thường, hiện tại vị này lại là thần y sao? Danh y Kinh thành và vùng lân cận cũng đã được mời tới, đều nói hai chân mình đã tàn, vị này có biện pháp trị được sao?

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Quản sát tỵ sắc đắc quản mai." (@Nuy: câu này Nuy không biết ed sao, cho nên giữ nguyên, phía dưới sẽ có giải thích rõ.)

Cố Tinh Lăng trầm mặc, cái này và y thuật có quan hệ gì?

"Không hiểu?"

Cố Tinh Lăng lắc đầu.

"Có thể chém người cũng có thể cứu người." Ngọc Tiểu Tiểu chậm rãi giải thích: "Cho nên huấn luyện viên, ách, chính là sư phụ ta, sư phụ ta dạy ta y học, chính là y thuật nhĩ?"

Có mấy danh từ, Cố Tinh Lăng vẫn là nghe không hiểu, bất quá câu này hắn nghe rõ, thể ngoại cao nhân kia chẳng những dạy Công chúa Điện hạ võ nghệ, còn dạy Công chúa Điện hạ y thuật.

"Ta biết người bị oan." Ngọc Tiểu Tiểu lại tiếp tục nói với Cố Tinh Lăng: "Trước chúng ta đem trị cho tốt vết thương này, sau đó sẽ 'có cừu báo cừu, có oan báo oan.'"

"Ngài tin ta?" Cố Tinh Lăng hỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, nói: "Người là người xấu, ta cũng sẽ không quan tâm người."

Có chút cảm giác xa lạ chạy vào tim Cố Tinh Lăng, có vui vẻ, cũng có chua xót, đến tận cùng là buồn hay vui, trong thời gian ngắn Cố tam thiếu gia không phân biệt được. Lúc này thê tử hắn che bóng ngồi bên cạnh hắn, trên người còn mặc giá y đỏ thẫm, trên vẫn còn chút non nớt, nhưng ánh mắt lại ôn hòa, giống như ánh sáng ấm áp. Cố tam thiếu gia thở dài, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công chúa, cảm ơn ngài nguyện ý tin tưởng ta."

"Ta giống như đã gặp người." Ngọc Tiểu Tiểu cẩn thận nhìn khuôn mặt Cố Tinh Lăng, suy nghĩ, tự lẩm bẩm một câu.

Rốt cuộc Cố Tinh Lăng cũng nở nụ cười: "Lúc Công chúa Điện hạ ba tuổi, trong Đế Cung, ta đã gặp ngài." Chính là lần theo mẫu thân vào yết kiến Thái hậu, Thái hậu chọn trúng Cố tiểu tam lang bảy tuổi, tự mình định ra cửa hôn sự này.

Ngọc Tiểu Tiểu thuận miệng hỏi: "Ba tuổi? Khi đó ta nhìn như thế nào?"

Cố Tinh Lăng lắc đầu, nói: "Ta không thấy được Công chúa Điện hạ." Khi đó Công chúa Linh Lung vẫn chỉ là một đứa bé ba tuổi, ngủ say trong ngực Hoàng hậu, bị bọc vải che mặt, Cố Tinh Lăng thật sự không thể rõ Công chúa Điện hạ ba tuổi trông như thế nào.

"Trần Quốc hầu phù."

Ngọc Tiểu Tiểu lại tự nói thầm một câu, hơn nữa nhìn chằm chằm Cố Tinh Lăng, cuối cùng cũng nhớ vị này là ai rồi. Sau khi Nữ đế Tàn bạo xưng đế, liền sai người đến núi hoang phía đông Kinh Thành, đào ra mấy bộ hài cốt, lại lệnh cho vài tên cao tăng hành lễ siêu độ cúng bái cho mấy bộ hài cốt đó, rồi hậu táng một lần nữa. Trong đó có một bộ hài cốt được Nữ đế tự tay hạ táng trong Hoàng lăng của mình, để sau này chết có thể cùng huyết (*mộ), người kia gọi là Cố Thanh Huy.

"Cố Thanh Huy là ai?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Cố Tinh Lăng.

Chân mày Cố Tinh Lăng vặn lại, nói: "Thanh Huy là tên chữ của ta." Chuyện như vậy, trước khi xuất giá, cũng không có ai nói cho Công chúa một tiếng sao?

"Cho nên Cố Thanh Huy cũng là tên của người?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

"Đúng." Cố Tinh Lăng gật đầu.

Ngọc Tiểu Tiểu giơ tay lên sờ soạng đầu Cố Tinh Lăng, nàng nhớ lúc bộ hài cốt lấy ra từ trong núi hoang, đầu hài cốt này chính là bị người đóng vào vài cây đinh dài, ý để người chết vĩnh viễn không siêu sinh.

"Sao vậy?" Cố Tinh Lăng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu, hắn ngược lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể nằm một chỗ, búi tóc rối loạn.

"Không có chuyện gì." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Người còn sống thật tốt."

Cố Tinh Lăng do dự một chút, đưa tay phủ lên mu bàn tay của Ngọc Tiểu Tiểu, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

"Cuộc sống sẽ tốt." Bản thân Ngọc Tiểu Tiểu vẫn như kiếp trước, hôn lên trán Cố Tinh Lăng một cái, ngữ điệu vui vẻ nói: "Cố Tinh Lăng, ta cho người biết nha, có một số việc là mệnh trung chỉ định (*)."

(*)mệnh trung chỉ định: vận mệnh đã định

Nữ đế Tàn bạo và vị tam lang Cố gia sinh không thể cùng cầu, chết cũng không thể cùng huyết, mà lúc này, nàng mới đến, liền cùng vị này kết làm vợ chồng, tiếc nuối kiếp thứ nhất của Nữ đế tàn bạo cứ như vậy mà viên mãn, Ngọc Tiểu Tiểu tin, nàng ở cái thế giới này sẽ ngày càng tốt, nhất định sẽ không bị thảm đi trên con đường của Nữ đế Tàn bạo.

Vì hai người Lăng ca và Tiểu tỷ có chút cảm giác ầy ầy, nên từ chương sau, Nuy sẽ đổi cách xưng hô giữa hai người là ta - chàng và ta - nàng nha

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tâm tư của Thanh Ngọc

Ngọc Tiểu Tiểu vui vẻ hôn tiếp, làm cho Cố Tinh Lăng từ khi ra đời đến nay còn chưa sờ qua tay cô nương nào, đỏ mặt.

"Nàng.." Mặt Cố Tinh Lăng đỏ lên, rớt cuống trên mặt Ngọc Tiểu Tiểu cũng lộ ra nụ cười, thiếu niên ngượng ngùng như vậy, nàng chưa từng thấy qua ai.

Thấy người cười, còn là nụ cười tuyệt sắc như vậy, Cố Tinh Lăng thấy Ngọc Tiểu Tiểu cười, mặt càng đỏ hơn, lắp bắp nói: "Phòng... Trong phòng có chút nóng."

Không chấp nhận với thiếu niên ngượng ngùng, vì vậy Ngọc Tiểu Tiểu nói với Cố Tinh Lăng: "Ta đi tìm mấy cây đao tói, tìm thêm một chút thuốc tiêu viêm, chàng chờ ta một chút, tối hôm nay ta sẽ phẫu thuật trị thương cho chàng."

Cố Tinh Lăng hỏi: "Nàng muốn tìm đao gì?"

"Đao nhỏ, hợp mảnh." Ngọc Tiểu Tiểu hoa tay múa chân miêu tả hình dạng đao giải phẫu cho Cố Tinh Lăng, nói: "Ta sẽ kêu Vương ma ma đi hỏi mấy đại phu. Sẽ đau, chàng có sợ không?"

Cảm giác đau đớn khi bị kéo đứt gân chân đã trải qua, còn sợ đau đớn gì nữa? Cố Tinh Lăng lắc đầu, nói: "Ta không sợ." Tình cảnh xấu nhất thì chính cả đời này chàng không đứng lên được, không thể đi bộ, đã sớm bị các đại phu "kết án", Cố Tinh Lăng thấy mình hoàn toàn có thể chấp nhận được.

"Ta nhất định sẽ trị khỏi cho chàng." Ngọc Tiểu Tiểu ba một tiếng, lại thom một cái vào mặt Cố Tinh Lăng, đứng dậy chạy ra khỏi tân phòng. (@Sao Nuy cảm thấy Tiểu Tỷ thích ăn đậu hủ của Lăng ca nha!!!)

Cố Tinh Lăng sờ vào khuôn mặt bị Ngọc Tiểu Tiểu hôn, khóe miệng giương lên, nở nụ cười, có phải là Công chúa Điện hạ thích chàng không, có phải hay không?

****

Lúc này Vương ma ma đứng trong hành lang, nhìn người đứng trước chân mình, Thanh Ngọc như cảnh liễu trong gió. Cố đại công tử đã đem chuyện của Thanh Ngọc đường hoàng nói qua cho Vương ma ma biết. Vào lúc này, trong lòng Vương ma ma vô cùng bức bối, trước sống chết, nhà hoàn này tự thân tiến cử muốn lưu hậu cho Cố Tam thiếu gia, đây là nghĩa nữ, đánh không được, chửi cũng không được, vậy Công chúa mình làm sao đây?

Ngọc Tiểu Tiểu ra khỏi tân phòng, nhìn Vương ma ma một chút, rồi nhìn Thanh Ngọc một chút, nói: "Sao hai người lại đứng ở đây?"

Thanh Ngọc vừa thấy Ngọc Tiểu Tiểu, trên mặt lập tức đổi thành vẻ mặt hoảng sợ.

Vương ma ma thấy Công chúa mình, tâm đau. Mới vừa ngồi kiệu hoa vào cửa Cố gia, chuyện gì cũng chưa làm, trước xuất đầu lộ diện đánh nhau một trận, đem một danh hiền lương thực đức đánh bay sạch sẽ, bây giờ còn chưa động phòng, tiểu thiếp đã ở một bên chờ nhập thất, Vương ma ma lớn tuổi chưa xót rơi lệ, sao Công chúa mình mệnh khổ như vậy chứ?

Ngọc Tiểu Tiểu thấy Vương ma ma và Thanh Ngọc không trả lời mình, thì nói với Vương ma ma: "Ma ma, bà đi tìm mấy đại phu tới đây."

Vương ma ma hỏi: "Công chúa Điện hạ vẫn muốn tìm đại phu trị chân của phò mã gia sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, nàng cũng phải đi lấy thuốc tiêu viêm á, cũng không biết thế giới này có kháng sinh không.

Vương ma ma muốn nói cái gì, đột nhiên liếc thấy lỗ tai dựng đứng nghe lén một bên của Thanh Ngọc, tức giận nói: "Người còn đứng ở đây làm gì? Lui ra."

Lúc này Thanh Ngọc mới ỳu khuất lui xuống.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ma ma, sao ta thấy nàng ta rất sợ ta?"

Vương ma ma nói: "Không có chuyện này, Công chúa, mọi chuyện đều có ma ma ở đây." Tiểu thiếp gì chứ, chờ Công chúa mình qua đêm động phòng hoa chúc rồi nói, cả đời một nữ nhân có mấy đêm động phòng hoa chúc? Phải thật vui về mới được.

Ngọc Tiểu Tiểu thật sự không có đi hỏi chuyện Thanh Ngọc, nói với Vương ma ma: "Đi tìm mấy đại phu tới, ta muốn làm giải phẫu cho Cố Tĩnh Lăng."

Vương ma ma nghi hoặc: "Giải phẫu là cái gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Giải phẫu chính là, nói thế nào đây, giống như ta có thể trị thương cho y vậy."

Vương ma ma lão đảo một cái, sau khi Công chúa Điện hạ ôm một trận, chẳng những thành cao thủ võ lâm, còn thành một thần y hả?

"Công chúa, ngài rốt cuộc là thế nào?" Lúc này Vương ma ma cũng không nhịn được, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu một vấn đề.

Ngọc Tiểu Tiểu không biết phải nói thế nào, lại không biết nói dối, chỉ có thể im miệng.

Vương ma ma quan sát đứa nhỏ mình một tay nuôi lớn từ trên xuống dưới, nói: "Ngài là Công chúa Linh Lung đi?"

"Là ta." Ngọc Tiểu Tiểu vội vàng gật đầu, ma ma mập mập này thật sự quan tâm mình, Ngọc Tiểu Tiểu thật lòng không muốn Vương ma ma khổ sở.

Có một số việc nghĩ không ra, Vương ma ma theo thói quen sẽ không nghĩ nữa, lần này Vương ma ma cũng vậy, dù sao có chết bà cũng không tin, Công chúa mình biến thành quái vật, lau mặt một cái, Vương ma ma nói: "Công chúa thật sự có thể chữa khỏi hai chân của phò mã gia sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu: "Đại khái có thể."

"Nô tỳ đi tìm đại phu tới." Vương ma ma vừa nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Lúc này trên dưới Cố gia, có người bận rộn tiệc cưới, có người dọn dẹp phòng, không ai phát hiện Vương ma ma đã rời phủ.

****

Lúc này Lão phu nhân ngồi trong phòng mình, nghe Thanh Ngọc nói chuyện chén thuốc và Ngọc Tiểu Tiểu, không tin hỏi: "Nàng tức giận nguoi, liền lấy chén thuốc của Tam thiếu gia hắt vào mặt nguoi?"

Thanh Ngọc nhỏ giọng nói: "Công chúa Điện hạ cũng không phải cố ý, chắc là nô tỳ đã nói phạm thứ gì, làm cho Công chúa Điện hạ sinh khí, chính là lúc đó Tam thiếu gia còn chưa uống thuốc, nô tỳ thật sự rất lo lắng."

Một bà tử đứng bên cạnh lão phu nhân lập tức nói: "Nhanh đi phòng bếp, nấu thêm một chén thuốc cho Tam thiếu gia."

Âm thanh nức nở Thanh Ngọc vang lên: "Lão phu nhân, nô tỳ vẫn nên trở về phục vụ ngài đi, Công chúa Điện hạ, không muốn thấy nô tỳ."

"Nguoi đi xuống trước đi." Sắc mặt lão phu nhân không tốt, nhìn Thanh Ngọc phát phát tay.

Thanh Ngọc khom người lui ra ngoài, nàng tự biết, lúc này không thể trông cậy lão phu nhân ra mắt giúp nàng, chỉ cần làm lão phu nhân và Công chúa xảy ra rạn nứt, thì Thanh Ngọc coi như đã thỏa mãn rồi, những chuyện kia có thể làm từng bước cũng được.

"Sao lúc này muội lại chạy tới tố cáo?" Bên ngoài phòng ngủ, đại nha hoàn Thanh Hà thấy ánh mắt đỏ hoe của Thanh Ngọc, nhỏ giọng nói: "Muội không muốn sống nữa sao?"

Thanh Ngọc xoa xoa mắt, nói: "Ta chỉ nói thật thôi."

"Muội nghĩ ai có thể đánh được Công chúa Điện hạ sao?" Thanh Hà tốt bụng nói với tỷ muội mình.

Thanh Ngọc cũng không sợ, nói: "Ta không có sai, Công chúa cũng muốn đánh ta hả?"

Thanh Hà vội la lên: "Muội là nô, Công chúa Điện hạ chính là đánh chết muội, chẳng lẽ sẽ có người vì muội nói chuyện sao?"

"Ta đi phòng bếp xem thuốc Tam thiếu gia sắc xong chưa." Thanh Ngọc vòng qua người Thanh Hà, đáng đời vị tỷ tỷ này cả đời chỉ có thể làm nô tỳ, cuối cùng bị lão phu nhân chỉ cho một gã sai vặt, cứ như vậy sống hết cả đời. Công chúa Hoàng gia là tôn quý, nhưng cũng không thể gánh một danh tiếng ghen tỵ đi? Từ xưa đến nay thế không bằng thiếp, chỉ cần nữ chủ nhân trong nhà vẫn là lão phu nhân, nàng ta cũng không đáng sợ. (@Ai yêu, đừng là lão phu nhân là nữ chủ nhân nhà này, nhưng gia chủ vẫn là lão gia tử nhà, lão gia tử là lớn nhất đấy, Thanh Ngọc nguoi quá ngốc đi! *khinh bỉ* - Nuy)

Lão phu nhân vẫn ngồi trong phòng ngủ, tay vỗ mạnh lên bàn trà, nổi giận với một nô tỳ, hắt đổ chén thuốc của cháu trai bà sao? Người Hoàng gia á! Lúc này lão phu nhân lại có chút sinh khí lên Ngọc Tiểu Tiểu, tại sao tính khí lại lớn như vậy? Phu quân là trời, vị Công chúa Hoàng gia này có biết đạo lý này không hả?

Lúc này Cố Thần chấp tay sau lưng, đi vào phòng ngủ, liếc mắt thấy dáng vẻ của lão thê mình, nói: "Bà thế nào nữa đây?"

Chương 28: Thiếu niên ngưng ngưng giống như thế nào

"Thú thê yếu thú hiền (*) mà." Lão phu nhân chỉ nói một câu với Cố lão Nguyên soái.

(*)Thú thê yếu thú hiền: cưới vợ phải chọn người hiền đức

Cố Thần nhìn lão thê mình, thú thê yếu thú hiền, đây là đạo lý ai cũng biết, vào lúc này lão thái bà nói với hân cái này để làm gì?

Lão phu nhân đem chuyện Ngọc Tiểu Tiểu đổ chén thuốc của Cố Tinh Lăng cho lão đầu tử nghe.

Sắc mặt Cố lão nguyên soái trầm xuống, nói: "Công chúa mới vừa gả tới, bà liền phái Thanh Ngọc tới hầu hạ Tinh Lăng?"

Lão phu nhân nói: "Thanh Ngọc sớm muộn gì cũng được thu vào phòng Tinh Lăng, ta đây cũng là để cho Công chúa Điện hạ chuẩn bị trước thôi."

"Hồ đồ." Lão Nguyên soái trực tiếp đá mạnh chiếc ghế trước chân.

Lão đầu tử đột nhiên tức giận, làm lão phu nhân sợ hết hồn.

"Không có Công chúa Điện hạ, lúc này bà đang ở thiên lao đấy." Lão Nguyên soái nhìn lão phu nhân: "Làm người phải biết báo đáp, bà đừng không có biết phân phải trái."

Lấy nhau đã mấy mươi năm, đây là lần đầu tiên Cố lão Nguyên soái nặng lời với lão phu nhân, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

"Không thể nói lý!" Lão Nguyên soái không chờ lão phu nhân mở miệng nói, vung tay áo lên, đi thẳng ra phòng.

Lão phu nhân giận đến đau ngực, chuyện này tới cùng, bà một người ngoài dăm không phải là người sao?

Đám người Thanh Hà đứng bên ngoài, không dám thở mạnh.

****

Một canh giờ sau, sắc trời ngày càng tối, tiệc cưới trong hi đường đã dọn xong, các tân khách lần lượt tới, cả Cố phủ đều là bầu không khí vui vẻ, một tràng ban ngày kia, bị người cố ý quên.

Đội màn đêm buông xuống, tiệc tối mở ra, trên sân khấu, các tuồng hát bắt đầu biểu diễn. Mọi người lần lượt đi nâng cốc, trên đài tiếng trống chiêng vang lên, vô cùng náo nhiệt, làm cho người ta quên đi mọi lo lắng.

Mà lúc này tân lang và tân nương đều ngồi ở trong tân phòng, rõ ràng là nhân vật chính của tiệc cưới, hết lần này đến lần khác cả hai đều cùng nhau không mấy quan tâm đến tiệc cưới trước đại viện kia.

Ngọc Tiểu Tiểu và Vương ma ma mời các đại phu lại, mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, sau khi biết không thể câu thông với các đại phu, Ngọc Tiểu Tiểu phát hiện thế giới này không có kháng sinh, đừng nói là penicilin, lưu huỳnh amin cũng không có!

Một lão đại phu dưới ánh đèn, xoát xoát vài bút, viết ra phương thuốc tiêu viêm đưa cho Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công chúa Điện hạ, thuốc trị thương cho phò mã gia chính là cái này."

Ngọc Tiểu Tiểu cầm lấy đơn thuốc, vừa nhìn, cười ha ha một tiếng.

Wương ma ma vội vàng hỏi: "Phương thuốc này không tốt sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu bỏ đơn thuốc lên bàn, mấy tháng ở thế giới này, không có nhìn qua sách, vào lúc này thấy được đơn thuốc, Ngọc Tiểu Tiểu lập tức phát hiện mình không biết chữ phồn thể, đây chính là nhíp điệu mù chữ đi!

Lão đại phu thấy biểu mặt không biểu tình của Ngọc Tiểu Tiểu, cũng hỏi: "Công chúa Điện hạ có gì chỉ giáo?"

Đọc không được, có thể chỉ giáo cái gì? Ngọc Tiểu Tiểu vò đầu, nói: "Cho nên nếu gặp bệnh nhân bị nhiễm trùng, các người đều dùng đơn thuốc này?"

Các đại phu gật đầu, nói thật ra bọn họ dùng đơn thuốc cũng không giống nhau, nhưng trăm sông đổ về một biển, trị bệnh bằng thuốc cũng là giống nhau đi.

Ngọc Tiểu Tiểu muốn nói, nếu người thế giới này đều dùng đơn thuốc này tiêu viêm, nàng cũng không cần chấp nhất muốn tìm kháng sinh đâu?

"VẬY CÁC NGƯỜI CHUẨN BỊ THUỐC, HỖ TRỢ TA LÀM GIẢI PHẪU." Cuối cùng Ngọc Tiểu Tiểu khí phách nói.

Các đại phu hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều đã xem qua vết thương ở chân Cố Tam Thiệu gia, thật sự có thể cứu sao?

Ngọc Tiểu Tiểu lại nói với Vương ma ma: "Ánh nến trong phòng quá mờ, ma ma đi lấy nhiều cái gương tới đây."

Wương ma ma không hiểu, ánh sáng yếu, lấy vài cái gương là có thể giải quyết sao?

Ngọc Tiểu Tiểu thấy mình đã hết lời để nói, mấy vị này còn ngồi bất động trong phòng, liền vỗ vỗ tay, nói: "Việc giải phẫu này vẫn nên làm sớm thì tốt, tất cả mọi người phối hợp một chút á."

Wương ma ma kéo Ngọc Tiểu Tiểu đến mép giường Cố Tĩnh Lăng, cố ý dùng âm lượng để Cố Tĩnh Lăng có thể nghe, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chuyện này nô tỳ còn chưa nói qua với mấy người Cố lão Nguyên soái, ngài nói xem việc này....?"

Ngọc Tiểu Tiểu không cần suy nghĩ, nói: "VẬY BÀ ĐI NÓI MỘT TIẾNG ĐI."

Wương ma ma nói: "VẬY VẠN NHẤT CHÂN CỦA PHÒ MÃ GIA TRỊ KHÔNG ĐƯỢC THÌ SAO?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "KHÔNG CÓ CHUYỆN NÀY."

Wương ma ma thật sự muốn chụp một cái tát vào Công chúa mình, Hoàng hậu nương nương bảo vệ Công chúa quá tốt mà, vị này một chút cũng không hiểu! Chưa được chân Cố Tam Thiệu gia, tất nhiên mọi người đều vui, nếu trị không hết thì sao? Lão phu nhân nhà này chính là tiểu tính tình, sẽ không trách Công chúa nhà mình làm cháu trai bảo bối bà ta ăn đau khổ sao?

Ngọc Tiểu Tiểu hoàn toàn không biết bây giờ Vương ma ma đang nóng lòng, bắt quả Cố Tĩnh Lăng lại nghe ra ý tứ của Vương ma ma, nói với bà: "Ma ma, chân của ta vốn đã tàn, thì còn sợ tàn hơn nữa sao? Để cho Công chúa Điện hạ thử một chút cũng tốt."

Wương ma ma nói: "ĐÂY LÀ CHÍNH MIỆNG PHÒ MÃ GIA NÓI ĐÂY."

Cố Tĩnh Lăng gật đầu: "CÁC VỊ TIÊN SINH TRONG PHÒNG CŨNG ĐÃ NGHE, TA CÓ CHỐI CŨNG KHÔNG ĐƯỢC?"

Lúc này Vương ma ma mới gật đầu.

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "CÁC NGƯỜI ĐANG NÓI CÁI GÌ?"

"Nô tỳ đi lấy gương." Vương ma ma trợn mắt, nén xúc động muốn đánh tới, thở dài, xoay người rời đi.

"Làm phiền các vị tiên sinh rồi." Cố Tĩnh Lăng ôm quyền với mấy vị đại phu.

Mấy người đại phu thấy Tam Thiệu vui đã đồng ý mạo hiểm để Trưởng Công chúa Điện hạ thử một lần, vậy bọn họ có thể nói không sao, vội vàng đứng dậy, gấp rút đi chuẩn bị thuốc.

Ngọc Tiểu Tiểu đem một cái lò nhỏ đến trước giường, lúc này nồi nước đã được nấu, Ngọc Tiểu Tiểu để mấy tiểu đào mà các vị đại phu đem đến, tất cả để vào nồi.

"ĐÂY LÀ LÀM GÌ VẬY?" Cố Tĩnh Lăng hỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu đáp: "KHỬ ĐỘC."

Cố Tĩnh Lăng nói: "ĐÂY CŨNG LÀ SỰ PHỤ NÀNG DẠY NÀNG SAO?"

Ngọc Tiểu Tiểu bĩu môi, làm giải phẫu cũng không biết phải trừ độc, người của thế giới này làm thế nào để lớn lên hả? Cả đời không bị thương, có thể sống bao nhiêu tuổi đều là nhờ vào vận may sao? Cảm cái khăn đã tắm qua rượu, Ngọc Tiểu Tiểu động thủ kéo quần Cố Tĩnh Lăng.

Cố Tĩnh Lăng cả kinh, hai tay kéo quần, vội vàng nói: "Nàng làm cái gì vậy?"

Ngọc Tiểu Tiểu rất kỳ quái, nhìn Cố Tĩnh Lăng, nàng đang giúp chàng khử độc nha, người này sao lại phản ứng mạnh như vậy chứ?

"Khử độc." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chàng mặc quần áo, làm giải phẫu cũng không tiện, phải cởi ra."

Cố Tĩnh Lăng không lên tiếng, tay lại nhất nhất nắm chặt quần, mặc dù là vợ chồng, nhưng bọn họ mới biết nhau có một ngày thôi á!

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Chàng không có mặc quần lót sao? Ta sẽ không nhìn chàng, có được không?"

Tại sao lại có thiếu niên xấu hổ như vậy chứ? Ngọc Tiểu Tiểu giơ tay lên nặn nặn khuôn mặt Cố Tĩnh Lăng: "Da mặt mỏng như vậy, chàng thật sự là

tướng quân à?"

Cố Tinh Lăng nói: "Nàng...Sao nàng lại lớn mật như thế?" Lời vừa ra khỏi miệng, Cố Tinh Lăng liền hối hận, đây là chàng nói Công chúa phóng đảng sao?

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, nói: "Lá gan của ta luôn luôn rất lớn." Người lá gan không lớn, sao có thể làm lính liều mạng với đám tang thi kia?

Câu xin lỗi của Cố Tinh Lăng vừa tới cửa miệng, nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói thế, thì nghẹn ở họng luôn rồi.

"Không phải chỉ cỡi quần thôi sao?" Ngọc Tiểu Tiểu lấy tay Cố Tinh Lăng đang nắm chặt quần ra, đem quần ngũ kéo xuống, dùng khăn tắm rượu bắt đầu lau chân cho Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng chỉ có thể nhắm mắt, vào lúc này ngoài trừ giả chết, chàng không biết mình còn có thể làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Giải phẫu đêm động phòng

Rất nhanh tân phòng đã bị Ngọc Tiểu Tiểu biến thành một phòng giải phẫu nhỏ, trừ Cố Tinh Lăng nằm trên giường, mọi người đều bận rộn lên.

Ngọc Tiểu Tiểu viết đơn thuốc cho lão đại phu, thừa dịp Ngọc Tiểu Tiểu đi ra ngoài thay đồ, ông đi tới trước giường, nhỏ giọng với Cố Tinh Lăng: "Tam thiếu gia, tại hạ thấy Công chúa Điện hạ muốn cắt vết thương chỗ mất cá chân của ngài ra một lần nữa." Lão đại phu nói tới đây, có chút muốn nói lại thôi.

Cố Tinh Lăng nói: "Tiên sinh có gì cứ nói thẳng, không cần ngại."

Lão đại phu nói: "Vết thương sinh mủ đã chuyển biến tốt, mắt thấy vết thương sắp khép lại, lúc này lại mở ra, xin Tam thiếu gia thứ cho tại hạ nói thẳng, nếu vết thương sinh mủ lần nữa, kết quả xấu nhất là hai chân của Tam thiếu gia sẽ phải cắt bỏ, còn nguy hiểm tới tính mạng nữa."

Cố Tinh Lăng trầm mặc, không ai biết y thuật của Công chúa Linh Lung thế nào, chàng làm như vậy chính là mạo hiểm.

"Tam thiếu gia." Lão đại phu nói: "Ngài hãy nghĩ lại đi."

"Công chúa sẽ không hại ta." Cố Tinh Lăng dùng ngữ điệu thản nhiên nói với lão đại phu: "Nàng muốn giúp ta."

Lão đại phu lắc đầu, Cố Tinh Lăng đã nói như vậy, chuyện này cũng không cần khuyên giải tiếp nữa.

"Người đâu." Cố Tinh Lăng kêu người bên ngoài tân phòng.

Một gã sai vặt hầu hạ Cố Tinh Lăng bên ngoài phòng chạy vào.

"Đi mời đại ca ta tới, nói ta có chuyện cần nói với huynh ấy." Cố Tinh Lăng phân phó gã sai vặt.

Gã sai vặt nghe lệnh chạy đi, không bao lâu, Cố Tinh Lăng một thân mùi rượu đi vào tân phòng, nhìn cách bố trí tân phòng một chút, Cố đại thiếu gia nghi hoặc hỏi: "Các người muốn làm gì?"

"Đại ca uống nhiều rượu sao?" Cố Tinh Lăng không đáp, hỏi ngược lại.

Cố Tinh Lăng đi tới trước giường, nói: "Đám người trong quân kia đều là quý rượu, có cơ hội bọn họ làm sao bỏ qua? Nhị ca đệ uống cũng không sai biệt lắm, mà các đệ đây là...."

Cố Tinh Lăng không đợi Cố Tinh Lăng hỏi hết câu, nói: "Công chúa Điện hạ muốn trị thương cho đệ."

Cố Tinh Lăng suy nghĩ ý trong câu của Cố Tinh Lăng, mới nói: "Đệ nói cái gì?"

Cố Tinh Lăng lập lại: "Công chúa Điện hạ muốn trị thương cho đệ."

Đầu tiên là Cố Tinh Lăng cả kinh, sau đó vui vẻ, nói: "Công chúa Điện hạ muốn trị thương cho đệ như thế nào?"

Cố Tinh Lăng nói: "Đệ cũng không biết, gọi đại ca tới là muốn nói một tiếng với đại ca, nếu có xảy ra chuyện gì, đây đều là tự đệ nguyện ý, không có quan hệ gì tới Công chúa Điện hạ."

Lời này rơi vào tai Cố Tinh Nặc, lại giống như di ngôn vậy: "Chuyện này....Chuyện này sẽ ảnh hưởng tới tính mạng của đệ sao?" Cố đại công tử hỏi: "Nàng trị thương cho đệ như thế nào?"

"Công chúa muốn động một số thủ thuật." Cố Tinh Lăng nói.

Lúc này lão đại phu lấy ra một cái nôi.

Mấy cây đao nhỏ được đun trong nước sôi, làm cho hàn khí bao quanh toàn thân Cố Tinh Nặc, nói: "Đây là muốn làm gì? Công chúa muốn dùng đao trên người đệ hả?"

"Dù sao đệ cũng là phế nhân." Cố Tinh Lăng hoàn toàn vô cảm nói: "Công chúa muốn làm gì thì tùy nàng đi."

"Đại ca tới sao?" Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu đã thay giả y, mặc một bộ trang phục thoải mái bước vào.

"Là ta kêu đại ca tới." Cố Tinh Lăng mở miệng nói trước khi Cố Tinh Nặc lên tiếng, "Chuyện này cũng nên để người trong nhà biết."

Ngọc Tiểu Tiểu đi đến bên cạnh giường, nói: "Cũng được, thời gian cũng không còn sớm, ta bắt đầu được không?"

"Công chúa Điện hạ." Cố Tinh Nặc nói: "Ngài có thể nói trước cho ta biết một chút, ngài trị thương cho Tinh Lăng như thế nào?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói rất đơn giản: "Thì đem chỗ đứt nối lại, cho chính nó tự dài ra là được."

Lão đại phu hỏi: "Đoạn gân đứt còn có thể tự nối lại sao?"

"Xương có thể nối, sao gân lại không?" Ngọc Tiểu Tiểu nói.

"Công chúa có bao nhiêu năm chắc?" Cố Tinh Nặc lo lắng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu.

"Đại ca." Cố Tinh Lăng nói: "Công chúa sẽ cố hết sức."

"Ừ." Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu với Cố Tinh Nặc, cũng nói: "Đại ca yên tâm, ta sẽ cố hết sức."

Bây giờ vấn đề không phải là hết sức á, nhịp tim Cố Tinh Nặc đập nhanh, y muốn biết Tam đệ mình có thể sống hay không!

"Đại ca." Cố Tinh Lăng gọi Cố Tinh Nặc, vẻ mặt không che giấu ý khẩn cầu.

Cố Tinh Nặc do dự một chút, khom người với Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công chúa Điện hạ, vậy Tinh Lăng đều nhờ cậy vào ngài."

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, nàng là một chút cũng không nhận ra cảm xúc ba động của anh em Cố gia, nghiêng đầu hỏi lão đại phu: "Thuốc tề nấu xong chưa?"

Lão đại phu liền bưng một chén thuốc ấm trên bàn đến, đưa đến tay Ngọc Tiểu Tiểu.

"Uống đi." Ngọc Tiểu Tiểu cũng không có khái niệm uy người khác uống thuốc, đưa chén thuốc vào tay Cố Tinh Lăng.

Nhìn Cố Tinh Lăng uống thuốc tề xong, sau khi mở màng ngũ, Cố Tinh Lăng mới đứng dậy bước ra tân phòng, đứng trong hành lang. Hi đường viện trước trong không khí vui vẻ, đứng ở chỗ này cũng có thể nghe được tiếng cười nói, Cố Tinh Nặc vuốt mi tâm của mình, khuôn mặt tuấn lãng đoạn chính hiện lên nét u sầu. Y không biết trình độ y thuật của Trưởng Công chúa cao tới bao nhiêu, bất quá y rất rõ ràng, cho đến bây giờ, trong lòng Cố Tinh Lăng vẫn ôm ý định tìm chết, đệ đệ này của y không muốn liên lụy đến Công chúa, cũng không muốn liên lụy đến người nhà.

Cố Tinh Nặc đánh một quyền vào cột đình, nhớ lại Cố Tinh Lăng nằm trên giường, không thể động dậy, mặt mũi tái nhợt, ngay cả lời cầu xin tiểu đệ sống sót cũng không thể nói ra.

Trong tân phòng, ánh nến chiếu qua kính gây khúc xạ ánh sáng, tụ ở chỗ mắt cá chân của Cố Tinh Lăng.

"Sao có thể như vậy?" Mấy đại phu đột nhiên thấy ánh sáng mạnh, trầm miệng một lời hỏi Ngọc Tiểu Tiểu.

"Nguyên lý khúc xạ ánh sáng." Ngọc Tiểu Tiểu chỉ nói một câu.

Gi? Trong phòng, không có ai nghe hiểu câu này.

Ngọc Tiểu Tiểu cẩn thận khử độc sơ trên vết thương, quyết đoán xuống đao.

Cố Tinh Lăng đang ngủ mê mang nên không có cảm giác đau đớn, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt.

Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua, tiếng chiêng trống trước viện đã dừng, không lâu sau, âm thanh cười nói cũng dừng lại. Bầu trời đầu sao dần khuất dạng, cơn mưa nửa đêm đến, tí tách rơi xuống.

Cố Tinh Nặc sốt ruột đứng ở hành lang, cũng không dám đẩy cửa tân phòng.

Một trận gió thổi qua, thổi vào hai cây ngô đồng, nháy mắt lá rụng xuống sân, Cố Tinh Nặc nắm chặt cổ áo mình.

Vào lúc đó, ngoài cửa viện truyền đến tiếng của lão phu nhân: "Tinh Lăng!"

Cố Tinh Nặc thầm nói một tiếng không tốt, vội vàng bước xuống bậc thang, hứng mưa chạy tới trước người lão phu nhân.

Từ thị phu nhân đỡ lão phu nhân, sau khi bà nhìn con trai lớn, thì hỏi: "Công chúa động đao trên người Tinh Lăng sao?"

Cố Tinh Nặc liếc nhìn phu nhân của mình.

Ánh mắt của Tôn thị phu nhân hướng về Thanh Ngọc đứng phía sau lão phu nhân.

"Tinh Lăng đâu?" Lão phu nhân cất bước hướng về tân phòng.

"Tổ mẫu." Cố Tinh Nặc vội vàng đuổi theo lão phu nhân: "Tinh Lăng không có sao."

"Không có sao?" Lão phu nhân lên giọng: "Vậy mời đại phu đến làm cái gì?"

"Vì vết thương của Tinh Lăng ạ." Cố Tinh Nặc thấp giọng nói.

Lão phu nhân hừ lạnh, nhìn đèn sáng trong tân phòng: "Muốn làm chuyện tốt, còn phải gạt người trong nhà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lửa giận của lão phu nhân

Cố Tinh Lăng hận không thể đưa tay bịt miệng lão phu nhân.

"Tránh ra!" Lão phu nhân lệnh Cố Tinh Nặc: "Ta muốn vào phòng."

"Công chúa đang trị thương cho Tinh Lăng." Cố Tinh Nặc ngăn trước cửa, nói: "Tổ mẫu, chúng ta nên chờ ở hành lang đi."

"TRánh ra!" Trong lòng lão phu nhân vô cùng lo lắng, trực tiếp hạ lệnh cho Cố Tinh Nặc.

Lúc này cửa tân phòng mở ra, Vương ma ma xuất hiện.

Lão phu nhân và Từ thị phu nhân vội vàng nhìn vào tân phòng, chỉ tiếc với vóc người Vương ma ma đứng ở đó, cũng giống như một bức bình phong, hai vị phu nhân ngoài trừ thấy người vị ma ma trong cung này, những thứ khác đều không thấy.

Wương ma ma cất bước ra khỏi tân phòng, rồi đóng cửa lại, liếc nhìn lão phu nhân như chúng tinh phùng nguyệt - sao quanh trăng sáng, được tiểu bối, hạ nhân bao quanh đứng ở hành lang, Vương ma ma hừ một cái, nói: "Đây là ai chọc tức lão phu nhân vậy? Khí thế quả hung hăng nha!"

Vốn lão phu nhân đang trong cơn tức giận, sau khi thấy Vương ma ma, đã tỉnh táo một chút, tuy nói ma ma trong cung chỉ là nô tỳ, nhưng đằng trước lại mang theo hai chữ "Hoàng gia", thì không thể không coi trọng, sắc mặt lão phu nhân xanh mét, hỏi Vương ma ma: "Công chúa Điện hạ đang trị thương cho Tam lang sao?"

Wương ma ma nói: "Chuyện này đã sớm nói cho đại công tử biết rồi sao? Đại công tử còn chưa nói cho lão phu nhân à?"

Bị Vương ma ma dẫn lửa đến, Cố Tinh Nặc đành phải cam chịu, nói với lão phu nhân: "Tổ mẫu, đây là Tinh Lăng tự nguyện."

"Vậy các ngươi cũng không thể nói một tiếng với người một nhà sao?!" Lão phu nhân nhìn về cháu trai lớn, một lần nữa mặt mũi lại xanh mét.

Wương ma ma nói: "Yêu, lời này của lão phu nhân, đại công tử không phải là người nhà của phò mã gia sao?"

Lão phu nhân không để ý Vương ma ma, nhìn chăm chăm Cố Tinh Nặc, mắng: "Trong mắt các ngươi còn có trường bối không? Tinh Lăng không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngay cả cháu cũng không hiểu chuyện luôn sao?"

"Tổ mẫu!" Cố Tinh Nặc gấp đến giật chân, nói: "Công chúa đang trị thương cho Tinh Lăng, có gì chút nữa nói sao đi."

"Ta muốn đi vào." Lão phu nhân vừa nói, đã muốn xông vào tân phòng.

Vương ma ma đi về phía trước, đứng ở giữa cửa tân phòng, nói: "Lão phu nhân, đây chính là tân phòng của Công chúa Điện hạ, mặc dù ngài là trưởng bối, có một chút quy củ, Công chúa Điện hạ không thêm đề ý, ngài cũng không thêm đề ý luôn à?"

Đùa gì chứ? Từ trước đến nay, khi Công chúa gả đi, đều cùng phò mã sống trong một phủ, không có Công chúa gặt đầu, phò mã gia không thể bước vào phòng, lão thái thái này được Công chúa gọi một tiếng "nãi nãi", là có thể lên mặt hả? Vương ma ma mắt lạnh trừng lão phu nhân, được voi đòi tiên, chính là nói vị lão thái thái này!

Vương ma ma lấy thân phận nói chuyện, trong lòng lão phu nhân như bị người ta đâm một đao, bây giờ, bà đã không còn là mệnh phụ triều đình, còn có thể phản bác lời của Vương ma ma sao? Lão phu nhân tức giận đến run cả người.

Lúc này Từ thị phu nhân mới mở lời: "Ma ma, Công chúa Điện hạ từng học y thuật sao?"

Vương ma ma nói: "Không học y thuật, Công chúa Điện hạ còn trị thương cho phò mã gia như thế nào?"

Từ thị phu nhân nói: "Vì sao trước giờ chúng ta đều chưa nghe qua Công chúa Điện hạ học y thuật?"

Vương ma ma nói: "Vậy trước kia phu nhân có nghe qua Công chúa Điện hạ học võ sao?"

Từ thị phu nhân không biết nói gì.

"Nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao hả?" Lão phu nhân cao giọng hỏi Vương ma ma.

Vương ma ma nói: "Công chúa Điện hạ còn có thể giết phu quân mình hả?"

Lão phu nhân nhìn Cố Tĩnh Nặc, nói: "Cháu cứ nhìn như vậy?!"

Vương ma ma cười lạnh một tiếng, nói: "Lão thái thái, ngài muốn động thủ à?"

Cố Tĩnh Nặc kéo lão phu nhân xuống hành lang, khẩn cầu: "Tổ mẫu, ngài chờ một chút đi.

"Cháu muốn nhìn Tam đệ mình chết hả?" Dưới tình thế cấp bách, lão phu nhân tát Cố Tĩnh Nặc một cái vào mặt.

****

Trong tân phòng, các đại phu đều nghe bên ngoài loạn thành đoàn, lại nhìn Ngọc Tiểu Tiểu chuyên tâm cúi đầu làm giải phẫu, cũng không thể không bội phục Công chúa Điện hạ, bên ngoài đã sắp đánh nhau, lời nói lại khó nghe như vậy, vị này giống như không nghe thấy.

Tinh thần tập trung cao độ, một thân Ngọc Tiểu Tiểu toàn mồ hôi, mồ hôi chảy vào mắt, mới giờ tay lên lau một cái, thở một hơi.

Lão đại phu thừa cơ hội này, vội vàng hỏi: "Công chúa Điện hạ, vết thương của Tam thiếu gia....?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Còn chưa khòe."

Nhìn hai tay Ngọc Tiểu Tiểu phiên động trên vết thương Cố Tĩnh Lãng, giống như lật vật chết, nhìn thấy tầng xương cốt này, các đại phu chỉ cảm thấy không rét mà run.

****

"Tổ phụ và Nhị thúc cũng uống say." Tôn thị phu nhân ngăn trước người Cố Tĩnh Nặc, hỏi trượng phu mình: "Phải làm sao đây?"

Cố Tĩnh Nặc còn có thể là gì? Y có thể động thủ với tổ mẫu mình sao? Không có biện pháp động thủ, cũng chỉ có thể hù dọa: "Tổ mẫu, chọc giận Công chúa Điện hạ, thì có ích lợi gì với Tĩnh Lãng?" Cố đại công tử hỏi tổ mẫu mình.

Lão phu nhân kéo tay áo Cố Tĩnh Nặc, nước mắt mờ mờ rơi xuống, khàn giọng nói: "Đến cuối cùng Công chúa muốn làm gì Tĩnh Lãng? Đại phu nói vết thương Tĩnh Lãng đã khép lại, vì sao Công chúa lại phải mở vết thương Tĩnh Lãng ra nữa? Cái này là muốn mệnh Tĩnh Lãng á!"

Vương ma ma cắn răng đứng trước cửa tân phòng, đây là những lời đại phu lén lút nói với Cố Tĩnh Lãng, làm sao lão thái thái lại biết? Chỗ các nàng có hai âm vệ ở trong bóng tối nhìn chăm chăm, chuyện trong tân phòng, các nàng đều biết, chẳng lẽ trong tân phòng cũng có tai mắt của lão thái thái?

Cố Tĩnh Nặc nói: "Đây là cái gì? Tổ mẫu, Công chúa sẽ không hại Tĩnh Lãng."

Lão phu nhân nói: "Ngay cả thuốc của Tĩnh Lãng, nàng cũng đồ."

Cố Tĩnh Nặc hung hăng trừng Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc đứng sau lưng lão phu nhân, cúi đầu, một bộ dạng không nghe.

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, vẫn nên vào tân phòng xem một chút, số mệnh đứa cháu nhỏ này cũng đủ khổ mà, từ nhỏ tang cha, thiếu niên nhập ngũ, rồi bị gian thần hãm hại tàn hai chân, nếu trong tân hôn chết trong tay thê tử, ngày sau bà xuống hoàng tuyền, còn mặt mũi nào nhìn con trai mình?

Thấy lão phu nhân muốn vào tân phòng, hai ám vệ Tiểu Trang, Tiểu Vệ đứng trước người Vương ma ma, tay cũng đặt trên đao, ý chính là, lão phu nhân bước lên một bước nữa, bọn họ liền rút đao.

Lão phu nhân vừa tức vừa vội, khóc rống lên.

Vương ma ma như Môn Thần giữ cửa, chiêu số này của lão thái thái so với mấy vị nương nương kia trong cung không chỉ khác đơn giản như vậy, khác lớn một trận, là có thể làm Công chúa rơi vào tội danh bất hiếu? Bà còn có thể nói rằng lão thái thái này bất kính với Công chúa đấy!

"Tất cả dừng động!" Vương ma ma nói với Tiểu Trang và Tiểu Vệ: "Chúng ta chỉ cần đứng nhìn lão thái thái này có thể náo ra cái gì?"

Tiểu Trang nói: "Vạn nhất lão phu nhân đi lên, chúng ta thật sự động thủ với lão phu nhân sao?"

"Có đại công tử ngăn phía trước." Vương ma ma nhìn Cố Tĩnh Nặc bị lão phu nhân mắng đến đáng thương, mặt lộ vẻ đồng tình, lão phu nhân Cố gia là nữ tử của tướng môn, tác phong làm việc khác người ta, nói tắt là tắt ngay: "Dầu gì đại công tử của là tướng quân, làm cháu trai bị chửi một chút cũng không thể phản bác." Vương ma ma cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tắm lông heo

Ầm ỉ, mắt thấy chân trời hừng sáng, cả đêm mưa thu cũng ngừng, trong tân phòng, một chút động tĩnh cũng không có, Lão phu nhân hoàn toàn sốt ruột, cái gì phong độ, mặt mũi cũng không cần, không để ý bất cứ cái gì muốn tiến vào tân phòng.

Cố Tĩnh Nặc không có biện pháp, chỉ có thể đưa tay xuống kéo tổ mẫu, nói: "Tổ mẫu, ngài không thể đi vào!"

Giảng co một đêm, kiên nhẫn của lão phu nhân đã dùng hết, đưa tay muốn đánh Cố Tĩnh Nặc.

Tôn thị phu nhân đứng trước mặt Cố Tĩnh Nặc, nói: "Tổ mẫu, ngài muốn phạt liền phạt cháu dâu đi."

Mấy cái nha hoàn bà mụ lại cùng nhau tiến lên khuyên can, tràng diện một lần nữa mất khống chế.

"Các người nháo cái gì?" Âm thanh giống như tiếng sấm, từ cửa viện truyền đến.

Mọi người đồng thời quay đầu nhìn.

Cố Thần còn mặc quần áo tối hôm qua, mặt trầm như sắt, cất bước đi vào trong đình viện.

Bọn hạ nhân vừa thấy lão nguyên soái, đều vội cúi đầu lui qua một bên.

Lão phu nhân buông tay đang nâng cao xuống, nhìn lão gia tử của mình đi đến trước mặt.

"Bà muốn làm gì?" Cố Thần đứng trên bậc thang hành lang, mở miệng hỏi.

"Tổ phụ." Cố Tĩnh Nặc không đợi lão phu nhân nói, chạy đến bên người lão nguyên soái, nói: "Hiện tại Công chúa đang trị bệnh cho Tĩnh Lăng."

"Cũng cả đêm rồi." Lão phu nhân vội la lên: "Tĩnh Lăng như thế nào, chúng ta một chút cũng không biết á!"

Lúc này, cửa tân phòng được người bên trong mở ra, Ngọc Tiểu Tiểu xoa mắt, đi ra từ trong phòng, phía sau đi theo mấy cái đại phu.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa ra, lão phu nhân ngược lại không nói, mọi người đi theo vào viện đồng thời nhìn chăm chăm Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn những người đứng ngoài cửa này, nói: "Giải phẫu rất thành công, huynh ấy hẳn là không sao."

"Không sao?" Cố Tĩnh Nặc cũng không tiếp tục giải thích với Cố Thần, vội bước đến trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Chân Tĩnh Lăng có thể khỏi hẳn?"

"Không kém bao nhiêu đâu." Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, nói với Vương ma ma: "Ma ma, bà dẫn người đi vào dọn dẹp phòng một chút."

"Vâng." Vương ma ma đáp Ngọc Tiểu Tiểu một tiếng, mang theo mấy cái cung nhân vào tân phòng.

Lão phu nhân vội vàng nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Ta muốn gặp Tinh Lăng."

"Vào đi." Ngọc Tiểu Tiểu tránh người qua cửa lớn.

Lão phu nhân và Từ thị phu nhân đều vội vàng cất bước vào phòng.

Tôn thị phu nhân mất thấy Thanh Ngọc cũng muốn đi vào phòng, tay nhấc lên cản đại nha hoàn này lại, nói: "Người đi vào làm cái gì?"

Thanh Ngọc ngẩng đầu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu.

"Người nhà vào xem thì tốt rồi." Ngọc Tiểu Tiểu gấp dài, nói.

Thanh Ngọc đem môi cắn đến trắng bệch, cuối cùng còn chưa có lá gan ở trước mặt lão nguyên soái làm Ngọc Tiểu Tiểu không thoải mái, lui qua một bên.

"Tinh Lăng!" Trong phòng truyền đến tiếng hô to của lão phu nhân.

Tiếng hô này còn mang theo tiếng khóc, nghe thật thê lương, làm cho vài người lão nguyên soái đứng ngoài phòng rung mình một cái.

Ngọc Tiểu Tiểu cũng cảm thấy ngoài ý muốn, Cố Tinh Lăng không có chuyện, làm sao lão thái thái này có thể hô như vậy? Cũng vội xoay người vào phòng.

Cố Thần đồng thời mang theo hai phu thê Cố Tinh Nặc, còn có Lâm thị phu nhân theo vào phòng.

Lão phu nhân vừa thấy Ngọc Tiểu Tiểu đến trước giường, đưa tay phải bắt lấy Ngọc Tiểu Tiểu, lạnh lùng nói: "Người đã làm gì Tinh Lăng?!"

Thân người Ngọc Tiểu Tiểu hơi tránh nhẹ qua một bên, liền tránh được tay lão phu nhân, nói: "Huynh ấy là sao?"

Nhìn nhìn đến lúc này, Ngọc Tiểu Tiểu vẫn còn có thể ngáp một tiếng, làm cho ngay cả Từ thị phu nhân tức giận trong lòng, nói: "Tại sao chúng ta gọi, Tinh Lăng không tỉnh?"

Giọng nói Từ thị phu nhân đầy chất vấn, mọi người trong phòng người đều có thể nghe hiểu, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu lại nghe không hiểu, vẫn là một khuôn mặt lạnh tanh, nói: "Tác dụng thuốc tê còn chưa hết, huynh ấy đang ngủ."

"Đúng." Lúc này lão đại phu cũng nói chuyện thay Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Phu nhân, tam thiếu gia chỉ là đang ngủ." Thấy được toàn bộ quá trình Ngọc Tiểu Tiểu trị thương cho Cố Tinh Lăng, tuy rằng lão đại phu còn chưa rõ hoàn toàn nhìn rõ, nhưng ông biết hai chân bị đứt của Cố tam thiếu gia thật sự có thể lành.

Cố Thần đi tới trước giường, sờ mặt Cố Tinh Lăng một chút, lúc này hô hấp của Cố Tinh Lăng bằng phẳng, nhiệt độ cơ thể bình thường, quả thực là đang ngủ say.

Lão đại phu cùng Cố Thần nói: "Nguyên soái, gân chân tam thiếu gia đều được công chúa điện hạ một lần nữa nối lại tốt lắm, nếu là có thể phát triển tốt, chân của tam thiếu gia thật sự có thể khỏi hẳn!"

Những lời này đủ để cho người Cố gia này sinh kinh hãi.

Lão phu nhân cùng Từ thị phu nhân lại rớt ánh mắt, bất quá lúc này là vui quá mà khóc.

Vương ma ma đi tới bên cạnh Ngọc Tiểu Tiểu, nhìn xem mẹ chồng nàng dâu đứng chung một chỗ rơi nước mắt, thanh âm lạnh lạnh nói: "Phò mã gia không sao là tốt rồi, ngày hôm qua đêm hôm đó làm ấm ỉa, phò mã gia nếu là có cái tam trường lũng đoạn, công chúa điện hạ chúng ta nói không chừng được tắm lòng heo."

Lão phu nhân cùng Từ thị phu nhân tiếng khóc đều là một trận, sắc mặt ngượng ngùng đều nói không ra lời.

Ngọc Tiểu Tiểu ngược lại là hiếu kỳ nói: "Tắm lòng heo là cái gì?"

Vương ma ma nhìn công chúa nhà mình vẫn là tỉnh tỉnh mê mê, một chút cũng không biết chính mình bị mẹ chồng nàng dâu khi dễ, trên mặt đen vài phần, nói: "Công chúa vui vẻ làm loại này không hiểu sự việc là tốt, nô tỳ còn có cái gì có thể nói?"

"Đại ca, tắm lòng heo là cái gì?" Ngọc Tiểu Tiểu vẫn là đối cái này cảm thấy hứng thú.

Cái này muốn Cố Tinh Nặc đáp như thế nào?

"Chính là đem người nhốt trong lồng sắt ném trong nước cho chết đuối," Vương ma ma cực kỳ tỉnh chuẩn giải thích cho Ngọc Tiểu Tiểu.

"Vậy thì vì sao muốn gọi lòng heo?" Ngọc Tiểu Tiểu lại hỏi.

Vương ma ma nghẹn lời, cái này không phải trọng điểm có được hay không?

"A, " Ngọc Tiểu Tiểu sờ một chút bụng mình, nói: "Ta đói rồi."

Cố Thần vội nói: "Mau, mau đi chuẩn bị cơm cho công chúa điện hạ."

Tôn thị phu nhân cùng lão phu nhân nói: "Tổ mẫu, nếu Tĩnh Lăng đã không sao, chúng ta liền trước hết đi ra ngoài đi."

Lão phu nhân lúc này trên mặt thiêu đốt đến khó chịu đâu, Tôn thị cho nàng một cái bậc thang xuống, lập tức liền nói: "Chúng ta đi thôi."

Vương ma ma tức giận nhìn xem lão phu nhân mang theo Từ thị phu nhân đi ra ngoài, lão thái thái này da mặt ngược lại là rất dày, nháo một đêm, lúc này xem như không có việc gì đi rồi.

Cố Tĩnh Nặc thần sắc lúng túng đi tới Ngọc Tiểu Tiểu trước mặt, thấp giọng nói: "Công chúa điện hạ, khó khăn cho người."

"Hửm?" Ngọc Tiểu Tiểu thực sự mờ mịt, cứu Cố Tĩnh Lăng, làm khó nàng cái gì?

"Tổ mẫu và mẫu thân chỉ là... chỉ là quan tâm Tĩnh Lăng," Cố Tĩnh Nặc giải thích với Ngọc Tiểu Tiểu.

Người nhà bệnh nhân có xúc động, cái này có thể lý giải, Ngọc Tiểu Tiểu khoát tay với Cố Tĩnh Nặc, ý tứ là không có gì.

Cố Tĩnh Nặc càng là tội lỗi, đêm qua lão phu nhân nói chuyện cũng khó nghe á.

"Sau khi ăn xong thì hãy đến kính trà." Lúc này lão nguyên soái đi tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, vẻ mặt ôn hòa nhỏ giọng nói.

Tuy rằng không biết kính trà lại là thứ gì, bất quá Ngọc Tiểu Tiểu vẫn là gật đầu, đồng ý nói: "Biết rồi gia gia, cơm nước xong, ta sẽ đi."

Lão nguyên soái mang theo Cố Tĩnh Nặc ra sân phòng, đi đến đình viện, liền hỏi Cố Tĩnh Nặc: "Cái nha hoàn kia tên gì?"

Cố Tĩnh Nặc nói: "Tổ phụ hỏi ai?"

Cố Thần nhìn trường tôn.

Cố Tĩnh Nặc chỉ đành phải nói: "Thanh Ngọc."

"Đuổi đi." lão nguyên soái lạnh nhạt nói: "Cháu tự mình đi làm việc này."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nô tỳ tâm lớn

Cố Tĩnh Nặc đã 26 tuổi, còn chưa hỏi qua chuyện hậu viện, đột nhiên bị tổ phụ bắt làm chuyện xui xẻo này, Cố đại công tử khó xử nói: "Vậy nơi Tổ mẫu?"

Cố Thần hừ lạnh một tiếng, không nói một lời đi ra ngoài.

Cố Tĩnh Nặc phải đi theo sau Tổ phụ, nói: "Cháu biết."

Chỉ trong chốc lát, hạ nhân đưa tới đồ ăn sáng cho Ngọc Tiểu Tiểu, nghĩ đến việc ăn no, Ngọc Tiểu Tiểu ngồi tại trước bàn vui đầu ăn, tâm tình cực tốt.

Trong tay Vương ma ma bung một bát cháo, uống hai ngụm liền không có khẩu vị, nói: "Công chúa, tâm tư Người sao lại rộng lượng như vậy?"

Ngọc Tiểu Tiểu dùng xong một chén cháo gạo nếp, lại tự mình múc thêm một chén nữa, nói thăm với Vương ma ma: "Cái này ăn ngon."

Từ lúc công chúa điện hạ bị bệnh một trận, phàm là đồ có thể ăn, đều được công chúa điện hạ khen ăn ngon. Vương ma ma thở dài, đi lại bên cạnh Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Đêm qua, lão thái thái nháo thành như vậy, coi như xong?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Không phải là không có chuyện gì sao?"

"Đó là đại bất kính!" Vương ma ma cả giận nói: "Việc này không thể cứ bỏ qua như vậy."

"Vậy đánh bà ta một trận?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

Vương ma ma hụt hơi một chút, lão thái thái kia có thể chịu được một cái tát của công chúa sao?

Dùng xong hai chén cháo gạo nếp , Ngọc Tiểu Tiểu lại ăn thêm một phần trứng chiên.

"Tóm lại không thể để cho lão thái thái kia lên mặt!" Vương ma ma không cam lòng nói.

Trong miệng Ngọc Tiểu Tiểu chất đầy gì đó, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Vương ma ma.

Vương ma ma không thể nhìn thẳng công chúa lúc này giống như quỷ chết đói, mỗi lần nhìn thấy thức ăn , hai mắt đều tỏa ánh sáng, đây là muốn nháo loại nào? !

Ngầm lại dưới núi hoang chôn đầy xác chết , Trần quốc Hầu phủ bị tịch thu gia sản, chém cả nhà, khi đó nghe Nữ đế Tần bạo nói chuyện với xác của Cố Tĩnh Lăng, Cố tam thiếu gia vẫn là oan uổng bỏ mình , Ngọc Tiểu Tiểu nghĩ đến đây, nặng nề thở dài, nói: "Cả nhà bọn họ thực đáng thương ."

Đều bị người ta nháo cả một đêm , người nhà này còn đáng thương? Vương ma ma không thể nói nên lời, đem mình tức chết, dường như cũng không đáng.

****

Mấy đại phu đang đứng tại gian nhà trong chính viện Cố phủ, cùng Cố lão nguyên soái và lão phu nhân nói thương thế của Cố Tĩnh Lăng.

Nghe xong lời các đại phu lời nói, Lão nguyên soái vuốt vuốt râu bạc, nói: "Các vị vất vả một đêm, Cố nỗ nơi này đa tạ , " Lão nguyên soái nói xong, chấp quyền với vài vị đại phu.

Lúc này, Cố Thần là thứ dân, các đại phu cũng không dám nhận lễ của lão gia tử, vội nghiêng người né tránh.

Lão đại phu nói: "Nguyên soái, thương thế Cố tam thiếu gia vẫn là nghe theo công chúa điện hạ, tam thiếu gia đang tuổi thanh niên, tàn hai chân, nằm trên giường bệnh cả đời, đối với tam thiếu gia mà nói, đời này vô vọng."

Đêm qua, lão phu nhân nháo một trận, Lão Đại phu hiện tại nhớ tới, lòng còn sợ hãi,

Nếu Công chúa bị lão phu nhân nháo cho phân tâm, gân chân Cố tam thiếu gia có thể nổi lại hay không thật khó nói.

Cố Thần đứng dậy, hành lễ với lão đại phu, nói: "Đa tạ tiên sinh ."

Mấy đại phu cùng Cố lão nguyên soái hàn huyên vài câu, sau đó cáo từ.

Các đại phu đi rồi, trong nhà chính còn hai vợ chồng già đang ngồi, lão phu nhân chau mày nhắm mắt không nói chuyện.

Cố Thần nhìn vợ già, hỏi: "Bà có phải hay không muốn cả nhà chúng ta lại vào thiên lao? Ép Công chúa đi, bà liền thoải mái?"

Lão phu nhân nói: "Ta, ta làm sao biết Công chúa biết y thuật?"

"Tĩnh Lăng là phu quân của nàng!" Lão nguyên soái nói: "Công chúa sẽ hại phu quân của mình? Bà là lão hồ đồ sao?"

Lão phu nhân cố biện bạch nói: "Trước đó ta nghe nói công chúa đem thuốc của Tĩnh Lăng đồ đi, nếu công chúa không muốn cùng Tĩnh Lăng sống qua ngày, vậy nàng..."

"Câm miệng." Lão nguyên soái nghe không nổi nữa: "Công chúa không muốn cùng Tĩnh Lăng sống qua ngày, vậy nàng gả cho Tĩnh Lăng làm cái gì? Cho dù Tĩnh Lăng còn là người toàn vẹn, Bà nghĩ trong Kinh Thành còn có cô nương muốn gả cho hắn?"

"Vậy vì sao nàng muốn đồ chén thuốc của Tĩnh Lăng?" Lão phu nhân quyết giữ ý mình hỏi.

"Đây là nha hoàn kia nói với bà?" Lão nguyên soái lạnh giọng hỏi.

"Thanh Ngọc..."

"Ta không quản nàng ta là cái gì ngọc." Cố lão nguyên soái đem tay ngăn, nói: "Ta đã cho Tĩnh Nặc mau đem nha hoàn này đuổi đi."

Thanh Ngọc là con nô tài của Cố gia, mẫu thân nàng hầu hạ bên người bà, nhìn nàng lớn lên, nói là chủ tớ, thật ra tình cảm còn sâu hơn, lão nguyên soái muốn đem Thanh Ngọc đuổi đi, bà là thật luyến tiếc.

"Thanh Ngọc là ta đã hứa cho Tĩnh Lăng." Lão phu nhân nói: "Ông muốn đem người đem đi nơi nào? Ông sẽ không sợ bị người khác nói sau lưng sao?"

"Nô tài để cho gia đình ta không yên, ta giữ nàng làm cái gì?" Lão nguyên soái nói: "Việc này bà không cần hỏi, công chúa điện hạ có ân đối với Cố gia, ta vẫn là những lời này, bà không nên không biết phân biệt."

Lão phu nhân biết chính mình làm sai, nhưng bị lão gia tử như vậy quở trách, thật là mất hết mặt mũi.

Cố lão nguyên soái hằm hừ đứng dậy bước đi.

Lão phu nhân nói: "Công chúa còn chưa đến kính trà, ông muốn đi đâu?"

Lão nguyên soái cũng không quay đầu lại ra cửa phòng, nhìn Thanh Ngọc đang bị phạt quỳ, lệnh quản gia: "Đem nàng dẫn đi."

Thân hình Thanh Ngọc run lên, dập đầu nói: "Nguyên soái, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ cũng là vì tam thiếu gia, nguyên soái tha cho nô tỳ lần này đi." Chỉ hai ba cái, trán Thanh Ngọc liền chảy máu rơi xuống nền gạch xanh, nhuộm đỏ một mảng.

Quản gia chạy lên trước, kéo Thanh Ngọc liền hướng viện ngoài đi.

"Lão phu nhân, Thanh Ngọc biết sai rồi." Thanh Ngọc thấy cầu lão nguyên soái vô dụng, liền kêu lão phu nhân ngồi trong phòng.

Lão phu nhân ngồi tại trong phòng không lên tiếng, lão nguyên soái là nhất gia chi chủ, một khi lão gia tử đã nói, việc này bà còn quản như thế nào?

Quản gia lôi Thanh Ngọc ra ngoài sân, thấy Cố Tinh Ngôn và Lâm thị.

Cố Tinh Ngôn vừa mới tỉnh rượu, nghe Lâm thị nói với y việc tối hôm qua, Cố nhị thiếu gia là vừa vui vừa giận, vui chính là tam đệ có khả năng sẽ khỏi hẳn, giận là tổ mẫu làm sao có thể nghe nô tài xúi giục?

Lâm thị nhìn thấy Thanh Ngọc, liền kéo ông tay áo Cố Tinh Ngôn.

"Nhị thiếu gia." Quản gia hành lễ.

"Người đem nàng đem đi nơi nào?" Cố Tinh Ngôn hỏi.

Quản gia còn chưa nói chuyện, Cố Tinh Nặc và Tôn thị cũng một trước một sau đi tới, nghe thấy Cố Tinh Ngôn hỏi, liền nói: "Một lát nữa ta sẽ đuổi nàng ra ngoài."

"Còn cái gì một lát nữa hả?" Cố Tinh Ngôn nói: "Đem bán thôi."

Thanh Ngọc không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy, nàng chỉ là nghĩ làm cho lão phu nhân cùng trưởng công chúa sinh hiềm khích, ngày sau nàng nhập phòng Cố Tinh Lăng, có thể được lão phu nhân coi trọng, không đến mức bị trưởng công chúa đạp dưới lòng bàn chân: "Đại thiếu gia..."

Quản gia không đợi Thanh Ngọc cầu xin tha thứ, đưa tay che miệng ả lại. (Tại ta ghét Thanh Ngọc nên ghi “Ả” – Nuy: Nuy cũng vô cùng cảm thấy chán ghét

Lâm thị đổi tâm tư của Thanh Ngọc nhất thanh nhị sở (*), nhìn thấy Thanh Ngọc máu chảy đầy mặt, cười lạnh một tiếng, nói: "Một cái nô tỳ, tâm tư quá lớn, chính là kết cục này."

(*)nhất thanh nhị sở: hiểu (biết) rất rõ ràng đại loại là thế - Nuy

"Người còn chờ cái gì?" Cố Tinh Ngôn hỏi quản gia.

Quản gia nhìn Cố Tinh Nặc.

Cố Tinh Nặc hướng quản gia vung tay lên, nói: "Đem bán đi."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chợ nô lệ

Quản gia che miệng Thanh Ngọc, lôi đại nha hoàn này ra khỏi Cố phủ, giao cho hai gia đình Cố phủ đi làm.

"Đại quản gia." Thanh Ngọc còn muốn cầu xin đại quản gia.

"Đó là Công chúa Điện hạ, là Trưởng Công chúa." Quản gia cũng là người nhìn Thanh NGọc từ nhỏ tới lớn, mặc dù không đành lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: "Cả gia đình người đều là phận nô tài, sao người lại cảm thấy lão phu nhân có thể bảo vệ người?"

Thanh Ngọc há miệng, đại phu toàn bộ kinh thành đều nói Tam thiếu gia đã không thể chữa khỏi, Trưởng công chúa dùng hai đao, là có thể trị khỏi cho Tam thiếu gia sao? Cho tới bây giờ Thanh Ngọc vẫn không tin, một nữ nhân múa đao lộng thương còn có thể biết y thuật?

"Mang đi, trực tiếp bán ra." Quản gia đưa văn thư nô tịch cho một tên gia đình, cũng không thèm nghe Thanh Ngọc cần xin nữa, xoay người vào phủ.

Sau khi Tôn thị phu nhân nghe đại quản gia báo cáo xong, cũng tự mình tới tìm Vương ma ma, nói với bà về cách xử phạt của đại quản gia.

Vương ma ma ngược lại rất khách khí với phu nhân của Cố Tĩnh Nặc, tối ngày hôm qua, Công chúa của bà không có việc gì, đều là Cố đại thiếu chịu tội hết, trước đó Vương ma ma đã cảm ơn Tôn thị phu nhân, sau đó nói với nàng: "Lần này nô tỳ đã yên tâm, chuyện tỳ nữ đó, nô tỳ vẫn chưa nói cho Công chúa Điện hạ biết, việc này Đại thiếu phu nhân xem....?"

Tôn thị phu nhân nói: "Chuyện này lão phu nhân không nói, thì không có ai sẽ nói với Công chúa Điện hạ, nô tài trong phủ, ta cũng sẽ đánh tiếng, không cho phép bọn họ lăm miệng."

Tôn thị phu nhân nói câu này, làm Vương ma ma ghé mắt, đừng xem tối hôm qua vị này vô thanh vô thức thay phu quân ngăn một bạt tay, trong lòng vị Đại thiếu phu nhân này rõ như gương, chuyện này ai nói cũng không quan trọng, vẫn phải là coi ý tứ của lão phu nhân.

Ngọc Tiểu Tiểu cầm hai cái bánh bao đi ra tân phòng, thấy hai người đứng ở hành lang nói chuyện, liền kêu một tiếng với Đại thiếu phu nhân: "Đại tẩu (*chị dâu lớn - Nuy)."

Tôn thị còn chưa đáp, thì Vương ma ma đã tròn mắt, nói: "Công chúa, ngài lại đói bụng?" Vị này mới vừa ăn sáng xong á, thân thể nhỏ như vậy, ăn bao nhiêu mới coi là no? Mà bánh bao nóng hổi này ở đâu ra hả?

"Đây là điểm tâm của Tiểu Trang, Tiểu Vệ." Ngọc Tiểu Tiểu cắn một cái hơn nửa cái bánh bao, nói: "Ta thấy bọn hần không ăn, ta ăn giúp."

Tiểu Trang, Tiểu Vệ đứng ở trong góc nhỏ, yên lặng gặm bánh bao trong tay, Công chúa Điện hạ đưa tay lấy bánh bao đi, căn bản không cho bọn họ cơ hội mở miệng nói có được không? Chẳng trai lớn như bọn họ, ăn bao nhiêu cái bánh bao cũng được á! (Yêu Tiểu Trang, Tiểu Vệ nhất nha~~~~ - Nuy)

"Đi thôi." Ngọc Tiểu Tiểu bước xuống bậc thang, nói: "Không phải nói đi kính trà sao? Ma ma, kính trà là trò chơi gì vậy?"

"Không phải." Vương ma ma chạy nhanh mấy bước, kéo Ngọc Tiểu Tiểu đi về phía trước, kéo dài khoảng cách với Tôn thị phu nhân, cái vấn đề ngốc như vậy, sao có thể cho người ngoài biết?

Tôn thị phu nhân che miệng, cũng không biết là cười hay ho khan, Công chúa Điện hạ không biết kính trà là cái gì, lời này nói ra, có người tin sao?

Ngọc Tiểu Tiểu bị Vương ma ma giáo dục cấp bách một phen, nên lúc kính trà không có phạm lỗi, chính là lấy được mấy bao lì xì của trưởng bối, còn có lễ ra mắt trước đó của đại tẩu, nhị tẩu, nụ cười trên mặt kia, lại làm cho người Cố gia cảm thấy, lúc vị Công chúa Điện hạ không cười, mới thật tuyệt sắc nha, bởi vì lúc miệng mở ra, cười thấy răng không thấy mắt, nhìn quá đau mắt mà!

Cố Tĩnh Ngôn muốn xác thực lại một lần nữa với Ngọc Tiểu Tiểu, hỏi: "Công chúa Điện hạ, vết thương Tĩnh Lăng có thể tốt sao?"

"Có thể." Ngọc Tiểu Tiểu thật cẩn thận đem tất cả bao lì xì và lễ ra mắt nhét vào áo trong, nói.

Hai tay Cố Tĩnh Ngôn nắm thành quyền, cao hứng nói: "Cái này quá tốt rồi, Tĩnh Lăng chúng ta quá tốt số mà!"

"Ừ." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Nhị ca yên tâm, có ta ở đây." Bây giờ nàng là Ngọc Linh Lung, dù thế nào cũng sẽ không để cho Cố Tĩnh Lăng bị róc xương lóc thịt mà chết.

Cố Tĩnh Ngôn nói: "Vậy Thanh Ngọc...."

"Khụ...Khụ...Khụ..." Cố Thần và Cố Tĩnh Nặc đồng thời ho khan.

Lâm thị phu nhân trực tiếp tròn mắt nhìn trượng phu mình, không biết nói chuyện thì không nên nói chuyện, lão thái thái cũng đã thành thật rồi, chẳng còn nhắc tới Thanh Ngọc làm gì?

Ngọc Tiểu Tiểu cố gắng nghĩ một cái, nói: "Thanh Ngọc? Cái tên này hình như ta đã nghe qua, là ai vậy?"

Cố lão Nguyên soái vội nói: "Không quan hệ gì tới ngài, Công chúa Điện hạ không cần biết người này."

"Ồ, vậy cũng được." Ngọc Tiểu Tiểu tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều nữa, dù sao trong cuộc đời của Nữ đế Tàn bạo, cũng không có kẻ thù họ Thanh, nàng cần biết người kia là ai để làm gì chứ?

Tôn thị phu nhân và Lâm thị phu nhân liếc nhau một cái, Thanh Ngọc phí hết tâm tư tính toán như vậy, mà người bị tính toán hình như không có hứng thú nhớ tên người, lại còn bị mang đến bán ở chợ nô lệ, nếu Thanh Ngọc biết, không biết có bị tức chết không đây?

Cố Tĩnh Ngôn dựng ngón tay cái với Ngọc Tiểu Tiểu, đây mới là khí độ của Công chúa Hoàng gia á!

Lão nguyên soái cũng gật đầu, có cháu dâu như vậy, ông thích.

"Phải rồi, Triệu phi còn chưa chết sao?" Ngọc Tiểu Tiểu chỉ nghĩ hai vị này khen nàng là vì chuyện của Cố Tĩnh Lăng, nên quay qua hỏi thăm chuyện

Triệu phi với Cố Thần.

Cố lão Nguyên soái nói: "Nghe nói Triệu phi nương nương bị thương nặng."

"Không có chết?" Ngọc Tiểu Tiểu kinh hãi, hai lần bị sét đánh, gian phi này còn chưa chết sao? Lực sinh mệnh còn mạnh hơn tang thi hả?

Lúc này, ở đây đều là người Cố gia, cho nên Cố lão Nguyên soái cũng không che giấu tiếc nuối của mình, nói: "Bị thương nặng, xương gãy mất mấy cái, nhưng thái y nói tính mạng thì không cần lo."

Ngọc Tiểu Tiểu rất buồn bực, nói: "Tại sao lại có loài người như vậy chứ?"

Loài người?! Mấy vị Cố gia liếc nhìn nhau, sau đó lại nhìn sang Vương ma ma, có thể giải thích một chút hay không, đây là ý gì?

****

Lúc mọi người Cố gia và Trường công chúa Điện hạ gặp khó khăn trong việc câu thông lẫn nhau, Thanh Ngọc đã được hai gia đình Cố gia kéo tới chợ nô lệ, rất tùy ý bán cho một tên buôn bán người, ngay cả giá cả cũng không nói hai câu.

"Dáng dấp không tệ." Hôm nay bọn buôn người có một cuộc làm ăn với một mỹ nhân, trong lòng cao hứng, sau khi hai gia đình Cố gia cầm tiền rời đi, một người ngồi xuống bóp mặt Thanh Ngọc, cười nói: "Gia thấy bộ dạng này của ngươi, thật sự không nỡ bán ngươi đi mà."

Miệng Thanh Ngọc ngậm vãi, không thể nói, chỉ có thể khóc.

"Mỹ nhân này có thể được mua với giá cao đấy." Mấy tên buôn lậu tụ lại, cùng quan sát Thanh Ngọc.

Đang giãy dụa, quần áo trên người Thanh Ngọc dần dần được cởi ra, thân thể trắng như tuyết, làm cho các nam nhân vây xung quanh nàng ta trắng mắt, nhiệt huyết sôi trào. Trong lòng Thanh Ngọc tuyệt vọng, trước khi bị một tên chạm vào ngực nàng ta, thì nàng ta đã xông tới tường đá.

"Đồ ** !" Bọn

Bọn buôn người nổi giận, nếu ả đụng đầu vào tường chết, không phải hấn sẽ mất trắng tiền sao?

Quần áo của Thanh Ngọc bị bọn buôn người kéo lại, không thể đụng vào tường gạch, cả người ngã nhào xuống đất.

Các nam nhân xung quanh thờ dốc vì kinh ngạc, sau khi quần áo của mỹ nữ này bị kéo lại, lại lộ ra tiết khố màu trắng.

"Tốn tiền của lão tử, còn muốn chết?" Bọn buôn người đá liên tục vào lưng Thanh Ngọc, mắng chửi không ngừng.

"Nữ nhân này bao nhiêu tiền?" Mắt thấy Thanh Ngọc bị đánh chạy trời không khỏi nắng, bên trái bọn buôn người, có một người chột mở miệng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Hoàng tử Chu Nhật

Mấy người buôn lậu cùng nhìn về phía âm thanh truyền tới, thì thấy một nam tử trẻ tuổi, dáng người cao gầy, mặc cẩm y quý giá, mấy tên buôn lậu chỉ cần nhìn một cái, liền cúi đầu không dám nhìn nữa. Bọn buôn người đều có mắt nhìn người vô cùng chính xác, người này mặt mũi khôi ngô, trẻ tuổi mà ánh mắt đã sắc bén, vừa nhìn chính là không phú thì quý, không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào.

"Gia chúng ta đang hỏi các ngươi đó." Một thị vệ bên cạnh quý công tử này quát hỏi bọn buôn người.

Bọn buôn người vội vàng và cẩn thận nói: "Vị lão gia này, nô tỳ này chúng ta chỉ cần mười hai lượng bạc thôi."

Trong đám người đã xông xáo, mười lượng bạc đã có thể mua mười mấy tôi tớ cường tráng, bọn buôn người này đúng là dám dùng công phu sư tử ngọam.

Một thị vệ đi tới trước người Thanh Ngọc, dùng mũi chân nâng cằm Thanh Ngọc lên, để cho chủ tử mình nhìn rõ mặt Thanh Ngọc.

Ánh mắt quý công tử lạnh như băng liếc nhìn Thanh Ngọc, gật đầu, sau đó không đợi mọi người phản ứng, xoay người rời đi.

Thị vệ kéo Thanh Ngọc từ đất lên, ném một lượng bạc cho bọn buôn người, nói: "Người Phụng Thiên đáng chết!"

Bọn buôn người cầm một lượng bạc, không dám lên tiếng.

Những người Phụng Thiên ở đây cũng không lên tiếng, nghe khẩu âm thị vệ này, bọn họ cũng biết đám người kia là người Tru Nhật, Tru Nhật là mẫu quốc của Phụng Thiên, quý nhân của mẫu quốc, chính là giết họ, triều đình cũng không có biện pháp làm chủ cho những dân chúng bọn họ á.

Thanh Ngọc bị thị vệ kéo đi đến sau lưng quý công tử, thị vệ bẩm báo với quý công tử: "Chủ tử, nô tỳ này đã mua xong."

"Người tên gì?" Quý công tử này dừng bước, hỏi Thanh Ngọc.

Số mạng xoay chuyển quá nhanh, lúc này đầu óc Thanh Ngọc trống rỗng, nghe quý công tử hỏi, miệng hé ra, nhưng không thể nói lên lời.

Quý công tử cũng không thúc giục, vẫn lạnh lùng nhìn Thanh Ngọc.

Thị vệ ở phía sau đẩy Thanh Ngọc một cái.

Thanh Ngọc lại té xuống đất một lần nữa, mặt dán xuống đất, thần trí Thanh Ngọc dần dần khôi phục, thân thể quý trắng, nhút nhát đập đầu với quý công tử, rồi lè nói: "Nô tỳ cầu xin gia ban tên."

Khóe miệng quý công tử giương lên, coi như cười một tiếng, cất bước đi về phía trước, không để ý tới người đang quỳ trên đất, cũng không nhìn tới vẻ mặt điềm đạm đáng yêu của Thanh Ngọc.

"Người coi là thứ gì hả?" Thị vệ lại kéo Thanh Ngọc lên, nói: "Một nô tỳ Phụng Thiên, còn muốn gia ban tên?"

Nam tử đi theo bên người quý công tử là một quân sự trung niên, lúc này quay đầu lại, nói: "Hôm nay là đầu thu, nô tỳ này gọi là A Sơ được rồi."

****

Lúc này, Ngọc Tiểu Tiểu đang ngồi trong phòng khách Cổ phủ, không biết làm sao mà đánh mủi một cái.

Vương ma ma lo lắng, hỏi: "Công chúa muốn mời thái y tới không?"

Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, nhìn bên ngoài, bên ngoài vẫn còn mưa lất phất, không khí cuối thu thoáng mát (Trên kia là nói đầu thu, chỗ này là cuối thu, thật sự không biết là đầu hay cuối, thôi thì giữ nguyên nguyên tác vậy - Nuy), vì sao nàng lại cảm thấy có chuyện không tốt sắp đến á?

"Công chúa." Tiểu Vệ từ bên ngoài chạy vào, bẩm báo với Ngọc Tiểu Tiểu: "Phò mã gia tỉnh."

"Đi về xem một chút." Ngọc Tiểu Tiểu lập tức đứng dậy, trong nháy mắt đã quăng cái dự cảm không tốt kia ra sau đầu.

Chờ tới khi Ngọc Tiểu Tiểu chạy từ phòng khách tới trạch viện, thì thấy Tiểu Trang được Ngọc Tiểu Tiểu phái ra ngoài mua đồ ăn vặt, chạy về.

Thấy hai tay Tiểu Trang trống không, khóe miệng Ngọc Tiểu Tiểu cụp xuống, nói: "Bên ngoài chưa bán sao?"

Tiểu Trang vội vã thi lễ với Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói: "Công chúa, thuộc hạ mới vừa nghe được một tin, Đại hoàng tử Cảnh Mạch của Tru Nhật đã đến kinh thành ngày hôm qua."

Vương ma ma theo bản năng, hỏi: "Bọn họ lại muốn lấy cái gì của Phụng Thiên ta?"

Ngọc Tiểu Tiểu chép miệng, đại lục này có tất cả sáu quốc gia, nước Tru Nhật là quốc gia có thực lực cường đại nhất, kể đó là các nước Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, đối với Tru Nhật, thì Phụng Thiên chính là "nhân vật" ai cũng có thể đập một cước, sở dĩ còn chưa mất nước, thứ nhất là bởi vì năm nước kia đang đánh nhau, không có rảnh xuất toàn lực dọn dẹp Phụng Thiên, thứ hai là Phụng Thiên có lương tướng, mỗi lần đều có thể cứu nước trong nguy nan.

Tiểu Trang nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công chúa, thuộc hạ nghe nói lần này Đại hoàng tử tới, là muốn mang một vị hoàng tử đến Tru Nhật."

"Thánh thượng muốn chọn một vị hoàng tử làm con tin?" Vương ma ma nhỏ giọng hỏi Tiểu Trang.

Tiểu Trang gật đầu.

Vương ma ma lập tức nhìn về phía Ngọc Tiểu Tiểu, hơi lo sợ nói: "Công chúa, thật cảm ơn trời đất mà, may mà ngài đã đưa Thất điện hạ ra khỏi cung á."

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêm mặt đi về trạch viện, Cảnh Mạch, người này nàng rất quen thuộc đó, Nữ đế Tần bạo có thể lên Hoàng vị, thì vị Đại hoàng tử Tru Nhật này ra sức không ít nha, nói trắng ra, vị này chính là một trong những người tình của Nữ đế Tần bạo.

"Sẽ là vị hoàng tử nào đi làm con tin nhì?" Vương ma ma đi sau lưng Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói, thảo luận cùng Tiểu Trang và Tiểu Vệ.

Hai ám vệ lắc đầu, chuyện như vậy, làm sao bọn họ biết?

"Ngọc Từ Thanh." Ngọc Tiểu Tiểu nói.

Vương ma ma thấp giọng, kinh ngạc nói: "Cái này không thể nào!" Con người Hoa phi như vậy, làm sao có thể để con ruột của mình đi Tru Nhật làm con tin?

Nghĩ về một đời của Nữ đế Tàn bạo, sau khi Triệu phi đem hai chị em Nữ đế Tàn bạo đuổi ra khỏi cung, rồi tập trung tất cả mã lực đối phó với Hoa phi, trong tay mẫu tộc (*nhà mẹ đẻ - Nuy) của Hoa phi cũng có cầm binh quyền, Ngọc Từ Hoàn lại là con trai lớn, đối với Triệu phi sinh ra Lục hoàng tử Ngọc Từ Minh mà nói, cũng là một cái uy hiếp. Triệu phi đẩy Hoa phi xuống hố, đem con Hoa phi đi Tru Nhật làm con tin, Ngọc Tiểu Tiểu cũng không phải chính mắt nhìn thấy, bất quá kết quả cuối cùng chính là như vậy.

"Công chúa, sao ngài biết?" Tiểu Vệ hỏi Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn ba vị này, nói: "Muốn ta xen vào chuyện này sao?"

Vương ma ma cùng Tiểu Vệ, Tiểu Trang lắc đầu, chuyện này không thể nói động thủ là giải quyết được nha.

"Thật ra thì bọn họ cũng là huynh đệ của ta." Ngọc Tiểu Tiểu nói, cái tên Ngọc Từ Thanh bị Triệu phi đẩy vào hố đi đến Tru Nhật, cuối cùng cũng không trở về, sau khi Cảnh Mạch lên ngôi, vị hoàng tử này liền bị Cảnh Mạch chém đầu, mà cái đầu này được đưa trở về Phụng Thiên, được coi như là lễ vật tặng cho Ngọc Linh Lung, Ngọc Tiểu Tiểu nghĩ, thật là thảm mà!

Đây là Trường công chúa muốn lập địa thành phật sao? Ấy ăy!

Vương ma ma và Tiểu Trang, Tiểu Vệ cũng muốn rống lên với Ngọc Tiểu Tiểu, nhi tử Hoa phi, sao có thể là huynh đệ với ngài?! Nhưng ba vị lại không dám rống, Công chúa Điện hạ ngọc, nhưng tay rất đen á.

"Không nói, vậy các ngươi đồng ý?" Ngọc Tiểu Tiểu đợi cả nửa ngày, ba người trước mặt không nói lời nào, thì hỏi lại.

Vương ma ma: "...."

Tiểu Trang, Tiểu Vệ: "..."

Cái gì mà bọn họ đồng ý? Không phải để cho đám nữ nhân trong cung chó cắn chó rất tốt sao?

"Ngài đã xuất giá." Vương ma ma nói nhỏ với Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu đứng chờ Vương ma ma nói hết câu.

"Chuyện của Hoàng gia, Công chúa không nên hỏi vắn tắt hơn." Vương ma ma bồi Ngọc Tiểu Tiểu về trạch viện, bà khổ tâm khuyên nhủ: "Chỉ cần Công chúa ngài quan tâm đến phò mã gia là tốt rồi, 'tại gia từ phụ, xuất giá tòng phu' (*), cùng phò mã gia sống qua ngày, Công chúa ngài tự nhiên nước lên thì thuyền cũng lên á."

(*)tại gia từ phụ, xuất giá tòng phu: ở nhà theo cha, gả ra thì theo chồng - Nuy

Lời của Vương ma ma, Ngọc Tiểu Tiểu nghe không hiểu, từ phụ, tòng phu? Đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ sau này Cố Tĩnh Lăng còn có thể làm hoàng đế? Cái này khó hiểu quá đi!

"Công chúa Điện hạ, lần này ngài phải nghe nô tỳ." Vương ma ma nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Chỉ cần Thất điện hạ bình yên vô sự, cái gì cũng không cần ngài quan tâm."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chúng ta không phải vợ chồng sao?

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Vương ma ma, không có gạt đầu, cũng không có lắc đầu, tình nhân đó của Nữ đế Tàn bạo rất khó đối phó, thuộc về dạng người giết cha giết anh em, dù không phải là tang thi, nhưng tình nhân này lục thân bất nhận! Cảm nhận của Ngọc Tiểu Tiểu trong chuyện này là, nếu Cảnh Mạch cũng giống như Triệu phi, sét đánh không chết, nàng phải làm sao đây?

Vương ma ma thấy ngọc Tiểu Tiểu vào phòng, nghiêng đầu nói với Tiểu Trang: "Ngươi đi hỏi thăm một chút nữa đi."

Tiểu Trang nói: "Còn phải hỏi thăm cái gì?"

Vương ma ma tặng Tiểu Trang một ánh mắt phi đao vào trên mặt, nói: "Chuyện này, ai làm con tin cũng mặc kệ, dù sao không phải Thất điện hạ là được."

Tiểu Trang rơi lệ chạy đi.

****

Ngọc Tiểu Tiểu đẩy cửa vào phòng, đi thẳng tới trước giường.

Lúc này Cố Tinh Lăng nằm trên giường, vẻ mặt đau đớn, sau khi thấy Ngọc Tiểu Tiểu, mới miễn cưỡng cười một cái với tiểu thê tử mình.

Ngọc Tiểu Tiểu đưa tay lau mồ hôi trên đầu Cố Tinh Lăng, nói: "Đau?"

Cố Tinh Lăng háng giọng, nói rất nhỏ: "Rất tốt."

"Chỗ này không có thuốc giảm đau tốt." Ngọc Tiểu Tiểu ngồi xuống mép giường, vén chăn lên nhìn hai chân của Cố Tinh Lăng: "Cái này chàng cũng đành chịu đựng thôi."

Hai mắt cá chân đau, giống như có người dùng đao từng nhát cứa vào, Cố Tinh Lăng đau đến đổ mồ hôi khắp người, nhưng vẫn không muốn lộ vẻ yếu đuối của mình trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói: "Ta chịu được."

"Chỗ gân đứt." Ngọc Tiểu Tiểu lại đưa tay lau mồ hôi trên trán Cố Tinh Lăng, nói: "Nếu không có gì bất ngờ, sáu tháng sau chàng nhất định có thể đứng lên."

Có mồ hôi chảy vào mắt Cố Tinh Lăng, làm cho trước mắt Cố tam thiếu gia trở nên mờ hồ, chàng muốn giơ tay lên xoa mắt, chẳng qua lúc này chàng chẳng còn sức nâng tay.

Ngọc Tiểu Tiểu đứng lên, cầm khăn lông đã ngâm trong nước ấm đặt bên cạnh, giúp Cố Tinh Lăng lau mặt.

Sau khi có thể nhìn rõ lại, Cố Tinh Lăng thấy tiểu thê tử của mình đang chau mày, lấy tay vuốt trán chàng: "Thế nào rồi?" Lời cảm kích, sau khi nói ra khỏi miệng, lại biến thành câu hỏi.

Ngọc Tinh Lăng than thở, nói: "Còn nóng nha."

Cố Tinh Lăng lại không để ý, hỏi: "Ta lại bị bệnh?"

Tay Ngọc Tiểu Tiểu rời khỏi cái trán nóng của Cố Tinh Lăng, nói: "Lúc này nóng là chuyện bình thường, thân thể của chàng cũng phải gắng gượng một chút."

Cố Tinh Lăng há miệng mấy cái, cuối cùng không thể không thừa nhận, chàng không biết nên nói gì với Ngọc Tiểu Tiểu mới đúng đây.

"Yên tâm." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Tuy nơi này không có thuốc đặc biệt giúp hạ sốt, nhưng ta có thể dùng biện pháp vật lý giúp chàng hạ sốt, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Lời này Cố Tinh Lăng nghe không hiểu đi.

Lúc này Vương ma ma mang Tiểu Vệ đi vào, liếc nhìn Cố Tinh Lăng nằm trên giường, lập tức khấn trương nói: "Sao mặt phò mã gia lại đỏ như vậy? Sốt sao?"

"Hiện tượng bình thường." Ngọc Tiểu Tiểu lập lại lời nói lúc nãy với Vương ma ma, rồi nói với Tiểu Vệ: "Cậu đi lấy mấy cái bình Bạch Cửu tới đây đi."

Tiểu Vệ nghe lệnh làm việc, chạy ra ngoài.

Wương ma ma hỏi: "Đã sốt rồi, sao không mời đại phu?"

"Không cần." Cố Tinh Lăng nói: "Chuyện này không cần để người trong nhà biết."

Chuyện tối hôm qua, Cố Tinh Lăng đã nghe hai gã người hầu nói rồi, nếu không phải vào lúc này Ngọc Tiểu Tiểu xem như không có chuyện gì, lại không có nhắc tới chuyện tối hôm qua, Cố Tinh Lăng cũng không biết mình nên làm thế nào để đối mặt với Ngọc Tiểu Tiểu.

"Chuyện nhỏ." Ngọc Tiểu Tiểu cũng nói với Vương ma ma: "Bớt sốt là không sao rồi."

Ở chỗ này, nhảy mũi cũng có thể lấy mạng người, nóng sốt chính là bệnh nặng, Vương ma ma cảm thấy hoảng hốt, cả người đứng ngồi không yên.

Tiểu Vệ cũng không có đi tìm Cố gia lấy rượu, trong đồng hồ cười của Ngọc Tiểu Tiểu có không ít rượu ngon, Tiểu Vệ liền ôm mấy bình rồi chạy vào tân phòng.

Ngọc Tiểu Tiểu mở nắp, uống một hớp Bạch Cửu, nói: "Sổ độ tạm được."

Wương ma ma sụp đổ, nói: "Công chúa, ngài không thể nói câu để nô tỳ nghe hiểu sao? Sổ độ tạm được cái gì? À, mà ngài uống rượu được hả?"

Số độ là phép tính thông thường trong rượu, bà muốn Ngọc Tiểu Tiểu ta giải thích thế nào hả? Vén chăn mềm của Cố Tinh Lăng lên, Ngọc Tiểu Tiểu không nói hai lời bắt đầu động thủ cởi quần áo Cố Tinh Lăng, nàng có thể uống rượu như uống nước, mà hình như câu này không thể nói cho Vương ma ma biết á.

"Ai nha, mẹ ơi!" Thân thể Vương ma ma chuyển một cái, lập tức nhanh chóng xoay người ra ngoài.

Cố Tinh Lăng nằm bất động, ngu rồi.

Tiểu Vệ trợn to hai mắt, hỏi: "Công chúa, ngài muốn làm gì?"

"Lau rượu hạ sốt." Ngọc Tiểu Tiểu vừa nói, vừa cởi quần áo Cố Tinh Lăng xuống.

Vương ma ma quay đầu lại thì thấy lồng ngực của Cố Tinh Lăng, dọa cho sợ không dám quay đầu lại nữa, kêu lên với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chuyện này nên để cho Tiểu Vệ làm á!" Hai vị này còn chưa viên phòng đó, tại sao Công chúa mình lại có thể tự nhiên cởi quần áo phò mã gia?.

Mặt Tiểu Vệ cứng ngắc, nói: "Công chúa, ngài muốn thuộc hạ làm giúp không?"

Hạ khó của Cố Tinh Lăng, vẫn là sau khu chàng tỉnh lại, hai gã sai vặt đã cẩn thận thay chàng mặc vào, tay Ngọc Tiểu Tiểu chạm vào lưng quần, lúc này Cố Tinh Lăng mới phục hồn tinh thần, vội vàng nắm chặt tay Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Dừng!!!"

Ngọc Tiểu Tiểu nhức đầu, tại sao vị này lại vậy chứ?

"Để cho...Để cho người hầu làm đi." Mặt Cố Tinh Lăng càng đỏ hơn.

Tiểu Vệ bước lên mấy bước, đứng sát mép giường, nhìn phò mã gia một chút, ho khan một tiếng, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, ngài muốn làm gì?"

"Lấy rượu lau người huyênh áy." Ngọc Tiểu Tiểu nói.

Tiểu Vệ vội vàng động thủ.

Vết thương trên người Cố Tinh Lăng không sai biệt lắm thì đều tốt, nhưng vết sẹo lại có không ít, một mảnh trước ngực, bị que hàn in dấu, kết thành một mảnh đen. Ngọc Tiểu Tiểu hiểu, chỗ này một khi bị in qua, làn da chỗ đó của Cố Tinh Lăng sẽ không thể nào khôi phục lại như ban đầu.

"Ta không sao." Bị Ngọc Tiểu Tiểu thấy được, mặt Cố Tinh Lăng càng đỏ hơn, cháy tới mang tai, đầu đã muốn hôn mê rồi.

Một tay Ngọc Tiểu Tiểu hạ xuống, vẫn là đem quần Cố Tinh Lăng kéo xuống đi.

Khóe mắt Tiểu Vệ rút một cái, lựa chọn im lặng mà làm việc của mình.

Chân Cố Tinh Lăng không nhúc nhích được, muốn mặc quần lại là không thể nào, chỉ có thể lui một bước, nói với Vương ma ma: "Ma ma đi ra ngoài trước đi."

Lúc này Vương ma ma căn bản không dám quay đầu lại, đáp một tiếng rồi chạy ra khỏi phòng.

Vì để cho Cố Tinh Lăng không cần khăn trương quá, Ngọc Tiểu Tiểu khen Cố tam thiếu một câu: "Vóc người không tệ."

Chết tiệt! Mặt Cố Tinh Lăng nóng có thể lấy ra nấu nước rồi.

Ngọc Tiểu Tiểu cầm khăn thấm rượu, giúp Cố Tinh Lăng lau hai chân, đối với thiếu niên ngượng ngùng, nàng cũng không có biện pháp khác.

Bạch Cừ lau trên người, còn rượu bay trong không khí, mang theo một thân nhiệt lượng, điều này là cho Cố Tinh Lăng rất nhanh cảm thấy thư thái không ít.

"Rượu không đủ, đi lấy thêm đi." Ngọc Tiểu Tiểu ném bình rượu không xuống đất, nói với Tiểu Vệ.

Tiểu Vệ đáp một tiếng, lui xuống.

Trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng nhỏ, Cố Tinh Lăng nhắm mắt nằm ở đó, đôi môi vênh lên.

"Chúng ta không phải là vợ chồng sao?" Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn Cố Tinh Lăng, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Người Phụng Thiên không có nam nhi sao?

"Chúng ta đương nhiên là vợ chồng rồi." Cổ Tinh Lăng mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ khó hiểu của Ngọc Tiểu Tiểu, vội vàng nói: "Bái thiên địa xong thì chúng ta là vợ chồng."

"Nhưng chàng lại xem ta là ngoại nhân." Ngọc Tiểu Tiểu chỉ trích Cổ Tinh Lăng, nói: "Cùng là vợ chồng, chàng còn sợ lộ trước mặt ta sao?" Ở trong mặt thể, chưa kết hôn đã có thể lăn trên giường, mà bây giờ bọn họ đã là vợ chồng, còn cái gì không thể làm?

Cổ Tinh Lăng ghen hòng nhìn trần trời, chẳng lẽ Hoàng gia nuôi Công chúa khác với các gia tộc nuôi nữ nhi hả? Thành vợ chồng thì trượng phu có thể lỏa thể trước mặt thể từ sao?

"Chàng chứng minh cho ta xem đi." Ngọc Tiểu Tiểu nói.

Cổ Tinh Lăng hỏi: "Chứng minh cái gì?"

"Chứng minh chúng ta là vợ chồng á." Ngọc Tiểu Tiểu mặt không đỏ, tim không đập, nói.

Tiểu Vệ cầm bình rượu trong tay, đứng ở cửa không dám vào, loại đối thoại kiểu này, cậu có thể xem như không nghe thấy hay không?

Còn Vương ma ma đã muốn đập bẻ đầu mình rồi, dù sao đã tới bước này, Cổ Tinh Lăng cũng không thể đuổi Công chúa nhà mình.

Cổ Tinh Lăng ngó người nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, cái này muốn chàng chứng minh thế nào hả? Bây giờ viên phòng?

"Ta biết rồi." Ngọc Tiểu Tiểu thì thầm, bây giờ ngay cả lăn trên giường cũng không được, nàng còn đang suy nghĩ thế nào mới mang theo đám người Vương ma ma kia rời kinh đây.

"Nàng biết cái gì?" Cổ Tinh Lăng rất rầu rĩ, chàng làm sao có thể nói với tiểu tức phụ nhà mình bây giờ chưa được đây?

"Không thích ta không sao cả." Ngọc Tiểu Tiểu vỗ vai Cổ Tinh Lăng, nói: "Chúng ta hảo tụ hảo tán (*)"

(*)hảo tụ hảo tán: ý nói là tụ lại cũng tốt, mà phân ra cũng tốt, giống như kết hôn, ly hôn vậy - Nuy

Vốn cả người vô lực, chỗ mất cá chân đau như đao cắt, Cổ Tinh Lăng lập tức ngồi dậy, hướng tới chỗ Ngọc Tiểu Tiểu, la lên: "Ý của nàng là gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nhớ lại lời mình đã nói, nàng còn chưa biểu đạt rõ sao?

"Công chúa, chúng ta là vợ chồng." Cổ Tinh Lăng giơ tay lên nắm lấy tay Ngọc Tiểu Tiểu, nghiêm túc nói: "Ta... Ta thế nào lại không thích Công chúa? Công chúa, ta và nàng đã kết nghĩa vợ chồng, vậy thì cùng sinh cùng cầu, chết chung huyệt (*mộ - Nuy). Nếu đã là vị hôn phu của Công chúa, Cổ Thanh Huy ta cả đời này quyết không phụ Công chúa."

Emma!!!

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Cổ Tinh Lăng, mắt nháy lên một cái, đây là tỏ tình sao? Lời này nghe qua, so với trong mặt thể điều khiển binh lính chạy một bước, phóng một pháo, thì lời tỏ tình này nghe có văn hóa nhiều hơn nha!

Cổ Tinh Lăng nhìn thấy Ngọc Tiểu Tiểu vẫn giữ nghiêm mặt gỗ, cúi đầu hôn một cái trên mu bàn tay của Ngọc Tiểu Tiểu.

Đôi môi của Cổ Tinh Lăng thoát nhìn rất mỏng, nhưng lại mềm mại ấm áp, cũng bởi vì đang nóng mà hơi thở phả vào hơi cao, chạm vào mu bàn tay của Ngọc Tiểu Tiểu, làm cho Ngọc Tiểu Tiểu cảm giác được giống như có thứ gì đó đốt trên tay nàng, lông mày khiêu lên, Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cho nên chàng thích ta?"

Cổ Tinh Lăng gật đầu, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, trịnh trọng nói: "Công chúa, trong tim ta chỉ có nàng."

Trong tim chỉ có nàng có phải ý là thích không, Ngọc Tiểu Tiểu cười nhìn Cổ Tinh Lăng, đầu cúi xuống, hôn lên môi Cổ Tinh Lăng, "chụt" một cái, trên môi nam nhân này vẫn còn dính chút nước thuốc, mang theo vị cay đắng nhàn nhạt.

Cổ Tinh Lăng không biết lúc hai vợ chồng ở chung có như vậy không, dù sao chàng thấy đại ca và nhị ca của mình khi ở cùng chỗ với tẩu tẩu (*chị dâu - Nuy), đi bộ cũng phân rõ trước sau, bắt quả, Cổ Tinh Lăng liếm liếm chỗ Ngọc Tiểu Tiểu hôn qua, ở đây còn dính lại chút vị ngọt, thường ngày Cổ tam thiếu gia không thích ăn ngọt, nhưng bây giờ lại phát hiện, mình dường như thích cái vị ngọt này nha.

Thấy Cổ Tinh Lăng dùng đầu lưỡi liếm đôi môi uơn ướm, Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu tránh ánh mắt của Cổ Tinh Lăng, nhìn cửa phòng nói: "Làm sao Tiểu Vệ còn chưa tới?" Bây giờ bọn họ còn chưa thể lăn trên giường, dù có ý định cũng không làm được nha.

Lúc này Cổ Tinh Lăng mới cảm thấy mệt mỏi, từ từ nằm xuống, nhưng vẫn nắm lấy tay Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, sau này mấy lời như phân hợp gì đó, không nên nói á."

Ngọc Tiểu Tiểu không lên tiếng, người lấy chồng có thể ở cả đời sao? Cái vấn đề này quá cao siêu, hoàn toàn không phải vấn đề Ngọc Tiểu Tiểu có thể

suy nghĩ.

"Vào đi." Vương ma ma ở hành lang thúc giục Tiểu Vệ: "Không nghe Công chúa nhắc tới cậu sao?"

"Công chúa Điện hạ, nô tài đã mang rượu tới." Tiểu Vệ đứng trước cửa, vì để cho hai vị kia tin tưởng cậu mới vừa tới, bèn giấu đầu hở đuôi bảm bảo với Ngọc Tiểu Tiểu.

"Đi vào đi." Thấy Ngọc Tiểu Tiểu không có ý lên tiếng, Cố Tinh Lăng nhìn cửa, nói.

Tiểu Vệ cầm bình rượu vào, giúp Ngọc Tiểu Tiểu ngâm khăn lông trước, rồi đem cao thấp toàn thân của Cố Tinh Lăng lau qua một lần.

Lúc này, hô hấp của Cố Tinh Lăng toàn là mùi rượu mạnh, điều này làm cho chàng cả giấc buồn ngủ lần nữa.

"Hình như phò mã gia muốn ngủ." Tiểu Vệ nói nhỏ với Ngọc Tiểu Tiểu.

Nghe Tiểu Vệ nói thế, Cố Tinh Lăng lại mở mắt ra nhìn Ngọc Tiểu Tiểu.

"Ngủ đi." Ngọc Tiểu Tiểu ném khăn lông trên tay ra, uy Cố Tinh Lăng uống nửa chén nước, nói: "Chờ chàng tỉnh lại, nóng sẽ giảm thôi."

Cố Tinh Lăng khẽ ừ một tiếng, bình sinh đây là lần đầu tiên, trước mặt hai người, từ từ đi vào giấc ngủ.

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Chính viện.

Lão phu nhân nghe người hầu hồi báo Cố Tinh Lăng phát sốt, đứng dậy định tới tân phòng của Cố Tinh Lăng và Ngọc Tiểu Tiểu.

Cố lão Nguyên soái nằm trên tháp, đáng vẻ có chút nóng nẩy, nhưng ngoài miệng lại nói với lão phu nhân: "Có Công chúa bồi Tinh Lăng, bà không cần qua đó."

"Không nhìn một cái, sao ta có thể yên tâm?" Lão phu nhân nói.

Cố lão Nguyên soái hỏi lại: "Vậy bà còn có thể chăm sóc Tinh Lăng mấy năm nữa? Công chúa là thê tử của Lăng nhi, đó mới là người sống với hán cả đời, bà có tâm là tốt rồi."

Lão phu nhân bị lão gia tử giáo huấn, lại nóng nẩy ngồi xuống ghế.

****

Một ngày Ngọc Tiểu Tiểu dùng rượu lau người cho Cố Tinh Lăng khoảng bảy, tám lần, sau nửa đêm, Cố Tinh Lăng đã bớt sốt.

Vương ma ma đứng trong sân, chấp tay với trời, thầm nói Bồ Tát phù hộ.

Khoảng canh hai, canh ba Ngọc Tiểu Tiểu mò xuống phòng bếp Cố phủ, để cho sư trù (*sư phụ phòng bếp - Nuy) làm cho nàng một bữa ăn khuya, sau khi ăn xong, thuận tay cầm luôn nửa sọt trái cây bị mốc.

Sư trù rất ngạc nhiên, chạy theo nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa Điện hạ, mấy cái quả này không thể ăn."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ta muốn lấy nó làm thuốc." Trái cây bị mốc chính là tạo ra penicilin, loại thuốc này ở mặt thế, ngay cả đứa nhỏ cũng biết.

Sư trù nhìn Ngọc Tiểu Tiểu ôm nửa sọt trái cây rời đi xa, miệng há hơi lớn, làm cho gió mùa thu vào lưới, mấy ngày sau đó, nói chuyện đều không được.

Chờ Ngọc Tiểu Tiểu cất kỹ sọt trái cây xong, Vương ma ma đã mang theo Tiểu Trang tìm tới, nói: "Thánh thượng đã đáp ứng với Đại hoàng tử Tru Nhật, sẽ đưa một vị điện hạ đến nước Tru Nhật làm con tin."

Ngọc Tiểu Tiểu ồ một tiếng, đây là một chuyện nhất định sẽ phát sinh, nàng cũng không có gì quá kinh ngạc.

Tiểu Trang nói: "Công chúa, lúc nô tài trở lại, thì thấy Triệu tướng."

Ngọc Tiểu Tiểu buồn bực, xem ra sinh mệnh lực của Triệu tướng cũng ương ngạnh á.

Tiểu Trang nói tiếp: "Công chúa, Triệu tướng đi đến dịch quán của Đại hoàng tử Tru Nhật."

"Không phải Triệu tướng gia muốn bán nước chứ?" Vương ma ma đặt câu hỏi đầy ác ý.

Ngọc Tiểu Tiểu ngáp một cái, thật sự Triệu Thu Minh muốn làm người nước Tru Nhật, đáng tiếc người Tru Nhật không để ông ta vào mắt đi.

"Ông ta muốn chịu khổ đi." Ngọc Tiểu Tiểu nói với Vương ma ma và Tiểu Trang: "Không cần để ý tới ông ta, cứ để ông ta tự dày vò chính mình đến chết"

đi."

****

Lúc này Triệu Thu Minh cùng hai người hầu cận đi vào một gian phòng lớn trong dịch quán, hành lễ với Cảnh Mạch.

"Miễn đi." Cảnh Mạch tùy ý vung tay, nếu như có người trong chợ nô lệ nhìn thấy, nhất định có thể nhận ra, đây chính là quý công tử đã mua Thanh Ngọc buổi sáng.

Triệu Thu Minh vội vàng tạ ơn Cảnh Mạch.

"Ta nghe nói người là bị Trường Công chúa Linh Lung gây thương tích?" Cảnh Mạch liếc cái đầu quần đầy vải trắng của Triệu Thu Minh, hỏi.

Triệu Thu Minh nói: "Đúng vậy, chẳng qua đây chỉ là một chút hiểu lầm thôi."

"Có ý tứ, Trường công chúa Linh Lung cũng tập võ." Cảnh Mạch lạnh nhạt nói: "Người Phụng Thiên các người không có nam nhi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sáu phi liên minh

Triệu Thu Minh thấy trong lời nói của Cảnh Mạch mang hàm ý nhục mạ ông, chẳng những không tức giận, ngược lại ông còn cười, nói: "Tru Nhật là thượng quốc, nam nhi Phụng Thiên ta nguyện trung thành, không dám có dị tâm."

Tay Cảnh Mạch cầm vòng tay ngọc trai xoay xoay hồi lâu, rồi ném qua một bên, trực tiếp hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, người tới tìm ta là có chuyện gì đây?"

Triệu Thu Minh liếc nhìn vẻ mặt của Cảnh Mạch, nói: "Đêm khuya tại hạ tới bái kiến điện hạ, cũng vì không còn cách nào, tại hạ. . . ."

"Nói thẳng ra đi." Cảnh Mạch ngắt lời Triệu Thu Minh, nói: "Triệu tướng không phải là tới tìm ta nói chuyện?"

Lúc này Triệu Thu Minh mới nói: "Là về chuyện con tin."

Trong lòng Cảnh Mạch đã biết rõ mọi việc, bèn cười nhạt, nói: "Thất hoàng tử do Khương thị hoàng hậu sinh ra, không phải đã được Trường công chúa Linh Lung mang về Cổ phủ nuôi sao? Làm sao? Đã rời khỏi hoàng cung, vị đích hoàng tử này vẫn là mối lo ngại của hai cha con người sao?"

Cảnh Mạch vừa tới Phụng Thiên chưa được hai ngày, mọi chuyện xảy ra ở Phụng Thiên, người này đều biết rõ, hiển nhiên là do công lao của gián điệp nước Tru Nhật sắp đặt vào Phụng Thiên. Triệu Thu Minh cười mỉa, không đề cập tới việc gián điệp.

Cảnh Mạch nói: "Các người muốn đẩy Ngọc Từ Thanh đi?"

Triệu Thu Minh giải thích: "Hắn chiếm vị trí gần với đích trưởng tử, cùng đích hoàng tử, thì so với đại điện hạ cũng không khó đối phó."

"Binh quyền trong tay của Hoa Anh Châu nhiều hơn binh quyền trong tay của Khương gia." Cảnh Mạch lạnh nhạt nói: "Các người suy nghĩ thông suốt rồi chứ?"

"Trường công chúa gả cho Cổ tam thiếu gia." Triệu Thu Minh nhỏ giọng nói với Cảnh Mạch: "Tuy rằng Cổ gia đã mất binh quyền, nhưng phần đông ở trong quân là phe cánh của Cổ gia, Cổ gia cộng thêm Khương gia, so sánh binh lực trong tay hai gia tộc, thì binh lực trong tay của Hoa Anh Châu vẫn chưa đáng sợ bằng."

Triệu Thu Minh bị thương không nhẹ, khí lực không đủ để nói chuyện, hơn nữa lúc nói chuyện vị này cố ý hạ thấp âm thanh, cho nên lời Triệu tướng gia vừa nói ra, lọt vào tai Cảnh Mạch, mơ mơ hồ hồ, không nghe rõ.

Triệu Thu Minh chỉ vào hai cái rương gỗ màu đen đặt dưới chân mình, nhìn Cảnh Mạch cười nói: "Đây là chút tâm ý của tại hạ, mong đại điện hạ không chê."

Đây không phải lần đầu Cảnh Mạch nhận lễ vật từ Triệu Thu Minh, hắn biết Triệu Thu Minh tặng lễ vật, khinh thường không thôi, không nhận được nói: "Ngọc Từ Dịch còn đang quần tã, người cảm thấy Thánh Thượng của người sẽ nguyện ý giao ra đích trưởng tử của mình?"

Triệu Thu Minh vội giải thích: "Thánh Thượng có ý lập Triệu phi con gái ta làm hoàng hậu, cho nên sau này Lục điện hạ chính là đích hoàng tử."

Cảnh Mạch nói: "Cổ gia và Khương gia sẽ để chuyện này xảy ra sao?"

"Đại diện hạ, đây là yêu cầu thượng quốc đưa ra, sao thần tử Phụng Thiên của ta dám dị nghị?" Triệu Thu Minh nhỏ giọng cười nói.

"Chỉ mong con gái người sẽ được như ý muốn" Cảnh Mạch nói, khua tay về phía Triệu Thu Minh.

Triệu Thu Minh có ánh mắt rất nhạy bén, biết Cảnh đại hoàng tử đây là không muốn nói nhiều với mình nữa, không nói những lời vô ích, vội cáo từ rồi đi.

Hai người thị vệ đội Triệu Thu Minh rời khỏi, sau đó, mở ra hai cái rương gỗ đen.

Trong rương, ngân lượng và ngân phiếu cộng lại hơn mấy vạn, châu báu vô số, như đèn soi sáng khắp phòng, ánh sáng của trân bảo, cơ hồ làm cho hai người thị vệ kia chói mắt.

Cảnh Mạch liếc mắt qua hai rương lễ vật, thờ ơ, lệnh cho hai người thị vệ nói: "Mang đi."

Hai thị vệ lại gọi thêm hai người nữa, hai người khiêng một rương, đem hai rương lễ vật khiêng ra ngoài.

Không bao lâu, Thanh Ngọc, cũng chính là A Sơ bùng một chén đồ ăn hầm cách thủy, cúi đầu khom người đi vào phòng, quỳ xuống trước mặt Cảnh Mạch, hai tay đem chén hầm cách thủy giơ lên, nhẹ giọng nói: "Xin đại diện hạ dùng một chút."

Cảnh Mạch bùng chén đồ ăn lên, nắp chỉ mới xê dịch một chút lộ ra một khe hở, một hương thơm hấp dẫn bay khắp phòng.

Thanh Ngọc ngửi thấy mùi này, nhin không được nuốt nước miếng, cũng không dám ngẩng đầu.

"Vì sao Cố gia lại đem bán người?" Cảnh Mạch nhấp một miếng thịt canh, hỏi Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc không dám giấu Cảnh đại hoàng tử điều gì, đem tất cả chuyện của mình nói ra, đương nhiên sự tình do miệng đại nha hoàn này nói ra, là Ngọc Linh Lung không cho nàng làm thị thiếp của Cố Tĩnh Lăng, để cho Cố gia không tha cho nàng.

"Công Chúa Linh Lung là một đồ phụ?" Cảnh Mạch buồn cười nói.

Thanh Ngọc nói: "Nô tỳ là hạ nhân, không dám nói chủ nhân không phải."

Gián điệp nước Tru Nhật ở hoàng cung Phụng Thiên miêu tả công chúa Linh Lung, theo như Cảnh Mạch được biết thì, là một nữ hài ôn nhu đơn giản, sau khi mẫu thân chết thì hoàn toàn biến thành một người khác? Cảnh Mạch nắm lấy cảm của Thanh Ngọc, thân thể mỹ nhân mặc áo mỏng, cái yếm lộ ra, không muốn lộ cũng phải lộ. Ngón tay Cảnh mạch ấn nhẹ môi đỏ tươi của Thanh Ngọc, tay dờ xuống, nắm lấy bộ ngực đang vênh cao của nàng ta.

Tìm Thanh Ngọc đập kịch liệt hơn bình thường, nếu mệnh của nàng là làm ấm giường cho nam nhân, thì nàng nguyện hầu hạ đại hoàng tử nước Tru Nhật, Cố Tĩnh Lăng chẳng qua chỉ là một thần tử, sao có thể so sánh với Cảnh đại hoàng tử chứ?

Cảnh Mạch vuốt vuốt da thịt mềm mại, hai mắt lại nhìn ra bầu trời đêm ngoài cửa sổ, không yên lòng, lại khiến cho Thanh Ngọc thở gấp liên hồi.

Lúc này trong hoàng cung, Hiền tông ôm mỹ nhân của ông ngủ say, Hoa phi cùng năm vị quý phi, mẫu thân của năm vị hoàng tử kia không tài nào ngủ được, cùng nhau tụ họp trong Điện Sơ Tĩnh của Triệu phi.

Thương thế của Triệu phi lần này đặc biệt nghiêm trọng, nằm thẳng ở trên giường, như một khúc gỗ bình thường, không thể động đậy. Bất quá vị sủng phi này, lúc này, ở trước mặt các vị quý phi khác vẫn tỏ ra kiên cường, tiếng nói cũng không có mềm mại đáng yêu như ở trước mặt Hiền tông, lạnh như băng nói: "Thất diện hạ là đích hoàng tử, không cần ta nói, các người cũng biết vị đích hoàng tử này có ý nghĩa như thế nào."

Năm vị quý phi nhìn Triệu phi cũng không lên tiếng.

Triệu phi cười lạnh nói: "Phía sau lưng các tỷ thật ra đều muốn làm người tốt, tuy bây giờ Cố gia đã mất binh quyền, nhưng trong quân vẫn còn nhiều thuộc hạ cũ, hơn nữa còn có Khương gia Tê Châu, tại nơi đây có bao nhiêu binh mã, các tỷ tự mình hiểu rõ. Tam công tử Cố gia đã bị phế hai chân, Ngọc Linh Lung nguyện ý gả cho hắn, ban đầu ta nghĩ nàng là muốn giữ chữ tín, hiện tại ngấm lại, cực kỳ lỗi nặng thôi."

Hoa phi nói: "Ngược lại Trương công chúa thật là một tỷ tử tốt."

"Một việc, hai việc cũng chưa đến lượt tiểu cô nương đó lo, nàng biết cái gì chứ?" Triệu phi nói: "Nhưng mà là hoàng hậu lưu lại những người kia ở sau lưng xúi giục. Hoa tỷ tỷ, tỷ cũng không nên hao tâm tốn trí vì Thất diện hạ, sau này nếu Thất diện hạ hoàn thành đại cục, tỷ và đại diện hạ khó có thể ngồi yên nhà."

Sắc mặt Hoa phi âm trầm, bát canh tâm sen kia rất bổ dưỡng, người lớn ăn thì không sao, nhưng trẻ con ăn thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng, kết quả bị Ngọc Tiểu Tiểu đổ vào miệng Vương Thuận, vị công chúa diện hạ này không để cho Hiền tông mất mặt, sợ Ngọc Tử Dịch ở trong cung sống không lâu, cái này không phải là muốn đánh vào mặt nàng sao?

"Trước hết phải diệt trừ đại họa" Triệu phi nói từng chữ từng câu: "Sau đó, ta cùng các vị tỷ tử sẽ bàn chuyện chính sau."

"Nhưng Thất diện hạ còn quá nhỏ" Mẫu thân của Ngũ hoàng tử, Dung phi mở miệng nói.

"Vậy cho Ngũ điện hạ đi Tru Nhật?" Triệu phi nói: "Dung tỷ tỷ cam lòng sao?"

Chỉ một câu nói, Dung phi vốn không đành lòng Thất hoàng tử liền biến mất, dù đồng tình với Ngọc Từ Dịch, Dung phi cũng sẽ không đưa con mình đi mạo hiểm.

"Nên làm thế nào, các tỷ tỷ hẳn là đều hiểu rõ." Triệu phi đợi trong chốc lát, thấy năm vị quý phi không ai nói gì, liền nói: "Đều là vì nhi tử, chúng ta ai cũng không cần chê cười ai."

Năm vị quý phi trầm mặc không nói gì, xem ra, vì bảo vệ con mình, chỉ có thể đưa Ngọc Từ Dịch đẩy đi làm con tin.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nội dung vở kịch đã thay đổi

Sau nửa đêm Ngọc Tiểu Tiểu mới đi ngủ, làm một giấc đến bình minh, ở thế giới này không có tang thi, Ngọc Tiểu Tiểu cảm thấy như đang ở trên thiên đàng, thế giới này thật đẹp.

Vương ma ma nói với Ngọc Tiểu Tiểu về chuyện con tin: "Các vị quý phi vì chuyện này mà đến Điện Sơ Tĩnh nô tỳ nghĩ đến thì thấy lo sợ, công chúa, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Vương ma ma có nhiều tỷ muội ở trong cung, nghe được nhiều tin tức hơn Tiểu Trang.

Lúc Vương ma ma nhắc tới chuyện này với Ngọc Tiểu Tiểu, Ngụy ma ma bế Ngọc Từ Dịch ngồi xuống cạnh Ngọc Tiểu Tiểu, bộ dạng của Ngọc Từ Dịch lúc này trắng trẻo, mập mạp, mắt to tròn đen láy, nhìn không ra oa nhi sau này sẽ Ngọc Thụ Lâm Phong. Nhìn Ngọc Tiểu Tiểu gấp đồ ăn vào miệng, Tiểu Nhục Đoàn nước miếng chảy ròng ròng, há miệng muốn ăn, sinh ra cũng là một oa nhi ham ăn.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa ăn, vừa tiện tay dứt cho Ngọc Từ Dịch hai miếng. Biết đây là tự đào mộ chôn mình, ý nghĩ của Ngọc Tiểu Tiểu đối với Ngọc Từ Dịch rất đơn giản, nuôi tiểu đệ tham ăn này lớn, mình nhất định sẽ không trở thành nữ đề tàn bạo, vị đệ đệ này còn có thể thiếu chết mình sao.

Vương ma ma thấy này giờ nói chỉ một mình bà nghe, công chúa của bà một câu cũng không nghe, liền nói: "Công chúa, người cũng không cần lo cho Thất điện hạ?" Trong cung nữ hầu, nhũ nãi vô số, mọi việc đều làm được a.

Ngọc Tiểu Tiểu dứt cho Ngọc Từ Dịch một muỗng cháo, nói: "Phụ hoàng ta sẽ đem nhi tử còn nhỏ như vậy đi làm con tin sao? Ông ta không phải con người sao?"

Vương ma ma và Ngụy ma ma chưa có chuẩn bị tinh thần thì nghe câu nói của Ngọc Tiểu Tiểu bọn họ chán sống mới theo Ngọc Tiểu Tiểu mắng hoàng đế a. Hai vị ma ma bay nhanh ra đình viện, quét mắt qua lại một cái, xác định không có ai ngoài đình viện mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngụy ma ma đổi chủ đề nói: "Công chúa, hai ngày nữa người phải hồi môn, người muốn cùng Phò mã gia tiến cung không?"

Tân nương nước Phụng Thiên từ lúc xuất giá được ba ngày thì phải hồi môn, Ngọc Tiểu Tiểu có nghe Vương ma ma nói qua về phong tục này, gật đầu một cái, Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Nếu chàng ấy không phát sốt, ta sẽ dẫn chàng ấy cùng tiến cung."

Vương ma ma thở dài một hơi, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót. Tuy rằng Ngọc Tiểu Tiểu nói thương tích của Cố Tĩnh Lăng có thể khỏi hẳn. Nhưng bây giờ Cố tam thiếu gia nằm so với phế nhân không khác biệt, người không thể đi, Phò mã gia bị người ta khiêng đi tiến cung, Hoàng hậu nương nương thấy cảnh này, không biết sẽ đau lòng đến đâu!

Hôm nay Cố Tĩnh Lăng tỉnh lại, nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói về chuyện lại mặt (*về nhà mẹ đẻ - Nuy), chàng còn chưa có mở miệng, Cố Tĩnh Ngôn đến thăm bệnh liền nói: "Công Chúa Điện Hạ lại mặt, Tĩnh Lăng nên đi theo thì hơn, bằng không Công Chúa Điện Hạ bị người ta chê cười thì sao?"

Cố Tĩnh Nặc cẩn thận hơn so với Cố Tĩnh Ngôn, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Hôm nay Tĩnh Lăng có thể ra khỏi nhà không?"

Ngọc Tiểu Tiểu không vòng vo chuyện lại mặt, hỏi Cố Tĩnh Lăng: "Chàng muốn đi không?"

Cố Tĩnh Lăng gật gật đầu, không có phu quân đi lại mặt cùng, sẽ cho là phu quân không vui, cho dù là công chúa hoàng thất cũng sẽ bị người ta nhạo báng.

"Miệng vết thương còn đau không?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi, nàng xem sắc mặt Cố Tĩnh Lăng, thiếu niên này muốn khôi phục nguyên khí, phải tĩnh dưỡng khoảng một năm rưỡi, cũng không chừng.

"Không đau" Cố Tĩnh Lăng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu cười, nói: "Không cần lo lắng cho ta."

"Nhìn thấy Kính Trung, Chàng sẽ không muốn đánh chết hắn chứ?" Ngọc Tiểu Tiểu lo lắng chuyện này, nhìn thấy kẻ thù lại báo không được thù, không phải là rất thống khổ sao?

Cố Tĩnh Lăng day day trán, nói: "Công chúa yên tâm, quân tử bảo thù mười năm chưa muộn, bất quá, hấn cũng chỉ là một tên hoạn quan không hơn không kém." Kẻ thù chân chính là Triệu gia, đại thái giám Kính Trung, Cố Tĩnh Lăng không thêm đề vào mắt.

"Mười năm lâu lắm" Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chờ thương thể của chàng khỏi hấn, chúng ta cùng nhau báo thù."

Khỏe miệng Cố Tĩnh Lăng tạo thành độ cong lớn, cả gương mặt tuần tú đều cong lên, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu cười tươi gật đầu.

Hai vị ca ca thấy nụ cười trên mặt tiểu đệ, đầu tiên là có cảm giác mắt bị nổi hột lệ, tiểu tử này lúc nào cười được sán lạn đến thế chứ? Hai vị ca ca đứng đằng sau thấy tiểu đệ vui vẻ, nhìn công chúa cười đến chói sáng như ánh mặt trời, điều này giải thích tiểu tử này thích này công chúa a, đã thành thân thì là phu thê, còn có gì so với đôi phu thê này làm cho mọi người trong nhà cao hứng?

Hai ngày sau, chớp mắt một cái đã trôi qua hai ngày rồi.

Ngọc Tiểu Tiểu lại một lần nữa tiến vào cổng chính của hoàng cung, bên cạnh có thêm một người là Cố Tĩnh Lăng.

Hiền tông biết hôm nay là ngày khuê nữ lại mặt, liền hào hứng dậy sớm, ngồi trong Lâm Thư Các, nhìn thấy vẻ mặt của Ngọc Tiểu Tiểu, thần kinh Ngọc Tiểu Tiểu, cảm thấy người cha hôn quân của mình hôm nay có gì đó khác lạ.

Hiền tông cũng không cho Cố Tĩnh Lăng hành lễ với mình, liền nói: "Phò mã đang bị thương nặng, không cần đa lễ."

Cố Tĩnh Lăng còn chưa có tạ ơn, Ngọc Tiểu Tiểu liền hỏi Hiền tông: "Phụ hoàng, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

Lần này khuê nữ rốt cục vừa mở miệng đã kêu mình là phụ hoàng, mà không phải không có quy củ kêu cha, Hiền tông hấn là rất cao hứng, nhưng lúc này Hiền tông nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, chỉ có vẻ mặt áy náy.

Cố Tĩnh Lăng thấy Hiền tông vài lần muốn nói gì đó, muốn nói rồi lại thôi không nói nữa, biết được muốn nói về việc chọn hoàng tử làm con tin, Cố Tĩnh Lăng thăm nghĩ một tiếng không tốt, mở miệng nói: "Thánh Thượng, nước Tru Nhật . . . . ."

"Hôm nay là ngày Linh Lung lại mặt" Hiền tông vừa nghe Cố Tĩnh Lăng nói tới nước Tru Nhật, lập tức ngắt lời Cố Tĩnh Lăng nói: "Chúng ta sẽ không nói tới nước Tru Nhật. Linh Lung, ba ngày nay con ở nhà chồng có tốt không?"

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Thế Tông nói: "Nhất định là đã xảy ra chuyện."

Ngoài phòng lúc này truyền đến một tiếng cười khẽ.

Ngọc Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ngoài phòng có một thiếu niên mặc cẩm y đứng bên ngoài, người này có hóa thành tro Ngọc Tiểu Tiểu cũng nhận ra được, một trong những nhân tình của Nữ Đế tàn bạo, Tru Nhật quốc đại hoàng tử Cảnh Mạch!

Cố Tĩnh Lăng mày nhíu lại, đây là hoàng cung Phụng Thiên, đại hoàng tử nước Tru Nhật không cần báo trước lại có thể tùy ý ra vào, đây vẫn là nước của họ sao?

Cảnh Mạch không đợi Hiền tông mở miệng nói, bước vào phòng, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu cười nói: "Công chúa Linh Lung, tại hạ Cảnh Mạch."

Cảnh Mạch không tính là người dịu dàng, nhưng giờ phút này nụ cười trên mặt tuyệt đối rất là nhu hòa. Ta, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mặt Cảnh đại hoàng tử nghĩ rằng, đây là cả hai nhìn thuận mắt, nhất kiến chung tình, sau đó sẽ trở thành tình nhân sao?

Thấy Ngọc Tiểu Tiểu nghiêm mặt, nhìn mình không nói lời nào, Cảnh Mạch lại kêu một tiếng: "Công Chúa Linh Lung?"

Ngọc Tiểu Tiểu không cam lòng cẩn thận nói: "Không có không có, lần đầu gặp mặt, chiếu cố nhiều hơn."

Đây là cái kiểu chào hỏi gì? Kiến thức của Cảnh Mạch tương đối rộng rãi, vậy mà cũng ngây ngẩn cả người.

Ngọc Tiểu Tiểu cảm thấy hài lòng, câu này là ngôn ngữ cổ đại tốt nhất khi gặp mặt.

Tuy rằng cũng nghe không rõ vợ mình nói gì, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu vừa mở miệng đã khiến Cảnh đại hoàng tử ghen hống. Cố Tĩnh Lăng cảm thấy rất cao hứng. Thấy Hiền tông không nói lời nào, Cố Tĩnh Lăng cũng giả chết theo, không cho Cảnh Mạch cơ hội hành lễ.

"Cảnh Mạch bái kiến Thánh Thượng" Sau khi sùng sốt một hồi lâu, Cảnh Mạch chấp tay đi đến trước mặt Hiền tông cúi người thi lễ.

Hiền tông nghiêm mặt ngồi trên tháp, giờ tay, nói: "Đại diện hạ không cần đa lễ."

Cảnh Mạch nói: "Chuyện Thánh Thượng quyết định đem Thất hoàng tử Ngọc Tử Dịch đưa tới nước Tru Nhật của ta, không biết Thánh Thượng đã cùng Trương công chúa nói qua hay chưa?"

Cái gì!

Ngọc Tiểu Tiểu há hốc mồm thật to, đâu có phải Ngọc Tử Thanh? Thay đổi nội dung vở kịch này cũng thật là không có tình người!

Chương 39: Quốc sư Trùng Quan

Dù Ngọc Tiểu Tiểu sững sờ, trên mặt cũng không có biến hóa lớn, mặt gổ nhìn Hiền Tông. Đây là người ba muốn đưa con trai chưa tròn một tuổi đi làm con tin, thật đúng là không có mẹ thì con cái như cỏ cây mà? Hai ngày trước nàng còn nói vị này không có làm việc trái lương tâm, xem ra nàng làm rồi, tên hôn quân này có cái gì mà không dám làm.

Hiền Tông nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của Ngọc Tiểu Tiểu, nhắm mắt nói: "Tru Nhật là thượng quốc, đệ đệ con đến đó sẽ tốt hơn ở Phụng Thiên chúng ta, Linh Lung, phụ hoàng...phụ hoàng sẽ không hại đệ đệ con."

"Thánh thượng!"

"Ngài cảm thấy ta là một đứa ngốc sao?"

Cố Tinh Lăng và Ngọc Tiểu Tiểu đồng thời mở miệng, rống lên với Hiền Tông, bởi vì trong người mang bệnh mà sắc mặt Cố Tinh Lăng trắng bệch, vào lúc này cũng chuyển xanh rồi, đường đường là vua một nước tại sao lại có thể nói những lời nhu nhược như thế này? Cố Tinh Lăng tức giận đến cả người run rẩy. Ngọc Tiểu Tiểu cũng tức giận, hôn quân này khi dễ nàng ít đọc sách, coi nàng là đứa ngốc dễ lừa gạt hả?

Hiền Tông bị hai vợ chồng nhỏ rống tới mức ngã ngồi trên ghế, vốn ông đã lo lắng, nay lại càng thêm đứng ngồi không yên, nhưng nghĩ tới những lời của Triệu phi và mấy người Hoa phi, trong bảy vị hoàng tử, ông chỉ có thể nói xin lỗi với một, giữ lại sáu, ông còn có thể có biện pháp hay gì đây?

"Chuyện này trầm đã quyết định, hai người các con cũng không cần nói nhiều nữa." Hiền Tông nhìn Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tinh Lăng, nói: "Thân thể trầm khó chịu, các con lui ra đi."

"Thánh thượng." Cố Tinh Lăng nói: "Thất điện hạ còn chưa tròn một tuổi, chẳng lẽ phải lận lợi đường xa tới Tru Nhật sao?"

Cảnh Mạch liếc nhìn Cố Tinh Lăng, đây chính là người duy nhất làm cho hắn để ý nhất khi tới Phụng Thiên. Nước Phụng Thiên này luôn sinh ra những vị lương tướng (*tướng tài giỏi - Nuy), chỉ tiếc không gặp được minh quân, chỉ có thể nói là bảo châu bị che phủ dưới bùn.

"Cố phò mã, đây là lo lắng ta chiếu cố không tốt Thất hoàng tử của quý quốc sao?" Cảnh Mạch hỏi Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng trừng mắt nhìn Cảnh Mạch, hai vị này đều đã nghe qua tên của đối phương, hôm nay mới lần đầu tiên chân chính gặp mặt, cũng là nhìn đối phương không vừa mắt. (@Phải rồi, đều là "tình địch" cả, vừa mắt mới là lạ đóá *hắc hắc* - Nuy)

"Công chúa điện hạ." Ánh mắt Cảnh Mạch nhìn vào mắt cá chân của Cố Tinh Lăng một lúc lâu, rồi mới chuyển sang Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Tru Nhật ta phồn thịnh nhiều hơn Phụng Thiên, Thất hoàng tử đến Tru Nhật ta cũng không phải chuyện xấu gì."

Âm thanh Cảnh Mạch giảm xuống thấp nhất khi nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu, âm thanh trầm thấp này, giống như giọng đàn ông hút thuốc lá, âm u, khàn khàn, nhưng hấp dẫn mười phần, Ngọc Tiểu Tiểu hằng giọng một cái, âm thanh này nàng thích, nhưng người thì không thể chân đạp hai thuyền nha.

Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn Tinh Lăng, đột nhiên nhớ tới, bản kịch bản này từ khi bắt đầu đã thay đổi, vốn người phải chết lại còn sống tới bây giờ, Ngọc Tử Dịch thay Ngọc Tử Thanh đi làm con tin, thì có cái gì không thể chứ?

Về mặt Cố Tinh Lăng lúng túng thu tay về.

Phong hoa tuyết nguyệt (*) cái gì, từ trước đến nay đều vô duyên với Ngọc Tiểu Tiểu, thấy vẻ mặt không đúng của Cố Tinh Lăng, Ngọc Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống, hỏi Cố Tinh Lăng: "Vết thương đau sao?"

(*) phong hoa tuyết nguyệt: tình cảm (yêu) trai gái

"Không phải." Cố Tinh Lăng lắc đầu.

"Thật?"

"Sau khi trở về thì nghĩ biện pháp sau." Cố Tinh Lăng nói nhỏ với Ngọc Tiểu Tiểu: "Không thể nháo loạn ở đây."

"Được, ta nghe lời chàng." Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, liền đứng dậy đi tới chỗ hai tiểu thái giám vào cùng Cố Tinh Lăng: "Giúp một tay."

Hai tiểu thái giám không dám động, mắt liếc trộm Hiền Tông.

"Lui ra đi." Hiền Tông vung tay lên.

Ngọc Tiểu Tiểu cất bước đi ra.

"Thần cáo lui." Cổ Tinh Lăng đối với loài sinh vật mang tên "Hoàng đế" này vẫn còn ôm lòng kính sợ, ngồi ở trên ghế khom người hành lễ với Hiền Tông.

"Đi đi, đối xử tốt với Linh Lung." Trong lòng Hiền Tông cũng không chịu nổi nữa, nhỏ giọng dặn dò với con rể một câu.

Ngọc Tiểu Tiểu đi xuống lầu, ra khỏi Lâm Thư các, đứng xuống nhìn lầu nhỏ phía sau, hỏi Cổ Tinh Lăng: "Chàng nói Cảnh Mạch ở bên trong, có thể nói gì với phụ hoàng?"

Cổ Tinh Lăng lo lắng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Có gì chúng ta trở về rồi nói."

"Công chúa Điện hạ." Lúc Ngọc Tiểu Tiểu đang nhìn ba tầng lầu của Lâm Thư Các, thì sau lưng truyền tới âm thanh của một người.

Ngọc Tiểu Tiểu quay đầu lại, thì thấy một nam tử đầu tóc đứng trước mặt mình.

"Quốc sư đại nhân." Cổ Tinh Lăng muốn đứng dậy hành lễ.

"Phò mã không cần đa lễ." Nam tử này vội vàng bước lên mấy bước, tay nhẹ nhàng ấn Cổ Tinh Lăng một cái, cười nói: "Nghe nói phò mã có thể khỏi hẳn, bản tằng chúc mừng trước một tiếng."

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn hòa thượng trước mắt, cau mày.

"Công chúa." Cổ Tinh Lăng nói: "Ngài ấy là quốc sư đại nhân."

Hòa thượng tóc đầu trước mắt này là người đã hơn ba mươi, nói mi thanh mục tú cũng không đủ hình dung mạo của vị này, mũi cao mắt phượng, đây là một nam tử xứng với từ "điểm" (*), hai loại khí chất hoàn toàn ngược nhau là trầm tĩnh và phong tình đều tụ lại trên người tu Phật, nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy bất ngờ. Ngọc Tiểu Tiểu biết vị này, quốc sư Trùng Quan, là một trong những "tinh nhân" của Nữ đế Tàn bạo, Ngọc Tiểu Tiểu luôn hoài nghi có phải Nữ đế muốn tìm kiếm tình yêu thương của cha trên người vị này hay không, nếu không vì sao lại tìm một ông chú đẹp trai làm tinh nhân, người nói Nữ đế Linh Lung có ý đồ gì?

(*)điểm: xinh đẹp, tươi đẹp - Nuy

"Công chúa Điện hạ." Quốc sư bị Ngọc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm như vậy, cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút, xác định tăng bào (*áo cà-sa - Nuy) hoàn mỹ, mới nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Chuyện của Thất điện hạ, bản tằng đã biết."

Cổ Tinh Lăng vội nói: "Thánh thượng đã hạ chỉ sao?"

Quốc sư khẽ thờ dài, gật đầu.

Trong lòng Cổ Tinh Lăng tuyệt vọng, thánh chỉ đã xuống, chuyện này vẫn có thể vắng hời tìm đường sống sao?

Quốc sư nhẹ giọng khuyên Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chuyện này bản tằng cảm thấy chưa chắc là chuyện xấu."

Hoàng tử Điện hạ đi làm con tin, còn không phải chuyện xấu? Ngọc Tiểu Tiểu gãi đầu đi về phía trước, quả nhiên người ở thế giới này nàng không hiểu nha.

Quốc sư Trùng Quan vỗ vỗ bả vai Cổ Tinh Lăng một cái, rồi đi về phía Lâm Thư Các.

Ngọc Tiểu Tiểu một đầu đi thẳng ra cung, cùng ngồi một chiếc xe ngựa với Cổ Tinh Lăng, nửa ngày cũng không nói một câu nào.

Cổ Tinh Lăng suy nghĩ lại mấy câu nói vừa rồi của quốc sư Trùng Quan, đột nhiên nhỏ giọng nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, nay Hoàng hậu nương đã đi, Công chúa lại sống ở bên ngoài, cách xa kinh thành, thì thử hỏi có ai trong kinh thành có thể bảo vệ được Thất điện hạ? Mà Thất điện hạ đến Tru Nhật, ngược lại có thể bình yên, không phải sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ra khỏi hang hổ thì vào động sói à? Nếu đây là chuyện tốt, sao mấy người Triệu phi có thể nhường cho đệ đệ ta?"

"Thất điện hạ chính là Đích hoàng tử (*)." Cổ Tinh Lăng gõ Ngọc Tiểu Tiểu một câu.

(*)Đích hoàng tử: ý chỉ con dòng chính, hay con chính thất, sau này có cơ hội kế thừa tước vị của cha, ở đây là "ngôi vua" - Nuy

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cho nên?"

Cổ Tinh Lăng đành phải nói thêm một câu: "Ngôi vị Hoàng đế."

Đuổi được tiểu thất từ (*) đi, thì có thể giúp cho con trai mấy người đàn bà lên ngôi hoàng đế chắc? Ngọc Tiểu Tiểu hừ hừ, không biết lại có người thật đáng buồn nha.

(*) thất tử: con trai thứ bảy, ở đây là Thất hoàng tử Ngọc Từ Dịch - Nuy

"Nếu như nàng không nguyện ý, vậy chúng ta sẽ nghĩ cách." Cố Tinh Lăng thấy Ngọc Tiểu Tiểu không nói lời nào, cho là nàng luống cuống, liền đưa tay nắm lấy tay nàng, nhẹ giọng nói.

Lúc này xe ngựa đi qua một quán rượu, trong quán truyền tới âm thanh xướng lên của một cô gái, Ngọc Tiểu Tiểu nghe không rõ cô gái đó hát cái gì, chẳng qua là nghe được khúc hát đầy bi thương mà thôi.

Cố Tinh Lăng giúp Ngọc Tiểu Tiểu gỡ xuống mấy cây trâm, hôm nay lại mất, tiểu tức phụ cuat chàng phải ăn mất lòng lầy, chẳng qua là để tạo sức mặt vui mừng, trong lòng Cố Tinh Lăng đâu, chàng thân là trượng phu nhưng không cách nào giúp thế tử che mưa chắn gió. Do dự liên tục, Cố tam thiếu gia đưa tay Ngọc Tiểu Tiểu vào ngực mình, muốn nói với Ngọc Tiểu Tiểu rằng "Nàng đừng sợ, nàng đã có ta", chẳng qua những lời này, Cố tam thiếu gia một câu cũng không nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Trấn Quốc Công cùng Trấn Quốc Hầu

Đế cung, Lâm Thụ các, Quốc Sư hành lễ với Hiền Tông.

Hiền Tông cho Quốc Sư ngồi, nhìn Quốc Sư ngồi xuống, nói: "Nhìn thấy công chúa?"

Quốc Sư: "Bần tăng nhìn thấy công chúa và phò mã, cũng nhìn thấy đại hoàng tử Tru Nhật."

Hiền Tông cười khò một tiếng, nói: "Công chúa sẽ hận Trẫm?"

Quốc sư chưa nhìn ra trên mặt công chúa là tâm tình gì, hướng Hiền Tông khom người, nói: "Thánh Thượng và công chúa là cha con, tại sao lại hận? Thánh Thượng, bần tăng cũng không thấy công chúa có cái gì khác hẳn với người thường."

Hiền Tông nói: "Vậy chuyện Hoàng Hậu?"

"Đạo hạnh không đủ, chuyện thiên lôi, bần tăng không biết đáp án." Quốc sư nói thực thản nhiên.

Hiền Tông vỗ tay vịn, đồ trấn nhứt đầu không thôi, ai nói làm Hoàng Đế thì có cuộc sống vô ưu vô lo? Ông nhất định tru di cửu tộc người này!

Ngọc Tiểu Tiểu được Cố Tinh Lăng ôm trong ngực, ngồi trong xe lắc lư nửa canh giờ, nàng nghe bên ngoài xe có người nói: "Công chúa điện hạ, tam thiếu gia, đến phủ rồi."

Ngọc Tiểu Tiểu xuống xe, nhìn Tiểu Trang, Tiểu Vệ nâng Cố Tinh Lăng ra ngoài, nghe thấy phía sau có tiếng khóc, nhìn thấy Vương ma ma và Ngụy ma ma đều khóc đến hai mắt sưng đỏ, chạy tới trước mặt mình.

Cố Tinh Lăng xuống xe, nhìn hai ma ma khóc, mặt đầy nước mắt, không đợi Ngọc Tiểu Tiểu nói chuyện, liền trầm giọng nói: "Chúng ta vào phủ nói chuyện."

Từ lúc Hiền Tông hạ thánh chỉ, Cố phủ liền hỗn loạn, người của Ngọc Tiểu Tiểu đều khóc lóc ní non, lão phu nhân và mấy nữ quyến Cố gia cũng sốt ruột, nhưng không giúp được gì. Hiện tại Cố Thần, Cố Tinh Nặc, Cố Tinh Ngôn đều là thứ dân, không có tư cách tiến cung gặp Hiền Tông nói chuyện. Ngọc Từ Dịch, chỉ có thể cho người mời mấy người bạn tốt Anh Niên Doãn của ông ở trong triều đến Cố phủ để mọi người cùng nhau thương lượng xem việc này nên làm thế nào.

Ngọc Tiểu Tiểu chân trước vừa bước vào cổng Cố phủ, sau lưng Vương ma ma liền hỏi: "Công chúa, Thánh Thượng đã hạ thánh chỉ, phải làm sao bây giờ?"

Ngọc Tiểu Tiểu tâm loạn, nàng đâu biết phải làm thế nào á? Muốn một người chuyên giết zombie chơi cung đấu thêm chính trị đấu sao? Không phải làm khó nàng sao? Người nơi này không đỡ lo hơn Zombie đâu, ít nhất zombie chưa bao giờ dám chơi trò tâm kế lòng vòng với nhân loại nhà.

Lúc này quản gia đến trước cửa nghênh đón Cố Tinh Lăng, nhỏ giọng nói vài câu.

Cố Tinh Lăng nghe quản gia nói xong, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Bọn người Anh đại học sĩ đang ở trong thư phòng của Tổ phụ, chúng ta đi qua đó thôi."

Ngọc Tiểu Tiểu gật gật đầu.

Ngồi tại trong thư phòng có vài vị đại nhân, nhìn thấy Ngọc Tiểu Tiểu vào phòng, vội đứng lên muốn hành lễ với Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu khoát tay, nói: "Các người đều là trưởng bối, không cần hành lễ với ta."

Anh Niên Doãn liền hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, chuyện của Thất điện hạ, người tính thế nào?"

Tại sao mọi người đều muốn hỏi nàng vấn đề này? Nàng có thể nói không biết sao?

Lúc này, Cố Tinh Lăng nói: "Chúng ta gặp quốc sư trong cung."

Cố Tinh Nặc vội hỏi: "Quốc sư nói như thế nào?"

Cố Tinh Lăng nói: "Quốc sư nói, Thất điện hạ đi Tru Nhật chưa hẳn là chuyện xấu."

Có đại nhân than một câu: "Hòa thượng Trùng Quan này còn có chút kiến thức."

Mọi người đồng thời trầm mặc, Ngọc Từ Dịch đi Tru Nhật làm con tin, mất hoàng vị, lại có thể làm cho những người muốn hại hắn ngoài tầm tay với, cái này đích xác chưa hẳn chính là chuyện xấu, chỉ là rõ ràng thân là đích hoàng tử, lại vô duyên hoàng vị, đối thất hoàng tử là tiếc nuối đến bậc nào?

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mọi người đều không nói, liền hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu?"

Khâu Tranh nói: "Công chúa, việc này do chính thất điện hạ quyết định là tốt nhất."

"Nhưng hiện giờ hắn còn chưa nói tiếng người a, " Ngọc Tiểu Tiểu rầu rĩ nói.

Mọi người .....

Thất hoàng tử hiện chưa nói chuyện, nhưng công chúa nói nghe không được tự nhiên lắm?

"Thất điện hạ đi Tru Nhật." Cố Tinh Nặc rầu rĩ nói: "Tính mạng của hắn trên tay người Tru Nhật, tránh được Phụng Thiên hạ độc thủ, nhưng người Tru Nhật thật sự có thể nuôi dạy Thất điện hạ lớn lên?"

Ngọc Tiểu Tiểu nghe vài vị đại nhân thương lượng chuyện Ngọc Từ Dịch, nghe được cuối cùng nghe choáng váng, nghe mấy người đó nói, Ngọc Từ Dịch tại Phụng Thiên sẽ bị đám người Triệu phi kia giết, đi Tru Nhật sẽ bị người Tru Nhật giết, Ngọc Từ Dịch dù sao đều là chết?

Lúc vài vị đại nhân đang thương lượng, giọng quân gia từ ngoài thư phòng truyền vào, nói: "Nguyên soái, Đại hoàng tử Tru Nhật gửi thiệp mời cho công và tam thiếu gia."

Người trong thư phòng tất cả đều giật mình, ngoại trừ Ngọc Tiểu Tiểu.

"Tiến vào." Cố Thần vội liền nói.

Quân gia cầm trong tay một cái thiệp mời đỏ tươi vào phòng, đem thiệp mời cung kính đưa tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu cầm lấy thiệp mời, mở ra nhìn, bên trong chữ khả năng biết nàng, nhưng nàng hơn phân nửa không biết nó. Ngọc Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, chuyện thất học tôn thương lòng người, thật sự chịu không nổi nha.

"Cánh Mạch nói cái gì?" Cố Tinh Lăng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, vội nhỏ giọng hỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu đem thiệp mời đưa đến Cố Tinh Lăng trong tay, nói: "Chàng xem đi."

Cố Tinh Lăng nhìn thiệp mời, trong thiệp mời Cánh Mạch không viết cái gì, đều nói lời khách sáo, sau đó viết mời chàng và Ngọc Tiểu Tiểu đi Từ trang Đắc Ý gặp mặt một chút.

Ngọc Tiểu Tiểu ôm đầu nghĩ, hôm nay mới quen liền được mời ăn cơm, đây là ý gì?

Sắc mặt bốn nam nhân Cố gia đều âm trầm.

Cố Tinh Lăng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Nàng muốn đi dự tiệc của Cánh Mạch sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Hắn là ta không đi?"

Cố Thần nghĩ ngợi, nói: "Đi đi, nghe một chút Cánh Mạch muốn nói cái gì cũng tốt."

"Việc này xem ra Tru Nhật còn có tính toán khác." Anh Niên Doãn nhỏ giọng thăm một câu.

Ngọc Tiểu Tiểu nghe được lời Anh Niên Doãn, không hiểu, sau khi trở lại phòng, hỏi Cố Tinh Lăng: "Cánh Mạch là vì chuyện Tiểu Thất đến tìm ta?"

Cố Tinh Lăng liếc mắt nhìn hạ nhân trong phòng, mọi người đều lui ra, nhỏ giọng nói với Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Nàng quên rồi sao? Cố gia có người làm

tướng tại Tru Nhật."

Tâm Ngọc Tiểu Tiểu khẽ run lên, nói: "Là ai?"

"Đệ đệ ruột của Tổ phụ, Cố Lịch." Cố Tinh Lăng có chút kỳ quái nói: "Nàng không biết chuyện này?"

Ngọc Tiểu Tiểu biết nói cái gì đây? Nhìn thấy Nữ Đế không được chết từ tế, gia đình này của chàng, ta cũng nhìn thấy xương trắng, Ngọc Tiểu Tiểu nghẹn hồi lâu nói một câu Vương ma ma dạy: "Nữ tử không hỏi chính sự."

Cố Tinh Lăng tự giễu cười một cái, nói: "Đối với Cố gia, đây là chuyện hồ thẹn với đất nước, Đế cung không ai nguyện ý nhắc tới."

"Vậy chàng nói với ta, Cố lịch làm sao vậy? Hắn chàng gọi ông ta là Thúc gia?" Ngọc Tiểu Tiểu một chút tư duy, hỏi Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng lập tức chỉ lắc đầu nói: "Tổ phụ đã cùng hắn cắt áo đoạn nghĩa, không còn là huynh đệ."

Quan hệ huyết thống, nói cắt đứt liền có thể cắt? Ngọc Tiểu Tiểu tỏ vẻ nàng còn chưa hiểu á.

"Cố Lịch hàng Tru Nhật, được phong Trần Quốc Công. Ta nghe nói ông ta sống rất tốt."

Ngọc Tiểu Tiểu liền hỏi: "Trần Quốc Công với Trần Quốc Hầu, cái nào lớn hơn?"

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đắc Ý Tửu Trang không nghe thấy tiếng người

Cố Tinh Lăng cười khỏ nói: "Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Dĩ nhiên Trần Quốc Công chức cao hơn Trần Quốc Hầu rồi."

Ngọc Tiểu Tiểu "ách" một tiếng, nói: "Vậy coi như ta chưa hỏi đi, hiện tại gia gia chỉ là dân chúng, còn cần gì so sánh nữa chứ?"

Sắc mặt Cố Tinh Lăng có chút trắng xanh, nói: "Cố gia chúng ta đều trung quân, làm sao có thể để ý tới những thế này? Chúng ta....."

"Uống nước." Ngọc Tiểu Tiểu đưa một chén nước tới miệng Cố Tinh Lăng, cũng đều tại tên hôn quân kia hại thành như vậy, còn không nghĩ liệu mạng, người nhà này thật ngốc quá đi.

Cố Tinh Lăng theo bản năng há miệng uống hai ngụm, chờ phản ứng kịp là Ngọc Tiểu Tiểu đang uy chàng uống nước, thì một chén nước đã sắp bị chàng uống cạn sạch, vội vàng cầm lấy chén nước trong tay Ngọc Tiểu Tiểu.

Lúc này Vương ma ma gõ cửa bước vào phòng, đỏ mắt hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, sắp đi yến tiệc của Đại hoàng tử Tru Nhật, ngài có muốn chuẩn bị gì không?"

Đi ăn cơm mà còn chuẩn bị cái gì? Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Cố Tinh Lăng, không xác định nói: "Không phải nói đến ăn cơm sao?" Sớm biết hôm nay Cảnh Mạch mời nàng ăn cơm, thì từ hôm qua nàng sẽ bắt đầu ăn ít một chút nha.

Cố Tinh Lăng đang uống hết nước trong chén vào miệng, nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói xong, liền phốc một cái, một hóp nước toàn bộ đều phun ra ngoài.

Vương ma ma không có nước phun ra, nhưng lại nhìn chăm chăm Ngọc Tiểu Tiểu cả nửa ngày trời, nhất thời không quyết định được, bây giờ mình nên khóc hay cười thì tốt đây, vừa nghĩ tới Thất điện hạ, Vương ma ma liền muốn khóc rồi, nhưng khi thấy Công chúa Điện hạ, bà lại muốn cười.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn về mặt hai vị này một chút, cảm giác mình giống như vừa nói xong một chuyện cười nào đó, chỉ có thể "ha ha" một tiếng.

Hiện tại Cố Tinh Lăng cũng đã hiểu được một chút ác ý từ hai chữ "ha ha" này, nói: "Công chúa, bây giờ không phải lúc nói giỡn."

Vương ma ma hỏi Cố Tinh Lăng: "Phò mã gia, ngài muốn chuẩn bị gì?" Công chúa nhà mình đã không thể trông cậy được rồi, Vương ma ma đành phải nhờ vào phò mã gia vậy.

Cố Tinh Lăng nói: "Ma ma yên tâm, tổ phụ sẽ sai người chuẩn bị lễ vật tốt."

Vương ma ma nói: "Phò mã gia, ngài nhất định phải giúp Thất điện hạ." Vừa nói, Vương ma ma vừa quỳ xuống chân cạnh giường Cố Tinh Lăng, cầu xin: "Thất điện hạ còn nhỏ tuổi, ngài ấy đến Tru Nhật, làm sao có thể sống đây? Vạn nhất Thất điện hạ xảy ra chuyện gì ở Tru Nhật, bên cạnh không có ai có thể giúp đỡ, Thất điện hạ phải làm sao?"

Cố Tinh Lăng nửa nằm nửa ngồi kéo tay Vương ma ma, kéo mấy cái cũng không thể động được, chàng lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể nói: "Ma ma

trước hết đứng lên đi, có thể giúp được Thất điện hạ, ta nhất định sẽ giúp."

Ngọc Tiểu Tiểu bước tới, một tay đã kéo Vương ma ma lên, nói: "Chuyện này cũng không phải chuyện khó gì, ma ma đừng khóc." Dù Ngọc Tiểu Tiểu không thể hiểu nổi vấn đề cong cong vượn vượn trong chuyện này, nhưng nếu nàng nhất quyết muốn mang theo tiểu Thất tử sắp phải bước lên con đường chết đi, thì với võ lực của thế giới này, còn có ai có thể cản nàng? Bất quá thì mình mang theo Ngọc Từ Dịch chạy trốn, à, còn mang luôn Cố Tinh Lăng và đám người Vương ma ma có thể vì họ mà bị liên lụy, xin lỗi, đối với Ngọc Tiểu Tiểu, chỉ cần không bị tang thi gặm, thì suy nghĩ cuộc sống rất mỹ mãn, nàng chưa từng.

Wương ma ma không có nghĩ Ngọc Tiểu Tiểu đang nói thật, nhất định là Công chúa Điện hạ đang an ủi bà, đáng thương mà! Vương ma ma roi nước mắt nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, Hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng Công chúa, ngay cả lời nói an ủi cũng không thể nói tốt á.

Ngọc Tiểu Tiểu lại khuyên Vương ma ma mấy câu, phát hiện mình càng nói, Vương ma ma càng khóc thảm hơn, cuối cùng cũng tự giác ngậm chặt miệng lại.

Cố Tinh Lăng nói: "Ma ma đi xem Thất điện hạ một chút đi, để cho Ngụy ma ma yên tâm, Cố gia chúng ta sẽ không làm hại đến Thất điện hạ đâu."

Wương ma ma lau nước mắt, bây giờ Cố gia còn đang phải dựa vào Công chúa nhà mình sống qua ngày, có thể giúp Thất điện hạ cái gì? Vương ma ma càng nghĩ càng thương tâm.

"Cánh Mạch tìm chúng ta, chuyện Thất điện hạ nhất định sẽ có đường cứu vãn rồi." Sau khi Vương ma ma rời đi, Cố Tinh Lăng lập tức nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu: "Chuyện này còn chưa tới mức xấu."

"À." Ngọc Tiểu Tiểu chỉ đáp lại một tiếng với Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng nắm chặt tay, cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi, đem Ngọc Từ Dịch trốn khỏi kinh thành. Về phần chân tàn, như thế nào cùng với đám người Triệu Thu Minh cá chết lưới rách, thì bởi vì chuyện Ngọc Từ Dịch đang gấp gáp, mà Cố tam thiếu gia tạm thời bỏ quên.

Từ đó có ý nghĩa rằng, nếu nói là vợ chồng, thì có phải hay không không phải một người thì không thể vào cửa. (@Ở đây tựa như câu "nồi nào úp vung nấy" vậy, hai anh chị không có giống nhau thì sao thành vợ thành chồng - Nuy)

****

Đội đến khi sắc trời gần hoàng hôn, Ngọc Tiểu Tiểu mới cùng Cố Tinh Lăng lên xe ngựa, Tiểu Trang, Tiểu Vệ cỡi ngựa đi theo, đoàn người chậm rãi tiến về Đắc Ý Từ Trang.

Dọc theo đường đi, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm cảnh phố xá ngoài xe, phố cổ rực rỡ ánh đèn, làm cho Ngọc Tiểu Tiểu nhìn không chớp mắt. Vô số ánh nến tập trung lại, tiếng nói cười trong đám người, con nít chơi đùa ầm ĩ rượt đuổi nhau, ven đường là các quầy hàng ăn vặt, ở mặt thể, những thành phố kia đã đổ nát, nào có cảnh người người vui mừng náo nhiệt như vậy?

Cố Tinh Lăng thấy Ngọc Tiểu Tiểu cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt tỏa sáng, cũng không đành lòng mở miệng quấy rầy nàng.

"Một lát chúng ta trở về, chúng ta sẽ tìm một quán cơm được không?" Ngọc Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu lại nhìn Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng nói: "Tốt." Cố tam thiếu gia một lòng chỉ nhớ tới tiểu tức phụ mình mà không nhớ ra một vấn đề, hai vợ chồng bọn họ chính là đang đi dự tiệc á.

Lúc xe ngựa dừng bên ngoài Đắc Ý Từ Trang, thì đã thấy mấy tùy tùng của Cánh Mạch đứng chờ ở đó.

"Công chúa Điện hạ, Cố phò mã, xin mời." Quân sự chờ sau khi Tiểu Trang, Tiểu vệ đỡ Cố Tinh Lăng từ trong xe xuống, mới vung tay hướng về phía cửa của Đắc Ý Từ Trang, cung kính nói.

Ngọc Tiểu Tiểu bước vào cửa lớn Đắc Ý Từ Trang, trong từ trang, bốn cột lớn và tòa lâu năm tầng liên kết với nhau bởi những dãy hành lang xinh đẹp, đèn đuốc sáng trưng, có một bức tượng khí thế, Ngọc Tiểu Tiểu chau mày, hỏi thị vệ dẫn đường: "Thế nào lại không nghe được âm thanh nào? Không phải từ trang này là tiệm đóng cửa ỉ?"

Lúc nàng đi tới đây, quán cơm hai bên đường đều buôn bán tấp nập, khách tới mê người, mà nơi này cả tiếng người cũng không nghe được, vừa nhìn chính là đáng vẻ không có buôn bán, Cánh Mạch đường đường là Đại hoàng tử Tru Nhật, lại mời nàng và Cố Tinh Lăng tới một quán cơm đã đóng cửa? Nàng nhớ tên này không phải kẻ thiếu tiền nha.

Thị vệ dẫn đường rất 囧, không biết phải trả lời sao cho đúng. Tuy nói Đắc Ý Từ Trang là một quán rượu, nhưng thật ra là một cứ điểm của Tru Nhật tại Phụng Thiên, hẳn là người Phụng Thiên cũng biết chuyện này đi?

Ngọc Tiểu Tiểu quay đầu lại hỏi cái tên tùy tùng kia: "Người là lãnh đạo, người nói."

Quản gia tùy tùng rốt cuộc cũng là lãnh đạo, cung kính trả lời Ngọc Tiểu Tiểu: "Thưa Công chúa Điện hạ, vì việc mời Công chúa Điện hạ và Cố phò mã đến đây, mà Đại điện hạ đã hạ lệnh, hôm nay Đắc Ý Từ Trang chỉ tiếp hai vị khách quý là Công chúa Điện hạ và Cố phò mã, những khách nhân khác, chúng tôi đã chặn ngoài cửa rồi á."

"Vậy sao?" Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Cố Tinh Lăng, sao nàng lại cảm thấy hình như không phải như vậy á?

Cố Tinh Lăng thở dài một hơi, tiểu tức phụ của chàng được nuôi trong thâm cung, rốt cuộc tại sao lại không biết việc đời như vậy chứ?

Tiểu Trang Tiểu Vệ bắt chước vẻ mặt co quắp của Ngọc Tiểu Tiểu, chẳng qua bọn họ chỉ là gã sai vặt, bọn họ cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Trưởng công chúa không cách nào câu thông

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Phòng khách rộng rãi, ngọn đèn dầu chiếu sáng, ngay giữa phòng còn xây một cái ao nước, có khoảng mười con cá Hồng Lân [1] đang đuổi theo thức ăn trong ao, tiếng nước chảy róc rách cùng với khói trắng bay ra từ lư hương, đem phòng khách xa hoa sinh ra một chút tiên khí.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa vào phòng khách liền nhìn chăm chăm vào đàn cá bơi lội trong ao.

Cảnh Mạch đi tới bên cạnh Ngọc Tiểu Tiểu, cười nói: "Công chúa thích những con cá này?"

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, những con cá này thoát nhìn ăn rất ngon nha.

Cảnh Mạch thấy Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, lập tức lệnh thị vệ đứng sau lưng, nói: "Một lát nữa đem mấy con cá này đưa đến phủ Công chúa."

"Dạ." Người thị vệ kia lớn tiếng lĩnh mệnh.

Trong lòng Cố Tinh Lăng không vui, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhìn chăm chăm vào ao cá của Ngọc Tiểu Tiểu, liền đem lời cự tuyệt ở cửa miệng nuốt về.

"Ngồi đi." Cảnh Mạch mời Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tinh Lăng ngồi, nhìn thấy Tiểu Trang, Tiểu Vệ nâng Cố Tinh Lăng đến trước bàn, liền mở miệng giễu cợt Cố Tinh Lăng: "Xem ra phò mã đã ngồi sẵn rồi, vết thương ở chân của Cố phò mã thế nào?"

Cố Tinh Lăng chỉ lạnh lùng nhìn Cảnh Mạch một cái, không nói gì.

Ngọc Tiểu Tiểu thu hồi ánh mắt từ ao cá trở về, nhìn Cảnh Mạch, nghiêm túc nói: "Chân của huynh ấy sẽ khỏi hẳn."

Cảnh Mạch nói: "Su thừa (*sư phụ - Nuy) của Công chúa là người ở đâu?"

Ngọc Tiểu Tiểu chuyển thân thể một cái, chạy tới bên người Cố Tinh Lăng, huấn luyện viên huấn luyện nàng thành tài không có ở thế giới này, muốn nàng trả lời thế nào đây? Trầm mặc là vàng đi.

Thấy Ngọc Tiểu Tiểu không trả lời câu hỏi của chủ tử nhà mình, mấy thị vệ đứng bên cạnh Cảnh Mạch khó chịu, lại bị Cảnh Mạch khoát tay ngăn cản.

Cố Tinh Lăng và Ngọc Tiểu Tiểu được sắp xếp ngồi riêng với nhau, một trước một sau, Ngọc Tiểu Tiểu thì ngồi phía trước, còn Cố Tinh Lăng thì ngồi phía sau, bất quá Ngọc Tiểu Tiểu là một người không hiểu quy củ, cũng không thèm nhìn cái bàn đã chuẩn bị cho mình, trực tiếp ngồi bên cạnh Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng và Cảnh Mạch, kể cả tất cả mọi người trong phòng khách, đều sửng sốt.

Ngọc Tiểu Tiểu đặt mông ngồi xuống, nhìn đôi môi Cố Tinh Lăng một chút, đôi môi này bởi vì thiếu nước, mà đã xuất hiện vết nứt, Ngọc Tiểu Tiểu rót một chén nước, đưa tới khóe miệng Cố Tinh Lăng: "Uống nước."

Cố Tinh Lăng muốn lắc đầu, có nhiều ngoại nhân ở đây như vậy, hai vợ chồng bọn họ làm vậy là không hợp quy củ, nhưng liếc mắt thấy Cảnh Mạch đang nhìn vợ chồng mình, Cố Tinh Lăng há mồm, uống một hớp nước trong chén nước trên tay Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Uống thêm một chút nữa."

Cố Tinh Lăng thật sự nghe theo, ngoan ngoãn uống hết non nửa chén nước.

Ánh mắt Cảnh Mạch lạnh lùng nhìn, trên mặt lại mang theo nụ cười, nói: "Tân hôn của Công chúa Điện hạ, chỉ tiếc là ta tới chậm, không có thấy mười dặm hồng trang rầm rộ của Công chúa."

Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu đặt chén nước lên bàn, vẻ phần xuất giá "rầm rộ", nói tiếp xuống, nàng liền nhớ đến trận đánh nhau với đám người Triệu Thu Minh, còn dùng sét đánh nữ nhân Triệu phi kia nữa, tiếc là bà ta không chết.

Cảnh Mịch nói: "Công chúa, không phải ngươi còn có chuyện muốn nói với ta sao?"

Bàn tay của Cố Tĩnh Lăng đặt dưới bàn, vỗ nhẹ tay Ngọc Tiểu Tiểu, chuyện của Ngọc Từ Dịch, tốt nhất là bọn họ nên nghe hết ý của Cảnh Mịch, rồi mới tính tiếp.

Ngọc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn nhìn Cảnh đại hoàng tử, nói: "Không phải là nói mời ăn cơm sao? Thức ăn ở chỗ nào?"

Lời này vừa nói ra, không khí gần như ngưng lại, ánh mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu của Cảnh Mịch nhìn vào Ngọc Tiểu Tiểu, nhìn sơ qua vị Trưởng công chúa Linh Lung này, cũng không giống như người đầy thủ đoạn, cười vỗ tay một cái, Cảnh Mịch nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Sơ suất công chúa, là ta không phải rồi."

Đám thị nữ nối đuôi vào phòng khách, bưng lên thức ăn cho chủ và khách, món ăn trên bàn ngày càng nhiều, ánh mắt Ngọc Tiểu Tiểu sụp xuống, nhiều món ăn như vậy, có thịt có cá, còn có tôm nữa, cuối cùng ánh mắt Ngọc Tiểu Tiểu híp lại thành hình trăng rằm, chỉ nhìn mấy món ăn này, Ngọc Tiểu Tiểu liền xác định, chuyến đi này không uổng công mà.

Cố Tĩnh Lăng thấy dáng vẻ của Ngọc Tiểu Tiểu như vậy, lại nhìn mấy món ăn xanh xanh đỏ đỏ trước mặt, cảm giác như mình có chút khẩu vị.

Cảnh Mịch nâng ly rượu lên, khách sáo nói một câu: "Công chúa Điện hạ, mời."

Ngọc Tiểu Tiểu vừa nghe Cảnh Mịch lên tiếng mời, lập tức cầm đũa lên gấp ngay một miếng thịt.

"Ta...." Câu nói kè tiếp, Cảnh Mịch trực tiếp bị nghẹn trong cổ họng.

Người của hoàng thất ăn cơm, cũng vô cùng cao quý sang trọng, giống như đĩa thức ăn bạch ngọc trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, nhìn không giống món ăn, mà giống như một bức tranh được vẽ tỉ mỉ. Chỉ tiếc Ngọc Tiểu Tiểu không có đôi mắt thưởng thức cái đẹp, người ở chiến trường ăn cơm phải mau phải nhanh, đợi lúc Ngọc Tiểu Tiểu chén hết thức ăn trên bàn, Cố Tĩnh Lăng cũng chưa ăn được một miếng nào.

Cảnh Mịch nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, lại nhìn cái bàn trống trơn của nàng, mặc dù dáng ăn của Ngọc Tiểu Tiểu cũng không có quá khó coi, nhưng lần này, Cảnh đại hoàng tử thật sự chấn kinh rồi.

Ngọc Tiểu Tiểu ăn một miếng thịt cuối cùng trên đĩa, lại nhìn Cảnh Mịch, nói: "Chưa ăn no."

Cảnh Mịch: "....."

Ngọc Tiểu Tiểu lại cúi đầu nhìn đầu đũa không dính chút nước của Cố Tĩnh Lăng, nói: "Mới vừa rồi vị đại thúc kia có nói, hôm nay bởi vì muốn mời ta và Cố Tĩnh Lăng ăn cơm, ngươi đã bao cả tiệm cơm này, lời này là nói dối sao?"

Cảnh Mịch nói: "Công chúa, ngươi muốn nói gì?"

"Món ăn phân lượng ít như vậy." Ngọc Tiểu Tiểu cầm chiếc đũa chọc chọc cái đĩa trống rỗng, nói với Cảnh Mịch: "Như vậy là không phúc hậu nha, người nào sẽ đến chỗ này dùng cơm chứ? Đáng đời cái quán này sắp đóng cửa, ngươi không phải bị lão bản chỗ này làm thịt đi?" (@Ý của chị Tiểu là anh Mịch bị lừa ak - Nuy)

Mọi người: "....."

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn Cố Tĩnh Lăng, nói: "Một lát nữa chúng ta đi tìm một cái quán khác, ta có tiền, ta mời chàng ăn một bữa tốt hơn."

Cố Tĩnh Lăng rói rắm, đều nói nam nhân nuôi gia đình, tại sao khi đến phiên chàng, lại là vợ mời chàng ăn cơm?

"Công chúa Điện hạ chú ý lời nói!" Lúc này, một phụ tá đi theo Cảnh Mịch phục hồi lại tinh thần, cao giọng nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Ai có thể giết hoàng tử Tru Nhật chúng ta?"

"Gi?" Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Có người muốn giết Cảnh Mịch?"

"Ngươi." Phụ tá kia rất tức giận, cảm thấy Công chúa Phụng Thiên giả ngây giả dại.

"Không được vô lý." Cảnh Mịch khoát tay, để cho phụ tá kia cảm miệng, Ngọc Tiểu Tiểu nói là "làm thịt", Cảnh Mịch cảm thấy ý của từ đó không phải là chữ "giết".

"Người nào muốn giết ngươi?" Ngọc Tiểu Tiểu nghiêm túc hỏi Cảnh Mịch, nàng nhớ, Tru Nhật lúc này, có khoảng bảy, tám hoàng tử giành một cái ghế, mà Đại hoàng tử Cảnh Mịch này cũng không quá tốt đi.

Cảnh Mịch nở nụ cười, nói: "Đây là Công chúa Điện hạ lo lắng cho ta?"

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, tuy không làm nhân tình thì không làm nhân tình, nhưng nàng cũng sẽ không vui vẻ đứng nhìn người này chết.

"Bưng lên thêm một bàn rượu ngon thịt ngon." Cảnh Mịch ra lệnh, suy nghĩ một chút lại nói thêm: "Số lượng càng nhiều càng tốt."

Ây da, trong lòng Ngọc Tiểu Tiểu đầy mong đợi, ngồi chờ bàn thức ăn thứ hai mang lên.

Cảnh Mạch nói: "Công chúa, chuyện Thất điện hạ, người không có lời muốn nói sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ăn cơm không bàn chính sự, chuyện cơm nước xong thì hãy nói."

Từ khi gặp gỡ Ngọc Tiểu Tiểu, Cảnh Mạch thật sự không có gặp qua một lần có thể nói hết câu, phải đem lời của mình chặn ở họng.

Cố Tinh Lăng cảm ly uống nước, mặc dù chàng và vợ mình thường không thể câu thông với nhau, nhưng nhìn dáng vẻ bị ghen của Cảnh đại hoàng tử, Cố tam thiếu gia cảm thấy tâm tình của mình vô cùng sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: A Thu phu nhân

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Thức ăn lần thứ hai được mang lên, mặc dù Cảnh Mạch đã dặn số lượng phải nhiều, nhưng người phục vụ hoàng gia lại cảm thấy số lượng như vậy là đủ, ngược lại lại có khoảng cách với ý tứ của Ngọc Tiểu Tiểu, nhìn thức ăn được bưng lên một chút, Ngọc Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, thịt trong đĩa, nhìn một cái là có thể đếm được có bao nhiêu miếng rồi, quán này mà không đóng cửa, thật sự không có thiên lý mà.

Cố Tinh Lăng thấy Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, vội vàng nhỏ giọng nói: "Không muốn ăn sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu gấp tất cả phần bụng của một con cá để vào chén của Cố Tinh Lăng, nhỏ giọng nói: "Ít thì ít, mùi vị cũng không tệ, chàng ném thử một chút đi."

Cố Tinh Lăng cầm đĩa, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu bận rộn ăn mà không ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn nhìn không thấy lớn chút nào, cũng không hiểu được thức ăn như thế nào mà chớp mắt một cái đều rơi vào cái miệng nhỏ nhắn này, Cố Tinh Lăng không dám hạ đĩa ăn phần cá này, theo trực giác được luyện từ chiến trường, để cho Cố tam thiếu gia cảm giác được, một bàn thức ăn này đoán chừng không đủ để uy vợ của chàng no đi.

"Ăn từ từ." Cố Tinh Lăng múc một chén canh cho Ngọc Tiểu Tiểu, sợ vợ của mình bị ghen.

"Ừ." Ngọc Tiểu Tiểu liền há miệng uống một muỗng canh của Cố Tinh Lăng, sau đó ánh mắt sáng lên, nói với Cố Tinh Lăng: "Ăn ngon."

Cố Tinh Lăng vớt thịt con trai sông đặt vào chén Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Nếu thích, vậy sau khi chúng ta về phủ, thì sẽ kêu phòng bếp làm món canh này."

Ngọc Tiểu Tiểu dùng sức gắp đầu, trong mặt thề con sông nào cũng bị ô nhiễm, ngay cả con cá có thể đưa vào miệng cũng khó như phát hiện lục địa mới, có thể sống ở thế giới này thì quá hạnh phúc rồi, Công chúa Điện hạ nói với tướng công: "Ngày mai làm món này nha."

"Tốt." Cố Tinh Lăng không suy nghĩ trước sau, lập tức đồng ý, bất quá, Cố tướng quân đột nhiên nhớ tới con trai sông này vào mùa hạ mới có thể ăn, lúc này chàng đi đâu mới bắt được trai sông về nấu? Cố Tinh Lăng ngẩng đầu nhìn Cảnh Mạch một cái, những thứ này, người Tru Nhật lấy từ đâu nhỉ?

Sắc mặt Cảnh Mạch có chút khó coi, hẳn là mọi hai vị này tới bàn chính sự, không nghĩ tới hai vị này chỉ tới đây ăn uống, còn không coi ai ra gì mà cử án tề mi (*), đùa giỡn nhau, hai vị này cũng không biết thẹn thùng sao? Sau khi chống lại ánh mắt của Cố Tinh Lăng, Cảnh Mạch cười cười, mở miệng nói: "Làm sao có thể phiền Cố phò mã người hầu hạ Công chúa Điện hạ dùng cơm chứ? Người đâu."

(*) cử án tề mi: vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, người vợ yêu thương chồng ~> là câu thành ngữ khá nổi tiếng ở Trung Quốc, được trích từ chuyện vợ Mạnh Quang của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang với mày.

[["Lương Hồng được vợ hiền Mạnh Quang cung kính dâng mâm ngang mày."]]

Một thị nữ mặt váy màu xanh đi tới trước mặt Cố Tinh Lăng và Ngọc Tiểu Tiểu.

Cảnh Mạch nói: "Đây là nữ tỳ ta mới vừa mua không lâu, để cho nàng hầu hạ Công chúa Điện hạ đi."

Cố Tinh Lăng liếc mắt nhìn người thị nữ này, khỏe mắt run lên, nhưng trên mặt vẫn không có thay đổi, nói: "Thanh NGọc?"

"Phò mã gia." Thanh Ngọc quỳ gối trước bàn, thấp giọng nói: "Hôm nay nô tỳ tên là A Sơ."

Ngọc Tiểu Tiểu đang có tâm trạng thương thức đồ ăn ngon, mà sau khi nghe tới cái tên "A Sơ", thì chiếc đĩa gấp mắng non cứng ngắc giữa không trung, A Sơ?

Sau khi cùng với Nữ đế Linh Lung thành một đôi, Cảnh Mạch đã đưa cho Ngọc Từ Dịch một thị nữ, người thị nữ này đã cùng lớn lên với Thất hoàng tử Ngọc Từ Dịch, chiếu cố cẩn thận, ngay cả một bước từ thiếu niên thành nam nhân kia, đều là từ người thị nữ này, đến lúc cuối cùng Ngọc Từ Dịch có tâm ác độc giết chị gái đoạt vị, cũng chính là người thị nữ này dùng mưu kế lừa gạt giúp hắn mở cửa nam Đế cung ra, người thị nữ này tên gì, Ngọc Tiểu Tiểu vẫn nhớ rất rõ ràng, A Sơ! Sau khi Ngọc Từ Dịch phong Vương, người Phụng Thiên đều biết, bên người Thụy Thân Vương có một A Sơ phụ nhân.

Ta đi, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mỹ nhân quý gồi trước mặt này, nàng còn không có cùng Cảnh Mạch kết thành một đôi đây, cái tên A Sơ liền xuất hiện? Kịch tình biến đổi thành như vậy, còn có để cho nàng chơi đùa không đây?

Cảnh Mạch liếc nhìn về mặt của hai vợ chồng nhỏ, một người mặt lạnh như sương, một người biểu mặt không thay đổi, bản lĩnh bất động thanh sắc của hai người này cũng không tệ.

"A Sơ." Cảnh Mạch lệnh Thanh Ngọc: "Người còn không đi hầu hạ Công chúa?"

"Dạ." Thanh Ngọc đáp một tiếng với Cảnh Mạch, đầu gối hướng về phía Ngọc Tiểu Tiểu.

"Không cần." Ngọc Tiểu Tiểu nhắc tay lên, ra hiệu Thanh Ngọc đừng động, nói với Cảnh Mạch: "Người mới vừa nói, người mua nàng?"

Cảnh Mạch nói: "Một nữ tỳ mà thôi, Công chúa Điện hạ để ý?"

Cố Tinh Lăng lạnh lùng nói: "Nữ tỳ này là do Cố gia ta bán ra đi."

Cảnh Mạch nói: "Thế nào? Cố gia bán nô tỳ, ta mua không được?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Thanh Ngọc, cái tên này hình như ta đã nghe qua chỗ nào á."

Chết tiệt, ngay cả Tiểu Trang, Tiểu Vệ đứng bên cạnh cũng nóng nảy, ngay cả người giành tướng công của mình, Công chúa Điện hạ ngài cũng không nhớ nổi cái tên hả? Đây còn có cái gì tốt hơn không?

Thanh Ngọc ngẩng đầu lên nhìn Cố Tinh Lăng, tình ý trong mắt, Cố tướng quân có thể nhìn ra, nhưng Công chúa Điện hạ lại nhìn không ra.

Không có tâm tư thân mật, không có xuống tay, đối với Thanh Ngọc mà nói, Cố Tinh Lăng không thiện với lương tâm, chỉ là nhớ tới chuyện trong thiên lao ngày trước, người nhà muốn để Thanh Ngọc lưu đời sau cho chàng, Cố tam thiếu gia liền có chút bất an, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu.

"Không nhớ ra thì không cần nghĩ nữa." Cố Tinh Lăng ngắt lời Ngọc Tiểu Tiểu: "Nàng còn muốn ăn cái gì? Đồ ăn nguội là sẽ ăn không ngon đâu."

Thanh Ngọc khề thở dài một hơi, lại cúi đầu, từ nhỏ, tính tình của Cố Tinh Lăng đã lạnh, cũng rất ít nói, hôm nay nhìn thấy thiếu gia lo lắng cho Ngọc Tiểu Tiểu, Thanh Ngọc biết, Cố tam thiếu gia thật sự đã động tâm với Công chúa. Lòng có chút không cam tâm, nhưng Thanh Ngọc chỉ có thể nhẫn nhịn không cam tâm này. Bất quá nghĩ tới chuyện ngày sau Ngọc Từ Dịch sẽ thành con tin đi tới nước Tru Nhật, Thanh Ngọc lập tức có chút hả hê, người ngồi trước mặt nàng là Công chúa địa vị cao quý thì thế nào? Trước mặt hoàng tử nước lớn, còn không phải ăn nói khép nép, chịu ủy khuất sao?

"Công chúa." Lúc này Cảnh Mạch mở miệng nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu: "Người không nhớ nữ tỳ này sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Thanh Ngọc: "Năm nay người bao nhiêu tuổi?"

Thanh Ngọc không hiểu Ngọc Tiểu Tiểu hỏi tuổi mình làm gì, nhưng vẫn cung kính đáp: "Thưa Công chúa Điện hạ, năm nay nô tỳ mười lăm tuổi."

Hắc, Ngọc Tiểu Tiểu âm thầm chép miệng, Nữ đế Tần bạo tìm đến quốc sư, là tìm tình thương yêu của cha, mà Ngọc Từ Dịch tìm một nữ nhân hơn mình mười lăm tuổi, là tìm tình thương của mẹ? Di truyền của tên hôn quân trong cung kia đúng là không phải vấn đề bình thường mà.

"Công chúa?" Cảnh Mạch thấy Ngọc Tiểu Tiểu không trả lời mình, liền kêu Ngọc Tiểu Tiểu một tiếng.

"Nàng thích mỹ thiếu nam (*trair trẻ mà đẹp - Nuy)." Ngọc Tiểu Tiểu nói với Cảnh Mạch: "Niên kỷ (*tuổi - Nuy) của người, nàng nhìn chừng mắt đi."

Cảnh Mạch: "....."

Mọi người: "....."

Đây là Công chúa Điện hạ đang nói, Cố tam thiếu gia là mỹ thiếu nam, mà Cảnh đại hoàng tử là lão nam nhân (*đàn ông già ^^ - Nuy)?

Cảnh Mạch nhìn lại hắc, nhưng vẫn không thể nhịn được, "ba" một tiếng, một chương đập mạnh vào bàn.

"Công chúa Điện hạ tha mạng." Thanh Ngọc lập tức quỳ xuống khóc lóc, còn vừa quỳ vừa đập đầu với Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu 囧, nàng chưa có nói là muốn giết người a.

Cảnh Mạch lạnh lùng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu.

Người Tru Nhật cùng nhau nín thở ngưng thần, chuẩn bị sau khi Cảnh Mạch ra lệnh một tiếng, bọn họ liền lập tức xông ra bắt hai vợ chồng Công chúa Linh Lung.

"Thế nào?" Ngọc Tiểu Tiểu thấy Cảnh Mạch nhìn mình chăm chăm, hỏi một tiếng.

Cảnh Mạch nói: "Công chúa, năm nay ta bắt quá mười chín tuổi."

"....."

Mọi người đều ㄟ ㄟ, Cảnh đại hoàng tử là nhất thời nghĩ không thoát, mới đi theo đề tài của Công chúa Linh Lung đi?

Ngọc Tiểu Tiểu quan sát Cảnh Mạch một lượt, dù người là thiếu niên anh tuấn cũng không được nha, người mà A Sơ phu nhân thích, vào lúc này vẫn còn đang bú sữa mẹ đấy.

"Công chúa." Lúc này Thanh Ngọc đột nhiên hét lớn với Ngọc Tiểu Tiểu, xông vào người nàng: "Nô tỳ biết lúc trước nô tỳ si tâm vọng tưởng, chẳng qua hôm nay nô tỳ đã là nô tỳ của Đại điện hạ, Công chúa Điện hạ vẫn không thể bỏ qua cho nô tỳ sao?"

Sau khi Cảnh Mạch nghe Thanh Ngọc nói xong, ánh mắt híp lại, nữ tỳ này trong miệng thì cầu xin tha thứ, nhưng thật ra là đang xúi hấn ra tay dạy dỗ Ngọc Tiểu Tiểu đi, dù sao đánh chó cũng phải nể mặt chủ á?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ngu trung

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Ngọc Tiểu Tiểu nghe Thanh Ngọc khóc lóc cầu xin, nghiêng đầu hỏi Cố Tinh Lăng: "Tại sao phải bán nàng?" Xem ra kiếp trước, mỹ nhân này tránh được Cố gia cả nhà bị tịch thu tài sản, lâm vào tội chết, bị Cảnh Mạch mua đi, mà kiếp này, Cố gia lại chủ động bán nô tỳ, mỹ nhân này vẫn bị Cảnh Mạch mua. Trong lòng Ngọc Tiểu Tiểu thở dài, đúng là số mệnh mà.

Cố Tinh Lăng biết Vương ma ma không có nói chuyện này với Ngọc Tiểu Tiểu, chẳng qua là Ngọc Tiểu Tiểu không có chút ấn tượng nào đối với Thanh Ngọc, đây cũng làm cho Cố Tinh Lăng cảm giác có phải vợ mình bị mất chứng bệnh hay quên quá nặng hay không, chẳng những nàng đã nói chuyện với Thanh Ngọc, còn hất cả chén thuốc vào mặt nàng ta nữa.

"Nàng ta phạm vào lỗi không nên phạm." Cố Tinh Lăng nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Cho nên mới đem bán nàng ta."

"Ài." Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu than thở: "Các người bán người ta như bán chó vậy, như thế không tốt đâu."

Lời này Cố tam thiếu gia phải đáp lại thế nào đây?!

Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu, tiếp tục ăn, kiếp này nàng không thể cho Ngọc Từ Dịch có cơ hội giết mình, A Thụ phu nhân kia, ừm, Ngọc Tiểu Tiểu vừa ăn vừa quyết định, kiếp này nàng sẽ nhìn kỹ, coi như số mạng không thể nghịch chuyển, nàng cũng sẽ không để cho Ngọc Từ Dịch bị mỹ nhân này câu lên giường.

Thấy Ngọc Tiểu Tiểu chỉ tự lo cho bản thân, Thanh Ngọc khóc không nổi nữa, khóc cả nửa ngày, đối phương nhìn cũng không nhìn, còn có tâm tình hưởng thức thức ăn, nàng còn khóc cái gì?

Cảnh Mạch nói: "Công chúa, người có nguyện ý để Thất điện hạ tới Tru Nhật ta không?"

Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu.

Cảnh Mạch nói: "Nhưng phụ hoàng người đã hạ thánh chỉ, Công chúa không muốn thì như thế nào?"

"Ta là muốn như vậy." Ngọc Tiểu Tiểu buông đũa trong tay xuống, nói với Cảnh Mạch: "Người đem Ngọc Từ Dịch về, đối với Tru Nhật các người có chỗ tốt nào?"

"Hừm?" Cảnh Mạch cảm thấy hứng thú, nói: "Lời này của Công chúa là thế nào?"

"Mẫu hậu ta chết." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Triệu phi sẽ là Hoàng hậu, bà ta...."

"Công chúa!" Cố Tinh Lăng hận không thể bịt miệng Ngọc Tiểu Tiểu lại, cái này chỉ là nghe tiếng gió thổi, còn chưa phải là sự thật, tại sao có thể nói tùy tiện được chứ?

Ngọc Tiểu Tiểu sững sốt khi nghe Cố Tinh Lăng kêu lên, sau đó, nghĩ là có thể mình nói đến Hoàng hậu đã chết, Cố Tinh Lăng sợ mình thương tâm, vì vậy nắm lấy tay áo của Cố Tinh Lăng, nói với chàng: "Ta không thương tâm."

Cố Tinh Lăng vỗ trán, làm sao mà nói tới chuyện thương tâm rồi?

"Con tin nói trắng ra chính là con tin." Ngọc Tiểu Tiểu lại nói chuyện tiếp với Cảnh Mạch: "Hắn là một tiểu hoàng tử, không quyền không thế, bắt hắn làm con tin, các người sẽ được lợi ích gì?"

Cảnh Mạch nói: "Mẫu tộc (*nhà mẹ đẻ - Nuy) của Công chúa và Thất điện hạ là Khương thị, còn có Cố gia, không phải là quyền thế của Thất điện hạ sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu vờn vai một cái, nói: "Vậy mà chúng ta cũng không thể làm gì Triệu phi và Triệu Thu Minh á."

Cảnh Mạch trầm mặc, cái này ngược lại là thật.

"Bắt người làm con tin, thì phải bắt những người có quyền có thế." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Những ngày của Đại hoàng tử người sống ở Tru Nhật cũng không quá tốt đi, bắt cũng phải bắt người có ích, như vậy đem về nước, phụ hoàng người cũng sẽ thưởng cho người nha, không phải sao?"

"Cuộc sống của ta không quá tốt?" Ánh mắt Cảnh Mạch hoàn toàn đóng băng, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu: "Vì sao Công chúa lại nói như vậy?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cái này cũng giống như Ngọc Từ Dịch á, nếu muốn con trai vui, thì người cha như thế nào lại để hắn đi xa như vậy?"

"Công chúa Điện hạ!" Người phụ tá đứng bên cạnh Cảnh Mạch không thể chịu nổi nữa, ghen hờn hết to.

Cảnh Mạch cũng cười một tiếng, khoát tay với người phụ tá đó, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Ngược lại Công chúa là người thẳng thắn, vậy Công chúa cảm thấy ta mang theo một vị hoàng tử trở về Tru Nhật, mới coi như không có nhục hoàng lệnh?"

Trong Đế cung có tất cả sáu vị hoàng tử, lớn nhất là Ngọc Từ Thanh mười tuổi, Ngọc Tiểu Tiểu âm thầm đem sáu vị hoàng tử này nhìn qua một lượt, đến thời của Nữ đế Linh Lung, kết quả của sáu vị này là theo thứ tự: chém đầu, treo cổ, rượu độc, bồng sát (*), ngũ mã phanh thây, bảo cách (**), có một vị hoàng tử tâm linh vận vẹo như vậy, kết quả của sáu vị hoàng tử cũng thật bi thương nha: "Không biết, chính người muốn đi." Ngọc Tiểu Tiểu nói với Cảnh Mạch.

(*)bồng sát: dùng gậy đánh đến chết - Nuy

(**)bảo cách: dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa - Nuy

Cảnh Mạch nói: "Ta cũng không nghĩ ra nên chọn ai."

"Ồ." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Vậy thì không có biện pháp."

Cảnh Mạch lại áp chế trái tim đầy lửa, mới có tâm cơ, hiện tại người này bắt quả chỉ có mười chín tuổi, chính là niên kỷ huyết khí phương cương, còn chưa có luyện ra một thân bản lĩnh khổng lồ chế ngự được: "Xem ra Công chúa thật sự không có ngại ta mang Thất điện hạ đi." Cảnh Mạch nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói.

"Người đừng có đem cái A Thu gì đó cho Ngọc Từ Dịch là được." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ta muốn tìm cho đệ đệ một cô nương tuổi không sai biệt lắm."

Tay Cố Tinh Lăng run một cái, không lên tiếng, cái đầu lại cúi thấp thấp.

Cảnh Mạch nhắm chặt hai mắt, tự nói với mình, không thể ở bên trong Đô thành Phụng Thiên, đem đích Trưởng Công chúa Phụng Thiên một cước đạp chết, bây giờ Tru Nhật bọn họ còn chưa có ý định xuôi nam, tiêu diệt Phụng Thiên.

"Chàng ở đây ăn đi, ta đi ra ngoài một chút." Ngọc Tiểu Tiểu nói một câu với Cố Tinh Lăng.

Cố Tinh Lăng hỏi: "Công chúa muốn làm gì?"

"Uống nước quá nhiều, ta muốn đi t.i.i.ê.u..."

Cố Tinh Lăng nhanh chóng ra tay, lần này cuối cùng Cố tướng quân cũng đã che được miệng của vợ mình, có chết chàng cũng không thể để vợ mình nói chữ "đi tiểu" này ra ngoài!

Trong phòng khách, mọi người đều có vẻ mặt quái dị, ai có thể dạy cho bọn họ biết, cái tràng diện này phải ứng phó thế nào hả?

Ghen tiểu là không tốt đối với thân thể, đã không còn ở thế giới thiếu thốn mọi bề kia, Ngọc Tiểu Tiểu muốn thân thể mình tốt một chút, cho nên nàng đứng lên, nói với Cảnh Mạch: "Đại hoàng tử, ta đi...."

"Công chúa xin cứ tự nhiên." Cảnh Mạch không đợi Ngọc Tiểu Tiểu nói hết lời đã lên tiếng, hắn cũng không muốn từ miệng của Ngọc Tiểu Tiểu nói ra từ "đi tiểu" kia.

"Các ngươi đi theo bảo vệ Công chúa." Cố Tĩnh Lăng lệnh cho Tiểu Trang, Tiểu Vệ.

Ngọc Tiểu Tiểu không yên lòng, hỏi: "Vậy còn chàng?"

Cố Tĩnh Lăng ngẩng đầu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Ta làm khách ở chỗ Đại hoàng tử, còn có chuyện gì xảy ra chứ?"

Ngọc Tiểu Tiểu yên tâm, mang theo Tiểu Trang, Tiểu Vệ rời đi.

Chờ ba người Ngọc Tiểu Tiểu đi xong, Cảnh Mạch nói với Thanh Ngọc: "Ngươi còn không mau hầu hạ."

Thanh Ngọc hoảng hốt vội vàng đứng lên.

Cố Tĩnh Lăng không muốn cho Thanh Ngọc và Ngọc Tiểu Tiểu nói chuyện với nhau, muốn mở miệng ngăn lại, thì nghe Cảnh Mạch ngồi phía trên nói: "Còn nói lung tung nữa, bốn vương cất đầu lưỡi ngươi."

Thanh Ngọc mới vừa đứng dậy, còn chưa bước đi, nghe Cảnh Mạch nói, dọa sợ quỳ xuống đáp: "Nô tỳ không dám."

"Cố phò mã còn có gì không yên lòng nữa không?" Cảnh Mạch hỏi Cố Tĩnh Lăng.

Cố Tĩnh Lăng biết người này không yên lòng, nhiều nô tỳ như vậy mà không cần, còn muốn Thanh Ngọc đi hầu hạ Ngọc Tiểu Tiểu.

"Ta không thẹn với lương tâm." Cố Tĩnh Lăng nói: "Đại hoàng tử mời vợ chồng ta tới, không phải đơn giản là mời chúng ta thưởng thức một bữa rượu ngon món ngon đi?"

Cảnh Mạch nói: "Cố Lịch muốn ta thay ông ấy nhấn lại, Trần Quốc Công biết một nhà các ngươi bị nhốt vào thiên lao, làm ông ấy gấp đến độ hận không thể mang binh giết tới Phụng Thiên."

Cố Tĩnh Lăng lạnh nhạt nói: "Cố gia chúng ta và Cố Lịch đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt rồi."

"Cố Tĩnh Lăng." Cảnh Mạch nói: "Lần tai ương lao ngục này, ngươi còn muốn cam tâm tình nguyện? Chẳng lẽ bởi vì quân vương ngươi đem nữ nhi hấn gả cho ngươi?"

"Đại hoàng tử không cần coi ta như Cố Lịch, người phản quốc, gặp nhau sa trường, ta nhất định sẽ lấy mạng ông ta."

"Hắc." Cảnh Mạch cười nói: "Cố phò mã còn muốn cùng đại quân Tru Nhật ta gặp nhau ở sa trường?"

"Ta là người Phụng Thiên." Cố Tĩnh Lăng nói: "Đời này sẽ không đầu quân cho nước khác."

Cảnh Mạch lắc đầu một cái, nhìn Cố Tĩnh Lăng, nói hai chữ: "Ngu trung."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nô tỳ dễ non

Editor: gauconhy

Beta: Nuy Ham

Nghe Cảnh Mạch nói chính mình là ngu trung, thần sắc Cố Tĩnh Lăng không có biến hóa gì lớn, lạnh nhạt nói: "Cố Lịch làm phản đi theo Tru Nhật đã được mười bảy năm, chưa một lần được lãnh binh xuất chinh, các ngươi chỉ là đem ông ta nuôi như chó trong nhà."

"Chó trong nhà?" Cảnh Mạch buồn cười nói: "Cố Lịch tại nước Tru Nhật ta có công, đứng hàng đầu, người trong nhà có được sống cuộc sống xa hoa, cuộc sống như vậy trong mắt của ngươi lại là chó nuôi."

Cố Tĩnh Lăng nói: "Đối xử tử tế với người hàng phục mình, mới có thể có được lòng trung của nhiều người khác, chỉ là trên đời này không phải tất cả mọi người đều giống như Cố lịch, phản chủ quên tông."

Cảnh Mạch nói: "Cố phò mã, Thất điện hạ đến Tru Nhật ta, Công chúa Linh Lung cũng có thể đi theo."

Cố Tĩnh Lăng nhú mày, hỏi Cảnh Mạch: "Ngươi có ý gì?"

Cảnh Mạch nói: “Hoàng Hậu Khương thị đã chết. Phụng Thiên của người hầu như đều nghe lệnh Triệu gia, gia tộc của người mất binh quyền, người muốn bảo vệ tỷ đệ Công chúa Linh Lung như thế nào? Cùng ta về nước Tru Nhật, ta bảo đảm người được hưởng vinh hoa phú quý, cũng cam đoan người nhất định có thể được lãnh binh.”

Cố Tinh Lăng gượng cười, nói: "Đại hoàng tử muốn ta mang theo công chúa cùng phản quốc? Nàng là trưởng công chúa, đại hoàng tử cảm thấy công chúa sẽ đồng ý phản lại phụ vương và quốc gia của mình?"

Cảnh Mạch nói: "Không ai mà không vì chính mình, vì mạng sống, có chuyện gì không thể làm đây? Không cần công chúa làm phản, phụ hoàng nàng cũng đã bỏ tỷ đệ nàng. Cố tướng quân, ở trong mắt của ta, huynh đệ Cố gia các người, hơn xa một đôi tỷ đệ thất thế của Hoàng gia."

Hiện tại Cố Tinh Lăng cuối cùng cũng hiểu được, cái gì cũng chính là một cái cớ, mà Tru Nhật mong muốn Cố gia bọn hắn quy thuận.

Cảnh Mạch hướng Cố Tinh Lăng giơ cốc rượu lên, cười nói: "Chỉ đáng tiếc nay thân thể Cố phò mã bị thương. Bằng không ta còn muốn cùng Tam thiếu tướng quân đại danh lừng lẫy uống một chén."

Cố Tinh Lăng cũng cầm cốc rượu lên, trong cốc lại không có rượu, Cố Tinh Lăng nhìn cốc rượu trống không, trong đầu đột nhiên chợt lóe một ý niệm, nếu muốn mời Cố gia bọn họ đầu hàng, vậy tại sao còn phải kêu thêm Ngọc Tiểu Tiểu? Công chúa là chỗ khó khăn, không có khả năng sẽ đi theo phò mã gia làm một công chúa phản quốc? Cố Tinh Lăng ngừng đầu, nghiêm giọng hỏi Cảnh Mạch: “Người muốn công chúa đến chỗ này, đến cuối cùng là muốn làm cái gì?"

Cảnh Mạch nhấp một ngụm rượu ngon trong ly, nhìn Cố Tinh Lăng cười nói: "Tự nhiên chỉ là mở tiệc chiêu đãi."

Cố Tinh Lăng đem sự tình suy nghĩ, chợt hiểu rõ ràng? Hắn mua Thanh Ngọc, là muốn để cho Thanh Ngọc ở trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu nói chuyện, mới vừa rồi lại cho Thanh Ngọc cùng đi ra ngoài hầu hạ Ngọc Tiểu Tiểu. Chỉ cần Ngọc Tiểu Tiểu và hắn không làm phu thê, Thánh Thượng tức giận, Cố gia tại Phụng Thiên sẽ không còn đất dung thân? Cố Tinh Lăng đặt tay lên bàn muốn đứng dậy, nhưng vừa động phía dưới, mắt cá chân tự nhiên đau nhức, làm cho Cố Tinh Lăng nháy mắt liền cứng ngắc thân thể.

Cảnh Mạch thông thả nói: "Các người thủ Vọng Hương quan nhiều năm. Vọng Hương Quan lại có địa hình hiểm trở, nếu như không có các người thủ hộ, Phụng Thiên đã sớm không còn tồn tại rồi."

Vọng Hương quan là nơi quan trọng với Phụng Thiên, phía bắc có Tru Nhật, phía tây bắc có nước Bạch Hồ là nơi giao nhau quan trọng, thành quan trọng nhất của Phụng Thiên chính là chỗ này, Cố Tinh Lăng nhìn Cảnh Mạch cẩn thận nói: "Người trông Cố gia chúng ta sẽ tự dâng ra Vọng Hương quan? Đại hoàng tử, chẳng lẽ người đã quên? Nay tướng thủ thành của Hương Quan không phải là người Cố gia chúng ta nữa rồi."

"Nhưng hắn là thuộc hạ cũ của Cố gia người."

"Là thuộc hạ cũ của tổ phụ ta, hắn sẽ phản chủ phản quốc sao?"

"Chỉ cần có bản đồ thành, và biết rõ địa hình là được, không phải sao?"

Cố Tinh Lăng cười lạnh nói: "Đại hoàng tử dụng tâm như vậy, nguyên lai chỉ là vì một bản đồ thành mà thôi."

Cảnh Mạch nói: "Một bản đồ thành có thể làm cho nước Tru Nhật ta giảm bớt thương tổn mấy vạn, thậm chí vài chục vạn tướng sĩ, ta tự nhiên phải tổn thất nhiều tâm tư rồi."

Cố Tinh Lăng trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Ta sẽ giải thích với công chúa, đây chẳng qua là một cái nô tỳ mà thôi."

Cảnh Mạch thông dong nói: "Chỉ mong công chúa nghe giải thích của người."

Thời điểm Ngọc Tiểu Tiểu đi xong WC, đứng tại một nơi trong hành lang, nghe Thanh Ngọc khóc kể lể.

"Lưu hậu lại?" Ngọc Tiểu Tiểu nhìn về phía Tiểu Trang và Tiểu Vệ, lời nói của nữ nhân này đáng tin sao?

Lúc này Tiểu Trang, Tiểu Vệ chỉ mong sao mình không tồn tại, mà lại không được, chỉ có thể gật đầu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, loại chuyện này, công chúa phải trở về hỏi rõ chân tướng, bọn họ không có biện pháp giúp phò mã gia giấu diếm.

Thanh Ngọc khóc nói: "Đây cũng là nô tỳ tự nguyện, khi đó lão phu nhân cùng tam thiếu gia cũng không biết công chúa điện hạ đồng ý gả, nô tỳ thân phận thấp, bị đem bán cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần tam thiếu gia có thể sống được tốt, nô tỳ như thế nào đều tốt."

Hai cái ám vệ, tuy tuổi tác của Tiểu Vệ nhỏ hơn Tiểu Trang hai tuổi, nhưng mà là người khôn khéo, tâm tư kín đáo, sau khi nghe Thanh Ngọc, sắc mặt liền âm trầm xuống. Nô tỳ này nói thật đáng thương, nói tới nói lui, giống như nói đến tâm chân tình của mình đối với Cố Tinh Lăng, chỉ tiếc Cố gia vì muốn lấy lòng Công chúa, mà cứng rắn đem nàng ta bán đi, như thế nào nghe ra là Cố gia sợ hoàng quyền, tham phú quý, gây đánh uyên ương.

Tiểu Trang không giống Tiểu Vệ, có thể nghe ra ý ngoài lời của Thanh Ngọc, không nhận được nói: "Người đã là nô tỳ của đại hoàng tử Tru Nhật, còn nói chuyện này với công chúa điện hạ làm gì?"

Thanh Ngọc quỳ xuống chân Ngọc Tiểu Tiểu, tiếng khóc vô cùng lớn, vô cùng đáng thương.

Tiểu Vệ nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công chúa, chúng ta vẫn là quay về phòng đi, hiện tại phò mã gia chỉ có một mình ở đó."

Ngọc Tiểu Tiểu nơi này còn chưa tỏ rõ thái độ, Thanh Ngọc lại đập mạnh đầu xuống đất, từ trong ống tay áo cầm một tờ giấy đưa tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không suy nghĩ nhiều, đưa tay cầm lấy tờ giấy, mở ra vừa nhìn, trên giấy viết không ít chữ, Ngọc Tiểu Tiểu lập tức thấy phiền lòng, TMD, không biết nàng thất học sao? Có việc thì không thể nói thẳng luôn hả?

Thanh Ngọc thấy Ngọc Tiểu Tiểu thay đổi sắc mặt, tuy mặt đầy nước mắt, nhưng trong lòng lại cực cao hứng, đây là phương thuốc Cảnh Mạch giao cho nàng, dùng cho phụ nữ điều dưỡng lại thân thể sau khi đẻ non. Với y thuật của Công chúa Linh Lung, vẫn là có điều hiểu biết, nhìn thấy phương thuốc ghi trên giấy, nhất định sẽ nghĩ tới, Thanh Ngọc nàng là đẻ non, đứa nhỏ kia lại chỉ có thể của Cổ Tinh Lăng, vì vinh hoa phú quý, ngay cả mình đứa nhỏ đều có thể không cần, Cổ Tinh Lăng người như vậy đáng được yêu sao?

Ngọc Tiểu Tiểu đem phương thuốc nhìn, cầm ở trong tay, vì từ nhỏ Trưởng Công chúa Linh Lung theo Hoàng Hậu Khương thị học chữ nghĩa, cho nên kẻ cả nàng là người thất học, cũng phải giả bộ học có phong phạm chữ nghĩa: "Người muốn nói với ta cái gì?" Khuôn mặt Ngọc Tiểu Tiểu trầm xuống, nhìn Thanh Ngọc, hỏi.

Thanh Ngọc sửng sò, phản ứng này cùng với nàng dự đoán không giống a.

Tiểu Trang nói: "Công chúa, nàng là cho người xem cái gì vậy?"

Ngọc Tiểu Tiểu liền đem tờ giấy ném cho Tiểu Trang, nói: "Người xem đi."

Tiểu Trang, Tiểu Vệ chụm trán, chăm chăm nhìn vào tờ giấy, nhìn ra đây là phương thuốc, nhưng mà hai người đều không hiểu y thuật, nên không nhìn ra đây là phương thuốc chữa bệnh gì.

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi hai anh em này: "Nhìn ra cái gì?"

Tiểu Vệ nói: "Là phương thuốc, công chúa, đây là phương thuốc chữa bệnh gì?"

Phương thuốc? Ngọc Tiểu Tiểu không biết chữ, mà nàng cũng không rõ phương thuốc này....Ngọc Tiểu Tiểu lại nhìn Thanh Ngọc, hỏi: "Người bị bệnh?"

Thanh Ngọc vốn là bộ dạng nhu nhược, giống như có bệnh, Ngọc Tiểu Tiểu nhìn, nghĩ phải chăng là bệnh đã đến giai đoạn cuối, cho nên lúc này, người này mới cầm toa thuốc cho mình xem, Ngọc Tiểu Tiểu chỉ có thể nghĩ tới nàng bị bệnh.

Thanh Ngọc rơi lệ nói: "Đây là phương thuốc của nô tỳ, đã phải dùng mấy ngày nay."

Tiểu Trang nói: "Người bị bệnh gì?"

Thanh Ngọc nhỏ giọng nói: "Nô tỳ đẻ non."

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đập côn trùng, cột gãy (bi kịch)

Editor: gauconhy

Beta: Nuy Ham

Một câu nô tỳ bị đẻ non, làm cho hai người Tiểu Trang và Tiểu Vệ cả kinh, lại mang nô tỳ có cốt nhục của Cổ gia đem bán, Cổ gia có thể làm được chuyện như vậy sao?

Thanh Ngọc quý chờ đợi Ngọc Tiểu Tiểu nổi trận lôi đình, nhìn công chúa điện hạ trong ngày thành thân cùng các cấm vệ quân ra tay tàn nhẫn, Công chúa Linh Lung cũng không phải là người hay chịu nhẫn nhịn đi.

Ngọc Tiểu Tiểu thật sự rất mờ mịt, nàng học qua thuật ngữ y học, có sinh non, nhưng đẻ non là cái thứ gì? Nhìn sắc mặt đại biến của Tiểu Trang và Tiểu Vệ, ánh mắt đồng tình của Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Thanh Ngọc, nói: "Là Bệnh nan y sao?"

Tiểu Vệ vội nói: "Không phải là bệnh nan y."

Tiểu Trang và Tiểu Vệ liếc mắt một cái, nghĩ rằng nguyên lai người này cũng có thời gian ngu ngốc, với bệnh của phò mã gia, công chúa đều có thể trị

khỏi, vậy mà không biết đẻ non là gì?

Ngọc Tiểu Tiểu nghe Tiểu Vệ nói, liền nói với Thanh Ngọc: "Không phải bệnh nan y, người khóc lóc như vậy làm gì? Rốt cuộc người làm sao vậy?"

Thanh Ngọc cúi đầu quỳ, không nói một lời.

Tiểu Vệ cũng không biết Ngọc Tiểu Tiểu muốn làm gì, nhưng vẫn nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, nô tỳ này mới bị mất thai nhi trong bụng."

Ánh mắt Ngọc Tiểu Tiểu nhất thời rơi lệ: "Sinh non a." Trong lòng Ngọc Tiểu Tiểu đối với đứa nhỏ chính là hy vọng kéo dài của con người, đều là trân bảo đấy.

Thanh Ngọc lại khóc ra thành tiếng, nói: "Nô tỳ đáng chết."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Người đáng chết, tại sao lại không chiếu cố tốt cho con mình chứ?"

Thanh Ngọc khóc, nói: "Tam thiếu gia không muốn đứa nhỏ này, sao nô tỳ dám sinh hạ đứa nhỏ này?"

Tiểu Vệ kêu lên: "Nói hươu nói vượn! Ta căn bản là không có nghe nói người mang thai, người dám hồ ngôn loạn ngữ, Thanh Ngọc người căn bản là không muốn sống nữa?!"

Thanh Ngọc nói: "Nếu Công chúa không tin, có thể tìm đại phu đến bắt mạch cho Thanh Ngọc."

Đừng nói là đại phu, chính là thái y trong cung, Cảnh Mạch đều đã sắp xếp xong xuôi, Thanh Ngọc cũng không sợ Ngọc Tiểu Tiểu phát hiện ra mình nói dối, vì nàng đã dùng qua bí được cung đình của Tru Nhật, sẽ không ai biết được.

Tiểu Trang hung hăng trừng Thanh Ngọc một cái, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, phò mã gia không phải người như vậy."

Ngọc Tiểu Tiểu đi vòng quanh Thanh Ngọc, nữ nhân của Cố Tĩnh Lăng, còn vì Cố Tĩnh Lăng mang thai đứa nhỏ, đây là khinh bỉ lão nương ngu ngốc sao? Người đàn ông đầu tiên của người là Cảnh Mạch, có đứa nhỏ lại bị vương phi Cảnh Mạch làm hại sinh non, sau mới bị Cảnh Mạch đưa cho Ngọc Từ Dịch, chuyện này là hậu cung bí sử kiếp trước, làm sao nàng lại có thể nhớ lắm? Đến phiên Ngọc Tiểu Tiểu nàng làm vai nữ chính, cái kịch tình này lại có thể từ Nam Cực bay tới Bắc Cực đi?

Thanh Ngọc cảm thấy cuối cùng công chúa cũng muốn phát cáu, thấy lửa cháy liền đổ thêm dầu nói: "Cái này không thể trách Tam thiếu gia, là nô tỳ bạc mệnh, nô tỳ chỉ cầu công chúa điện hạ bớt giận, ngàn vạn lần đừng trách Tam thiếu gia."

Tiểu Vệ cả giận nói: "Người dám châm ngòi ly gián?!"

Thanh Ngọc nghe, lại khóc rống lên.

Ngọc Tiểu Tiểu một tay đem Thanh Ngọc từ dưới mặt đất xách lên.

Ánh mắt Thanh Ngọc nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, trong lòng đột nhiên bắt đầu căng thẳng, đây không phải là muốn giết nàng trút giận chứ? Thanh Ngọc vùng vẫy trong tay Ngọc Tiểu Tiểu, nàng không muốn chết, nàng còn muốn làm tốt chuyện lần này, vậy có thể được Đại hoàng tử Cảnh Mạch thưởng thức, lại được một chút sủng ái của Đại hoàng tử Cảnh Mạch.

Thanh Ngọc dùng hết toàn lực giãy dụa khỏi tay Ngọc Tiểu Tiểu. Ngọc Tiểu Tiểu xách áo Thanh Ngọc lên, nói: "Người làm như ta không biết rõ sự tình há, hân loại ngu xuẩn này!"

Thanh Ngọc nghe không hiểu Ngọc Tiểu Tiểu nói gì, cũng kêu khóc lên: "Công chúa tha cho nô tỳ đi!"

Ngọc Tiểu Tiểu đưa tay ném Thanh Ngọc lên góc tây bắc của đình viện, nơi có hòn non bộ giả, người học ai không học, lại học theo Triệu gian phi? Ghét nhất là những kẻ luôn khóc suốt mướt, đàn bà giả bộ đáng thương!

Tiểu Trang, Tiểu Vệ nhìn Ngọc Tiểu Tiểu ném Thanh Ngọc đi, trái tim nhỏ của mình đều run lên, công chúa nhà mình quá hung tàn rồi, bị ném như vậy, không biết thân thể nhỏ bé của Thanh Ngọc có còn sống được hay không?

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cố Tĩnh Lăng không phải là người sẽ giết tiểu hài tử."

Tiểu Vệ vội nói: "Công chúa nói đúng, phò mã gia nhất định sẽ không làm hại đến cốt nhục của mình."

"Ta đánh nàng là đúng."

Tiểu Trang, Tiểu Vệ trầm miệng một lời nói: "Đúng, Công chúa anh minh."

Nghe nhiều đại thần trong cung hay khen hôn quân kia anh minh, Ngọc Tiểu Tiểu trực giác cái XX anh minh này kỳ thật là câu mắng chửi người, nhìn ám vệ tiểu ca nói: "Cho ta giấy khen đi."

Cái gì gọi là giấy khen, Tiểu Trang Tiểu Vệ cả hai đều không hiểu, bắt quá công chúa nhà mình nêu yêu cầu như vậy, cả hai không một chút do dự nói

với Ngọc Tiểu Tiểu: "Nô tài cho công chúa giấy khen!"

Lần này Ngọc Tiểu Tiểu xem ra rất hài lòng, xoa người đi tới hành lang: "Trở về tiếp tục ăn."

Đột nhiên trên tường của hành lang cuối hiện lên một cái bóng lớn, bay thẳng tới mặt Ngọc Tiểu Tiểu, Ngọc Tiểu Tiểu tát một cái, đem một cái trụ hành lang vỡ vụn.

Tiểu Trang nhìn Ngọc Tiểu Tiểu dùng một cái tát chụp nát thân con đóm đóm và trụ hành lang, nói: "Công chúa, đây chỉ là một con đóm đóm mà thôi."

Ngọc Tiểu Tiểu nghe hiểu được ý của Tiểu Trang, là chỉ giết một con côn trùng cũng không cần dùng lực nha vậy, thì nghiêm túc đánh giá "thi thể" của con đóm đóm, Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Ta quên thế giới này không có trùng zombie."

Nghe công chúa nói đến từ "zombie" này không phải chỉ một hai lần, cuối cùng Tiểu Vệ cũng không nhịn được muốn làm sáng tỏ từ này, mở miệng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, trùng zombie là cái gì?"

"Ồ, thì chính là..."

"Ca ca —— "

Ngay tại thời điểm Ngọc Tiểu Tiểu muốn giải thích cái gì là zombie, nhưng vì trụ hành lang vỡ vụn đã phát ra tiếng vang lớn làm kinh động đến mọi người.

Ba người Ngọc Tiểu Tiểu đồng thời theo hướng phát ra âm thanh ca ca, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy hai nam tử thành niên đang cố gắng ôm trụ hành lang.

Tiểu Trang há to miệng, nói: "Không thể nào? Cây cột này muốn đổ?"

Âm thanh ca ca rất nhanh biến thành âm thanh răng rắc, khe hở trên trụ hành bắt đầu nứt ra, đầu tiên là phân hai hướng Nam Bắc, bỗng dưng "Oành" một tiếng, hành lang trên đầu hai người, nứt ra vô số mảnh.

Bụi gỗ rơi đầy trên mặt Ngọc Tiểu Tiểu, bị Ngọc Tiểu Tiểu hít vào trong lỗ mũi, Ngọc Tiểu Tiểu không nhịn được, liên hắt xì liên tục, hít hít mũi, Ngọc Tiểu Tiểu hỏi một câu: "Đây là tình huống gì?"

Tiểu Trang, Tiểu Vệ đều cảm thấy thật lạnh người, chỉ là giết chết một con côn trùng mà thôi a, vì sao công chúa nhà mình có thể đem cây cột to dùng tát gãy luôn hả? Nhìn một chút thì cả cái tòa lâu này đều muốn đổ luôn!

Tiểu Trang đứng chắn trước người Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công ..... Công chúa, chúng ta đi mau, ở đây muốn sập rồi."

Tiểu Trang còn chưa nói hết, đầu gối vụn nát, bắt đầu đổ xuống như đang đổ mưa.

Ngọc Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút, mình chỉ là không cẩn thận, lực dùng ra hơi lớn một chút, làm sao lại thành ra như vậy chứ?

Tiểu Vệ nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, kêu lên: "Công chúa, chúng ta mau chạy đi."

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi một tiếng: "Cảnh Mạch có bắt ta đền tiền hay không?"

Tiểu Vệ nói: "Đền thì đền đi, Công chúa ngài đâu chỉ có chút tiền như vậy."

Tiền là dùng để mua lương thực, đem tiền bỏ ra ngoài như vậy, thì có nghĩa là lương thực sẽ giảm bớt, Ngọc Tiểu Tiểu không thể để bị kịch phát sinh được, nói với Tiểu Trang và Tiểu Vệ: "Ta sẽ đi tìm một cây cột khác đền đỡ mái hiên, các người chờ ta một chút."

Tiểu Vệ kêu: "Công chúa, ngài muốn đi đâu? Ngài....."

Tiểu Vệ lời nói còn chưa kêu xong, thân hình của Ngọc Tiểu Tiểu thoát một cái, người liền biến mất trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Xe ngựa trong thâm trạch đại viện

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Ngọc Tiểu Tiểu nhanh chóng dạo một vòng Đắc Ý Từ Trang, trong Từ Trang có thị vệ canh chừng, cũng biết Công chúa Linh Lung là khách quý của Đại hoàng tử, thấy Ngọc Tiểu Tiểu không có làm chuyện gì quá giới hạn, vì vậy đám thị vệ không có bước lên hỏi Ngọc Tiểu Tiểu, Công chúa Điện hạ ngài muốn làm gì?

Tiểu Trang và Tiểu Vệ dùng thân thể đỡ cột sắp biến thành ba phần, gỗ vụn rơi xuống đầu và mặt, hô hấp cũng khó khăn.

"Lần này sụp thật thì làm sao bây giờ?" Tiểu Trang hỏi Tiểu Vệ.

Tiểu Vệ liều hết sức toàn thân, dùng sức đỡ cột hành lang, nói: "Đền tiền, chẳng lẽ Cảnh đại hoàng tử còn muốn lấy mạng Công chúa sao?"

Tiểu Trang nhả ra miếng gỗ rơi vào miệng, vẻ mặt đưa đám, nói: "Ai có thể tin, đây là do Công chúa tát một cái?"

Tiểu Vệ nghe răng trợn mắt, nói: "Đúng vậy, lại còn vì một con đom đóm á!"

Âm thanh đầu gỗ nứt ra một đường vang lên, nghe được thật sự kinh hồn bạt vía, lại không dám chạy, nếu lúc này bọn họ chạy, không chỉ cây cột này, mà cả tòa lâu cũng xong luôn.

Lúc này rốt cuộc Ngọc Tiểu Tiểu cũng nhìn trúng một cây cột trong Đắc Ý Tửu Trang, độ cao cây cột này cùng với cây cột kia cũng không sai biệt lắm, cũng lớn xấp xỉ nhau, ngẩng đầu nhìn nhìn, trên đầu cột gỗ là một mộc thai, dùng trúc làm thành lan can, đây là bực Tửu Trang, nếu dựng đứng lên có thể tiến thủ, cái bực này cũng có thể dùng làm phòng ngự. Thân là binh đoàn huấn luyện viên, Ngọc Tiểu Tiểu có thể nhìn ra tác dụng của cái mộc thai này, nhưng đối với cách dùng của người cô trong việc phòng ngự với địch, Ngọc Tiểu Tiểu thấy không có tác dụng gì lớn, tang thi có thể dùng miệng xử lý đoạn gỗ này, loại vật này đặt trong thời mạt thế cũng chỉ có thể làm củi đốt mà thôi.

Dưới ánh trăng, chỗ đất trống yên tĩnh, chỉ có côn trùng vui vẻ kêu vang trong bụi hoa và cây bụi.

Ngọc Tiểu Tiểu nhảy lên bức tường bên cạnh, ngoài tường là một con hẻm nhỏ, không có một bóng người. Bên kia hẻm là một tòa nhà cao cửa rộng, ngọn đèn dầu sáng ngời, chẳng qua là không thể nhìn rõ.

Xác định bên ngoài tường không có người nào, Ngọc Tiểu Tiểu nhảy xuống bức tường, hai tay ôm lấy cột gỗ dùng sức một chút, cứ thế đem cây cột này từ dưới đất rút lên, mạnh mẽ rung một cái, tạt hết mấy thứ vương vãi trên cột ra, dùng sức thêm một lần nữa, cây cột liền thuận thế bay ra bức tường cao của Tửu Trang.

Lúc này một chiếc xe ngựa từ nhà cao cửa rộng cách vách Tửu Trang đi ra, chạy vào con hẻm nhỏ, người tiễn khách đứng ở cửa nhỏ, mới vừa vẫy tay tạm biệt người trong xe ngựa, nụ cười trên mặt còn chưa thu đây, liền trở mắt nhìn một bóng đen hình vuông vô cùng lớn từ trên trời giáng xuống.

"Loảng xoảng ——"

"Rầm rầm ——"

"....."

Bên ngoài bức tường truyền tới âm thanh, Ngọc Tiểu Tiểu làm như không nghe thấy, khiêng cây cột chạy đi.

Xe ngựa bị mộc thai đập một cái, phu xe và mọi người trong xe ngựa bị mộc thai chặn lại, người đánh xe không có bị thương, ngựa cũng thành thật, sau khi dừng lại thì đứng yên không nhúc nhích, một tiếng cũng không kêu lên.

Người tiễn khách kia cũng đứng ngây ngốc trước cửa nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phản ứng kịp.

Ngược lại người trong Đắc Ý Tửu Trang nghe động tĩnh bên ngoài, lập tức có một đội thị vệ đốt lửa lên, chạy tới chỗ phát ra tiếng động.

Ngọc Tiểu Tiểu một đường ẩn nấp, lén lút gánh cây cột tới hành lang.

Tiểu Trang và Tiểu Vệ thấy Ngọc Tiểu Tiểu gánh cây cột như đang cầm một cọng cỏ, rất nhẹ nhõm nha, thì cái trán đỏ mồ hôi lạnh, nhìn phản khí lực này của Công chúa, giống như không có luyện võ cũng có thể đại sát tứ phương đi?

Ngọc Tiểu Tiểu gánh cây cột vào hành lang, đặt vào chỗ cây cột bị nàng tát gãy.

Tiểu Vệ nhìn vụn gỗ rơi xuống như trời mưa, nhỏ giọng hỏi: "Như vậy có được không?"

Ngọc Tiểu Tiểu ra khỏi hành lang, nói: "Mang theo phò mã, chúng ta mau rút lui."

Tiểu Trang cũng chạy theo Ngọc Tiểu Tiểu, vừa chạy vừa nói: "Cảnh đại hoàng tử tìm tới cửa thì sao đây?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói một cách tất nhiên: "Không có bị bắt tại chỗ, chúng ta có chết không nhận là được."

Tiểu Trang cảm thấy như vậy quá không nhân hậu rồi, muốn mở miệng nói với Ngọc Tiểu Tiểu, lại bị Tiểu Vệ một cước đá vào mông, rống lên: "Người cầm miệng, chạy mau!"

Lúc này yến tiệc trong phòng vang lên tiếng nhạc, cả khách và chủ lại không có nói gì.

Cảnh Mạch nhìn rất nhân nhả tự tại thưởng thức rượu ngon, trừ Thanh Ngọc ở bên ngoài, hẳn cũng không có để người âm thầm đi theo Ngọc Tiểu Tiểu,

dù sao phá rối tình cảm vợ chồng người ta, thủ đoạn quá ti tiện, càng ít người biết chuyện này càng tốt. Lúc này Cảnh Mạch đang chờ Ngọc Tiểu Tiểu trở lại, chờ kết quả.

Cố Tinh Lăng mặt ngoài nhìn thì bình tĩnh, kỳ thật trong lòng rất bất an.

Ngọc Tiểu Tiểu mang theo Tiểu Trang, Tiểu Vệ vội vã đi tới, một đầu chăm chăm vọt vào phòng khách.

Cảnh Mạch đặt ly rượu trong tay xuống, quan sát Ngọc Tiểu Tiểu một cái, Ngọc Tiểu Tiểu mặt không đỏ, thờ không gấp, ngược lại hai ám vệ lại có hơi thờ hơi loạn: "Công chúa người..."

"Ăn xong sao?" Ngọc Tiểu Tiểu cũng không chờ Cảnh Mạch hỏi hết, liền nói với Cố Tinh Lăng: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta về nhà đi."

Lúc này Cố Tinh Lăng ước gì có thể đi nhanh một chút, vội vàng gật đầu.

"Mau." Ngọc Tiểu Tiểu quay đầu lại thúc giục Tiểu Trang, Tiểu Vệ: "Đem người đặt lên xe, chúng ta đi."

Tiểu Trang, Tiểu Vệ chạy lên trước, nhắc Cố Tinh Lăng lên.

"Gặp lại." Ngọc Tiểu Tiểu chạy tới trước mặt Cảnh Mạch, phất tay tạm biệt.

Cảnh Mạch thấy mình vừa nói ba chữ thì ba người này đã mang theo Cố Tinh Lăng tới trước cửa phòng, Cảnh Đại hoàng tử đứng dậy, thân hình lóe một cái, đến bên cạnh Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa Điện hạ muốn đi?"

Ngọc Tiểu Tiểu chỉ đành dừng bước, nhìn Cảnh Mạch, nói: "Ta mới vừa nhớ trong nhà có chút chuyện, ta và Tiểu Cố phải nhanh đi về."

"Tiểu Cố?" Cảnh Mạch bật cười, chưa từng nghe qua có cô nương nào gọi tướng công của mình như vậy.

Lúc này Cố Tinh Lăng đang rất nôn nóng muốn giải thích với Ngọc Tiểu Tiểu về chuyện của Thanh Ngọc, đừng nói Ngọc Tiểu Tiểu gọi chàng là Tiểu Cố, chính là nàng có gọi chàng là khốn kiếp, Cố Tinh Lăng cũng không để ý, ôm quyền với Cảnh Mạch, Cố tam thiếu gia nói: "Cáo từ."

"A Thu hầu hạ, Công chúa người có hài lòng không?" Cảnh Mạch không để ý Cố Tinh Lăng, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu.

Lúc này một thị vệ bên cạnh Cảnh Mạch chạy vào phòng, đi thẳng tới bên cạnh Cảnh Mạch, thì thầm mấy câu vào tai hắn.

Tiểu Vệ và Tiểu Trang lau mồ hôi, không phia cái kia sụp rồi đi?

Sau khi Cảnh Mạch nghe thị vệ nói xong, nụ cười trên mặt cũng không có biến hóa, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Nếu trong phủ Công chúa Điện hạ còn có việc, vậy ta sẽ không lưu Công chúa Điện hạ nữa, ngày khác ta sẽ mời Công chúa dự tiệc lại."

"Được, không thành vấn đề." Ngọc Tiểu Tiểu học dáng vẻ của Cố Tinh Lăng, ôm quyền thi lễ với Cảnh Mạch một cái, rồi tiêu soái ra cửa.

Cảnh Mạch không có đưa Ngọc Tiểu Tiểu ra ngoài, mà là quân sự Từ Trang lúc trước tiếp đón Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tinh Lăng, đưa một đoàn người ra khỏi cửa lớn Từ Trang.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa lên xe đã thúc giục phu xe: "Mau, chúng ta đi."

Cố Tinh Lăng nửa nằm trong xe, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu gấp gấp như vậy, trong lòng nghi ngờ, không phải tiểu thê từ tin lời Thanh Ngọc, vội vã mang chàng về đánh một trận đi?

Ngọc Tiểu Tiểu đợi mãi cho đến khi xe ngựa rời khỏi Đắc Ý Từ Trang chạy trên một con đường đá, mới nghiêng đầu nói với Cố Tinh Lăng: "Tiểu Trang nói ở cầu Đại Thạch có hoành thánh và bánh trôi ăn rất ngon, chúng ta đi cầu Đại Thạch nha."

Nhắc tới ăn, hai mắt Ngọc Tiểu Tiểu tỏa sáng, Cố Tinh Lăng thấy cặp mắt sáng trong suốt của Công chúa Điện hạ, lại cảm thấy vợ mình đang nhịn tức, chờ trở về nhà sẽ hiện lên dáng vẻ nổi giận đùng đùng.

Lúc này bên trong Đắc Ý Từ Trang, Cảnh Mạch mang theo người đi tới con hẻm bên ngoài phía đông nam Từ Trang.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhất phó nhị chủ (*)

(*)nhất phó nhị chủ: một người mà hầu hạ hai chủ nhân, gần giống như câu "chân đạp hai thuyền" - Nuy

Chuyển ngữ: Nuy Ham

"Công chúa, khi đó ta ở trong thiên lao, Thanh Ngọc là được người trong nhà chọn, cho ta...." Mặc dù muốn giải thích với Ngọc Tiểu Tiểu, nhưng khi đối mặt với Ngọc Tiểu Tiểu, cái từ "lưu hậu" này, Cố Tĩnh Lăng thử mấy lần, cũng không thể nói ra khỏi miệng.

"Lưu hậu?" Ngọc Tiểu Tiểu nói thay Cố Tĩnh Lăng.

Cố Tĩnh Lăng gật đầu một cái.

"Thật ra thì nữ nhân cũng không phải nói muốn mang thai đứa bé là có thể mang thai." Ngọc Tiểu Tiểu rất nghiêm túc nói chuyện về vấn đề y học với Cố Tĩnh Lăng: "Này cũng cần phải xem lúc đó Thanh Ngọc có phải ở thời kỳ rụng trứng hay không, còn phải xem chàng...."

"Nàng đang nói cái gì vậy?" Cố Tĩnh Lăng cắt đứt lời của Ngọc Tiểu Tiểu.

"Lên giường là có thể có đứa bé sao?" Ngọc Tiểu Tiểu cau mày, ngay cả thời kỳ rụng trứng cũng không biết, đến tột cùng người của thế giới này chỉ biết chút ít kiến thức à?

Cố Tĩnh Lăng theo bản năng nói: "Vậy còn muốn làm cái gì?" Sau khi hỏi cái vấn đề này, Cố Tĩnh Lăng liền hối hận.

Lúc Ngọc Tiểu Tiểu muốn hào hào dạy Cố Tĩnh Lăng cái gì gọi là sinh dục, thì Tiểu Vệ bên ngoài cửa xe lên tiếng hỏi: "Công chúa, chúng ta là đi cầu Đại Thạch sao?"

"Ừ." Lực chú ý của Ngọc Tiểu Tiểu lập tức chuyển tới vấn đề ăn uống, nói với Tiểu Vệ: "Phải, đi đến cái quán ăn vặt các người đã nói á, ta mời các người ăn cơm."

Tiểu Vệ cười tươi, nói cảm ơn với Ngọc Tiểu Tiểu.

Tiểu Trang không có tâm tình tốt như Tiểu Vệ, nhỏ giọng nói với người anh em: "Cái đó nếu sắp thì làm sao bây giờ?"

Tiểu Vệ liếc Tiểu Trang một cái, nói thẳng: "Tất cả chúng ta đã rời đi, cái đó sắp hay không liên quan gì tới chúng ta?"

Tiểu Trang sờ mũi, nếu tất cả mọi người đã không quan tâm, vậy hẳn còn muốn nói cái gì? Suy nghĩ một chút lát nữa phải ăn cái gì đây, gian hàng của Vương bà ở cầu Đại Thạch cũng có không ít thức ăn vặt nha.

Lúc này ở trong xe, Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Cố Tĩnh Lăng: "Hàng xóm sát vách Từ Trang là ai?"

Cố Tĩnh Lăng thấp giọng khinh thường nói: "Là Triệu phủ."

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu, đem lỗ tai nhích tới gần miệng của Cố Tĩnh Lăng, nói: "Người nào?"

"Phù tướng quốc." Cố Tĩnh Lăng nói: "Công chúa không biết sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Triệu Thu Minh?"

Cố Tĩnh Lăng gật đầu, nói: "Phụng Thiên ta chỉ có một vị Tướng quốc đại nhân thôi á Công chúa."

Ngọc Tiểu Tiểu cảm thấy thật đáng tiếc, sớm biết khu nhà cao cửa rộng đó là của Triệu Thu Minh, nàng cũng nên tìm một cây đuốc nha.

****

Lúc này Triệu tướng gia vốn tránh được một cuộc hỏa hoạn, đang đứng trước mặt Cảnh Mạch, vẻ mặt coi như là trấn định, chỉ là lời nói thì không quá lưu loát.

Bọn thị vệ thì đem người ngồi trong xe ngựa, từ một đồng lớn tấm ván gỗ kéo ra ngoài, sau đó đồng loạt quay đầu lại nhìn Cảnh Mạch, người này bọn họ đều biết, đây chính là phụ tá bên cạnh Tam hoàng tử Cảnh Thiên, còn là cánh tay phải đắc lực của Cảnh Thiên.

Cảnh Mạch đi tới bên cạnh kim ngân châu báu đang nằm ngổn ngang trên đất, những thứ này tất nhiên là lễ vật mà Triệu Thu Minh muốn tặng cho tam đệ hần, nhìn hình dáng, cũng không ít hơn lễ vật Triệu Thu Minh cho mình đi.

"Khách?" Cảnh Mạch đi tới chỗ Triệu Thu Minh, biết mà còn hỏi.

Tay áo Cảnh Mạch vung lên, xoay người rời đi.

Triệu Thu Minh đuổi theo Cảnh Mạch mấy bước, trên mặt mang nụ cười miễn cưỡng: "Đại điện hạ, Tam điện hạ phái người tới trước, ta không thể trốn tránh mà không gặp, cho nên mong Đại điện hạ thứ lỗi."

Cảnh Mạch nói: "Sắc trời đã không còn sớm, Triệu tướng, có gì ngày mai chúng ta nói sau."

Triệu Thu Minh qua loa thừa dạ.

Hai thị vệ mang theo phụ tá Cảnh Thiên, còn có mấy thị vệ khác thì thu lấy lễ vật của Triệu Thu Minh đưa cho Tam hoàng tử, cùng nhau đi vào Tửu Trang.

Triệu Thu Minh nhìn đoàn người đi qua mình, không dám nói với Cảnh Mạch câu nào.

Sau khi đoàn người Cảnh Mạch rời đi hết, Triệu tướng gia đứng trước cửa xe bị đập nát, ngăn người, tại sao đột nhiên lại có một cái mộc thai bay ra ngoài? Đáng chết hơn nữa là lại đập trúng xe ngựa? Triệu Thu Minh nghiêng đầu nhìn tường cao của Đắc Ý Tửu Trang, đây là người nào muốn cùng ông đối nghịch?!

Hai gia đình Triệu phủ mang phu xe ra ngoài, quân gia chạy tới trước mặt Triệu Thu Minh, hỏi: "Tướng gia, vậy cái phu xe này?"

Triệu Thu Minh liếc nhìn mặt đầy máu của phu xe, phu xe này là do phụ tá của Cảnh Thiên mang tới, ông không thể không quan sát chết của người Tru Nhật này, nhỏ giọng nói: "Mời đại phu cho hân."

Quân gia lĩnh mệnh, mang theo hai gia đình, cùng với phu xe đi vào Tướng phủ.

Không thể nào là trùng hợp, Triệu Thu Minh đánh giá tường viện cao trước mắt, nhất định là sau khi người của Cảnh Thiên vào thành đã bị theo dõi, người này là ai? Là Cảnh Mạch? Hay đám người đối nghịch với ông trong triều? Mộc thai rất nặng, chừng mười hán tử cũng chưa chắc nâng nổi, người ném mộc thai này nhất định là người có võ công siêu phàm, còn ẩn thân trong Đắc Ý Tửu Trang, đầu óc Triệu Thu Minh mau lẹ, ông rất nhanh xác định, chuyện này chủ sử nhất định là Cảnh Mạch, cái gì võ nghệ cao cường cũng không quan trọng, quan trọng là....muốn ẩn thân ở Đắc Ý Tửu Trang, không có sự cho phép của Cảnh Mạch, căn bản là không thể nào.

"Phụ thân?" Triệu Thành Bắc vốn vẫn đi theo sau lưng Triệu Thu Minh không có mở miệng, sau khi cùng với Triệu Thu Minh đi từ đầu hẻm tới cuối hẻm, cuối cùng không nhận được lên tiếng hỏi.

"Chuyện kể tiếp khó làm." Triệu Thu Minh nhỏ giọng thờ dãi: "Cảnh Mạch và Cảnh Thiên là hai người đứng đầu trong việc tranh giành ngôi vị, vốn là phụ thân muốn thuận lợi mọi bề, bây giờ nhìn lại lại không thể nào."

Triệu Thành Bắc nói: "Vậy thì chọn một á."

Triệu Thu Minh cười khổ, hiện tại ông muốn chọn, Cảnh Mạch còn nguyện ý sao?

****

Trong Đắc Ý Tửu Trang, sau khi Cảnh Mạch vào phòng, trước mặt mọi người coi như không có chuyện gì xảy ra, nhất thời mặt liền âm trầm xuống, một cước đá lăn bàn: "Tốt một Triệu Thu Minh, dám cùng ta chơi trò 'nhất phó nhị chủ', coi ta là kẻ ngốc mà đùa giỡn hả?!"

Hai phụ tá nhìn Cảnh Mạch nổi giận, đứng ở một bên không dám lên tiếng.

Sau khi Cảnh Mạch đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, mới dần dần tỉnh táo lại, đi tới ngồi xuống ghế thái sư, cười lạnh nói: "Lão tam đúng là âm hồn bất tán mà."

Lúc này một thị vệ đứng ở ngoài bẩm báo: "Chủ tử, Triệu Thu Minh sai người mang phu xe kia vào tướng phủ, theo ý của Triệu Thu Minh, bọn họ muốn trị thương cho hân."

"Biết." Cảnh Mạch đáp một tiếng với thị vệ kia.

Sau khi thị vệ kia lui xuống, trong phòng yên lặng không một tiếng động, một lúc lâu sau, Cảnh Mạch mới mở miệng: "Phu xe kia là người của lão tam, xem ra Triệu Thu Minh không muốn đắc tội với lão tam."

Một phụ tá bước lên một bước, nói: "Chủ tử, Triệu Thu Minh cũng chỉ là muốn mọi bề suông sẻ, nhất định hân cũng không muốn đắc tội với chủ tử."

"Cỏ đầu tường như vậy, ta muốn hân thì có ích lợi gì?" Cảnh Mạch lạnh nhạt nói.

"Chủ tử." Lúc này một phụ tá khác cũng tiến lên phía trước, nói: "Dù sao Triệu Thu Minh ở Phụng Thiên cũng nắm quyền, bỏ thì tiếc."

Trong mắt Cảnh Mạch lóe hung quang trong một nháy mắt, thấp giọng nói: "Đúng vậy, bỏ thì tiếc, vậy thì phải cho con chó này đeo một cái liên (*dây xích chó - Nuy) đi."

Hai phụ tá vội vàng nói: "Vậy ý của chủ tử là?"

"Ngọc Tử Minh là Triệu phi sở sinh." Cảnh Mạch lạnh nhạt nói với hai phụ tá: "Nếu ý định của Triệu thị quá nhiều, vậy ta liền đưa Lục hoàng tử tới Tru Nhật là tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Âm đạo dưới mộ lâu

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Nghe Cảnh Mạch nói đòi Ngọc Từ Minh làm con tin, một phụ tá vội vàng hỏi: "Vậy Ngọc Từ Dịch?"

Ngón tay Cảnh Mạch điểm một cái lên cửa sổ.

Hai phụ tá nghiêng đầu nhìn nửa cánh cửa sổ đang mở, từ chỗ cửa sổ này nhìn ra có thể thấy mộ lâu (*tòa trạch viện gỗ, tòa lâu bằng gỗ - Nuy) mà Cảnh Mạch dùng tiếp đãi Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tĩnh Lăng lúc này.

"Có một câu Công chúa Linh Lung nói không sai." Cảnh Mạch nói: "Một tiểu hoàng tử không được phụ hoàng sủng ái, thế lực mẫu tộc vèn vện chỉ có một, đối với ta thì có ích lợi gì?"

"Cố gia kia?" Phụ tá hỏi Cảnh Mạch, nếu lần này Đại hoàng tử có thể làm cho Cố gia quy thuận, đây mới thật sự là một công lao lớn nha.

Cảnh Mạch hướng ngoài phòng, hỏi: "A Thu đâu?"

"Nô tài lập tức tìm nàng tới đây." Một thị vệ canh cửa lập tức lên tiếng.

Lúc này Cảnh Mạch mới nhớ tới Thanh Ngọc, mơ hồ cảm thấy không ổn, theo lý thuyết nếu tỷ nữ này làm xong chuyện cũng nên đến gặp mình, như thế nào mà hai vợ chồng Công chúa Linh Lung rời đi, còn không thấy bóng dáng của tỷ nữ này? Không phải là bị Công chúa Linh Lung thẹn quá hóa giận giết chết chứ?

Lúc Cảnh Mạch hoài nghi Thanh Ngọc có phải bị Ngọc Tiểu Tiểu làm thịt hay không, thì phía tây nam Tử Trang truyền tới tiếng động cực kỳ lớn, liên đới làm cho tòa mộ lâu của Cảnh Mạch cũng rung động kịch liệt.

Mặc dù hai phụ tá là người đọc sách, nhưng lúc mộ lâu kịch liệt lắc lư, hai người cũng chạy tới bên cạnh Cảnh Mạch, muốn bảo hộ hần.

"Xảy ra chuyện gì?" Cảnh Mạch ngồi trên ghế thái sư không động, hỏi ngoài phòng.

Một lúc lâu sau, bên ngoài mới có thị vệ chạy vào, quỳ xuống trước chân của Cảnh Mạch, mặt như màu đất nói: "Chủ, chủ tử, mộ lâu phía tây sập."

Cảnh Mạch vốn ngồi yên bất động, mặt không hoảng, lúc này cũng đứng một cái đứng lên, lạnh lùng nói: "Người nói cái gì?"

Thị vệ trả lời: "Tây lâu, là tây lâu sập." (@ "tây lâu" là mộ lâu phía tây, Nuy nghĩ tác giả muốn rút ngắn nên viết gọn thành hai chữ Tây lâu ^^)

"Làm sao lại sập?" Cảnh Mạch nhìn chăm chăm thị vệ này, hỏi.

Thị vệ lắc đầu, làm sao hần biết một tòa lâu đang tốt đẹp lại sập?

Cảnh Mạch cũng phản ứng kịp, hỏi thị vệ này cũng tương đương với hỏi vô ích, liền nhắc bước đi ra ngoài phòng.

Một tòa mộ lâu cao năm tầng cũng không phải hoàn toàn sập hết, ngã một nửa, một nửa kia nghiêng lệch về hướng bắc, giống như có một người nâng một thanh kiếm, cứng rắn chặt mộ lâu thành hai nửa.

Cảnh Mạch đứng trước đồng phế tích, tay lạnh như băng, nửa ngày không lên tiếng.

Quản sự lão đảo đi tới trước người Cảnh Mạch, nói: "Chủ tử, không có người bị thương, chính là lâu này, lâu này sập."

"Ta nhìn thấy lâu sập." Dưới chân Cảnh Mạch đạp lên nửa đoạn xà ngang, hỏi quản sự: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Quản sự luống cuống, nói: "Nô tài không biết, tòa mộ lâu này đột nhiên sập xuống."

Lúc này trưởng thị vệ cũng chạy tới, nói: "Chủ tử, trước khi Công chúa Linh Lung rời đi cũng có tới chỗ này."

Ngọc Linh Lung mang theo hai thị vệ là có thể phá một tòa lâu năm tầng? Chuyện này đánh chết Cảnh Mạch, Cảnh đại hoàng tử cũng không thể nào tin. (@Bởi vậy có ai đánh chết Cảnh ca anh đâu *hắc hắc* - Nuy)

"Tra." Cảnh Mạch hạ lệnh: "Đi tìm công tượng tới đây, xem một chút tòa lâu này là sập thế nào!"

Quần sự lĩnh mệnh, nhắc chân chạy đi.

"Chủ tử." Quần sự vừa chạy đi, thị vệ canh cửa cũng chạy tới, bẩm báo với Cảnh Mạch: "Phụ tử Triệu gia tới, nói muốn gặp chủ tử."

Phụ tá quan sát thần sắc của Cảnh Mạch một cái, nói: "Để cho bọn họ đi đi."

Cảnh Mạch đá bay nửa đoạn xà ngang dưới chân, nói: "QUên đi, để bọn họ vào."

Thị vệ lĩnh mệnh, chốc lát thì đã dẫn cha con Triệu gia tới."

Một toà mộc lâu sập, động tĩnh lớn như vậy, Đắc Ý Từ Trang ở sát bên, không người nào bên Triệu phủ lại không nghe được, Triệu Thu Minh ngồi trong thư phòng, cũng cảm thấy chấn động, sau khi biết được Đắc Ý Từ Trang gặp chuyện không may, Triệu tướng gia không dám trì hoãn, mang theo đại nhi tử chạy tới.

Triệu Thành Bắc không có tính nhẫn nại gì, sau khi đi theo phụ thân hành lễ với Cảnh Mạch, liền hỏi: "Đại hoàng tử, tại sao tòa lâu này lại sập?"

Cảnh Mạch hần vẫn còn muốn tìm người hỏi đây.

Triệu Thu Minh thấy đây chính là tây lâu, liền đứng yên bất động, một bộ dạng tai vạ đang đến.

Lúc Cảnh Mạch đang nghi ngờ tại sao Triệu Thu Minh lại có sắc mặt như chết cha chết mẹ, thì nghe một thị vệ bên cạnh nhỏ giọng may mắn nói: "Thật may là Công chúa Linh Lung đã rời đi, nếu tòa lâu này sập trước một khắc, không phải Công chúa Linh Lung sẽ bỏ mạng ở đây sao?"

Cảnh Mạch đem lời của thị vệ này suy nghĩ một chút, nghĩ tới nếu Ngọc Linh Lung chết ở đây thì chuyện gì sẽ phát sinh tiếp đây, ánh mắt Cảnh Mạch nhìn về phía Triệu Thu Minh có chút thay đổi. Ngọc Linh Lung chết, ai là người có lợi nhất? Chính là Lục hoàng tử Ngọc Từ Minh và Triệu phi trong Đế cung. Ngọc Từ Dịch bị mình mang về Tru Nhật, Ngọc Linh Lung lại chết, một phái Hoàng hậu Khương thị trong triều còn có thể dư lại ai? Không có Ngọc Linh Lung, Cố gia liền mất chỗ dựa, nếu Hiền tông giận chó đánh mèo, giết cả nhà Cố gia, thì kẻ được lợi ích chính là nhất tộc Triệu thị a.

Lúc Cảnh Mạch đang nổi tâm nghi ngờ Triệu Thu Minh, thì một thị vệ đang tra xét phế tích cả gác được dưới chân có cái gì đó, đang muốn kêu lên, thì cả người liền rơi xuống lòng đất.

Tiếng vang mặt đất sụp đổ làm cho mọi người ở đây khản trương lên.

Triệu Thu Minh nhìn địa phương sụp đổ kia, hai mắt nhắm lại, trong lòng thầm kêu lên một tiếng "Xong rồi!"

Thân thể Cảnh Mạch lung lay, không có cho người đỡ, sau khi đứng vững, lớn tiếng hạ lệnh: "Đi xem một chút."

Năm sáu thị vệ vọt tới chỗ sụp đổ kia, vừa nhìn, rất tốt, bây giờ trước mặt bọn họ, là một cửa động đen xì, cửa động không lớn không nhỏ, vừa đúng có thể để một nam tử trưởng thành đi ra đi vào.

"Phía dưới có một ám đạo." Thị vệ rơi xuống lúc này ở dưới lòng đất hô to.

Cảnh Mạch liếc Triệu Thu Minh một cái, lệnh: "Đi xuống hai người, xem thử ám đạo thông tới nơi nào."

"Đại diện hạ..." Triệu Thu Minh cố gắng nói chuyện.

Cảnh Mạch khoát tay với Triệu Thu Minh, nói: "Hiện tại cái gì ta cũng không muốn nghe."

Triệu Thu Minh bị Cảnh Mạch chặn ở hòng, đứng yên tại chỗ.

Hai thị vệ nhảy vào, trước đem thị vệ bị thương ở chân ra khỏi hầm ngầm, hai người liền chạy theo hướng đông.

Cảnh Mạch đứng chấp tay sau lưng, bước đi thông thả trước phế tích, trắng sáng nhô cao bị mây che lại, coi như ngọn đèn dầu trong viện có không ít, nhưng vẫn về âm u đáng sợ.

Thị vệ là người tập võ, bước chân cũng mau, không lâu sau, hai thị vệ liền nhảy ra khỏi ám đạo, chạy tới trước mặt Cảnh Mạch.

"Ám đạo thông tới chỗ nào?" Cảnh Mạch hỏi.

Một thị vệ bẩm báo: "Chủ tử, ám đạo này đi thông tới hòn núi giả sau vườn tướng phủ."

Cảnh Mạch cười một tiếng, nhìn về phía Triệu Thu Minh, nói: "Là khó Triệu tướng."

Triệu Thành Bắc vừa nghe ám đạo này thông tới nhà mình, tròn tròn mắt, nói: "Này, điều này sau có thể?"

Triệu Thu Minh nhìn mảnh phế tích trước mắt, toàn lâu này đang tốt tại sao lại sập? Trừ Cảnh Mạch tự hủy mộc lâu của mình, thì còn ai có thể chạy tới Đắc Ý Từ Trang phá một tòa mộc lâu cao năm tầng? Nhất định là Cảnh Mạch biết mình âm thầm lui tới với Cảnh Thiên, đây là vị Đại hoàng tử muốn cho mình biết tay mà.

Cảnh Mạch nghe Triệu Thành Bắc lăm bằm lâu bầu, cười nói: "Đúng a, điều này sao có thể đây?"

Không đúng, lúc này Triệu Thu Minh nghĩ tới, mình âm thầm giám sát Đắc Ý Tửu Trang, chuyện này truyền tới Tru Nhật, chuyện mình giao hảo với Tam hoàng tử Cảnh Thiên, lập tức bị Cảnh Mạch nói thành là Cảnh Thiên thương thức người không rõ, bị hạ thần thuộc quốc lừa gạt, nhất định Cảnh Thiên sẽ mất hết mặt mũi, chuyện này nói đến cũng là thủ đoạn Cảnh Mạch đối phó với huynh đệ mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đầu cầu Đại Thạch

Chuyển ngữ: Nuy Ham

"Người đầu." Cảnh Mạch cũng không nhìn cha con Triệu thị nữa, hạ lệnh: "Đưa Triệu tướng (*tê tướng - Nuy) và Triệu tướng quân ra ngoài."

"Phụ thân." Triệu Thành Bắc thấy Cảnh Mạch đã mở miệng đuổi người, phụ thân mình không nói tiếng nào, gấp đến độ kêu Triệu Thu Minh một tiếng.

Triệu Thu Minh chấp tay hành lễ với Cảnh Mạch, nói: "Đại diện hạ, ta đây là người Phụng Thiên."

Âm thanh Cảnh Mạch lạnh như băng, nói: "Tiễn khách."

"Triệu tướng gia, mời." Một thị vệ tiến lên, nhắc tay về hướng cửa đình viện.

Triệu Thu Minh không nhiều lời nữa, xoay người đi theo thị vệ ra ngoài.

Nhìn cha con Triệu thị rời đi, phụ tá đứng bên trái Cảnh Mạch nhỏ giọng nói: "Chuyện bại lộ, liền đẩy lên đầu quân vương đi, trọng dụng thân tử như vậy, làm sao triều đình Phụng Thiên có thể tốt?"

Cảnh Mạch cười lạnh, nói: "Hiện tông là mình quân sao?"

"Hôn quân nịnh thần." Một phụ tá khác nói: "Đây là cũng là chuyện tốt đối với Tru Nhật ta."

"Chủ tử." Lúc này một người thị vệ ôm ngang Thanh Ngọc đang hôn mê bất tỉnh, chạy tới trước mặt Cảnh Mạch, bẩm báo: "Nô tài phát hiện A Thu phía sau hòn núi giả."

Cảnh Mạch liếc mắt nhìn hòn núi giả thị vệ chỉ, nói: "Còn sống?"

Do hòn núi sơn ngăn cản, Thanh Ngọc không có bị tòa mộc lâu đập trúng, bất quá sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, được thị vệ ôm trong tay không nhúc nhích, làm cho người ta khó phân biệt là còn sống hay đã chết.

Thị vệ trả lời Cảnh Mạch: "Còn thở à."

Cảnh Mạch nói: "Vứt đi." Thấy cách đối xử của Ngọc Tiểu Tiểu đối với Cố Tinh Lăng, Cảnh Mạch biết nữ tử này không có hoàn thành nhiệm vụ, vậy hẳn còn lưu năng làm cái gì?

"Chủ tử." Một phụ tá mở miệng đề nghị với Cảnh Mạch: "Có thể A Thu biết trong đình viện này đã xảy ra chuyện gì, bằng không đem năng cứu tỉnh, chủ tử thử hỏi một chút."

Cảnh Mạch vung tay với thị vệ, nói: "Tìm một đại phu cho năng."

"Vâng." Thị vệ lĩnh mệnh, ôm Thanh Ngọc đi.

****

Lúc này hai cha con Triệu Thu Minh đã ra khỏi đại môn Tửu Trang, đứng trước cửa Tửu Trang, Triệu tướng gia nói nhỏ với Triệu Thành Bắc: "Con không cần trở về phủ, đi vào cung tìm nương nương."

Triệu Thành Bắc nói: "Con tìm năng làm cái gì? Phụ thân, ám đạo này là chuyện gì?" Trong nhà có một ám đạo thông vào Đắc Ý Tửu Trang, chuyện lớn như vậy mà hần thân là đích trưởng tử của Triệu phủ lại không biết, cái này làm sao mà được?

Triệu Minh đi về phía Triệu phủ, cắn răng nói: "Con còn có thời gian nói chuyện với ta? Chúng ta đã đắc tội với Cảnh Mạch rồi!"

Triệu Thành Bắc nói: "Hắn còn có thể giết chúng ta trong Phụng Thiên sao?"

Triệu Thu Minh chỉ hận không dạy được Triệu Thành Bắc, nói: "Nhất định hắn sẽ ra tay với Lục điện hạ, con còn đứng chỗ ta nói nhảm nữa hả?"

Triệu Thành Bắc ngẩn ra, phản ứng lại mới hiểu cách tốt nhất để Cảnh Mạch trả thù Triệu thị bọn họ là đem Ngọc Tử Minh đến Tru Nhật làm con tin.

"Nhanh đi!" Triệu Thu Minh nhất thời xúc động, quát lên với đại nhi tử.

Triệu Thành Bắc nhấc chân chạy đi.

"Từ từ đã." Triệu Thu Minh gọi con trai lại, dạy bảo: "Con vào cung gặp Thánh thượng, nói trong Đắc Ý Tửu Trang có một tòa mộc lâu sập, ta bị kinh sợ."

Triệu Thành Bắc nói: "Như vậy là con có thể gặp nương nương."

Triệu Thu Minh nói rõ: "Ta bị giật mình sinh bệnh, Thánh thượng sẽ tự động cho người thông báo với nương nương, nhất định phải nói với Thánh thượng là mộc lâu phía tây sập."

Có người đã dẫn ngựa tới trước mặt Triệu Thành Bắc.

Nói một tiếng mộc lâu phía tây sập, Triệu phi liền biết đã xảy ra chuyện gì, xem ra chuyện ám đạo, Triệu Như San biết, nữ nhi đã xuất giá có thể biết chuyện này, tức hắn bị lão gia tử giấu diếm, Triệu Thành Bắc đầu bụng chỉ trích, nhưng bây giờ lại không phải lúc nói chuyện này. Triệu đại công tử phi thân lên ngựa, chỉ dẫn theo ba tùy tùng, quát ngựa chạy về phía Đê Cung.

****

Trong lúc Triệu Thành Bắc chạy về phía Đê cung, đoàn người Ngọc Tiểu Tiểu đã đến đầu cầu Đại Thạch.

Cầu Đại Thạch là một cây cầu đá bình thường trong kinh thành, chính là lúc mặt trăng lên cao, nước sông phản ánh ánh trăng, nước trong veo, thỉnh thoảng còn lác lác hình ảnh từ cầu chiếu xuống, thuyền động mái chèo, càng đem nước sông nhấp nhô lên xuống.

Lúc Tiểu Tranh và Tiểu Vệ còn làm ám vệ bên người Hiền tông, khó có được cơ hội ra cung chơi, sau khi được Hiền tông phái làm thị vệ cho Ngọc Tiểu Tiểu, hai người cũng không có thời gian hào hào đi dạo một vòng kinh thành nào nhiệt phồn hoa. Sau khi đến cầu Đại Thạch, hai tiểu ca mang Cổ Tinh Lăng xuống xe ngựa, đỡ vào bàn của một quán hàng ăn vặt bên cạnh, liền bỏ chạy tới cầu, vịn vào lan can cầu mà ngắm bức họa trên sông. Bức họa như một nữ tử, áo mỏng lụa mỏng, bộ ngực sữa lộ một nửa, làm cho hai tiểu ca này nhìn không chớp mắt.

Một lão phụ đầu đầy tóc bạc, lưng có chút cong đi tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân muốn dùng chút gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Cổ Tinh Lăng: "Chàng muốn ăn cái gì?"

Cổ Tinh Lăng nói: "Không phải nàng muốn ăn mì hoành thánh sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu khẳng định nói: "Cái gì ta cũng muốn ăn."

Cổ Tinh Lăng chỉ đành nói với lão phụ nhân: "Vương bà, trước tiên cho hai tô hoành thánh, sau đó những món khác của bà, mỗi món bung lên một chén là được."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Một chén?"

Cổ Tinh Lăng ho khan một tiếng, nói: "Không đủ thì chúng ta gọi tiếp."

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu mới hài lòng, nói với Vương bà: "Một phần phải lớn nha."

Vương bà đặt quán ở đầu cầu hơn nửa đời người, bản lĩnh nhận thức cũng không kém hơn so với tay nghề nấu nướng, biết đôi vợ chồng nhỏ này không thiếu tiền, đáp một tiếng, liền vội vàng đi làm.

Ở đầu cầu bày rất nhiều quán ăn vặt, Ngọc Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh Cổ Tinh Lăng, nhìn những tiểu quầy hàng không riêng gì thấy thèm, còn vô cùng đói bụng.

Cổ Tinh Lăng sợ Ngọc Tiểu Tiểu ăn đến hư dạ dày, vị này mới vừa rời ở Đắc Ý Tửu Trang, một người liền giết hết một bàn thức ăn nha, Cổ tam thiếu liền khuyên nhủ Ngọc Tiểu Tiểu: "Ngày mai chúng ta sẽ trở lại ăn tiếp, ăn quá nhiều, sẽ không tốt đối với thân thể."

Hai người đi đường cầm trá (*) cá nóng hồi đi qua trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, mùi thơm của trá cá làm cho Ngọc Tiểu Tiểu không thể ngồi yên nữa, nói với Cổ Tinh Lăng: "Ta đi một chút sẽ trở lại."

(*)trá: chiên, rán, chần, trụng, luộc ~> Ở đây nghĩa của từ chỉ nhiều cách nấu ăn khác nhau, Nuy không hiểu tác giả muốn nói tới món cá nào nên giữ nguyên món ăn "trá cá" nha - Nuy

Lúc này Vương bà bùng hai tô hoành thánh tới.

Cố Tinh Lăng thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy hoành thánh tới lúc này có thể giữ lại tiểu tức phụ đi.

Ngọc Tiểu Tiểu lại bùng hoành thánh lên, chạy tới quảy trá cá bên tay trái.

Cố Tinh Lăng không thể đi, chỉ có thể nhìn Ngọc Tiểu Tiểu không có chút phong phạm nào của Công chúa hoàng gia, húp hoành thánh nhỏ, vừa đi vừa ăn.

Lúc Tiểu Trang và Tiểu Vệ trở lại quán nhỏ của Vương bà, thấy Cố Tinh Lăng đã ăn được nửa tô hoành thánh, mà Ngọc Tiểu Tiểu thì biến mất trong biển đông người ở chợ đêm.

"Nàng đi mua đồ ăn rồi." Cố Tinh Lăng nói với Tiểu Trang, Tiểu Vệ.

Tiểu Trang, Tiểu Vệ tuyệt đối không lo lắng an toàn cho Ngọc Tiểu Tiểu, không phải là bọn họ không có tính tự giác của người thị vệ, mà là hai tiểu ca hoàn toàn tin tưởng, công phu của Công chúa mình là đệ nhất thiên hạ, lo lắng cho Công chúa không bằng nên lo lắng cho mấy thằng xui xẻo bị Công chúa mình gieo họa thì hơn.

"Ngồi đi." Cố Tinh Lăng cho Tiểu Vệ và Tiểu Trang cùng mình ngồi một bàn.

Tiểu Vệ đặt mông ngồi xuống, Tiểu Trang kêu Vương bà: "Ồ đây thêm hai tô hoành thánh."

Vương bà còn chưa kịp lên tiếng, thì người ngồi cách một bàn với bọn họ, đột nhiên cười ồ lên.

"Thiếu gia Cố gia ra cửa, trước được xưng là tướng tinh hạ phạm, bây giờ nhìn lại chính là phế vật, dựa vào nữ nhân mà sống, lại dựa vào nữ nhân là lên làm tướng quân, mẹ kiếp." Đại hán thân hình cao lớn khỏe mạnh cười khẩy với đồng bọn, nói: "Nương hấn là nam nhân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thạch lưu khai hoa

Chuyện ngữ: Nuy Ham

Tiểu Trang nghe đại hán châm chọc, sắc mặt lập tức thay đổi, đứng dậy muốn tính sổ với đại hán này.

Tay Cố Tinh Lăng nhấn Tiểu Trang xuống, lắc đầu.

Tiểu Trang thấy Cố Tinh Lăng muốn nhẫn nhịn, không khỏi vội la lên: "Phò mã gia!"

"Bây giờ không phải lúc gây thêm chuyện!" Cố Tinh Lăng nói một câu với Tiểu Trang.

"Ta...."

"Phò mã gia nói rất đúng." Tiểu Vệ trợn mắt với Tiểu Trang, thấp giọng nói: "Ngươi là sợ đám người Triệu gia không tìm được lỗi của Công chúa và phò mã gia sao? Ngươi còn ngại bây giờ Công chúa có quá ít chuyện phiền lòng đi?"

Tiểu Trang không lên tiếng.

"Nếu ta là Cố Tinh Lăng, khi còn ở trong thiên lao, ta đã đục đầu vào tường, lấy cái chết để thể hiện tinh thần bất khuất." Cố tam thiếu bên này không muốn gây chuyện, không có nghĩa là đại hán bên bàn kia im miệng, tráng hán râu ria rậm rạp vỗ bàn nói: "Dựa vào nữ nhân mà sống coi là chuyện gì xấu xa? Con bà nó, ta không ưa cái loại túng đần này, ta...."

Tiểu Trang nghe tráng hán nước miếng tung bay thẳng to Cố Tinh Lăng, hiện tại không nhịn được con tức nữa, vỗ một cái mạnh lên bàn.

Tráng hán râu ria rậm rạp hăng say nói, nghe bên cạnh có người vỗ bàn, nhìn sang bàn của Cố Tinh Lăng, nói: "Ngươi là Cố Tinh Lăng hả?"

Tiểu Trang hung ác trừng tráng hán này, nói: "Câm miệng!"

"Ai yêu." Tráng hán nói: "Ngươi thật sự là phò mã gia sao? Chân này của ngươi nhìn rất tốt, không có què nha."

Lúc này Tiểu Vệ thật lòng vì Cố Tinh Lăng cảm thấy không đáng, con rể hoàng gia bị người ta mỉa mai như vậy, đoán chừng Cố phò mã là người thứ nhất đi.

Cố Tinh Lăng cúi đầu, chậm rãi ăn hoành thánh, người bên cạnh không thấy được sắc mặt của vị Cố tam thiếu gia lúc này.

Tráng hán nhìn Tiểu Trang nói: "Ánh mắt phò mã gia trùng lớn như vậy làm gì? Đây là muốn động thủ sao?"

Tiểu Trang vỗ bàn đứng lên.

"Tiểu Trang ngươi là sao vậy?" Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu cầm cái tô không đi tới, nhìn thấy bộ dạng Tiểu Trang muốn ẩu đả đánh người, mở miệng hỏi.

Tiểu Vệ thấy Ngọc Tiểu Tiểu trở về, trực giác nói không tốt, muốn ngăn Tiểu Trang lại, chỉ tiếc là không ngăn kịp, Tiểu Trang trực tiếp nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Chủ tử, bọn họ mắng chửi người!"

Ngọc Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn bốn đại hán, nói: "Bọn họ mắng người nào?"

Tiểu Trang chạy tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói: "Bọn họ mắng phò mã gia."

Lúc này Cố Tinh Lăng ngẩng đầu lên nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Ăn no rồi sao? Ăn no rồi thì chúng ta trở về thôi."

"Thì ra là mặt hàng dựa vào nữ nhân." Tráng hán râu ria rậm rạp thấy Tiểu Trang chạy tới bên người Ngọc Tiểu Tiểu, hơi khom lưng nói chuyện, cười lớn, nói: "Ta nói này, nam nhân trong kinh thành đều con mẹ nó là mặt hàng dựa vào nữ nhân sống qua ngày hả?"

Lông mày Ngọc Tiểu Tiểu nhướng lên nhìn Tiểu Trang.

Tiểu Trang nói: "Bọn họ mới vừa rồi chính là mắng phò mã gia như vậy!" Tiểu Trang đem mấy lời tráng hán râu ria rậm rạp mắng Cố Tinh Lăng, một chữ không thiếu, nói hết một lần nói Ngọc Tiểu Tiểu.

Lúc Tiểu Trang hỏi báo tình huống cho Ngọc Tiểu Tiểu biết, thì Tiểu Vệ và Cố Tinh Lăng thấp giọng nói chuyện: "Phò mã gia, nhìn qua bốn người này không giống như quan viên, lại dám ở kinh thành nói như vậy, thân phận bốn người này thật khả nghi."

Cố Tinh Lăng nghe Tiểu Vệ nói, nhìn về phía bốn đại hán, đều là lưng hùm vai gấu, vừa nhìn chính là người có gân cốt luyện võ, mặc dù nhìn giống như dân chúng bình thường, nhưng lại có một cỗ thảo莽 khí, Cố Tinh Lăng nhìn kỹ, mơ hồ cảm giác được bốn người này nhìn có chút quen mắt.

"Nhìn không giống người tốt." Tiểu Vệ nói với Cố Tinh Lăng.

"Các ngươi là ai?" Lúc này Cố Tinh Lăng mở miệng hỏi tráng hán râu ria rậm rạp.

Tráng hán liếc nhìn hai chân quần vải dày của Cố Tinh Lăng, rất khinh thường xuy một tiếng, mắt liếc Ngọc Tiểu Tiểu: "Tiểu nương tử đây là muốn ra mặt thay người nào?" Tráng hán chỉ Tiểu Vệ: "Là tiểu phế vật này, hay là...." Tráng hán lại chỉ Cố Tinh Lăng: "Hay là người tàn phế này?"

Tiểu Trang bạo phát, hôm nay không đánh chết tên khốn khiếp này, hán sẽ có lỗi với bản thân mình!

Động tác của Ngọc Tiểu Tiểu còn nhanh hơn Tiểu Trang, ở lúc Tiểu Trang rút được nửa thanh đao bên hông, Ngọc Tiểu Tiểu đã đến trước mặt tráng hán, một tay bưng một tô canh hoành thánh trên bàn, cả tay đổ hết lên đầu tráng hán.

"...."

Quần chúng xung quanh cùng nhau trầm mặc.

Canh hoành thánh nhà Vương bà làm rất ngon, lại uống rất tốt, nhưng là bị người ta đổ đầy mặt, đây không phải là vấn đề uống có ngon hay không, tráng hán hú lên một tiếng quái dị, từ trên ghế dài nhảy cẫng lên, canh hoành thánh có không ít hột tiêu, nước hột tiêu chảy vào mắt, làm cặp mắt tráng hán đỏ bừng, chảy nước mắt đầm đìa.

Quần chúng cùng nhau thở hắt vì kinh ngạc, tráng hán này đứng lên, cùng đứng chung một chỗ với Ngọc Tiểu Tiểu, thân hình hai vị này cũng chênh lệch quá lớn đi, đại hán một thước chín, còn Ngọc Tiểu Tiểu, ho khan một tiếng, bây giờ Công chúa Linh Lung còn chưa tới một thước sáu đầu.

"Lão tử không đánh nữ nhân." Tráng hán râu ria rậm rạp nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Gọi nam nhân của ngươi tới đây."

"Người kia nghĩ thật nhiều a?" Phía sau, Tiểu Vệ nói với Cố Tinh Lăng: "Trên đường nhiều người hán không tìm, lại tìm ngay đến Công chúa?"

Tiểu Trang cũng không có bước lên trợ chiến, hán đối với lực chiến đấu của Công chúa là một chút hoài nghi cũng không có.

Vào lúc này Cố Tinh Lăng không nói ra trong lòng mình có tư vị gì, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu muốn mở miệng nói chuyện, lại không biết hiện tại nên nói cái gì.

"Người nào mà không có lúc suy sụp chứ?" Ngọc Tiểu Tiểu tới trước mặt tráng hán, nói.

Tráng hán sững sốt, không nghĩ tới sẽ gặp hung thần ác sát, ngay cả lão nương của mình còn không dám nhìn thẳng mình, Ngọc Tiểu Tiểu chẳng những không sợ, ngược lại còn dám đứng nói chuyện trước mặt mình.

Tráng hán cúi đầu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu đang tóm lấy tay của mình, bàn tay bé nhỏ này còn chưa bằng nửa nắm lớn của hán.

"Buông tay." Tráng hán nói: "Nam nhân nhà ngươi chết hết rồi sao? Muốn ngươi một con quỷ nhỏ tới đây la lối om sòm với lão tử?"

So với nói chuyện, thì Ngọc Tiểu Tiểu thích động thủ hơn, tóm lấy cánh tay của tráng hán giờ lên rồi quăng đi.

Quần chúng xung quanh đầu cầu cùng nhau ngẩng đầu, trơ mắt nhìn tráng hán ở giữa không trung vẽ một đường cong thật lớn, thật đẹp, sau đó bùm một tiếng lớn, tráng hán rơi xuống sông rồi nhĩ.

Vốn tiếng người ở hai đầu cầu còn huyền não âm ỉ nhất thời im lặng không tiếng động, hơn phân nửa người nói thầm trong lòng, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không quên mấy người bạn thân mến của tráng hán, một tay giờ lên, liền đem ba người tráng hán còn lại ném vào sông.

Hai đầu cầu càng yên lặng như tờ.

"Thêm một chén bánh trôi nước, bánh nhân vừng." Sau khi Ngọc Tiểu Tiểu ném người xong, nghiêng đầu nói với Vương bà.

Wương bà ngu ngơ, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, con ngươi cũng không chuyển động.

Ngọc Tiểu Tiểu không nhìn sắc mặt mọi người, gọi xong món ăn, cũng nhanh bước tới chỗ Cố Tĩnh Lăng, hôm nay Ngọc Tiểu Tiểu mặc một bộ váy thêu thạch lưu (*cây lưu, hoa lưu - Nuy), đúng lúc có một cơn gió thổi qua, bước chân vị này vừa nhanh, chéo váy tung bay, giống như thạch lưu khai hoa, một chút điểm hồng mềm mại cứ như vậy nở ra trong mắt Cố Tĩnh Lăng, trái tim như bị thứ gì đó đốt lên, rất nóng, còn có chút đau.

Cố Tĩnh Lăng kim lòng không được kéo tay Ngọc Tiểu Tiểu: "Ta sẽ kêu Tiểu Vệ gói đồ ăn lại mang đi, chúng ta về nhà ăn đi."

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn chợ đêm, nói: "Chỗ kia có người ca diễn."

Tiểu Trang và Tiểu Vệ cũng khoe miệng co rút, vị này có có ý tứ xem diễn đêm?

Cố Tĩnh Lăng nói: "Ta hơi mệt, ngày mai chúng ta lại quay lại có được hay không?"

Những lời Cố Tĩnh Lăng nói lúc này, vẻ mặt rất nghiêm chỉnh, ngữ điệu rất bình thường, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu lại run run, có được hay không? Người này cũng làm nũng với nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tính toán của Tam thiếu tướng quân

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Ở lại cầu Đại Thạch cũng không thể nào đi nữa, Ngọc Tiểu Tiểu cũng không hỏi đến sống chết của bốn đại hán bị mình ném xuống sông, đi theo Cố Tĩnh Lăng ngồi lên xe ngựa về phủ.

Chờ xe ngựa chạy tới trước đại môn của Cố phủ, Ngọc Tiểu Tiểu cũng đã chén hết miếng bánh trôi nước cuối cùng.

Cố Tĩnh Lăng nhìn bụng nhỏ của Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Không trướng bụng sao?" Chàng thật sự rất lo lắng tiểu tức phụ ăn nhiều quá sẽ bở bụng.

"Nào." Ngọc Tiểu Tiểu múc một hộp nước bánh trôi nước đưa tới khoe miệng Cố Tĩnh Lăng, nói: "Trong nước có đường, chàng nếm thử một chút đi."

Cố Tĩnh Lăng há mồm hộp một ngụm nước canh ngọt, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Thích ăn vặt lắm sao?"

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu, chỉ cần ăn là nàng thích, thừa dịp có thể thì vội vàng ăn, vạn nhất ngày mai khi nàng tỉnh dậy, cái thể giới này cũng tới ngày tận thế rồi không chừng? (*Tác giả: Uy, nghĩ quá nhiều sẽ thành bệnh, phải trị a!)

"Tam đệ." Lúc này Cố Tĩnh Ngôn đưa đầu vào trong xe ngựa nhìn, mặt khăn trương quan sát hai người một phen, nói: "Công chúa, các người không có bị thương đi."

Cố Tĩnh Lăng nói: "Bọn đệ chẳng qua là đi dự tiệc thôi, nhị ca huynh lo lắng cái gì?"

Cố Tĩnh Ngôn nói: "Các đệ còn không biết? Đắc Ý Tửu Trang có một tòa mộc lâu sập, ông trời của ta, một tòa lâu cao như vậy mà có thể sập á!"

"Nha ——" Âm thanh của Ngọc Tiểu Tiểu kéo dài, ồ một tiếng.

Ngoài xe, trái tim nhỏ bé của Tiểu Vệ và Tiểu Trang đều run lên, thiên thần gia gia, lâu đó sập thật nha!

Cố Tinh Lăng kinh ngạc: "Lâu sập? Chuyện khi nào? Ta không biết."

Cố Tinh Ngôn nói: "Là chuyện mới xảy ra thôi."

Ngọc Tiểu Tiểu hỏi: "Có ai bị thương không?"

Cố nhị thiếu gia chán nản nói: "Đừng nói nữa, người Tru Nhật không có ai bị thương."

Không có thiệt hại về mạng người, Ngọc Tiểu Tiểu cũng không mấy lo lắng nữa, không đợi Cố Tinh Ngôn đỡ, liền nhảy ra khỏi xe, ngửa cổ lên uống sạch một nửa chén nước canh ngọt còn lại.

Cố Tinh Ngôn ngoắc tay sai người giữ cửa đến, đem Cố Tinh Lăng từ trong xe ra.

Tiểu Trang nhìn mọi người đều đang vội vàng chăm sóc Cố Tinh Lăng, bèn bước tới gần Ngọc Tiểu Tiểu, nhỏ giọng nói: "Công chúa, lâu đó thật sự sập nha!"

Tiểu Trang thiếu chút nữa là cắn đầu lưỡi rồi, nguyên lai là chết không nhận.

Cố Tinh Lăng được hai người làm dịu xuống xe, thấy Ngọc Tiểu Tiểu đứng một chỗ cầm chén không mà ngáp, liền nói: "Công chúa đi nghỉ trước đi, ta đi gặp tổ phụ một chút."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chàng còn phải bồi gia gia ăn cơm nữa sao? Ta cũng đi."

"Không cần!" Cố Tinh Lăng kêu lên, ăn nhiều như vậy có thể gây ra án mạng hay không?

Cố Tinh Ngôn sợ hết hồn, nhìn tam đệ một chút, lại nhìn vợ của tam đệ một chút, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, ngài đi dự yến tiệc còn chưa ăn no sao?" Cái này Cố nhị thiếu gia cảm giác mình có thể hiểu được, nhìn thấy Cảnh Mạch, Công chúa và tam đệ nhà mình nhất định là vì chuyện của Thất hoàng tử mà không còn tâm trạng dùng bữa đi?

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Món ăn phân lượng quá ít, khó trách Tiểu Trang kia sắp đóng cửa."

"Cái gì?" Cố Tinh Ngôn nhìn tam đệ mình, em dâu đang nói cái gì?

Cố Tinh Lăng cũng không hiểu, vì sao tiểu tức phụ nhất quyết cho rằng Đắc Ý Tiểu Trang sắp đóng cửa? Khoát tay áo với Cố Tinh Ngôn, Cố Tinh Lăng rất nghiêm túc nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Nhất định tổ phụ đã dùng bữa rồi, Công chúa, ta chỉ đi đến nói một tiếng với tổ phụ là chúng ta đã về, nàng đi nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ mau về phòng, nàng..." Do dự một chút, Cố tam thiếu còn hứa hẹn: "Ngày mai chúng ta sẽ đi cầu Đại Thạch nữa."

Vừa nghe không thể ăn cơm nữa, Ngọc Tiểu Tiểu cảm thấy thiếu thiếu, mà sau khi nghe Cố Tinh Lăng hứa hẹn, nàng ồ một tiếng, lập tức mang theo Tiểu Trang, Tiểu Vệ bước về viện.

Cố Tinh Ngôn nhìn Ngọc Tiểu Tiểu đi không để lại hình dáng, mới hỏi Cố Tinh Lăng: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?" Theo lý thuyết, hai vợ chồng nhỏ phải cùng nhau đi gặp trường bối, mà Cố Tinh Lăng lại tách Ngọc Tiểu Tiểu ra, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Cố Tinh Lăng lắc đầu một cái, thấp giọng nói: "Nhị ca, chúng ta đi gặp tổ phụ thôi, nhớ gọi cả đại ca tới."

Cố Tinh Ngôn đi theo Cố Tinh Lăng đang ngồi trên kiệu mềm, đi vào cửa phủ, không thể chờ được nữa, liền hỏi: "Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Lần này Cố Tinh Lăng im lặng, vị kia rời đi, Cố Lịch ở Cố gia có thể gọi là thúc tổ phụ, đảo mắt mười bảy năm, vị thúc tổ phụ này ở Tru Nhật hưởng vinh hoa phú quý, còn Cố gia ở Phụng Thiên, người này lại trở thành một cấm kỵ.

Cố Thần luôn ở tại thư phòng chờ Cố Tinh Lăng trở về, đợi khi Cố Tinh Ngôn ôm Cố Tinh Lăng ngồi ổn định trên ghế, lão gia tử mới mở miệng hỏi: "Chuyện của Thất hoàng tử, cháu và Công chúa đã nói với Cảnh Mạch như thế nào?"

Lúc này Cố Tinh Nặc cũng vội vã chạy tới, ngồi đối diện với Cố Tinh Ngôn và Cố Tinh Lăng, hỏi: "Mộc lâu ở Đắc Ý Tiểu Trang sập, đây là chuyện gì?"

Cố Tinh Lăng không có tâm tư nói chuyện mộc lâu, thấp giọng nói: "Cố Lịch cho Cảnh Mạch nhắc lại, hỏi thăm chúng ta, còn khi nghe thấy cả nhà chúng ta bị giam vào thiên lao, ông ta rất là bất an."

Cố Tinh Ngôn hừ lạnh, nắc: "Mèo khóc chuột, ông ta còn có mặt mũi nhờ Cảnh Mạch gửi lời sao? Cũng đúng, nếu muốn mặt mũi, ông ta cũng sẽ không sau khi hại phụ thân chúng ta rồi chạy tới Tru Nhật làm cây cò."

"Lão nhị!" Cố Tinh Nặc kêu nhị đệ mình, nói: "Đệ hãy để cho Tinh Lăng nói hết lời đi."

Cố Tinh Lăng đem ý đồ của Cảnh Mạch nói ra, muốn Cố gia bọn họ quy hàng, còn muốn bọn họ dâng lên bản đồ Thành Vọng Hương, còn có chuyện

Thanh Ngọc bị mua, dùng Thanh Ngọc để kích bác tình cảm vợ chồng của mình, nói hết một lần.

Cố Tinh Ngôn tức giận đến xanh mặt, muốn mắng, nhưng khi thấy bộ mặt tức giận của tổ phụ và đại ca, dằn vế trầm mặt không nói, Cố Tinh ngôn cũng trầm mặc theo.

Trong thư phòng vang lên âm thanh ba ba của hoa đăng, một lúc lâu sau, Cố Thần mới thở dài một tiếng, nói: "Người không gặp thời thế, nhân sinh cũng khó đi nha."

Cố Tinh Lăng nói: "Nếu chúng ta không đồng ý, Cảnh Mạch nhất định sẽ lập tức mang theo Thất điện hạ, tổ phụ, chúng ta thật sự tro mắt nhìn Thất điện hạ đến Tru Nhật làm con tin sao?"

Trong thư phòng lại yên tĩnh một lần nữa.

Cố Tinh Ngôn gãi gãi đầu, nhìn Cố Tinh Lăng, nói: "Chuyện của Thanh Ngọc, đệ đã giải thích với Công chúa rồi sao? Công chúa nói thế nào?"

Cố Tinh Lăng trầm mặc, chàng cũng muốn giải thích, nhưng cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì? À, đúng rồi, Công chúa muốn đi cầu Đại Thạch ăn vật, vì vậy chàng không có tiếp tục nói chuyện này đi.

Cố Tinh Ngôn nói: "Đệ chưa nói?"

Cố Tinh Lăng trầm nói, ta còn có thể nói Công chúa vì quan tâm tới ăn, mà tuyệt đối không quan tâm đến chuyện của Thanh Ngọc sao? Á, tại sao có cả giác bẽ tắc đây?

"Thôi." Cố Thần nói: "Chuyện của Thanh Ngọc, ngày mai ta sẽ cho tổ mẫu cháu tự mình nói với Công chúa."

Cố Tinh Nặc nói: "Chuyện của Thanh Ngọc thì có tổ mẫu ra mặt giải thích, còn chuyện của Thất hoàng tử thì sao?"

Cố Tinh Lăng nhìn tổ phụ và hai người anh của mình, răng cắn chặt, nói: "Không nói tới chuyện ta và Công chúa đã là vợ chồng, coi như không phải vợ chồng, Công chúa đã cứu mạng ta hai lần, ta nhất định phải báo ơn."

Cố lão gia tử nói: "Cháu muốn làm gì?"

Cố Tinh Lăng nói: "Tổ phụ, cháu muốn mang theo Thất điện hạ rời kinh."

"Đệ muốn mang theo Thất điện hạ bỏ trốn?" Cố Tinh Ngôn hét lên: "Bây giờ đệ cưới ngựa còn khó khăn, nói chi tới chuyện đánh nhau? Đệ mang theo Thất điện hạ đi như thế nào?"

"Thì ta nói rời kinh cầu y." Cố Tinh Lăng đã nghĩ xong chuyện này, kiên quyết nói: "Ta mang Thất điện hạ trốn trước, Cảnh Mạch không thể lưu lại kinh thành lâu được, không thấy thất điện hạ, Thánh thượng nhất định sẽ phái một hoàng tử khác tới Tru Nhật, chờ chuyện này qua đi, ta sẽ mang Thất điện hạ hồi kinh, mặc cho Thánh thượng xử trí."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiểu Vệ trung thành

Editor: Hạ Tiểu Vũ

Beta: Nuy Ham

"Mặc cho thánh thượng xử trí." Cố Tinh Nặc nhìn tiểu đệ của mình, trầm giọng: "Tinh Lăng, đệ muốn chết phải không?"

Sau khi hồi kinh, Cố Tinh Lăng không muốn quán xem cuối cùng vị hoàng tử nào sẽ làm con tin. Mẫu phi của vị hoàng tử này, còn có thể lực phía sau lưng vị hoàng tử như vậy sao có thể tha cho Cố Tinh Lăng? Việc này Cố Tinh Ngôn hiểu rất rõ. Hiền Tông có thể tha tội chết cho Cố Tinh Lăng là vì không muốn nữ nhi phải làm góa phụ nhưng Cố Tinh Lăng vẫn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của ông.

Cố Tinh Lăng than nhẹ một tiếng, nói: "Ngoại trừ mang Thất điện hạ tránh đi trước, chúng ta còn có biện pháp nào khác sao? Ta nợ công chúa quá nhiều, không muốn nhìn nàng khổ sở."

Ngay tại thời điểm Cố Tinh Lăng ngồi tại thư phòng lão gia tử nói những lời đó, chính chàng cũng không nhận ra những lời mình nói nghe vào tai người khác lại rất thâm tình.

****

Cùng lúc đó, Vương ma ma nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói với mình: “Đến thời điểm, ta sẽ mang tiểu Thất ra ngoài chơi một chút, đợi qua một thời gian chúng ta lại trở về. Ma ma yên tâm, ta sẽ không để tiểu Thất làm con tin đâu.”

Vương ma ma cảm thấy từ lúc Hoàng Hậu nương nương ra đi, chứng lũng tai của mình càng ngày càng trầm trọng: “Đi ra ngoài chơi một chút?” Vương ma ma nghi hoặc hỏi lại Ngọc Tiểu Tiểu: “Là chạy ra khỏi kinh sao?”

Ngọc Tiểu Tiểu xoay ba quả quýt vàng nhỏ trong tay, vừa chơi vừa nói: “Ừ, bà muốn nói như vậy cũng được.”

Mang theo Thất điện hạ chạy trốn sao? Vương ma ma ngẩng ngốc nhìn chủ tử của mình, vị này không phải là bị thất tâm phong chứ (là thần kinh á)? Bà sống quá nửa đời người, chưa nghe nói có công chúa nào lại mang hoàng tử đi làm đào phạm, đây thật là muốn phá hoại, là muốn vong quốc à?

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn thấy một bộ dạng bị đá kích của Vương ma ma lại bồi thêm một câu: “Yên tâm đi. Ai có thể bắt được ta? Cho dù có đuổi theo, ai có thể đánh thắng được ta chứ?”

Vương ma ma ngồi đối diện Ngọc Tiểu Tiểu, thể trọng bà vượt xa người thường, nặng nề ngã ngồi xuống, ghé gối liền phát ra một trận tiếng vang kết kết.

Ngọc Tiểu Tiểu tốt bụng nói: “Ma ma, thừa dịp còn kịp, bà nên giảm béo một chút, tìm cho mình một người bạn già đi.” Ngọc Tiểu Tiểu cũng đã nhìn ra, thể giới này lấy gầy làm chuẩn đẹp, mặc dù Vương ma ma là một nữ nhân tốt nhưng vóc người này... muốn tìm một người bạn già cũng tương đối khó nha. Cái gì? Người nói Vương ma ma tuổi đã lớn sao, thật là đọc sách quá ít. Nam nhân nha, có nhiều người vẫn thích nữ nhân lớn tuổi hơn mình đấy, chẳng phải Ngọc Tử Dịch là một ví dụ tốt sao?

Thân hình Vương ma ma run run, thịt trên người lại càng run lợi hại, rốt cuộc khóc oa oa hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: “Công chúa, người rốt cuộc là làm sao vậy?”

“A?” Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Vương ma ma khóc lóc nức nở, trong lòng không rõ vị béo thắm này lại khóc lóc cái gì, nàng vẫn là chọn ngậm miệng đi.

Vương ma ma ô ô khóc một trận, đột nhiên đem nước mắt thu lại, hướng ngoài cửa kêu to: “Tiểu Trang, Tiểu Vệ tiến vào.”

Tiểu trang, Tiểu vệ đi vào, nhìn đến bộ dạng Vương ma ma mặt đầy nước mắt, lại nhìn đến Ngọc Tiểu Tiểu, này là như thế nào? Sao lại để Vương ma ma thương tâm thành như vậy?

Vương ma ma hỏi cả hai: “Công chúa và phò mã gia đi dự tiệc, chuyện của Thất điện hạ, rốt cuộc Cảnh đại hoàng tử nói thế nào?”

Vấn đề này, Tiểu Trang, Tiểu Vệ thật sự không trả lời được. Bọn họ chưa nghe Công chúa cùng Cảnh đại hoàng tử nói về chuyện Thất điện hạ, thì đã thấy công chúa ném Thanh Ngọc ra ngoài, sau đó vì chụp một con côn trùng, lại chụp người bay lâu sập (*ý nói là vì đập một con côn trùng mà làm một người bay lên óc – Thanh Ngọc, một tòa lầu năm tầng sập đổ - Nuy), việc này muốn bọn họ nói như thế nào mới để Vương ma ma có thể tin tưởng đây?

“Tại sao lại không nói?” Nhìn cả hai ngậm miệng, Vương ma ma tức giận, đứng lên, chạy đến chỗ hai người, đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hỏi: “Cảnh đại hoàng tử rốt cuộc nói thế nào hả?”

“Hắn chưa nói cái gì.” Ngọc Tiểu Tiểu mở miệng: “Chính là mời ta và Tiểu Cố ăn một bữa cơm, cơm kia thật chẳng ra làm sao, phân lượng quá ít.”

Tiểu Trang vội nói: “Đúng a, Công chúa một người ăn một bàn, phò mã gia một ngum đều chưa ăn qua.”

Tiểu Vệ nghĩ rằng, đúng vậy, ta còn thấy được công chúa là như thế nào mà một người chớp mắt ăn hết một bàn thức ăn, chẳng lẽ Công chúa ở trong cung vẫn luôn là chịu đói sống qua ngày sao?

Vương ma ma thật tuyệt vọng, Cảnh Mạch ngậm miệng không nói chuyện của Thất điện hạ, Thất điện hạ nhất định là hết thuốc chữa. Vương ma ma yên lặng xoay người, đi tới trước cái ghế mới rồi đặt mông lại ngã ngồi xuống, đem ghế gối ép xuống, lại được một trận rung động kết kết: “Xong.” Vương ma ma thấp giọng hô.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: “Cái gì xong?”

Vương ma ma mang một tia hy vọng cuối cùng, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: “Phò mã gia nói như thế nào?”

Ngọc Tiểu Tiểu nói: “Tiểu Cố bảo ngày mai buổi tối chúng ta tiếp tục đi đến cầu Đại Thạch ăn vặt.”

Tiểu Vệ che mặt, ngài kêu phò mã gia là Tiểu Cố còn chưa tỉnh, Vương ma ma thật muốn chết tâm rồi, ngài còn nói ngài ngày mai đi ăn vặt? Như vậy thật sự có được không?

Vương ma ma hít thở không thông, tiếng hít khí giống như ống thổi, trong đầu liền vang một âm thanh “Ta vẫn là chết đi!”

"Ngày mai bà cũng đi cùng với ta đi." Ngọc Tiểu Tiểu rất không có nhân lực, lại vui vẻ mời Vương ma ma: "Hôm nay ăn ở một cái quán nhỏ, lão bản cùng một họ với bà, cùng họ Vương, gọi là Vương bà."

Vương ma ma từ trên ghế nhảy lên, lúc này bà không muốn chết, bà muốn đem Ngọc Tiểu Tiểu bóp chết trước: "Công chúa, Thất điện hạ là đệ đệ cùng mẹ với ngài á!" Vương ma ma rống lên với Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu rất không sao đối sự giận dữ của Vương ma ma, nói: "Đúng nha, hần là đệ đệ ta nha, làm sao vậy?"

Hồ hấp của Vương ma ma càng thêm dồn dập.

"Công chúa, đừng nói nữa, đừng nói nữa á." Tiểu Vệ nhỏ giọng nói một câu với Ngọc Tiểu Tiểu, lại nhìn Vương ma ma nói: "Ma ma, việc này Thánh Thượng đã hạ chỉ, các đại thần đều không còn cách nào, bà muốn Công chúa làm như thế nào?"

Vương ma ma chuyển sang trừng Tiểu Vệ.

Tiểu Vệ là trong lòng không then, hần là hộ vệ của Ngọc Tiểu Tiểu, đương nhiên mọi việc đều lấy Ngọc Tiểu Tiểu làm trọng, đối với Ngọc Tử Dịch, Tiểu Vệ sẽ không lấy thân ra bảo hộ như vậy. Đừng nói với hần, chỉ có Ngọc Tử Dịch tốt, Ngọc Tiểu Tiểu mới là tốt nhất. Bây giờ căn bản mọi người đều vô kể khả thi, dựa vào cái gì đều đến bức Công chúa? Tiểu Vệ hỏi Vương ma ma: "Ma ma, vì thất điện hạ, bà muốn bức chết công chúa sao?"

Vương ma ma suy sụp ngã ngồi, không đáp lời.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Bức chết ta? Điều này sao có thể chứ? Lúc nào thì ma ma bức ta?"

Lần này xem ra cả Tiểu Trang đều nghe không nổi nữa, hoàn toàn không cách nào câu thông, cái này là muốn làm thế nào?

Vương ma ma lắc đầu nói: "Chỉ có thất điện hạ ở trong triều đứng vững chân, công chúa mới có thể có ngày lành."

Là cái tên chuyên hãm hại chị ruột à? Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu chep miệng, thôi, lời nói thương tâm không nên nói ra đi.

"Công chúa." Ngoài phòng truyền đến âm thanh của cung nhân Tiểu Phong: "Thánh Thượng phái người đến truyền chỉ."

"Lại có chuyện gì?" Ngọc Tiểu Tiểu vừa nghe lại là Hiền Tông tìm, lập tức liền không nhịn được, nói: "Nói ta ngủ rồi."

Tiểu Vệ cứng đờ khóe miệng, nói: "Công chúa, Thánh Thượng có thánh chỉ nhất định phải tiếp, không tiếp không được."

"Công chúa!!!" Vương ma ma nhìn Công chúa nhà mình ngay cả thánh chỉ của Hiền Tông đều không chuẩn bị tiếp, lại muốn khóc: "Không tiếp thánh chỉ, là tội chết á."

Mẹ nó! Ngọc Tiểu Tiểu ở trong lòng thô bạo mắng, động tới Hoàng Đế dù sao đều là một từ 'chết', lúc nào nàng mới có thể lên làm Hoàng Đế đây? Không đúng, phải nói lúc nào tên hôn quân kia mới có thể chết á! Chẳng lẽ phải giống như Nữ đế Tần bạo chờ đợi mười năm, nàng còn có thể sống hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Hần Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hỗ trợ để cùng có lợi

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Trong thánh chỉ Hiền tông không có nói gì, chẳng lẽ muốn ngày mai sau khi lâm triều xong, để cho Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tĩnh Lăng cùng nhau vào cung một chuyến.

Ngọc Tiểu Tiểu nhận thánh chỉ, đứng dậy liền hỏi thái giám truyền chỉ: "Phụ hoàng tìm ta có chuyện gì?"

Thái giám lắc đầu, nói: "Công chúa Điện hạ, chuyện của Thánh thượng, nô tài không dám hỏi nhiều."

Vương ma ma bước lên, đưa vào tay thái giám một chút bạc, không nói câu nào, cũng chỉ nhìn thái giám.

Thái giám ước lượng bạc, đánh giá tiền thưởng không ít, mới mở miệng nói: "Ngày mai Cảnh đại hoàng tử sẽ tiến cung, nô tài nghĩ chắc là vì chuyện của hoàng tử."

Mọi người vừa nghe liền hiểu, đây là muốn Công chúa và phò mã đi thương lượng chuyện Thất hoàng tử đến Tru Nhật.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm bạc trong tay thái giám, thần nhiên thu hồi lộ như vậy, quan trường Phụng Thiên còn có thể tốt hay không?

Thái giám cũng hiểu, mình nói chuyện này cũng không phải là chuyện tốt đối với Công chúa Linh Linh và người Cố phủ, sau khi hành lễ với Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tĩnh Lăng xong, một khắc cũng không nguyên lưu lại, mang theo tùy tùng lập tức rời khỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn thái giám truyền chỉ rời đi, mọi người còn đứng ở sảnh đường không nhúc nhích, thì nói: "Mau đi ngủ đi."

Cố Thần nói: "Công chúa, ngài thấy như thế nào đối với chuyện ngày mai?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chuyện ngày mai thì để ngày mai nói." Chỉ cần thế giới này không có ngày tận thế, trong mắt Ngọc Tiểu Tiểu sẽ không có chuyện gì là chuyện nghiêm trọng.

"Nàng đi nghỉ đi." Cố Tĩnh Lăng nghiêng đầu nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Ta sẽ lập tức về phòng sau."

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không có nghi ngờ chàng, dù sao bụng nàng cũng đã no, trừ đi ngủ nàng cũng không nghĩ ra được mình còn có thể làm gì.

Sau khi Ngọc Tiểu Tiểu mang theo đám người Vương ma ma mờ mịt luống cuống về phòng, Cố Thần cũng để cho lão phu nhân dẫn theo con dâu cháu dâu về phòng nghỉ ngơi, còn mình thì cùng với ba cháu trai trở lại thư phòng.

Lần này Cố Tĩnh Lăng là do đại ca và nhị ca của mình nâng đến thư phòng.

Sau khi Cố lão gia từ trở lại thư phòng, lập tức mở miệng nói: "Ngày mai Tĩnh Lăng phụng bồi Công chúa vào cung, Tĩnh Ngôn cháu liền mang theo Thất điện hạ rời kinh, cũng không cần đi đâu khác, liền hướng tới Tây Bắc đi, đi đến Ngô Châu, chỗ đó là nơi ở của tộc Khương thị, cũng là trọng địa đóng quân của bọn họ, bọn họ cũng có thể bảo vệ Thất điện hạ."

Cố Tĩnh Ngôn nghe tổ phụ nói xong, không chút suy nghĩ, gật đầu một cái, nói: "Được, cháu sẽ mang Thất điện hạ đi."

Cố Tĩnh Lăng lại sốt ruột, chàng không muốn Ngọc Tiểu Tiểu đau lòng, nhưng chàng cũng không muốn liên lụy tới người nhà.

Thấy Cố Tĩnh Lăng muốn mở miệng nói, Cố Tĩnh Nặc giống như là biết Cố Tĩnh Lăng muốn nói cái gì, giành nói trước: "Đệ cũng không cần nói mấy lời đại loại như không muốn liên lụy người trong nhà, Công chúa không những có ơn với đệ, mà đối với toàn bộ người trên phủ chúng ta đều có ân (*ân huệ - Nuy), ta và nhị ca đệ đều xuất lực vì Thất điện hạ, là chuyện tất nhiên."

Cố Tĩnh Ngôn cũng nói: "Tam nhi, đệ đừng có ngốc nữa, đệ chính là không cần tham gia chuyện này, người muốn chúng ta không yên ổn, cũng nhiều đi, chúng ta không cần phải sợ."

"Cứ làm như thế đi." Cố Thần cũng không để cho Cố Tĩnh Lăng lên tiếng, nói ngay: "Sáng sớm ngày mai, Tĩnh Ngôn lập tức lấy lý do cầu y vì Tĩnh Lăng, mang theo Thất điện hạ đến Ngô Châu. Lão đại, lão nhị các cháu đưa lão Tiểu tam về phòng đi."

Cố Tĩnh Nặc và Cố Tĩnh Ngôn đem Cố Tĩnh Lăng đang nằm trên ghế rời đi.

Sau khi cháu trai rời đi, lão gia từ ngồi trước bàn đọc sách, nặng nề thở dài một tiếng, ông chính là đang cực Hiền tông nhìn trên mặt Công chúa Linh Lung, sẽ không ra tay giết chết Cố gia bọn họ, còn về phần trở thành địch nhân của mẫu tộc một hoàng tử, thiên quân vạn mã lão gia từ ông còn không sợ, như thế nào lại sợ cái này?

****

Ngoài thư phòng, sau hai người làm ca ca đem tiểu đệ ra tới đình viện ngoài thư phòng thì để ghế nằm xuống.

Cố Tĩnh Lăng lập tức mở miệng nói: "Nhị ca, chỉ cần nói thân thể ta khó chịu, ngày mai ta cũng không cần vào cung, như vậy ta có thể mang Thất điện hạ đi."

Cố Tĩnh Ngôn nói: "Tam nhi, với bộ dạng này của đệ mà lên đường, gặp phải chuyện gì, là đệ che chở Thất điện hạ, hay là Thất điện hạ che chở cho đệ? Đừng nháo nữa."

Cố Tĩnh Nặc ngồi xỏm xuống, nhìn Cố Tĩnh Lăng, nói: "Tam đệ, coi như đệ mang theo Thất điện hạ đi, nhưng đệ vẫn là Tam công tử Cố gia, làm sao Cố gia chúng ta có thể đẩy chuyện này ra khỏi được?"

Cố Tĩnh Lăng nhất thời nghĩ tới vợ mình, thật đúng là không thể đem chuyện này làm đến chu toàn được, Cố Tĩnh Nặc đem chuyện này nói rõ ràng, Cố tam thiếu lại thấy rất có lỗi.

Cố Tĩnh Nặc biết người đệ đệ này của mình rất nặng tình nghĩa, vỗ nhẹ tay Cố Tĩnh Lăng, Cố đại thiếu gia nói nhỏ: "Tiểu tử ngốc, đừng suy nghĩ nhiều nữa, người một nhà, là phúc họa cùng hưởng, nếu ngày sau Thất điện hạ có thể tỏa sáng, không phải nhà chúng ta sẽ có chỗ tốt sao?"

Cố Tĩnh Ngôn bất mãn nói: "Đại ca, huynh nói như vậy quá tục rồi, giúp người gặp nạn, huynh còn muốn hỏi báo sao?"

Cố Tĩnh Nặc nhìn hai em trai của mình một chút, cười khổ một cái, nói: "Ta chỉ là muốn nói, trên đời này chính là hỗ trợ để cùng có lợi, Công chúa cứu chúng ta, sau đó lấy được người chồng tốt, chúng ta giúp Thất điện hạ, ngày sau có lẽ có thể lấy được nhiều vinh hoa phú quý hơn. Cho nên Tĩnh Lăng à,

đệ không cần suy nghĩ quá nhiều, ngày mai hãy cùng Công chúa vào cung đi, không nên để người trong cung và Cảnh Mạch nhận ra điều khác thường."

"Đúng nha." Cổ Tinh Ngôn nói: "Nắm chặt thời gian một chút, mau nhanh chóng cùng Công chúa hoàn thành đêm động phòng hoa chúc còn thiếu đi, cùng Công chúa sống cho tốt qua ngày là thỏa đáng nhất."

Cổ Tinh Nặc trừng mắt nhìn người đệ đệ có một không hai này của hắn: "Đệ nói hươu nói vượn cái gì hả?"

Cổ Tinh Ngôn nhếch miệng, nói: "Không ngủ qua thì có thể là vợ chồng sao? Bây giờ Tinh Lăng không nhúc nhích được, nhưng Công chúa có thể a. Ài, Tam nhi à, ta đưa cho đệ quyền sách kia, cũng có cái tư thế này đi?"

Cổ Tinh Lăng đỏ mặt, nói với Cổ Tinh Nặc: "Đại ca, huynh đưa ta về đi."

"Câm miệng." Cổ Tinh Nặc đấm một cái vào người nhị đệ mình, nói: "Chúng ta đưa Tinh Lăng trở về."

(@....Thật ra Ngôn ca cũng nói ra suy nghĩ trong lòng Nuy, mau mau viên phòng akkkk *cẩn thận* / Tác giả mẹ ruột: "Từ từ, chuyện gì cũng từ từ, thời gian còn dài a~~~~")

****

Trong phòng ngủ, Ngọc Tiểu Tiểu đã ngủ thiếp đi, vóc người nàng chưa trưởng thành hoàn toàn, ngủ ở trên giường lớn như vậy, càng lộ ra vẻ trống trải trên giường lớn khắc hoa văn.

Cổ Tinh Lăng được hai ca ca đưa tới trước phòng, hai đại ma ma đón người, đưa tới mép giường Ngọc Tiểu Tiểu đang nằm.

Ngọc Tiểu Tiểu nghe bên cạnh có động tĩnh, mở mắt thì thấy trước mắt mình là Cổ Tinh Lăng, lại đóng mắt ngủ tiếp.

Cổ Tinh Lăng phát tay cho hai ma ma kia lui ra, ngồi ở mép giường nhìn chằm chằm Ngọc Tiểu Tiểu một lát, lời nói của cái người măng phu Cổ Tinh Ngôn kia cũng có ảnh hưởng tới Cổ tam thiếu, nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hồng của vợ mình, Cổ Tinh Lăng cảm thấy bụng dưới nóng lên, không kìm lòng được đưa tay chạm vào mặt của Ngọc Tiểu Tiểu, da mặt bóng loáng nhẵn nhụi, làm cho Cổ Tinh Lăng càng thêm nóng rang bất an.

Ngọc Tiểu Tiểu bị Cổ Tinh Lăng làm tỉnh, nhắm mắt lại hỏi: "Chàng đang làm cái gì vậy?"

Cổ Tinh Lăng còn là trai tơ, tâm không nghĩ gì sờ mặt vợ, vừa nghe tiểu tức phụ nói chuyện, tay giống như chạm vào vật nóng, vèo một cái, đem tay thu lại.

Ngọc Tiểu Tiểu mở mắt, mắt đối mắt với Cổ Tinh Lăng.

Cổ Tinh Lăng khàn giọng, nói: "Không có chuyện gì, nàng ngủ đi."

Đôi mắt Ngọc Tiểu Tiểu liếc liếc xuống dưới, có thể nói sống ở thời mạt thế thiếu thốn mọi bề, nhưng huấn luyện viên Ngọc dù chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, đưa tay cách một lớp quần tuốt mấy cái giúp Cổ Tinh Lăng, nói: "Kim nén khó chịu sao? Nếu không thể lăn trên giường được, thì ta giúp chàng tuốt là tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Nam nhi Cổ gia

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Ngày thứ hai khi Cổ tam thiếu gia....tỉnh lại, trên vẻ mặt vẫn còn nét mê mang, một bộ dáng mộng du.

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu đang gặm bánh bao thịt heo trong tay, đứng ở đầu giường, tay trái trống không quơ quơ trước mặt Cổ Tinh Lăng, nói: "Bữa sáng hôm nay là bánh bao thịt, mau dậy ăn nha."

Cổ Tinh Lăng nhìn Ngọc Tiểu Tiểu một ngụm gặm bánh bao, người phủ tướng quân làm bánh bao, là bánh bao da mỏng nhân dày, đặt vào miệng Ngọc Tiểu Tiểu, một ngụm là ít đi một phần ba, Cổ Tinh Lăng cũng không thấy miệng tiểu thê từ chàng hoạt động thế nào, một cái bánh bao thịt theo trong tay thê từ chàng biến mất.

"Ta..." Cổ tam thiếu gia nuốt một ngụm nước miếng, nói: "Ngày hôm qua chúng ta đã làm gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Tối hôm qua Cảnh Mạch mời chúng ta ăn cơm, sau đó chúng ta đến cầu Đại Thạch ăn vặt."

"Ta là nói, ở, ở trong phòng này..." Mặt Cố Tinh Lăng đã đỏ như máu, tiết khổ vẫn còn bên người, điều này làm cho Cố Tinh Lăng không quá chắc chắn tối ngày hôm qua, Ngọc Tiểu Tiểu làm chuyện kia ở trên giường là thật, chẳng thật sự bị Công chúa tự tay cởi một lần nữa?

Ngọc Tiểu Tiểu xoay người lại cầm một cái bánh bao trên bàn, nói: "Ồ trong phòng à? Ta giúp chàng tuốt tuốt a, chàng không nhớ rõ?"

Gương mặt tuấn tú của Cố Tinh Lăng dùng một cái đồ bưng, thì ra chuyện đó là thật!

Ngọc Tiểu Tiểu trở lại trước giường, thấy bộ dạng Cố Tinh Lăng ngượng ngùng như vậy, không hiểu được hỏi: "Thế nào vừa tỉnh ngủ chàng lại xấu hổ rồi? Tối hôm qua chàng còn cọt cọt trên tay ta đây, chàng...."

"Đừng nói." Cố Tinh Lăng muốn tìm một cái lỗ chui xuống, chuyện xảy ra ở trên giường tối hôm qua, lúc này chàng đã nhớ lại hết, Cố tam thiếu gia không tìm được cái lỗ nào, liền làm ra một chuyện rất ngây thơ vô cùng, đem chân kéo lên, tự mình chôn sâu trong chăn.

Ngọc Tiểu Tiểu ăn bữa sáng hôm nay bằng gặm cái bánh bao thứ ba, nhìn người nào đó đang trốn trong chăn, cái này có phải là một loại tình thú của vợ chồng thế giới này không nhỉ, Ngọc Tiểu Tiểu không xác định được, liền hỏi Cố Tinh Lăng: "Chàng làm sao vậy? Ta biết đàn ông buổi sáng rất dồi dào tinh lực, chàng lại muốn rồi phải không?"

Cố Tinh Lăng vén chăn lên, trợn mắt nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Dồi dào cái gì? Không đúng, làm sao nàng lại biết chuyện này?"

Ngọc Tiểu Tiểu nhún vai, không phải là tuốt thôi sao, đã thấy dĩ nhiên là biết, bản khoản đến tướng công nàng hờ một chút là đỏ mặt xấu hổ, thật trong sáng mà, Ngọc Tiểu Tiểu nói với Cố Tinh Lăng: "Có người dạy."

Cố gia bắt đầu từ lão tổ tông, đàn ông trong nhà chưa từng cưới qua Công chúa, Cố Tinh Lăng thật sự không biết chuyện trong Đế cung, nghe Ngọc Tiểu Tiểu nói có người dạy, Cố tam thiếu gia liền tin, hoàng gia cao cao tại thượng, làm việc tất nhiên sẽ bất đồng với thường dân, cái này rất bình thường nha: "Đúng, đúng là có ma ma giáo dưỡng dạy sao?" Cố Tinh Lăng hỏi.

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không biết ma ma giáo dưỡng là làm gì, chỉ gật đầu, thuận miệng nói: "Đúng nha."

Ma ma giáo dưỡng của Công chúa Linh Lung là ai? Chính là Vương ma ma lớn tuổi nhất trong đám người hầu hạ Công chúa Điện hạ, Cố tam thiếu gia không hiểu nổi, Vương ma ma ở thâm cung, không có gì cho ai, lại có thể dạy cho Công chúa mấy chuyện nam nữ này, đây rốt cuộc là dạy thế nào? .....!! Cố Tinh Lăng chỉ nghĩ thầm mấy giây, cũng không dám nghĩ thêm nữa. Đây có thể được coi là hiểu lầm hoa lệ, từ đó dần nảy mầm.

"Muốn ăn cái gì?" Vấn đề Ngọc Tiểu Tiểu quan tâm nhất vẫn luôn là cái này.

"Cho người hầu vào phục vụ ta thay quần áo đi." Cố Tinh Lăng nói: "Thời gian không còn sớm đi? Ta phải lập tức bồi Công chúa vào cung rồi."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Không cần làm phiền người khác, ta giúp chàng."

Mắt thấy tiểu tức phụ lại muốn cởi quần mình, Cố Tinh Lăng vội vàng kêu lên.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt đỏ rực của Cố Tinh Lăng một chút, xoay người đi ra ngoài, thiếu niên này ngượng ngùng như vậy, thật nói đến lúc vác súng ra trận, không biết thiếu niên này có biết hướng súng ở đâu không đây? Đây là một tướng quân, cũng không biết ở thế giới này, các tướng quân có trong sáng như vậy không nhỉ! (@Tiểu tỷ ơi, suy nghĩ của chị thật hại thiếu nữ con nhà người ta mà *cười xấu xa*)

Lúc này Tiểu Trang, Tiểu Vệ đứng ngoài hành lang, cả hai đang dùng điểm tâm, chờ Công chúa và phò mã cùng đi đến cung.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn thấy hai tiểu ca, mở miệng câu đầu tiên là: "Ăn rồi sao?"

Tiểu Trang nói: "Công chúa, bọn nô tài đã ăn rồi, phò mã gia ngài ấy?"

"Hắn còn chưa chuẩn bị xong." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Tối hôm qua giúp hắn tuốt, lúc này Tiểu Cố không muốn nhìn thấy ta."

Tiểu Trang và Tiểu Vệ ngốc trệ, vì sao lời như thế lại để bọn họ nghe được? Sau khi nghe xong, bọn họ có thể bị diệt khẩu hay không? Người Hoàng gia có thể bỏ qua cho bọn họ sao?!

Sáng sớm hôm nay, cái bánh bao thứ tư cũng đã chui vào bụng Ngọc Tiểu Tiểu, đi tới trước mặt Tiểu Trang, Tiểu Vệ, cũng là tuổi trẻ thanh xuân mà.

Tiểu Trang ngây ngô lỗ mãng hỏi: "Vậy, cái kia, hôm nay phò mã gia không vào cung sao?"

"Vào." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chỉ là lúc này hắn đang xấu hổ, cho hắn một chút thời gian yên tĩnh là được."

Tiểu Vệ ho khan vài tiếng, quyết định không nói về chuyện này nữa, nếu nói thêm, không riêng gì hoàng gia muốn diệt khẩu bọn họ, đoán chừng ngay cả Cố gia cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ đi, đường đường là Tam thiếu tướng quân lại xấu hổ trên giường, căn bản không thể tưởng tượng được á?

"Bị cảm?" Ngọc Tiểu Tiểu thấy Tiểu Vệ ho khan, rất quan tâm hỏi một tiếng.

Tiểu Vệ nói: "Công chúa, nô tài nghe nói hôm nay Bình mã Đại nguyên soái Tả Hựu của nước Bạch Hổ cũng đến kinh thành."

"Tả Hựu?" Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Còn có người tên này?" Nhớ lại cái tên này, Ngọc Tiểu Tiểu yên tâm, Tả Hựu không phải là nhân tình của Nữ đế Tàn bạo.

Tiểu Trang và Tiểu Vệ liếc mắt nhìn nhau, cái tên Tả Hựu (*) này thì như thế nào?

(*) Tả Hựu (còn có thể gọi là Tả Hữu): nghĩa là phải và trái ~> Bởi vậy chị Tiểu nghe thấy vậy nên mới kinh ngạc - Nuy

"Hắn cũng muốn con tin?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi.

Tiểu Vệ lắc đầu, nói: "Hắn là không phải, Tả Hựu và phò mã gia mới vừa đánh nhau một trận ở Bắc Lang Quan, lần này hắn tới kinh, có lẽ là vì trận đánh này."

"Cuộc chiến này ai thắng ai thua?" Ngọc Tiểu Tiểu hỏi lại, Bắc Lang Quan ở đâu, Ngọc Tiểu Tiểu không quan tâm, bắt quá chuyện thắng thua nhất định phải hỏi cho rõ.

"Phò mã gia thắng" Tiểu Trang kêu lên, sau đó tức giận bắt bình nói: "Chính là công lao lại bị Triệu Thành Bắc đoạt."

Ngọc Tiểu Tiểu hiểu rồi, vị này chính là nguyên nhân dẫn tới khổ nạn của Cố Tinh Lăng, hiện nay đã đến đây.

Cố Tinh Lăng thay quần áo rất nhanh, lại vội vã ăn điểm tâm, không có đến chỗ lão phu nhân thỉnh an, trực tiếp đi theo Ngọc Tiểu Tiểu ngồi lên xe ngựa, rồi phủ chạy tới Đế cung.

Chờ sau khi hai vợ chồng nhỏ rời đi, Cố Tinh Ngôn liền ôm theo Ngọc Tử Dịch đang ngủ say trong ngực Ngụy mã mã, từ cửa hông Cố phủ đi ra, Cố Tinh Ngôn vội vàng chui vào một chiếc xe ngựa chạy tới Tây Môn.

"Đi thôi." Cố Thần nhìn xe ngựa Cố Tinh Ngôn vội vàng chạy đi, mới nói với lão phu nhân đứng bên cạnh.

Lão phu nhân nhỏ giọng nói: "Tinh Ngôn sẽ bình an trở lại phải không?"

Lão gia tử xoay người đi vào cửa, nói: "Nam nhi Cố gia ta là kẻ sợ chết sao?"

Lão phu nhân vừa nghe lão gia tử nói vậy, nước mắt nhất thời tràn mi.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Lần này đến gặp Hiền tông, Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tinh Lăng vẫn được dẫn đến Lâm Thư Các trong Đế cung.

Người ra nghênh đón hai vợ chồng nhỏ vẫn là Kinh Trung, một bộ dạng cung kính có thừa, giống như cho đến bây giờ Ngọc Tiểu Tiểu chưa từng mắng hắn là thái giám chết bầm vậy.

Cố Tinh Lăng trước khi vào Lâm Thư Các, đưa tay cầm lấy tay của Ngọc Tiểu Tiểu, ý là làm cho mặt nghiêm, mặt không biểu tình để cho Ngọc Tiểu Tiểu không cần khẩn trương, tất cả đã có chàng.

Ngọc Tiểu Tiểu không hiểu được dụng tâm lương khổ của Cố tam thiếu, kinh ngạc nhìn Cố tam thiếu một cái, cất bước vào Lâm Thư Các.

Lúc này trong gian phòng Lâm Thư Các, Cảnh Mạch, cha con Triệu Thu Minh, thậm chí Triệu phi đang trọng thương, tất cả đều trình diện.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa vào, liền thấy sau lưng Triệu Thu Minh trừ Triệu Thành Bắc, còn có ba tiểu thanh niên quý tộc, vừa nhìn cũng biết là anh em với Triệu đại công tử.

Triệu Trang và Tiểu Vệ nâng Cố Tinh Lăng vào, sau khi an bài Cố Tinh Lăng xong, hai tiểu ca liền lui xuống.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Đừng đi, đứng ở chỗ này." Cả nhà Triệu thị đều xuất động, vậy về trận hình, bọn họ không thể thua nha.

Tiểu Trang, Tiểu Vệ không muốn ở lại, vạn nhất một lát nữa các chủ tử cãi vã, bọn họ là nghe hay không nghe? Hơn nữa, tệ hơn là khi các chủ tử đánh nhau, bọn họ có phải nên đứng ra giúp đỡ Công chúa cùng đánh nhau hay không? Người Triệu gia cũng không phải này nọ, bọn họ không chọc nọc.

Hiền tông giương mắt nhìn Tiểu Trang, Tiểu Vệ, nói: "Linh Lung kêu các người ở lại, các người liền ở lại đi."

Tiểu Trang, Tiểu Vệ vô cùng không muốn, nhưng chỉ có thể ở lại.

Cảnh Mạch đợi cho sau khi Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tĩnh Lăng hành lễ với Hiền tông, mới nhìn Ngọc Tiểu Tiểu một lúc lâu, tới hôm qua, sau khi Thanh Ngọc được đại phu cứu tỉnh, khóc lóc nói là Ngọc Tiểu Tiểu đánh nàng ta, biết Công chúa Linh Lung là một người có võ, động thủ đánh người là rất bình thường, chẳng qua lúc này nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, trên người của Ngọc Tiểu Tiểu mặc một bộ váy dài màu hồng phấn, trên đầu cài một bộ trang sức trang nhã, mặt mày tinh xảo, búi tóc cài một bộ thạch ngọc điêu [Hình], Công chúa Linh Lung thấy như thế nào cũng là một thiếu nữ xinh đẹp, thật lòng nghĩ không giống như người động thủ đánh người.

Cố Tĩnh Lăng thấy Cảnh Mạch nhìn chằm chằm Ngọc Tiểu Tiểu, chân mày hơi chau lại, đồng thời trong lòng nghĩ tới nhị ca, không biết huynh ấy đã đưa Ngọc Tử Dịch ra khỏi kinh thành hay chưa.

Hiền tông nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Linh Lung, con ngồi đi."

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu nhìn phụ thân hôn quân của mình, sắc mặt tiền tụy, nói: "Ông..." Từ khi trở thành con gái hiếu thuận, Ngọc Tiểu Tiểu muốn nói với Hiền tông một chút về tác hại xấu do túng dụng (*buông thả dục vọng - Nuy) mang lại.

Hiền tông thấy khuê nữ muốn mở miệng nói chuyện, liền khoát tay, nói: "Không cần nói cảm ơn, ngồi đi."

Ngọc Tiểu Tiểu nuốt một ngụm nước miếng, ngồi cũng phải nói cảm ơn? Loại quy củ này rốt cuộc là cái tên khốn khiếp nào định xuống hả? Thượng đế đều nói con người sinh ra đều ngang hàng, vân vân, đây là Thượng đế đã nói sao? Á, Ngọc Tiểu Tiểu đặt mông xuống ghế tròn do tiểu thái giám đưa lên, lấy tốc độ ánh sáng suy nghĩ đến vấn đề thần học này.

Lúc này Cảnh Mạch đã thu ánh mắt từ trên người Ngọc Tiểu Tiểu ra, vị Công chúa này ngày hôm qua lại giả ngây giả dại với hắn, thật ghê tởm, nhưng Cảnh Mạch cũng phải thừa nhận, Công chúa Linh Lung lớn lên rất hợp với tâm ý của hắn.

Hiền Tông nhìn Cảnh Mạch, nói: "Đại hoàng tử....."

"Thánh thượng, ta đã nói qua." Cảnh Mạch không đợi Hiền tông nói hết lời, lên tiếng: "Trước kia là ta suy nghĩ không kỹ, niên kỷ (*) của Thất điện hạ quá nhỏ, ngược lại niên kỷ của Lục điện hạ lại thích hợp hơn."

(*) niên kỷ: số tuổi - Nuy

Giờ phút này Triệu phi lộ ra vẻ mặt đau thương buồn bã, sau khi Cảnh Mạch nói xong, thì nhỏ giọng khóc lên.

Triệu Thu Minh nói: "Đại hoàng tử, hôm nay thân thể của Lục điện hạ khó chịu, làm sao có thể theo Đại hoàng tử lặn lội đường xa tới Tru Nhật?"

Cảnh Mạch nói: "Ngã bệnh tự nhiên sẽ có đại phu, đây là Triệu tướng lo ta không mời đại phu cho Lục điện hạ? Hơn nữa, chẳng lẽ đại phu của Tru Nhật ta lại kém cỏi hơn đại phu của Phụng Thiên?"

Cảnh Mạch và Triệu Thu Minh vì chuyện của Lục điện hạ, trực tiếp mặt đối mặt tranh cãi nhau, lần này Triệu Thu Minh đã không giống như lần trước ở trước mặt Cảnh Mạch, một bộ dạng khúm núm kia, cùng với bộ dạng tranh chấp với Cảnh Mạch, nhìn lại có mấy phần khí phách giống như là vua của Phụng Thiên vậy.

Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tĩnh Lăng liếc mắt nhìn nhau, Cố tam thiếu cũng là vẻ mặt mờ mịt, đầu óc của Ngọc Tiểu Tiểu thì rối loạn, lúc nàng ngủ, thế giới này lại xảy ra chuyện gì thế? Thế nào đột nhiên tới phiên tiểu Lục gặp chuyện, còn tiểu Thất lại không có gì?

"Thánh thượng" Cảnh Mạch đang nói chuyện với Triệu Thu Minh, đột nhiên nhìn về phía Hiền tông, nói: "Ý của ngài thế nào?"

Hiền Tông nhìn Triệu phi một cái, những ngày này Triệu phi gầy đi không ít, đang khóc tới hoa lê đẫm mưa, trong bụng Hiền tông không đành lòng, một lần nữa hỏi lại Cảnh Mạch: "Đột nhiên thay đổi người, Đại hoàng tử hãy cho trẫm một lời giải thích chứ?"

Cảnh Mạch cười một tiếng, nói: "Lý do ta đã nói với Thánh thượng rồi."

Thất điện hạ quá nhỏ, nên mới chọn Lục điện hạ?

Ôt Hiền tông nổi gân xanh, năm nay Ngọc Tử Minh bất quá cũng chỉ là ba tuổi rưỡi, tuổi này thì lớn hả? (@Còn đỡ hơn Ngọc Tử Dịch mới hơn một tháng tuổi nha *hử* - Nuy)

Cảnh Mạch nói: "Thánh thượng cảm thấy ngoại trừ Thất điện hạ ra, thì trong sáu vị hoàng tử, ai thích hợp theo ta về Tru Nhật?"

Chọn người nào Hiền tông không dám nói, từ năm người con trai còn lại, ông chọn bất kỳ một đứa nào, thì mẫu phi của người con trai đó cũng sẽ liều mạng với ông, hơn nữa, đều là con trai mình, sao ông có thể chịu được?

Cảnh Mạch nhìn về phía Ngọc Tiểu Tiểu, hỏi: "Công chúa Điện hạ, ngài nói sao?"

Tiếng khóc của Triệu phi dừng lại.

Ngọc Tiểu Tiểu há mồm, nói: "Ta thấy tiểu Lục đi, tốt vô cùng."

"Thánh thượng." Triệu phi khóc kêu Hiền tông một tiếng, nàng không nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, sợ mình không nhìn được, sẽ cùng tiện nha đầu này đồng quy vu tận mất.

Hiền Tông nói: "Linh Lung, Lục đệ của con còn nhỏ á."

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Nha, vậy tiểu Thất của con còn nhỏ hơn đi."

Hiền tông bị nghẹn không nói ra lời.

Triệu phi nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nước mắt nói: "Công chúa Điện hạ, vì Thất điện hạ, người không quan tâm đến Lục điện hạ sao? Hắn cũng là đệ đệ của người."

Ngọc Tiểu Tiểu kinh ngạc, nói: "Ta còn phải quan tâm đến tiểu Lục?" Bảy người em trai, sau này lớn lên không phải điều (*ý là tiếng mắng chửi người - Nuy) tốt thì không được, nàng đều phải quan tâm, nàng quản được sao? Triệu phi không bị điên chứ?

Triệu phi vừa nghe Ngọc Tiểu Tiểu hỏi, khóc còn dữ dội hơn, nói: "Lời của Công chúa, quá tổn thương lòng của ta."

Lúc này Cố Tinh Lăng cũng mở miệng: "Triệu phi nương nương, Thất điện hạ cũng là hoàng đệ của Công chúa, một người Công chúa cũng không bỏ được, nhưng tóm lại cũng cần phải có một vị hoàng tử điện hạ đến Tru Nhật không phải sao? Nương nương cảm thấy vị hoàng tử nào đi là tốt nhất?"

Triệu phi mơ hồ muốn cắt nát môi mình, tiện chủng do hoàng hậu sở sinh, quả nhiên là từ nhỏ đã khắc nàng, Ngọc Linh Lung khắc nàng, Ngọc Từ Dịch cũng khắc nàng!

"Thánh thượng!" Cảnh Mạch cũng nói: "Chuyện này Tru Nhật ta sẽ không thay đổi nữa, kính xin Thánh thượng sớm an bài."

Hiền tông bất đắc dĩ, nói: "Trẫm biết, mấy ngày nữa trẫm sẽ đưa ra câu trả lời chắc chắn cho Đại hoàng tử."

Triệu Thu Minh nhắm mắt lại, chuyện này xem ra đã không còn đường sống vẹn toàn rồi.

Vào lúc đó, ngoài phòng vang lên giọng đại thái giám: "Thánh thượng, Tả Hựu của Bạch Hồ Quốc, Tả nguyên soái cầu kiến."

Hiện tại tâm tình của Hiền tông đang buồn bực, không muốn gặp bất cứ kẻ nào, nhưng đây là Bình mã Đại nguyên soái của Bạch Hồ Quốc, ông cũng không dám đắc tội, chỉ có thể nói: "Tuyên hấn vào cung."

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn về phía cửa phòng, chờ cái người gọi là Tả Hựu tới.

Bạn đang đọc truyện *Hân Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tả nguyên soái người mạnh khỏe, Tả nguyên soái hèn gặp lại

Editor: Hạ Tiểu Vũ

Beta: Nuy Ham

Sáng sớm hôm nay Cảnh Mạch mới biết Tả Hựu cũng đến Phụng Thiên, hắn là thông qua quốc cữu gia mà biết đến Tả đại nguyên soái Bạch Hồ Quốc, nghe thấy Tả Hựu cầu kiến, Cảnh đại hoàng tử liền hăng hái chờ trong phòng, hắn cũng muốn biết Tả Hựu đột nhiên chạy tới Phụng Thiên là làm cái gì.

Từ đại môn Đế cung đến Lâm Thư Các cũng không gần, Ngọc Tiểu Tiểu đợi lập tức cũng không còn tâm tư đợi nữa, cầm ly trà lưu ly trên khay lên uống một hớp, nước trà làm từ quả trà [Hình], không đắng ngược lại lại có chút ngọt, Ngọc Tiểu Tiểu hớp một ngụm, cảm thấy thật ngon, liền uống sạch.

Sau nửa khắc, thái giám ngoài cửa bẩm báo: "Khởi bẩm Thánh thượng, Tả Hựu Bạch Hồ Quốc đến."

Một lần nữa Ngọc Tiểu Tiểu lắc đầu, cảm thấy cha mẹ lấy cái tên này cho con, thật là hăm hại con trai mình mà.

Cửa bị người bên ngoài đẩy ra, Tả đại nguyên soái từ ngoài phòng bước vào.

"Á!" Tiểu Trang vừa nhìn thấy người, không nhận được, khẽ kêu lên.

Sau khi Tả đại nguyên soái nhìn bốn người bên tay trái của Hiền Tông, cũng cứng lại, gương mặt khó có thể tin nổi.

Ngọc Tiểu Tiểu vừa hớp một ngụm trà vào miệng, nghe Tiểu Trang kêu lên, ngẩng đầu nhìn lên, ta đi, một hớp trà trong miệng Ngọc Tiểu Tiểu toàn bộ phun ra ngoài, đây không phải là cái tên râu ria rậm rạp tối ngày hôm qua bị nàng ném xuống sông sao?!!

Tả Hựu lau nước trên mặt, nước này ngọt, có mùi thơm của quýt, mùi vị không tệ, tối ngày hôm qua hắn bị vị này đổ một tô nước canh hoành thánh lên đầu, hôm nay vừa thấy mặt, vị này lại phun nước lên mặt hắn, Tả Hựu thật sự không nghĩ tới, mình và thê tử Công chúa của Cố Tĩnh Lăng lại có loại "duyên phận" này.

Người trong phòng, ngoại trừ ba người Cố Tĩnh Lăng, Tiểu Trang và Tiểu Vệ, tất cả đều tròn tròn mắt, chưa bao giờ nghe tới sứ thần ngoại quốc đến gặp lại bị Công chúa đương triều phun nước đầy mặt.

"Linh Lung!" Hiền tông khó có được khí phách rống lên với khuê nữ, sau đó liền trừng mắt với Cố Tĩnh Lăng, ông đã nói mà, tướng môn nhiều thế hệ gì đó không nên gả qua, môn phong quá tệ! Khuê nữ của ông tốt biết bao nhiêu, giờ vào cửa Cố gia mới mấy ngày chứ? Liền trở thành kẻ dám phun nước lên mặt một nam tử!

Ngọc Tiểu Tiểu cũng không thèm liếc mắt nhìn lão từ nhà mình, nói với Tả Hựu: "Thế nào lại là người?"

Tả Hựu cũng nói: "Đúng á, thế nào lại là người?"

Tả đại nguyên soái năm nay hai mươi ba, tập võ từ nhỏ, là vô địch ở Bạch Hồ Quốc, xưa nay không thích mỹ nhân thiếu nữ xinh đẹp, chỉ yêu thích cô nương hơi thờ hiên ngang mạnh mẽ, tối ngày hôm qua, cuối cùng Tả đại nguyên soái cũng đã gặp một vị cô nương phù hợp với yêu cầu kén vợ kén chồng của hắn, cũng đã ra lệnh cho thuộc hạ đi hỏi thăm cô nương này là ai, không nghĩ tới cô nương này không phải đem đến niềm vui cho hắn, mà là tuyệt vọng!

"Chàng không biết kẻ này sao?" Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu hỏi Cố Tĩnh Lăng, cái này không không đúng nha, hai người cũng đã đánh qua một trận, tối ngày hôm qua huynh ấy còn coi hắn (*Tả Hựu - Nuy) như người xa lạ?

Cố Tĩnh Lăng nhìn Tả Hựu đang sững sờ, không thể trách chàng không nhận ra kẻ thù được, Tả Hựu trên chiến trường là một người tuấn lãng đoan chính, vào lúc này, quai hàm kẻ này lại là râu ria rậm rạp, thật sự là Tả Hựu sao?

"Người là Trưởng công chúa Linh Lung?" Tả Hựu không có nghĩ nhiều vì sao Ngọc Tiểu Tiểu lại hỏi như vậy, mặc dù trong lòng tuyệt vọng, nhưng vẫn cố hỏi Ngọc Tiểu Tiểu một câu.

Ngọc Tiểu Tiểu gật đầu: "Đúng nha."

Trong lòng Tả Hựu ầm một cái, cõi lòng nát tan.

Lúc này Cảnh Mạch nói: "Sao hình dáng Tả huynh lại như thế?"

Ánh mắt cừu hận của Tả Hựu nhìn chăm chăm Cố Tĩnh Lăng, cắn răng nói: "Ta phát thề, cuộc đời này không giết Cố Tĩnh Lăng, ta không cạo mặt."

Khóe miệng Cố Tĩnh Lăng rút rút, thua thiệt người này là một người đánh giặc tài giỏi, không nghĩ tới lại là một kẻ điên.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Người ái mộ tiểu Cố như vậy mới có thể phát ra lời thề độc phải không?"

Tả Hựu ngẩn ngơ, mớ mớ lỗ tai, hỏi ngược lại Ngọc Tiểu Tiểu: "Người nói cái gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Yêu sâu đậm thì sinh ra hận nha, người yêu đến mức muốn giết tiểu Cố, còn cái gì đời này không giết? Người tính là đời này không chiếm được, đời sau cũng muốn cùng tiểu Cố yêu nhau đến chết, người...."

"Công chúa!" Cố Tĩnh Lăng kêu lên, thật sự là tâm tác, lại bị vợ mình nói xuống, chàng còn có thể giữ được trong sạch của mình sao?

Tay Tả Hựu chỉ Cố Tĩnh Lăng run run, bị cô nương mình để ý nhận định mình yêu người khác, cõi đời này còn có chuyện nào bí hiểm hơn hả?

"Linh Lung." Lúc này Hiền tông lên tiếng: "Con biết Tả nguyên soái à?"

Ngọc Tiểu Tiểu do dự, nàng có nên nói mình ngày hôm qua đã đem vị nguyên soái này ném xuống sông không nhỉ?

Bộ mặt thần kinh của Cảnh Mạch có chút cứng ngắc rồi, đám người này cũng không có phát hiện ra, lời Công chúa Linh Lung vừa nói khi nãy có ý nghĩa gì sao? Tả Hựu và Cố Tĩnh Lăng yêu nhau đến nỗi phải đánh giết nhau? Không thể tưởng tượng nổi có được hay không?!

Lúc này Tiểu Vệ vội muốn chết, nháy mắt cả nửa ngày với Công chúa mà Công chúa không phản ứng, cuối cùng Tiểu Vệ chỉ có thể xốc lại trái tim nhỏ bé của mình, liều chết mở miệng: "Tả nguyên soái, lúc trước phò mã gia nhà ta bị định tội, là tội danh tư thông với địch trên tiền tuyến, tiểu nhân xin hỏi Nguyên soái một câu, thật sự có chuyện này ư?"

Hả? Tinh thần Ngọc Tiểu Tiểu chấn động, đúng vậy, nói Cố Tĩnh Lăng tư thông với quân đội Bạch Hổ Quốc, cũng là người mình, cái tên Tả Hựu Đại nguyên soái Bạch Hổ Quốc dựa vào cái cọng lông nào mà còn muốn giết Cố Tĩnh Lăng? Ghen tỵ Cố tam thiếu lớn lên xinh đẹp hơn người hả?

Vốn người Triệu gia đã bị phần gần chết, mắt thấy Lục hoàng tử bọn họ sắp rời đi, đã từng bước bày mưu thay đổi thế cục, mà đám người Công chúa Linh Lung một chút cũng không để ý, không so đo mà còn có thể đã thương người khác. Bất quá nghe Tiểu Vệ vừa hỏi xong, tâm người Triệu gia một lần nữa nhắc tới cổ họng.

Tả Hựu liếc mắt nhìn Cố Tĩnh Lăng đang ngồi trên ghế dựa.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Là nam tử hán thì phải nói thật."

Tả Hựu cười một tiếng, mặt râu quai nón giật giật, nói: "Ta bị Cố Tĩnh Lăng gây thương tích ở Bắc Lang Quan, nên hồi kinh chữa thương trước, trận đánh này làm thế nào kết thúc, người nào trong Phụng Thiên các người dẫn binh lui đại quân Bạch Hổ Quốc của ta, ta thật sự không biết."

Tâm của người Triệu gia liền dễ xuống.

Cảnh Mạch bấm chặt ngón tay lại, Tả Hựu có thể nói như vậy, không có bỏ đá xuống giếng, nói Cố Tĩnh Lăng tư thông với địch là thật, đã là đáng quý rồi.

Ngọc Tiểu Tiểu rất thất vọng, hỏi: "Vậy người tới đây làm gì?"

Tả Hựu ngẩng đầu, mũi hếch về phía Cố Tĩnh Lăng, nói: "Ta là tới xem Cố Tĩnh Lăng bảo thủ một chút."

"Chúng ta đều là kỳ chủ (*)." Cố Tĩnh Lăng lạnh lùng nói: "Người hận ta sao?"

(*) kỳ chủ: biểu thị mệnh lệnh - Nuy

Tả Hựu nói: "Thật dễ dàng từ trong đám Nguyên soái tìm được một địch thủ, nếu người chết, chẳng phải cuộc sống của ta sẽ quá nhàm chán sao?"

Đây chính là tình tiết yêu nhau mà đến nỗi phải chém giết lẫn nhau nha, Ngọc Tiểu Tiểu đi về phía trước mấy bước, chặn trước người Cố Tĩnh Lăng, nói: "Tôi ngày hôm qua người đã thấy huynh ấy còn sống."

Tả Hựu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nghi hoặc: "Cho nên?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Tả nguyên soái người mạnh khỏe, Tả nguyên soái hẹn gặp lại."

Tả Hựu cảm thấy tâm bị đã thương rất nhiều, căn bản cô nương này không muốn nhìn thấy hắn á: "Người một chút cũng không muốn nhìn thấy ta sao?" Dưới sự đau lòng, Tả Hựu hỏi Ngọc Tiểu Tiểu một vấn đề.

Ngọc Tiểu Tiểu đáp: "Ta thấy người rất nhiều lỗ, râu ria quá dài, ta không muốn nhìn người."

"Vậy ta liền cạo sạch râu."

"Lời thề là có thể tùy tiện phát sao?" Ngọc Tiểu Tiểu rất nghiêm túc nhìn Tả đại nguyên soái, năm đó nàng cũng lập lời thề dưới quân kỳ (*cờ hiệu - Nuy), nàng sẽ vì bảo vệ nhân loại mà chiến, đến chết nàng cũng không có làm trái lời thề này, chẳng lẽ người thề giới này lại xem lời thề như một cái rơm thúi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thủ đoạn sắc bén của Trưởng công chúa

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Bị Ngọc Tiểu Tiểu nhìn nghiêm túc như vậy, Tả Hựu cảm thấy nhịp tim của mình đập hơi nhanh, vị Công chúa này giờ tay lên là có thể ném hắn xuống sông, trên đời này còn có cô nương thứ hai làm được sao? Đây là một cô nương có một không hai á, tại sao lại bị một kẻ tàn phế như Cố Tĩnh Lăng lấy được hả? Ánh mắt hung ác một lần nữa trùng Cố Tĩnh Lăng, Tả Hựu hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Vậy ý của Công chúa là ta có thể giết Cố Tĩnh Lăng?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cả đời này nguoi cứ như vậy đi." Có nàng ở đây, làm sao có thể để Cổ Tinh Lăng bị người giết? Trừ phi chính là nàng hạ thủ.

Lòng Tả Hựu chua xót, nói với Cổ Tinh Lăng: "Chúng ta trên chiến trường tạm biệt, cũng không biết nguoi ngay cả đi đường cũng không thể đi, như thể nào ra trận đánh giặc đây."

Cổ Tinh Lăng không thèm để ý kẻ điên này.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chân của huynh ấy sẽ nhanh tốt thôi."

Tả Hựu cả kinh: "Không phải nói gân chân của hắn bị đứt sao?"

Cảnh Mạch nói: "Nguoi tới đây chính là muốn ở trước mặt Cổ phò mã đi vài bước, để cho Cổ phò mã nghĩ tới hai chân tàn của mình, rồi nhìn hai chân không chút thương tổn nào của nguoi?" Cảnh Mạch giao thiệp với Tả Hựu không phải một, hai năm, biết người này không phải người bình thường, chỉ kém hai bước với lần ranh kẻ điên thôi.

Ngọc Tiểu Tiểu không đợi Tả Hựu mở miệng, lập tức nói: "Hắn không phải là SB (*), làm sao có thể làm chuyện như vậy?"

(*)SB: viết tắt của từ Soft Butch, có hai loại: SB mềm (SBm) và SB cứng ~> Các bạn muốn tìm hiểu nhiều hơn thì hỏi anh Gò nha ^^ - Nuy

Không hiểu SB là cái quái gì, nhưng Tả Hựu nhận xét, nói như vậy cũng không có ý tốt gì, vội vàng lác đầu: "Dĩ nhiên là không phải."

"Hai chân Cổ phò mã là do Công chúa Điện hạ chữa khỏi." Cảnh Mạch nói với Tả Hựu.

Cô nương này chẳng những võ nghệ cao cường, còn có y thuật cao siêu? Ánh mắt Tả Hựu nhìn Cổ Tinh Lăng càng hung ác thêm, người này đã tàn phế mã tại sao mệnh lại tốt như vậy?!

Lúc này Hiền tông ngồi trên tháp khê ho khan hai tiếng, chẳng lẽ mấy vị này thông đồng quên ông? Có thể cho vị vua một nước này chút tôn trọng được hay không?

Ngọc Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn phụ hoàng mình một chút, nói: "Phụ hoàng làm sao vậy?"

Hiền tông nói: "Linh Lung, hôm nay chúng ta là nói về chuyện của Lục hoàng đệ con."

Bây giờ Cảnh Mạch mới nhìn đám người Triệu gia một chút, nước mắt trên mặt Triệu phi đã khô, dưới thương bệnh, mỹ nhân xinh đẹp khắp thiên hạ này, bây giờ nhìn lại sắc mặt ít đi mấy phần tươi sáng, trên mặt chuyển lạnh, Cảnh Mạch nói với Hiền tông: "Thánh thượng, chuyện nên nói ta đều đã nói xong, tại hạ cáo từ."

Tiếng khóc của Triệu phi nhất thời lại vang lên.

Cảnh Mạch thi lễ với Hiền Tông một cái, không đợi Hiền tông nói những câu muốn vấn hỏi tình hình, Cảnh đại hoàng tử rất tiêu soái quay người lại, nhấc bước ra ngoài.

Ngọc Tiểu Tiểu thấy Cảnh Mạch đi, cảm thấy mình và Cổ Tinh Lăng ở lại cũng không có ý nghĩa gì, cũng nói với Hiền Tông: "Phụ hoàng, vậy chúng ta cũng đi."

Tả Hựu đã cảm thấy, Hiền tông rất thương nữ nhi Công chúa Linh Lung này, khi Công chúa nói chuyện Hiền tông, ngay cả nhi thần cũng không nói, nói thẳng là ta.

Trong mắt Hiền tông đầy tia máu, thờ dài nhìn Ngọc Tiểu Tiểu.

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Chính là ta nói để cho tiểu Thất đi, Cảnh Mạch lại không đồng ý, ta cũng không có biện pháp."

Lúc này Triệu phi nói: "Nói vậy thì trong lòng Công chúa Điện hạ rất vui vẻ đi?"

"Tâm ta rất đau đớn." Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Hiền Tông, nói: "Thật, nếu như quốc gia của chúng ta cường đại, vậy bảy người đệ đệ kia của ta, người nào cũng không cần phải đi làm con tin."

Trên mặt Hiền tông nóng lên, đúng vậy, thân là hoàng đế, là phụ thân, ông không thể giữ nổi con trai mình, mắt mặt xấu hổ, nhưng đây là lỗi của ông sao? Lúc ông nhận lấy giang sơn thì giang sơn đã như thế, giang sơn của Ngọc gia mấy đời đã suy nhược, ông còn có biện pháp nào?

Cổ Tinh Lăng cũng xấu hổ không thể chịu nổi, thân là võ tướng, không thể bảo vệ nước nhà, thì chàng còn là tướng quân cái gì chứ?

"Đi đi." Hiền tông thờ dài một tiếng, phát tay cho Ngọc Tiểu Tiểu lui ra.

Tiểu Trang, Tiểu Vệ nâng Cổ Tinh Lăng lên, chạy trốn ra khỏi phòng, bọn họ đã không thể giả bộ làm bộ dạng trấn định được nữa rồi, biết được trán hán râu ria rậm rạp kia chính là Tả đại nguyên soái, bọn họ bị dọa nhém chút nữa tè ra quần rồi có được hay không?

Tả Hựu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu đi, trong lòng tiếc hận vô cùng, một cô nương tốt như vậy như thế nào lại đã lập gia đình? Nếu biết cô nương này hợp khẩu vị của hắn như vậy, hẳn lúc người ta còn chưa gả, hẳn nhất định sẽ đi cầu hôn nha! Tả Hựu ảo não, ba ba vô trách.

Hiền tông bị động tác này của Tả đại nguyên soái dọa sợ, người bình thường có thể đột nhiên vỗ đầu mình như đập trống trận sao? Ông ở chỗ này đã bị quan viên quần lấy, cầu xin không cần thêm phiền phức đến nữa a.

****

"Thất diện hạ không sao là tốt rồi." Trong đình viện Lâm Thư Các, Cố Tinh Lăng thì thầm với Ngọc Tiểu Tiểu: "Không biết vì sao Cảnh Mạch lại thay đổi tâm ý, bất quá cái này cũng là chuyện tốt đối với chúng ta."

Ngọc Tiểu Tiểu ừ hử một tiếng, nói: "Xem ra ngày hôm qua, những lời ta khuyên nhủ hắn, hắn nghe lọt nha."

Tại chỗ này, ba nam nhân cùng nhất trí trầm mặc, tối ngày hôm qua Công chúa đã nói cái gì với Cảnh Mạch?

"Về nhà thôi." Lúc này toàn thân Ngọc Tiểu Tiểu nhẹ nhõm, nói với Cố Tinh Lăng: "Về nhà ăn cơm trưa đi."

Cố Tinh Lăng chỉ có thể nói tốt, cũng không thể để vợ của chàng đói bụng đi?

Tiểu Trang bên cạnh thì lẩm bẩm một câu: "Là bởi vì Công chúa đập sập một tòa mộc lâu của hắn, cho nên hắn sợ sao?"

Cố Tinh Lăng không nghe rõ Tiểu Trang nói gì, hỏi: "Người đang nói gì?"

"Không có, không có gì." Tiểu Trang cười thật khó nhìn, chuyện hủy đi tòa lâu này, đánh chết hắn cũng không thể nói ra.

Ngọc Tiểu Tiểu đi phía trước, trong lòng suy nghĩ buổi trưa nên ăn món gì, đối với ba người đang nói chuyện phía sau, một câu cũng không thêm đề ý.

"Công chúa." Cảnh Mạch đứng ở cổng đình viện chờ Ngọc Tiểu Tiểu, thấy Ngọc Tiểu Tiểu đi ra, liền bước lên từng bước ngăn Ngọc Tiểu Tiểu lại.

Ngọc Tiểu Tiểu dừng lại, nói: "Lần này cảm ơn người." Cái tên nhân tình của Nữ đế Tàn bạo này cũng không tệ lắm nha, bỏ qua Ngọc Tử Dịch, chỗ Vương ma ma cũng ít đi vài giọt nước mắt, ăn nhiều thêm mấy chén cơm, tính cái này, nàng cũng nên cảm ơn Cảnh Mạch một tiếng.

Cảnh Mạch cười nói: "Công chúa khách khí, ta phải cảm ơn Công chúa mới đúng, buổi trò chuyện ngày hôm qua với Công chúa, làm cho nhà tranh của ta bỗng nhiên thông suốt."

Nhà tranh bỗng nhiên thông suốt là cái gì, Ngọc Tiểu Tiểu không hiểu, bất quá vẫn là hài lòng gật đầu một cái, nói: "Lời ta nói, chưa bao giờ sai, người phải nghe."

Cảnh Mạch chấp tay với Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Đa tạ Công chúa."

"Không cần khách khí." Ngọc Tiểu Tiểu đáp lại một câu với Cảnh Mạch. (@Nuy có cảm giác đầu đây xuất hiện "ông nói gà, bà nói vịt" nhi @@!!!)

Ba nam nhân đi theo sau lưng Ngọc Tiểu Tiểu lại một lần nữa trầm mặc, rốt cuộc tối ngày hôm qua Công chúa và Cảnh Mạch đã nói cái gì hả?

Cảnh Mạch nhường đường, nói: "Công chúa Linh Lung, mời."

"Gặp lại." Ngọc Tiểu Tiểu nói lời tạm biệt với Cảnh Mạch, đúng lúc nàng mới vừa làm ra quyết định, sau khi về nhà nàng muốn ăn mì.

Ngày hôm qua sứ giả của Cảnh Thiên bị một bản đập trúng, trên trời sẽ không tự nhiên rơi xuống một khối gỗ, nhất định là bởi vì có người nào đó luôn nhìn chăm chăm vào cửa hồng bên Triệu Phủ đi? Người trong Đắc Ý Tửu Trang đều đã được thăm vấn qua, không có ai xuất hiện lúc chuyện xảy ra, lúc đó phía đông nam tường viện, người đang hoạt động trong Đắc Ý Tửu Trang cũng chỉ có Công chúa Linh Lung và hai ám vệ của nàng.

Cảnh Mạch nhìn bóng dáng dần xa của Ngọc Tiểu Tiểu, ánh mắt trở nên sâu xa hơn. Trường công chúa cùng Triệu gia đối địch, nhìn chăm chăm Triệu gia, để cho mình biết được chuyện Triệu gia và Cảnh Thiên âm thầm cấu kết nhau, như vậy làm việc trong tình lý. Nhất định Công chúa Linh Lung đã nhìn chăm chăm Triệu gia rất lâu, hôm nay nhìn người Triệu gia thể hiện, lại rõ ràng không biết đây là do Công chúa Điện hạ động tay động chân, có thể trêu đùa hai cha con Triệu Thu Minh và Triệu phi như vậy, một nhà đầu mười ba tuổi, hể ra tay là không thể không sắc bén a.

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Đội sau khi Ngọc Tiểu Tiểu và Cố Tĩnh Lăng biến mất trong tầm mắt của Cảnh Mạch, Tả Hựu từ từ đi ra Lãm Thư Các, nhìn thấy bên ngoài viện chỉ có Cảnh Mạch và mấy tên thái giám Phụng Thiên đứng, sắc mặt lập tức xụ xuống.

Cảnh Mạch lướt nhanh qua gương mặt râu ria rậm rạp của Tả Hựu, buồn cười nói: "Không thấy Công chúa Điện hạ, người liền lấy bộ mặt này nhìn ta à."

Tả Hựu lập tức cười lạnh: "Ta dùng bộ mặt này nhìn người? Không thấy được Công chúa Điện hạ? Cảnh Mạch, ta van người lúc nói chuyện dùng một chút đầu óc, người không phải lão bản của thanh lâu, ta cũng không phải là khách hàng chơi, người cho là ta không thấy cô nương đầu bài thì không vui?"

Cảnh Mạch trách mắng: "Người Bạch Hồ Quốc các người, vô luận giá cả thế nào, đều không biết cái gì là văn nhã hết."

"Vậy so ra cả ngày cái gì mà chi - hồ - già - đã còn tốt hơn." Tả Hựu ngó nghiêng nhìn phía xa, hy vọng có thể thấy chút gì đó.

"Đi xa rồi." Cảnh Mạch cũng không có tức giận với Tả Hựu, hỏi: "Làm sao mà người lại tới Phụng Thiên?"

Tả Hựu đi về phía trước, nói: "Người theo ta cùng đứng trong cung Phụng Thiên nói dối, người cảm thấy như vậy được không?"

Lúc này từ trong Lãm Thư Các truyền ra tiếng khóc mất khống chế của một nữ nhân.

Tả Hựu dừng bước, quay đầu lại nhìn Lãm Thư Các.

Cảnh Mạch đi qua bên người Tả Hựu, khóe miệng nở nụ cười châm chọc. Ngày hôm qua Ngọc Tiểu Tiểu nói mấy lời đó với hắn, bắt người thì phải bắt kẻ có tiền có thế, lời này một chút cũng không sai. Nắm mạng Ngọc Tử Minh trong tay, Triệu gia còn không phải ngoan ngoãn nghe lời mình? Có một con chó dữ luôn cắn người như Triệu gia này, ngày "tốt" của Cảnh Thiên muốn bắt đầu đi.

Tả Hựu đi bên cạnh Cảnh Mạch, háng hống một cái, nói: "Ngày hôm qua người mời Công chúa Linh Lung ăn cơm?"

Cảnh Mạch nói: "Tâm cơ Công chúa Linh Lung thâm trầm, tốt nhất là cách xa."

Tả Hựu không tin lời Cảnh Mạch, người tập võ gặp chuyện thì động thủ là được, còn cần chơi tâm cơ cái gì? Quả nhiên đạo bất đồng thì không nên nói chuyện. Tả đại nguyên soái quyết định tự mình suy nghĩ, phải lấy cớ gì cho tốt, để có thể đề cho mình mời Công chúa Linh Lung một bữa cơm đây.

Lúc này Cảnh Mạch đang suy nghĩ, đáng tiếc Ngọc Linh Lung, một cô gái có âm mưu thủ đoạn tốt nha vậy, nếu kia là thân nam nhi, vậy chiếc ghế thái tử Phụng Thiên, cũng sẽ không còn để trống như bây giờ nha.

****

Trong Lãm Thư Các.

Triệu phi khóc đến thương tâm, nếu thân thể có thể động, nàng nhất định sẽ ngã vào ngực Hiền tông mà khóc.

Triệu Thu Minh thấp giọng nói với Hiền tông: "Thánh thượng, Đắc Ý Từ Trang chính là "ánh mắt" của Tru Nhật tại Phụng Thiên ta, thần âm thầm đào âm đạo, cũng là vì để giám sát người Tru Nhật, hôm nay bị Cảnh Mạch phát hiện, thần thổ thẹn với Thánh thượng!"

Hiền Tông nói: "Triệu ái khanh có lòng, chuyện này không oán người."

Triệu Thu Minh cũng rơi xuống vài giọt lệ nam nhi, giọng khàn khàn: "Chẳng qua là khổ cho Lục điện hạ."

Lúc này trái tim của Triệu phi rỉ máu, nhưng trên mặt đã trở nên kiên quyết dứt khoát, nhìn Hiền Tông, nói: "Có thể phân ưu vì Thánh thượng, đây cũng là phúc phận của Lục điện hạ, tuy nô tỳ chỉ là một nữ lưu (*đàn bà con gái - Nuy), nhưng nô tỳ vẫn hiểu thế nào là đại nghĩa vì quốc gia."

"Nương nương!" Bốn huynh đệ Triệu Thành Bắc vội vàng gọi Triệu phi một tiếng, biểu tình không cam lòng.

Trên mặt Triệu phi đầy nước mắt, nhưng vẫn giữ gương cao môi cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Một mình nô tỳ thương tâm, còn tốt hơn làm người khác thương tâm."

Lúc này đến phiên Hiền tông rơi lệ, coi như là hoàng hậu hiền lương thực đức, cũng chưa chắc có lòng dạ như Triệu phi. Hiền tông nhắm mắt thở dài một tiếng, nói: "Ái phi yên tâm, trẫm sẽ không bạc đãi mẹ con các nàng."

Triệu phi rung rung tạ ơn Hiền tông, nói: "Nô tỳ tạ ơn Thánh thượng."

Triệu phi chính là muốn những lời này của Hiền tông, tối hôm qua, sau khi nghe được tin Triệu Thành Bắc gửi tới, Triệu phi cũng biết, Cảnh Mạch sẽ then quá thành giận, không thể nào bỏ qua cho Ngọc Tử Minh được, cho nên để cho Ngọc Tử Minh một đêm bị cảm lạnh, nóng lên, mưu cầu Hiền tông bảo vệ con, cứng đối cứng một lần với Cảnh Mạch, hoặc là để Cảnh Mạch vì không muốn mang tiếng xấu bức ép trẻ bệnh, mà bỏ qua cho Ngọc Tử Minh lần này, nhưng Triệu phi cũng không quá ôm hy vọng đối với hai loại khả năng này, đành phải tận lực nghe ý trời thôi.

Năm cha con Triệu Thu Minh cùng nhau quỳ gối trước mặt Hiền tông, cái trán Triệu Thành Bắc chạm sát xuống đất, dập đầu nói với Hiền tông: "Thánh thượng, thần một ngày kia, nhất định sẽ mang theo đại quân Phụng Thiên ta, san bằng Tru Nhật, phát tiết mối hận của thần ngày hôm nay."

"Đứng lên đi." Hiền tông phất tay với năm cha con này, trong lòng để vương đau lòng, trên mặt lại có vẻ không kiên nhẫn, nói với bốn huynh đệ Triệu Thành Bắc: "Chắc bốn huynh đệ các ngươi đã lâu rồi chưa gặp trưởng tử đi, ở lại trong cung này trò chuyện với nàng một chút cũng được." Nói xong không đợi bốn người lĩnh chỉ tạ ơn, Hiền tông liền đứng dậy rời đi.

Sau khi Hiền tông và thái giám thân cận rời đi, Triệu Thành Bắc mới thấp giọng quát Triệu phi: "Thật sự phải để cho Lục điện hạ đến Tru Nhật?!"

Trên người Triệu phi gầy vải cọt xương, lúc này toàn thân cao thấp động được cũng chỉ có cái cổ, lắc đầu với em trai lớn của mình, nhỏ giọng nói: "Tai vách mạch rừng (*)."

(*) tai vách mạch rừng: dù có giữ bí mật đến đâu thì vẫn có khả năng bị lộ - Nuy

Chỉ một câu, dù Triệu Thành Bắc có nhiều câu tức giận bất bình, cũng không dám lên tiếng nữa.

"Không gánh nổi, nếu gánh nổi thì sau đó chúng ta nên làm cái gì bây giờ...." Âm thanh Triệu phi nhỏ tới mức không thể nghe rõ, nhưng khi nói ra, lại làm cho huynh đệ Triệu gia kinh hãi: "Ta không chỉ có một đứa con trai là Lục điện hạ, nhất định sẽ không."

Cho nên mới buông tha Lục điện hạ, đổi lại sủng ái của đế vương? Huynh đệ Triệu gia ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, nói không lên lời.

"Hôm qua Công chúa Linh Lung ở Đắc Ý Từ Trang." Triệu phi không để ý bọn họ đang kinh ngạc, nói với Triệu Thu Minh: "Chuyện này và nó nhất định không thoát khỏi liên quan."

"Ý của nương nương là?"

"Sau khi người Cảnh Thiên tới kinh thành, có lẽ đã bị người Ngọc Linh Lung theo dõi."

"Cái này không thể nào." Triệu Thành Bắc chen vào: "Nàng ta mới bao nhiêu tuổi? Coi như là tai mắt hoàng hậu để lại, nhưng lúc người Cảnh Thiên vào thành, Công chúa vẫn còn ở trong Đế cung, như thế nào mà nàng ta lấy được tin tức?"

"Cố gia." Triệu phi nói: "Còn có mấy người giao hảo với Cố gia, Ngọc Linh Lung gả vào Cố gia, có lý gì Cố gia không đem hết sức lực bảo hộ Ngọc Từ Dịch?"

Triệu Thu Minh thờ dãi: "Hôm nay chúng ta biết Cố Tĩnh Ngôn đã mang theo Ngọc Từ Dịch trốn ra khỏi kinh thành, chúng ta cũng làm không là cái gì."

"Đúng vậy." Triệu phi nói: "Chỉ cần Cố Tĩnh Ngôn nói mang Ngọc Từ Dịch ra kinh thành chơi đùa vài ngày, chúng ta còn có thể nói cái gì?"

"Vậy, vậy phải làm sao đây?" Triệu Thành Bắc hỏi.

"Đưa Lục điện hạ đi." Triệu phi nói: "Sau đó ta muốn đuổi Ngọc Linh Lung và Ngọc Từ Dịch ra khỏi kinh thành." Con trai của nàng đã không thể ở lại bên người Hiền tông, vậy hai tỷ đệ này, cũng đừng có mong dung thân ở kinh thành phồn hoa giàu có và đông đúc này!

"Tỷ." Triệu Thành Bắc kêu Triệu phi.

"Các ngươi trở về đi." Triệu phi lạnh lùng nói: "Bây giờ nhiều lời cũng vô ích, ta biết nên làm gì kế tiếp, các ngươi không cần lo lắng cho ta."

Ánh mắt Triệu Thu Minh đầy phức tạp nhìn nữ nhi mình một cái, nói với bốn người con trai: "Chúng ta đi thôi."

Bên ngoài Lãm Thư Các, một tiểu thái giám hai tay để trong tay áo, đứng bên ngoài đình viện, thấy Triệu Thu Minh đi ra, vội vàng bước lên nghênh tiếp Triệu Thu Minh.

Triệu Thu Minh nhận ra đây chính là tiểu thái giám phục vụ nữ nhi của ông, nhỏ giọng hỏi: "Thánh thượng đâu?"

Tiểu thái giám cung kính nói: "Thánh thượng đã đến chỗ Hoa phi nương nương."

Triệu Thu Minh cười khổ một tiếng. Đúng nha, hiện tại trừ bỏ mỹ nhân, còn có cái gì có thể giảm tích tụ buồn phiền trong lòng đế vương?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thiên địch (*) của Tả đại nguyên soái

(*) thiên dịch: kẻ thù trời sinh - Nuy

Chuyển ngữ: Nuy Ham

Hiền Tông đi tìm mỹ nhân giải buồn cũng tốt, Triệu phi tính kế cũng được, sau khi Ngọc Tiểu Tiểu ra khỏi cửa cung đã lập tức quăng hai vị đó ra sau đầu. Ngồi đối diện với Cố Tinh Lăng, nhìn đường phố ngoài cửa xe, đi đi tới tới, mọi người ăn mặc khác nhau đi trên đường, Ngọc Tiểu Tiểu lại một lần nữa nhìn đến thất thần. Nếu như có thể, nàng muốn để cho bạn bè mình đến đây, tới để tận mắt nhìn, giờ phút này đây nàng đã thấy tất cả. Một thế giới không có zombie, mọi người có thể tùy tiện đi lại trên đường, tiếng nói cười trong gió, trong không khí đầy mùi thơm của thức ăn, ngày thu ánh nắng ấm áp và vui vẻ, trên ngọn cây thỉnh thoảng có vài chiếc lá xanh rơi xuống. Ngọc Tiểu Tiểu hít một hơi, cái thế giới này đẹp làm sao, nàng phải nghĩ hết biện pháp để sống lâu mấy năm ở thế giới này mới được.

Thế giới ngoài cửa xe là thế giới Cố Tinh Lăng đã sớm quen thuộc, cho nên lúc Ngọc Tiểu Tiểu nhìn ngoài cửa sổ, Cố tam thiếu gia liền nhìn tiểu tức phụ của mình không chớp mắt, mặc dù có lúc mặt Ngọc Tiểu Tiểu co quắp, nhưng Cố Tinh Lăng có thể cảm giác được, lúc này Ngọc Tiểu Tiểu là vui vẻ đi.

"Chúng ta đi ăn một bữa nha." Sau khi đi qua ba con phố, Ngọc Tiểu Tiểu ngửi được mùi thức ăn, nhìn từ lâu lón ngoài cửa xe, nói với Cố Tinh Lăng: "Tiểu Thất từ đã không sao, chúng ta nên ăn mừng á." Đến tiệm cơm ăn cơm là phải tìm lý do, đạo lý đối nhân xử thế này, Ngọc Tiểu Tiểu vẫn còn hiểu.

Tiểu tức phụ nói muốn ăn cơm, Cố Tinh Lăng cũng không ngại bỏ ra chút tiền cho một bữa cơm, không cần suy nghĩ, Cố tam thiếu gật đầu, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Vậy nàng muốn dùng cơm ở đâu?"

Ngón tay út của Ngọc Tiểu Tiểu chỉ ra ngoài xe, nói: "Vậy nhà kia đi, Đại Tô Quán (*quán cơm chén [tô] lớn - Nuy)." Vừa nghe cái tên này, không phải thể hiện khí tức đủ mười phần của Phách Vương (*) sao? Món ăn thì phải dùng tô lớn, mới gọi là món ăn á.

(*) Phách Vương (còn gọi là Bá Vương): là một kẻ cực kỳ thô bạo, kẻ ngang ngược, là hiệu của Sở Vương Hạng thời Tần - Hán ~> Ý là nói chủ quán đặt cái tên rất khí phách, ngang ngược - Nuy

Cố Tinh Lăng im lặng một chút, bên cạnh Đại Tô Quán là một tiểu lâu hai tầng, cửa sổ khắc hoa, chính là tiểu lâu nổi danh nhất trong kinh thành - Lục Triều Xuân, dĩ nhiên Công chúa Điện hạ không có nhìn thấy.

Ánh mắt Ngọc Tiểu Tiểu tỏa sáng nhìn Cố Tinh Lăng, nói: "Chúng ta ăn ở đó đi."

"Tốt, tốt." Cố Tinh Lăng gật đầu, mặc dù Đại Tô Quán không phải tiểu lâu nổi tiếng, nhưng tuyệt đối không phải không có danh ở kinh thành, nhưng Cố tam thiếu đã ăn vài lần ở Lục Triều Xuân, mà đúng là chưa lần nào ăn ở Đại Tô Quán.

Ngọc Tiểu Tiểu không nhìn thấy Cố Tinh Lăng chần chờ, nghiêng đầu nói với Tiểu Trang đang cỡi ngựa đi ở bên ngoài: "Tiểu Trang, chúng ta đi ăn cơm, ta mời khách."

Tiểu Trang vội vàng nói: "Công chúa, chúng ta ăn ở nhà nào?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Đại Tô Quán, mau, chúng ta quay đầu lại."

Đoàn người liền quay đầu lại, đi tới trước cửa Đại Tô Quán.

Lúc này lão bản của Đại Tô Quán đang đứng trước cửa, nhìn thấy một đoàn chủ tớ tới, tiên y nô mã (? - Nuy) vây quanh một chiếc xe ngựa được hai con ngựa đen cao lớn kéo, dừng lại trước cửa tiệm cơm nhà mình, phản ứng đầu tiên của lão bản này là, đây là muốn đến Lục Triều Xuân nhưng lại đi lộn chỗ sao?

Xe ngựa dừng lại, Ngọc Tiểu Tiểu lập tức nhảy xuống xe, ngừng đầu lên nhìn tám biển trên cửa, hài lòng gật đầu, ba chữ "Đại Tô Quán" này quá hợp với tâm ý của nàng đi. (@ Có cảm giác kẻ đặt tên quán cơm này cũng quá.....có học thức đi, được chị Tiểu nhìn trúng rồi > ,

Lão bản chạy tới trước mặt Ngọc Tiểu Tiểu, chẳng qua là khi sắp chạy gần tới Ngọc Tiểu Tiểu, đã bị hai gia đình Cố phủ chặn lại, lão bản thông minh liền cúi thấp lưng, nói: "Vị phu nhân này, Lục Triều Xuân ở kế bên ạ."

Ngọc Tiểu Tiểu quay lại nói với Cố Tinh Lăng đang được Tiểu Trang và Tiểu Vệ đang đỡ xuống xe: "Tiểu Cố này, lão bản này rất tốt nha, lại đề nghị cho chúng ta đến tiệm cơm khác ăn đây."

Cố Tinh Lăng a một tiếng, lời này chàng phải trả lời thế nào đây.

Ngọc Tiểu Tiểu lại nói tiếp với Cố Tinh Lăng: "Lão bản gọi ta là phu nhân, thoát nhìn ta giống người đàn bà đã kết hôn sao?" Huấn luyện viên Ngọc khi ở mặt thế, đến chết vẫn là một người độc thân, khi đến thế giới này là một cô gái mười ba tuổi, cũng là một nữ tử đã kết hôn, cảm giác này đối với Ngọc Tiểu Tiểu, kỳ thật có chút phát mộng.

Cố Tinh Lăng và Tiểu Trang, Tiểu Vệ chỉ ha hả, búi tóc của cô gái đã gả chồng và khuê nữ không giống nhau, ngay cả chuyện này mà Công chúa Điện hạ không biết sao?!

"Chúng ta chính là đến Đại Tô Quán ăn cơm." Ngọc Tiểu Tiểu cảm khái xong, thì nghiêng đầu nói với lão bản: "Món ăn quán cơm của người cũng là dùng

tô lớn sao?"

Lão bản lập tức nói: "Phu nhân yên tâm, món ăn của nhà tiểu nhân đều dùng tô lớn."

"Vậy được." Ngọc Tiểu Tiểu vung tay, một bộ dạng chỉ huy thuộc hạ như năm xưa, nói: "Vậy chọn nhà người."

Một trận vỏ ngựa dồn dập từ xa truyền tới, sau khi Cố Tinh Lăng thấy người cỡi ngựa tới gần, thì chân mày lập tức nhíu lại.

Tả Hựu ngồi trên lưng ngựa, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nhếch miệng cười, tung người xuống ngựa, nói: "Đây là Công chúa muốn ăn cơm sao? Ta mời khách, không biết Công chúa có nề mặt hay không?"

Lão bản bị dọa sợ đến nỗi rưng rưng cầm cập, Hiền tông Phụng Thiên chỉ có một Công chúa, thì ra cô nương xinh đẹp này chính là Trưởng công chúa Linh Lung á!

"Tiểu nhân gặp qua Công chúa Điện hạ." Lão bản quỳ xuống, dập đầu với Ngọc Tiểu Tiểu.

Tả Hựu không đợi Ngọc Tiểu Tiểu lên tiếng, duỗi tay kéo lão bản lên, nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, nói: "Công chúa, chúng ta cùng nhua ăn cơm đi."

Lúc này Cố Tinh Lăng nói: "Tả đại nguyên soái có chuyện muốn nói với Công chúa?"

Bây giờ Tả Hựu nhìn thấy Cố Tinh Lăng thì đã bốc lửa trong lòng, lúc đánh giấc thì bị người này đá thương, cô nương được mình coi trọng cũng bị người này đoạt, họ Cố có thể chính là thiên địch mệnh trung chí định (*) của Tả Hựu hử.

(*) mệnh trung chú định: vận mệnh, số phận đã định sẵn - Nuy

Có người mời khách ăn cơm tương đương với việc không cần tốn tiền có thể ăn no, chuyện tốt như vậy làm sao Ngọc Tiểu Tiểu lại có thể bỏ qua, không đợi Tả Hựu sỉ nhục Cố Tinh Lăng, Ngọc Tiểu Tiểu đã nói: "Bên ta nhiều người như vậy, người cũng mời?"

Tả Hựu không thèm nhìn bên Ngọc Tiểu Tiểu có bao nhiêu người, đường đường là Bình mã Đại nguyên soái Bạch Hồ Quốc, mặc dù không có cưới lão bà (*vợ - Nuy), nhưng cũng không phải phải nghèo đến nỗi không có tiền dư.

"Mời, ta mời hết." Tả Hựu vỗ vỗ ngực biểu hiện cho Ngọc Tiểu Tiểu xem, ngực của hắn là cơ bắp rắn chắc, cái vỗ này, âm thanh phát ra như tiếng trống đánh vậy.

"Chúng ta mau vào đi." Ngọc Tiểu Tiểu hô hoán đồng bọn của mình vào quán.

Lão bản chạy phía trước dẫn đường, mang theo đám người Ngọc Tiểu Tiểu lên lầu.

Ngọc Tiểu Tiểu lên lầu, cũng không có phát hiện tùy tùng thị vệ Cố gia, còn có hơn phân nửa thị vệ của Tả Hựu, sau khi vào quán, thì có tính tự giác ở lại đại sảnh, không có lên lầu cùng với bọn họ.

Lão bản dẫn đoàn người Ngọc Tiểu Tiểu vào một phòng bao, cúi đầu khom lưng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu muốn ăn gì.

Ngọc Tiểu Tiểu liền nhìn Cố Tinh Lăng.

Tả Hựu cảm thấy lão bản này quả thật không biết làm người mà, trả tiền chính là hắn trả, nhưng thế nào lão bản này lại không hỏi hắn muốn ăn gì?

Cố Tinh Lăng ngẩng đầu lên, cũng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa muốn ăn cái gì?"

Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Cái gì ta cũng có thể ăn."

Cố Tinh Lăng nói với lão bản: "Mấy món chiêu bài của quán, người đem hết một lượt lên đi."

Miệng lão bản nói vâng dạ, rồi lui ra ngoài.

Tiểu Trang, Tiểu Vệ, còn có ba người tùy tùng đều ngồi ở bàn bên cạnh, ba người râu ria này chính là theo hầu bên cạnh Tả Hựu, tối hôm qua cũng theo Tả Hựu đến chợ đêm Cầu Đại Thạch, cuối cùng cũng bởi chủ tử mình cùng nhau bị Ngọc Tiểu Tiểu ném vào sông. Lúc mới vừa nhìn thấy Ngọc Tiểu Tiểu, trong lòng ba vị này cũng rụt rè, cảm thấy vị Trưởng công chúa Linh Lung của Phụng Thiên có võ công sâu không thể lường, lớn lên xinh đẹp như vậy, nhất định không phải là nhân vật dễ đối phó.

Sau khi Tả Hựu ngồi xuống liền nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, ta thích cô nương không kén ăn."

Cố Tinh Lăng mới vừa bung ly trà lên, nghe thấy Tả Hựu nói như vậy, liền nặng nề đặt ly trà xuống, chẳng biết mà, cái tên điên này có ý không nên có đối với tiểu tử đệ của chàng!

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Huynh ấy là tướng công của ta

Chuyển ngữ: Nuy Ham

"Nước này uống không ngon sao?" Ngọc Tiểu Tiểu cầm ly trà Cổ Tinh Lăng đặt trên bàn, một hóp uống gần nửa chén, nói: "Có mùi hoa, không phải uống vô cùng ngon sao?"

Trà là trà hoa lai, mùi rất thơm, Cổ Tinh Lăng nói: "Mẫu trà không tốt, cho tiểu nhị tới làm một bình trà khác."

Đang diễn tuồng gì? Ngọc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn ly trà còn phân nửa, màu trà là cái gì? Ánh mắt không tán thành nhìn Cổ Tinh Lăng, Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Có thể uống nước sạch thì phải biết đủ." Ở mặt thế, có bao nhiêu người mất mạng vì miệng khô mà không có tìm được nước, tại sao người của thế giới này lại có thể không biết phúc như vậy? Nước có mùi hoa thơm như vậy lại ghét bỏ, làm sao một người sống ở mặt thế lại có thể nhìn được?

Tả Hựu cũng uống một hóp, trà này có mùi hơi nhạt, có thể nhìn ra đây không phải là trà quý, Tả Hựu uống xong một hóp, liếc Cổ Tinh Lăng một cái, nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Đúng vậy, Công chúa, trên chiến trường, ngay cả máu chúng ta cũng đã uống qua, có thể uống một hóp trà cũng đã thấy thỏa mãn. Công chúa, ta không có hay bói mồm."

"Người không tệ, đáng khen ngợi." Ngọc Tiểu Tiểu thoải mái đẩy bình trà tới trước mặt Tả Hựu, nói: "Uống nhiều một chút."

Tả Hựu hào sảng ngửa cổ lên, uống hết một bình trà.

"Tới tới, uống thêm nữa." Ngọc Tiểu Tiểu lại lấy thêm một bình trà nữa tới trước mặt Tả Hựu, lại gọi người bên ngoài: "Đem thêm mấy bình nước nữa tới đây."

Cổ Tinh Lăng thấy Tả Hựu một bình rồi lại một bình chui vào bụng hắn, không nhìn được thấp giọng hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa?"

Ngọc Tiểu Tiểu kẻ sát tai của Cổ Tinh Lăng, nói nhỏ: "Cho hắn uống nhiều nước một chút, một lát nữa món ăn bụng lên, hắn sẽ ăn ít."

Cổ Tinh Lăng không còn lời nào nói nữa, theo lý thuyết Công chúa Điện hạ lớn lên trong Đế cung phải là cảm y ngọc thực lớn lên, nhưng vị Công chúa thế tử này, giống như là bị bỏ đói mười năm vậy.

Tả Hựu thấy Ngọc Tiểu Tiểu và Cổ Tinh Lăng kẻ tai nói nhỏ với nhau, trong lòng một lần nữa không có tư vị gì, biết mình không phải đùa, nhưng một cô nương tốt như vậy lại bị cái tên con heo Cổ Tinh Lăng nhúng chàm, Tả Hựu lập tức cảm thấy ông trời già quá không công bình rồi.

Lúc này lão bản cùng tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên, quả nhiên là toàn tô lớn, nhìn phân lượng là đủ mười phần.

Cổ Tinh Lăng ném thử một du muện gia giáp [Hình 1], nói thật, hương vị thật sự không bằng Lục Triều Xuân, dầu (*mỡ - Nuy) quá nhiều.

Ngọc Tiểu Tiểu cũng chỉ nhìn cái tô to thì đủ hài lòng, những món này nhìn thật đầy đủ. Cái gì? Người hỏi hương vị món ăn? Tệ hơn nữa có thể còn khó ăn hơn cả bánh bích quy nặn nhỏ sao?

"Ăn ngon." Ngọc Tiểu Tiểu vui đầu ăn, không quên khen lão bản đứng bên cạnh một tiếng.

Mặt lão bản như nở hoa, tạ ơn Ngọc Tiểu Tiểu: "Tiểu nhân cảm ơn Công chúa Điện hạ khen ạ."

"Không cần cảm ơn." Ngọc Tiểu Tiểu nói: "Mấy món còn lại mau mang lên một chút."

Lão bản ngẩng đầu nhìn mặt bàn, chúa ơi, trong tô chỉ còn dư lại vài miếng.

Lão bản nhắc chân chạy ra ngoài, đi tới phòng bếp thúc giục, Tả Hựu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu xuống đĩa gấp món ăn, hai mắt nhìn đắm đắm, hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Đây là, đây là không ăn ở Cổ gia à?" Nghiêng đầu nhìn hai tùy tùng mang theo Cổ Tinh Lăng vào phòng bao, hai người này cũng không có gấp đĩa nhanh như Ngọc Tiểu Tiểu.

Cổ Tinh Lăng nhặt xương cá cho Ngọc Tiểu Tiểu, sống lưng cá trích có những cọng xương nhỏ và dài, Cổ Tinh Lăng làm cũng không thuận tay lắm, nhưng Cổ tam thiếu gia cũng không từ bỏ, nhặt xương xong thì bỏ vào một cái đĩa khác, để cho Ngọc Tiểu Tiểu ăn.

Tả Hựu chọc chọc một cái bao tử cá, chấm dấm chua rồi bỏ vào miệng, thiếu chút nữa là đã phun ra, giấm chua, Cổ Tinh Lăng cũng chua, làm bộ đáng tiểu nương tử này là cho ai nhìn hả?

Ba tùy tùng của Tả Hựu cũng không có tâm tư ăn cơm, vẫn nhìn bàn của chủ tử, cảm thấy chủ tử ở trước mặt Công chúa Linh Lung hoàn toàn không thẳng nổi, nam tử Bạch Hồ bọn họ không có chuyện lập đền thờ trình tiết, hãy nhìn đáng về Cổ Tam thiếu gia đối xử với vợ đi, liệu chủ tử nhà mình có

thành công cướp người hay không?

Tiểu Vệ nhìn ba tráng hán, một hồi thì lắc đầu, một hồi thì nhe răng, trong lòng cảnh giác, cảm thấy ba người này nhất định đang đánh chủ ý xấu với chủ tử mình.

Tiểu Trang thì không có nặng việc để ý nhiều như vậy, giống như Ngọc Tiểu Tiểu, vui đầu ăn ngấu nghiến. Đừng nghĩ rằng làm hạ nhân trong Đế cung, cơm ăn đều là từ Ngự Thiện Phòng, dù tiền công của ám vệ rất cao, nhưng một ngày ăn mấy cái bánh bao thay cơm là chuyện thường.

Món ăn lục tục bùng lên, sau khi phát hiện Tả Hựu vẫn có thể ăn, tốc độ nuốt thức ăn của Ngọc Tiểu Tiểu rõ ràng ngày càng nhanh, hạ đũa như đao, mạnh mẽ, chính xác, nhanh chóng, chỉ sợ mình ăn ít hơn một miếng.

Tả Hựu hỏi Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, thức ăn của Bạch Hồ Quốc chúng ta là món ngon nhất thiên hạ."

"Thì sao?" Ngọc Tiểu Tiểu dùng đũa, mấy món ăn của Phụng thiên, nàng đã cảm thấy đã là món ăn ngon, vẫn còn có món ngon hơn sao?

"Tả nguyên soái là người Bạch Hồ QUỐC." Cố Tinh Lăng lại lột vỏ một con tôm, để vào đĩa của Ngọc Tiểu Tiểu, cũng không có ngẩng đầu lên, nói: "Tự nhiên là cho món ăn Bạch Hồ QUỐC là đệ nhất thiên hạ."

Ngọc Tiểu Tiểu lập tức hiểu, nguyên lai là như vậy nha.

Về mặt Tả Hựu đầy khinh thường, nhìn Cố Tinh Lăng một cái, nói: "Phụng Thiên các ngươi chỉ là một nước nhỏ nghèo, có cái gì tốt chứ?"

Ba tùy tùng của Tả Hựu không đành lòng nhìn chủ tử nhà mình, chủ tử quyền cao chức trọng chính là không có lão bà (*vợ - Nuy), thật sự cũng có nguyên nhân cả, chủ tử bọn họ không biết lấy lòng nữ nhân nha. Coi trọng cô nương người ta, sau đó ngay trước mặt người ta mắng, nhà của người chính là sa cơ thất thế, là một quý nghèo, cô nương người ta hận người hay là yêu người, ngay cả người bình thường cũng đoán được kết quả đi?

Ngọc Tiểu Tiểu nhún vai, tiếp tục ăn, cũng không phải là nàng nghĩ tới Phụng Thiên, nếu Phụng thiên không tốt, tìm cơ hội nàng đổi lại một nhà khác, không quá khó khăn nha?

Tả Hựu mắng Phụng Thiên là nước nhỏ nghèo xong cũng âm thầm hỏi hận một chút, nhưng mắt thấy Ngọc Tiểu Tiểu không có nửa phần tức giận, chăm chú đánh nhau với bánh trôi nước, đợi Công chúa Điện hạ nuốt xong hai cái, Tả Hựu lại hỏi một câu: "Rốt cuộc là thực phẩm trong Đế cung eo hẹp, hay Cố gia rất nghèo?" Nếu sớm biết Phụng Thiên nghèo, ngay cả đường đường là Công chúa đói bụng như vậy, lúc hán muốn Hiền tông cống nạp, đã đòi ít đi một chút rồi.

Ngọc Tiểu Tiểu vui đầu ăn, cũng không ngẩng lên, nói: "Ta không có tính toán."

Người không tính toán thì làm sao có thể biết trong nhà nghèo hay giàu chứ?

Tả Hựu nhìn Cố Tinh Lăng, ánh mắt hết sức khinh bỉ, đã tàn phế mà lại có thể cưới một cô nương tốt như vậy, nhưng lại không cho người ta sống tốt mỗi ngày, không phải tàn phế cộng thêm vô dụng một chút sao?

Cố Tinh Lăng chịu đựng ánh mắt chiếu thẳng của Tả Hựu, giống như nhìn một người tàn phế vô dụng vậy, tư vị này cũng không dễ chịu gì.

Ngọc Tiểu Tiểu nhìn Tả Hựu một chút, lại ngo sang Cố Tinh Lăng, cảm thấy vị này đang dùng ánh mắt như xem vợ mình, thật sự rất có hương vị gian tình, nhưng thấy bộ dạng không chút tình nghĩa nào của Cố Tinh Lăng, Ngọc Tiểu Tiểu né người qua một bên, giúp Cố Tinh Lăng chặn lại ánh mắt của Tả Hựu, nói: "Huynh ấy là tướng công của ta."

Một mũi tên sắc bén đâm vào trái tim của Tả Đại nguyên soái, lời này quá đã thương người rồi.

Cố Tinh Lăng ngẩng đầu nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, cười một tiếng.

"Ừ, sau này phải cười nhiều như vậy nha, đừng sợ, đợi chân tốt lên, chúng ta sẽ ra chiến trường một lần nữa." Nhìn qua Tả Hựu, Ngọc Tiểu Tiểu nói với Cố Tinh Lăng: "Trước kia đánh trận như thế nào, sau này còn đánh tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Công chúa Điện hạ muốn giảng đạo lý

Tà Hựu che ngực, trước kia hắn đã bị Cố Tinh Lăng chinh phục trên chiến trường, ý của Công chúa Linh Lung là, sau này Cố Tinh Lăng có thể chinh mình nữa hả, đối với một người khách được mời cơm, người khác trả tiền, lời nói vô tình như vậy, thật sự có thể nói ra sao?

"Ăn nhiều một chút." Ngọc Tiểu Tiểu gấp nửa cục thịt viên đưa tới khóe miệng Cố Tinh Lăng, còn về vẻ mặt ghen ghét của Tà Hựu, Ngọc Tiểu Tiểu căn bản không để ý, dĩ nhiên nếu Công chúa Điện hạ thấy mặt Tà đại nguyên soái chỉ toàn là râu ria rậm rạp, Công chúa Điện hạ có nhìn cũng không tới.

Cố Tinh Lăng há mồm ăn nửa cục thịt viên, nhỏ giọng nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Nàng đừng dứt ta nữa, ăn đi."

Trước mặt mọi người, để cho tiểu tức phụ của mình dứt ăn, mới phát hiện Cố Tinh Lăng trước mặt hai quân thì nghiêm túc, cả ngày mang cái bộ mặt thối, thì ra cũng là hạng không biết xấu hổ!

Thật ra Cố Tinh Lăng chỉ là một thiếu niên ngây thơ, chẳng qua những ngày này được Ngọc Tiểu Tiểu uy quá nhiều lần, vừa nhìn thấy đồ ăn tới miệng liền há mồm ăn, không có phản ứng kịp là đang ở trước mặt mọi người.

"Người Phụng Thiên đáng chết!"

Một tiếng mắng chửi ngay lúc Cố Tam thiếu ăn nhai, còn chưa nuốt xuống bụng, thì từ bên ngoài truyền vào phòng bao.

Tiểu Trang bước tới cửa sổ, liếc mắt nhìn ra ngoài một cái, kỳ quái nói với Ngọc Tiểu Tiểu: "Công chúa, là mấy thương nhân người Tru Nhật khi dễ người ta."

"Các vị đại gia, xin các vị giờ cao đánh khẽ, tiểu nhân còn phải nuôi một nhà, chuyện này tiểu nhân không thể đáp ứng ngài được." Một lão hán khóc lóc cầu xin, sau khi Tiểu Trang nói lại tình huống bên ngoài, thì truyền vào phòng.

Tà Hựu đứng dậy bước tới, mở cửa sổ ra, nhìn dưới lầu một chút, xoay lại nói với Cố Tinh Lăng: "Năm sáu tên người Tru Nhật đánh một lão già người Phụng Thiên các người, người Tru Nhật có thể khi dễ người Phụng Thiên người sao?"

Cố Tinh Lăng theo bản năng muốn đứng dậy xem, chẳng qua vừa động, mới nhớ tới bây giờ mình không thể đi lại.

Ngọc Tiểu Tiểu đưa tay nắm Cố Tinh Lăng một cái, nói: "Chàng đừng vội, ta đi xem một chút."

Dưới lầu, tiếng mắng chửi và tiếng khóc cầu xin ngày càng lớn, tình huống nghe rất gấp, nhưng nếu bỏ lại một bàn đầy thức ăn để hăng hái chạy đi làm việc nghĩa, thật đúng là không phải chuyện Ngọc Tiểu Tiểu có thể làm được, cho nên, mặc dù nói với Cố Tinh Lăng là sẽ chạy đi xem một chút, nhưng Ngọc Tiểu Tiểu vẫn ngồi ăn trên bàn.

Tà Hựu thấy mấy tên đại hán đánh một lão đầu, coi như hắn không phải người Phụng Thiên, cũng coi Phụng Thiên là một nước nghèo, nhưng cũng không có làm quá mức, người Tru Nhật tới chỗ nào cũng giả làm đại gia, kính già yêu trẻ gì đó cũng không biết, Tà đại nguyên soái chống tay lên thành cửa sổ, người lập tức nhảy xuống lầu.

Ba tùy tùng thấy chủ tử nhà mình nhảy xuống xen vào chuyện người khác, cũng nhảy theo.

Tiểu Trang mắt ba ba nhìn Ngọc Tiểu Tiểu, rốt cuộc chuyện này bọn họ có dính líu không?

Tiểu Vệ nói: "Người ngồi xuống, Phủ Doãn kinh đô sẽ quản chuyện này, chẳng lẽ người nghĩ Công chúa sẽ ra mặt đi quản chuyện giữa các thương nhân sao?" Sĩ - Nông - Công - Thương, người trong nhân gian, thương nhân được xếp cuối cùng, đường đường là Trưởng công chúa lại đi xen vào chuyện tranh chấp của các thương nhân? Hiện tại Tiểu Vệ càng thấy người ca ca Tiểu Trang này càng ngốc nha.

Ngọc Tiểu Tiểu ngồi trước bàn ăn, vừa ăn vừa dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh dưới lầu, từ lúc Tà Hựu nhảy xuống, tiếng mắng chửi cũng không có nhiều thay đổi lớn. Buông đĩa xuống, Ngọc Tiểu Tiểu hỏi Tiểu Trang: "Đang làm gì đó?"

Tiểu Trang nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ: "Tà nguyên soái đứng bên cạnh xem náo nhiệt."

Ngọc Tiểu Tiểu vỗ bàn một cái, là nàng ngốc, hắn chính là bắt nguồn tai họa của Cố Tinh Lăng, làm sao có thể trở thành Chúa cứu thế chứ?

"Ta đi xem một chút." Ngọc Tiểu Tiểu vẫn nói một tiếng với Cố Tinh Lăng im lặng này giờ.

Cố Tinh Lăng đưa tay ra giúp tiểu tức phụ của mình lau mỡ dầu bên miệng, vừa nghĩ tới tính tình Tà Hựu không phải là người sợ phiền phức gì, sau khi xuống lầu, người này vẫn không ra tay, có phải nói rằng hắn biết mấy người... Tru Nhật kia, hơn nữa mấy người đó hắn cũng chọc không nổi.

"Tiểu Trang." Cố Tinh Lăng hỏi Tiểu Trang: "Mấy người... Tru Nhật kia thật sự chỉ là thương nhân?"

Tiểu Trang lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Vâng, chính là bên cạnh còn có vài tên hoà thượng đội mũ sa đứng."

Hòa thượng? Chân mày Cố Tinh Lăng chau lại, vừa định nói chuyện với Ngọc Tiểu Tiểu, thì tiểu tức phụ của chàng đã đến bên cửa sổ, cũng không có lấy tay chống cửa sổ, người liền nghiêng nhảy qua, lập tức đã bắn ra bên ngoài.

Tiểu Trang nhìn Công chúa nhà mình nhảy lầu, cũng muốn nhảy theo.

Cố Tinh Lăng quát một tiếng: "Từ từ, các ngươi mang ta xuống lầu."

Tiểu Vệ chưa nói hai lời, đứng sau lưng Cố Tinh Lăng, nhỏ giọng nói: "Phò mã gia đừng vội, mấy tên thương nhân người.... Tru Nhật kia cũng không thể nào gây thương tổn cho Công chúa được." Với thân thủ của Công chúa nhà mình, lên chiến trường sẽ là tướng quân vô địch, làm sao có thể bị mấy tên thương nhân Tru Nhật kia thương tổn chứ? Đánh chết Tiểu Vệ cũng sẽ không tin sẽ phát sinh chuyện này nha.

Ngọc Tiểu Tiểu nhảy xuống lầu, vừa muốn mở miệng hô dừng đánh nữa, thì Tả Hựu đã lập tức hạt lại trước mặt nàng, nói: "Công chúa, chúng ta đừng đề ý tới chuyện này."

"Hửm?" Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mấy tên hán tử cao lớn thô kịch một chút, nói: "Tại sao?"

"Tại cái gì?" Tả Hựu nói.

"Không phải chỉ là thương nhân sao?" Ngọc Tiểu Tiểu chỉ vào mấy thương nhân Tru Nhật hỏi, chẳng lẽ mấy tên này là nhà giàu nhất thế giới, cả thế giới này đều là dưới chân phủ hào (*người giàu có - Nuy), người bình thường không thể đắc tội?

Tả Hựu chỉ cho Ngọc Tiểu Tiểu nhìn mấy người....đeo mũ sa kia, vành nón rộng có lụa trắng che đi mặt của tầng lầu.

Lúc này Ngọc Tiểu Tiểu mới liếc thấy hán tử Tru Nhật giờ chân đạp lão đầu ngã xuống đất: "Ngươi chờ một chút." Ngọc Tiểu Tiểu mở miệng nói với hán tử kia.

Hán tử không thể nào nghe lời của một tiểu cô nương người Phụng Thiên, chân vẫn hạ xuống.

Ngọc Tiểu Tiểu chỉ có thể bước đến, trước một bước kéo lão đầu ra sau mình.

Mấy thương nhân Tru Nhật thấy thật sự có người không sợ chết xen mồm vào, hô to rồi lập tức vây Ngọc Tiểu Tiểu lại.

Tả Hựu chạy tới sau lưng Ngọc Tiểu Tiểu, kêu lên với mấy tên thương nhân kia: "Các ngươi khi dễ một ông lão như vậy, giờ lại muốn khi dễ nhỏ? Nam nhi đại trượng phu, làm chuyện thế này, các ngươi không sợ mất mặt hả?"

Khẩu âm của Tả Hựu cũng không phải là khẩu âm của Phụng Thiên, cho nên mấy thương nhân này vẫn có chút khách khí với Tả Hựu, người Tru Nhật muốn nhắc chân muốn đá kia chỉ vào lão đầu đang quỳ gối sau lưng Ngọc Tiểu Tiểu: "Lão già này dám gạt chúng tôi!"

Lão đầu bị đánh đến miệng mũi đều đầy máu, sau khi nghe mấy người Tru Nhật nói, lập tức khóc lóc kêu oan: "Tiểu lão nhân bán đạo nhiều năm, chưa từng làm chuyện lừa gạt nha. Mong mấy vị đại gia mình giám."

Một người Tru Nhật ném một cây hương xuống đất.

Tả Hựu liếc nhìn đoạn hương trên đất, hươu đã bị ảm, hương bị như vậy là không cách nào dùng: "Ngươi bán ảm hương (*hương bị ảm - Nuy) à?" Tả Hựu quay đầu lại hỏi lão đầu.

Lão đầu lắc đầu liên tục, nói: "Cái này không thể nào là hàng của tiểu lão nhân bán ra, lúc lấy hàng, mấy vị đại nhân kia cũng đã tra xét qua á."

"Chẳng lẽ chúng ta còn lừa ông hả?!" Một thương nhân Tru Nhật lên tiếng.

Lúc này Tiểu Trang và Tiểu Vệ đã nâng Cố Tinh Lăng xuống lầu, chen vào đám người, Cố Tinh Lăng nhìn mấy tầng lầu, sắc mặt âm trầm.

"Ngươi mau tránh ra." Gã thương nhân đứng đối diện Ngọc Tiểu Tiểu chỉ tay vào nàng, nói: "Chuyện này không có quan hệ với ngươi, đừng không biết điều mà tới tìm chết."

Tiểu Vệ nhắm mắt lại, cái này không biết là ai đang tìm chết nha.

Lần này Ngọc Tiểu Tiểu không vội ra tay, nhìn người Tru Nhật đối diện, nói: "Trước chúng ta nên nói một chút đạo lý đi."

Cố Tinh Lăng, Tiểu Trang, Tiểu Vệ nghe được lời của Ngọc Tiểu Tiểu đều đồng loạt phủ ngạch, thiên thần gia gia, vị này hử nói chuyện là rất khó câu thông với bọn họ, giờ còn có thể giảng đạo lý với người nước khác hả?

Bạn đang đọc truyện *Hãn Thê Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.